

Chiến
binh
của
Công
chúa

MAYABANKS

Chiến Binh Của Công Chúa

Maya Banks

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

Giới thiệu

Mairin Stuart – Nàng công chúa xinh đẹp nhưng rắc rối.

Ewan McCade – chàng lãnh chúa dũng mãnh nhưng độc đoán và lạnh lùng.

Nàng sở hữu một kho báu khổng lồ mà vì nó nàng luôn phải trốn chạy từ bé.

CHIẾN BINH CỦA CÔNG CHÚA - nhà sách trực tuyến Sức Mạnh Ngòi Bút

Chàng mang trong mình trách nhiệm gánh vác cả một gia tộc vừa bị tàn phá tan hoang sau chiến tranh.

Nàng cần tìm cho mình một chiến binh để bảo vệ kho báu và sự an toàn của bản thân. Còn chàng cần tìm lực để vực dậy cả gia tộc, cũng như đương đầu với những tai ương sắp tới.

Chiến binh của công chúa sẽ đưa bạn vào một thiên tình sử nóng bỏng, lôi cuốn, đầy đam mê và mang đậm không khí miền cao nguyên Scotland.

Trích đoạn

“Nàng sẽ nói cho ta điều ta cần biết bây giờ chứ?” Chàng hỏi. Để công bằng - chàng luôn là người công bằng - chàng muốn nàng có cơ hội để kể về bản thân trước khi nói ra điều chàng đã biết. Nhưng đúng như chàng tiên liệu, nàng vênh cằm lên thách thức và lắc đầu cương quyết. “Không, tôi sẽ không nói. Ngài không thể bắt tôi tin ngài. Đó là điều nực cười nhất mà tôi từng nghe.” Nhận thấy nàng như đang chuẩn bị lao vào cuộc khẩu chiến, chàng làm điều sẽ khiến nàng im lặng. Nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa họ, chàng vòng tay ôm lấy cánh tay nàng rồi nhắc bổng nàng lên. Trong nháy mắt, môi chàng tìm đến môi nàng, tiếng thở hổn hển vì tức giận của nàng bị chàng khóa chặt. Nàng cứng người lại, tay cố đẩy chàng ra. Chàng quét lưỡi lên môi nàng, nếm sự ngọt ngào, và tìm lối vào miệng nàng. Nàng hổn hển, đầu hàng sự khát khao của mình. Môi nàng hé mở rồi nàng mềm người ngã vào ngực chàng như mật ươm. Nàng quá mềm mại và vừa vặn với chàng như thanh gươm nằm gọn trong tay chàng vậy. Thật hoàn hảo. Chàng đẩy lưỡi lướt trên lưỡi nàng. Nàng cứng người lại, ngón tay bấu vào ngực chàng như những con dao găm nhỏ. Chàng nhắm mắt lại và tưởng tượng chúng sẽ đâm vào lưng chàng như thế nào khi họ ân ái. Chúa ơi, nàng ngọt ngào quá. Lên giường với nàng chắc chắn sẽ rất tuyệt. Hình ảnh nàng sung phòng với cậu bé của chàng lóe lên trong đầu, và chàng thấy mình thật hài lòng trước hình ảnh đó. Cực kỳ hài lòng. Khi chàng cuối cùng cũng buông được nàng ra, mắt nàng đờ đẫn, môi nàng sưng lên gợn cảm, và người nàng lả đi như cây non trước gió. Nàng chớp mắt mấy lần rồi cau mày rất sâu. “Tại sao ngài lại làm thế?” “Đó là cách duy nhất để khiến nàng im lặng.” Nàng bùng lên vì giận dữ. “Khiến tôi im lặng ư? Ngài cướp đi sự tự do của... của... của môi tôi để làm tôi im lặng ư? Ngài thật xác xược, Lãnh chúa ạ. Tôi sẽ không bao giờ để ngài làm thế một lần nào nữa.” Chàng mỉm cười và khoanh tay trước ngực. “Có, nàng sẽ cho phép thôi.” Miệng nàng há hốc kinh ngạc, rồi đôi môi mấp máy liên tục khi cố bật ra. “Tôi đảm bảo với ngài là không.” “Ta đảm bảo với nàng là có.”

Nhận định

“Một cuốn sách hoàn hảo. Nóng bỏng và lãng mạn. Từ các nhân vật chính diện đến phản diện đều xây dựng rất tốt. Cuốn sách khiến tôi mê mẩn từ trang đầu tiên đến trang cuối cùng.”

- Natasba Peat, Amazon.com

“Một cuốn sách tuyệt vời. Nó đã thay đổi hoàn toàn quan niệm của tôi về dòng sách lãng mạn lịch sử mà trước đây tôi không hứng thú lắm. Nhân vật mạnh mẽ, cốt truyện hấp dẫn và không có bất kỳ chi tiết rườm rà, buồn tẻ nào.”

- Diane, Amazon.com

“Bộ truyện này đã đánh cắp trái tim tôi...”

- Karla, Goodreads.com

Maya Banks là một trong những nữ nhà văn có đầu sách bán chạy nhất thế giới theo xếp hạng của New York Times và USA Today

In Bed With A Highlander – Chiến Binh Của Công Chúa là cuốn đầu tiên trong bộ ba truyện kể về ba anh em nhà McCabe rất thành công của bà. Hai tập tiếp theo, *Seduction of A Highland Lass* và *Never Love A Highlander*, sẽ lần lượt được Thái Uyên giới thiệu đến bạn đọc trong năm nay.

"Nàng sẽ nói cho ta điều ta cần biết bây giờ chứ?" Chàng hỏi. Để công bằng – chàng luôn là người công bằng – chàng muốn nàng có cơ hội để kể về bản thân trước khi nói ra điều chàng đã biết.

Nhưng đúng như chàng tiên liệu, nàng yên cầm lên thách thức và lắc đầu cương quyết. "Không, tôi sẽ không nói. Ngài không thể bắt tôi tin ngài. Đó là điều nực cười nhất mà tôi từng nghe."

Nhận thấy nàng như đang chuẩn bị lao vào cuộc khẩu chiến, chàng làm điều sẽ khiến nàng im lặng.

Nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa họ, chàng vòng tay ôm lấy cánh tay nàng rồi nhắc bổng nàng lên. Trong nháy mắt, môi chàng tìm đến môi nàng, tiếng thở hổn hển vì tức giận của nàng bị chàng khóa chặt.

Nàng cứng người lại, tay cố đẩy chàng ra. Chàng quét lưỡi lên môi nàng, nếm sự ngọt ngào, và tìm lối vào miệng nàng.

Nàng hôn hển, đầu hàng sự khát khao của mình. Môi nàng hé mở rồi nàng mềm người ngã vào ngực chàng như thanh gươm nằm gọn trong tay chàng vậy. Thật hoàn hảo.

Chàng đẩy lưỡi lướt trên lưỡi nàng. Nàng cứng người lại, ngón tay bấu vào ngực chàng như những con dao găm nhỏ. Chàng nhắm mắt và tưởng tượng chúng sẽ đâm vào lưng chàng như thế nào khi họ ân ái.

Chúa ơi, nàng ngọt ngào quá. Lên giường với nàng chắc chắn sẽ rất tuyệt. Hình ảnh nàng sưng phồng với cậu bé của chàng lóe lên trong đầu, và chàng thấy mình thật hài lòng trước hình ảnh đó. Cực kỳ hài lòng.

Khi chàng cuối cùng buông được nàng ra, mắt nàng đờ đẫn, môi nàng sưng lên gợn cảm, và người nàng lả đi như cây non trước gió.

Nàng chớp mắt mấy lần rồi cau mày rất sâu. "Tại sao ngài lại làm thế?"

"Đó là cách duy nhất để khiến nàng im lặng."

Nàng bùng lên vì giận dữ. "Khiến tôi im lặng ư? Ngài cướp đi sự tự do của... của... của môi tôi để làm tôi im lặng ư? Ngài thật xác xược, Lãnh chúa ạ. Tôi sẽ không bao giờ để ngài làm thế một lần nữa."

Chàng mỉm cười và khoanh tay trước ngực. "Có, nàng sẽ cho phép thôi."

Miệng nàng há hốc kinh ngạc, rồi đôi môi mấp máy liên tục khi cố bật ra. "Tôi đảm bảo với ngài là không."

"Ta đảm bảo với nàng là có."

Chương 1

Mairin Stuart quỳ xuống sàn đá cạnh chiếc giường nhỏ của nàng, cúi đầu để cầu nguyện buổi tối. Tay nàng trượt trên cây thánh giá nhỏ bằng gỗ được trồng vào một sợi dây da đeo ở cổ.

Trong mấy phút liền, nàng thì thầm những lời mà nàng đã thuộc lòng từ khi còn bé, rồi sau đó kết thúc như nàng vẫn thường làm. Con xin Chúa, Đừng để chúng tìm ra con.

Nàng đứng dậy, đầu gối nàng cạ vào mặt đá lồi nhổn. Bộ quần áo giản dị màu nâu đang mặc trên người phân biệt địa vị của nàng với những tín đồ khác. Mặc dù ở đây đã lâu nhưng nàng chưa bao giờ đưa ra lời thề để hoàn thành hành trình thiêng liêng của mình. Đó chưa bao giờ là ý định của nàng.

Nàng đến chỗ chậu rửa ở góc phòng và đổ nước từ bình ra, mỉm cười trong lúc nhúng ướt khăn, lời nói của Mẹ Senerity bỗng vang lên trong tâm trí. Sự sạch sẽ gần với Sự ngoan đạo.

Khi rửa mặt xong và đang bắt đầu cởi áo choàng để tắm thì đột nhiên nàng nghe thấy tiếng rơi vỡ loảng xoảng. Giật mình, nàng thả khăn xuống và quay quắt người lại, nhìn chăm chăm vào cửa phòng đang đóng kín. Và rồi nàng cuống quýt chạy đến và mở tung cửa ra, lao thật nhanh đến đại sảnh.

Quanh nàng, những nữ tu khác cũng đang tiến đến, tiếng rầm rì hoảng hốt của họ mỗi lúc một tăng lên. Một tiếng gầm vang vọng dọc hành lang từ lối vào chính của tu viện. Một tiếng thét đau đớn vọng theo sau, trái tim Mairin như ngừng đập. Mẹ Serenity.

Đâu đâu cũng có quân lính. Chúng có ít nhất hai mươi tên, tất cả đều mặc chiến phục, mặt mày lem luốc, tóc tai và quần áo ướt sũng mồ hôi. Nhưng không thấy máu. Họ không đến để ẵm náu hay nhờ giúp đỡ. Tên cầm đầu túm cánh tay Mẹ Serenity, thậm chí từ xa, Mairin cũng có thể thấy khuôn mặt của Mẹ bẽ trên co rúm lại vì đau đớn.

“Cô ta đâu?” Gã hỏi bằng giọng lạnh lẽo.

Mairin lùi lại một bước. Gã đàn ông trông rất đáng sợ. Hiểm ác. Sự tức giận xoắn lại trong đôi mắt hắc như một con rắn chực chờ tấn công. Hắc lắc Mẹ Serenity khi bà không trả lời, rồi bà rúm lại dưới cánh tay hắc như một con búp bê tả tơi.

Mairin làm dấu thánh và thì thầm vội một lời cầu nguyện. Những nữ tu quanh nàng cũng tập hợp lại thành một vòng tròn nhỏ và cầu nguyện.

“Cô ấy không ở đây,” Mẹ Serenity thở hỗn hển. “Tôi đã bảo ông là người phụ nữ ông tìm không ở đây.”

“Bà nói dối!” Hắc gầm lên.

Hắn nhìn lên nhóm nữ tu, ánh mắt sắc lạnh lướt qua họ.

“Mairin Stuart. Nói cho ta biết ả ta đang ở đâu.”

Mairin lạnh người, nổi sợ hãi sôi lên trong bụng. Làm thế nào mà hắn tìm ra nàng? Sau bao nhiêu lâu như thế. Con ác mộng của nàng vẫn chưa kết thúc. Thực ra, nó mới chỉ bắt đầu.

Tay nàng run đến mức nàng phải giấu nó vào nếp váy. Mồ hôi rịn ra trên trán, bụng nàng thắt lại. Nàng nuốt khan, cổ trấn an mình không được nổi.

Khi không nhận được câu trả lời, hắn mỉm cười, và ngay lập tức xương sống Mairin lạnh buốt. Vẫn nhìn chăm chăm, hắn nhắc cánh tay Mẹ Serenity lên để họ nhìn cho rõ. Rồi hắn tàn nhẫn bẻ ngón tay trở của bà. Mairin nghe thấy tiếng xương gãy.

Một nữ tu hét lên và chạy về phía trước, nhưng bị một tên lính chặn lại. Những nữ tu khác thở hổn hển vì tức giận.

“Đây là ngôi nhà của Chúa,” Mẹ Serenity nói, giọng the thé. “Người đã mắc trọng tội vì dám mang bạo lực đến nơi linh thiêng này.”

“Câm miệng lại, mù già,” hắn quát. “Nói cho ta biết Mairin Stuart ở đâu, nếu không ta sẽ giết lần lượt từng người một.”

Mairin cố hít thở và xiết chặt hai tay bên hông. Nàng tin hắn sẽ làm điều đó. Mắt hắn ngập tràn bạo tàn và liều lĩnh. Hắn được ma quỷ phái đến, và hắn không chấp nhận sự kháng cự.

Hắn túm lấy ngón tay giữa của Mẹ Serenity, Mairin lao về phía trước.

“Chúa ơi, không!” Mẹ Serenity gào lên.

Mairin không nhìn bà. “Ta là Mairin Stuart. Giờ thì bỏ bà ấy ra!”

Gã đàn ông buông tay Mẹ Serenity, đẩy bà về phía sau. Hắn nhìn Mairin chăm chăm đầy thích thú, sau đó đưa ánh mắt đều cứng liếc dọc cơ thể nàng. Má Mairin đỏ bừng trước sự lộ mãng lộ liễu đó, nhưng nàng không nao núng, vẫn trừng trừng đáp trả hắn đầy vẻ thách thức.

Hắn búng ngón tay, hai người đàn ông tiến về phía Mairin và túm lấy nàng trước khi nàng kịp nghĩ đến việc bỏ chạy. Chúng đẩy nàng xuống sàn nhà trong nháy mắt, tay dò dẫm gấu váy nàng.

Nàng vung tay đá chân điên cuồng, nhưng sức nàng sao đâu nổi chúng. Chúng sẽ cưỡng hiếp nàng ở đây, ngay trên sàn nhà nguyện này ư? Nước mắt nàng dâng đầy hai khóe mi khi bị chúng xốc quần áo lên quá hông.

Chúng xoay nàng sang bên phải, ngón tay chúng chạm vào hông nàng, ngay chỗ vết xăm.

Ôi không.

Nàng cúi gằm khi những giọt nước mắt nhục nhã lăn dài hai bên má.

“Đúng là ả rồi!” Một kẻ trong số chúng phẫn khích nói.

Ngay lập tức, hắn bị đẩy sang một bên khi tên thủ lĩnh cúi xuống để tự mình kiểm tra vết xăm.

Hắn cũng chạm vào đó, lần theo đường nét của huy hiệu hoàng gia Alexander. Lầm bầm đầy thỏa mãn, hắn đưa tay bóp cầm nàng và giật mạnh cho đến khi nàng chịu nhìn hắn.

Điệu cười của hắn khiến nàng ghê tởm.

“Bọn ta đã tìm cô em lâu lắm rồi, Mairin Stuart.”

“Đi chết đi,” nàng quát.

Thay vì bị đánh nàng, nụ cười của hắn nở rộng hơn. “Nào nào, nói báng bổ như thế trong ngôi nhà của Chúa sao được.”

Hắn vụt đứng lên, trước khi Mairin kịp chớp mắt, nàng đã bị nhấc bổng lên vai một gã lính, rồi những tên khác lao ra khỏi tu viện chìm vào bóng tối.

Chúng tức tốc trèo lên ngựa, Mairin bị bịt miệng, trói chân tay và ném lên yên trước của một gã nào đó. Họ phóng đi trước khi nàng kịp phản ứng, tiếng vó ngựa vang rền trong đêm đen tĩnh mịch. Sự chính xác trong cách hành động cũng hệt như sự tàn nhẫn của chúng.

Yên ngựa đập vào bụng nàng, và nàng bị xóc nảy đến mức buồn nôn. Nàng rên rỉ, sợ mình sẽ ngạt thở vì miếng giẻ trong miệng.

Khi họ dừng lại, nàng gần như ngất xỉu. Một bàn tay túm lấy gáy nàng, tóm gọn chiếc cổ mảnh mai của nàng nhấc bổng lên rồi nàng bị ném một cách thô lỗ xuống đất.

Trong lúc nàng nằm run rẩy dưới bầu không khí ẩm ướt, chúng dựng lều xung quanh. Mãi sau, nàng mới nghe thấy một tên nói, “Mày ngó qua con kia xem, Finn. Nó mà chết vì lạnh, Lãnh chúa Cameron sẽ không vui đâu.”

Tiếng cầu nhàu tức tối vang lên, nhưng chỉ một phút sau, nàng được cởi trói và tháo giẻ bịt miệng. Finn, có vẻ như là kẻ cầm đầu của vụ bắt cóc này, cúi xuống nhìn nàng, mắt hắn lóe lên dưới ánh lửa.

“Không có ai nghe thấy tiếng cô em hét đâu, nếu cô em ho he một tiếng, ta sẽ vạ nạn cô em đấy.”

Nàng gật đầu xác nhận rồi lồm cồm bò dậy. Hắn đá nhẹ vào lưng nàng và cười khùng khục khi nàng quay phắt lại đầy giận dữ.

“Gần đồng lửa có chặn đấy. Lấy mà đắp và ngủ đi. Chúng ta sẽ đi lúc bình minh.”

Nàng sung sướng cuộn người vào hơi ấm của chiếc chăn, cố lờ đi những hòn đá và que củi trên mặt đất đang đâm vào da thịt mình. Lãnh chúa Cameron. Nàng đã nghe những người lính – những người đã đến và đi khỏi tu viện – kể chuyện về hắn ta. Hắn là kẻ tàn bạo, tham lam và khao khát muốn được khuếch trương quyền lực ngày một lớn mạnh của mình. Người ta đồn rằng đội quân của hắn là một trong số những đội quân lớn nhất trên toàn Scotland và rằng David, vua Scotland, cũng phải sợ hắn ta.

Malcolm, đứa con hoang của Alexander – đồng thời là anh cùng cha khác mẹ với nàng – đã cầm đầu một cuộc nổi loạn chống lại David để cướp ngai vàng. Nếu Malcolm và Duncan Cameron bắt tay với nhau, chúng sẽ trở thành một thế lực không gì ngăn cản nổi.

Nàng nuốt nước bọt và nhắm mắt. Cửa cải của Neamh Álainn sẽ làm cho Cameron bất khả chiến bại.

“Lạy Chúa lòng lành, xin hãy giúp con,” nàng thì thầm.

Nàng không thể để cho hắn chiếm được Neamh Álainn. Đó là tài sản thừa kế *của nàng*, thứ duy nhất của cha nàng mà nàng có.

Mairin không thể ngủ, nàng nằm co ro trong chăn, tay nắm chặt cây thánh giá trong lúc cầu nguyện xin được ban sức mạnh cũng sợ dẫn lối. Vài tên lính ngủ trong lúc những kẻ còn lại canh chừng cẩn thận. Nàng không ngu ngốc đến mức nghĩ rằng mình có cơ hội trốn thoát. Nhất là khi nàng có giá trị hơn cả trọng lượng tính bằng vàng của mình.

Nhưng chắc chắn chúng sẽ không giết nàng, đó chính là lợi thế nàng có. Chẳng có gì phải sợ khi cố gắng bỏ trốn, nhưng nàng có đủ thứ phải giành lại.

Sau cả giờ thao thức cầu nguyện, tiếng om sòm đằng sau khiến nàng ngồi thẳng dậy và nhìn chằm chằm vào bóng tối. Trong khi những tên lính đang ngủ quanh nàng rò rỉ bò dậy, tay nắm chặt gươm thì tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên như xé toang màn đêm.

Một gã nhấc một thằng bé đang vùng vẫy đến gần đồng lửa rồi ném nó xuống đất. Thằng bé cúi mình, hoảng hốt nhìn xung quanh trong lúc bọn đàn ông còn lại cười hô hố.

“Chuyện gì thế?” Finn hỏi.

“Bắt được nó đang tìm cách thó một con ngựa,” kẻ bắt được thằng bé nói.

Sự tức giận khiến khuôn mặt Finn giống như ác quỷ, dưới ánh lửa bập bùng trông hắn càng hung tợn. Thằng bé, có vẻ chưa quá bảy, tám tuổi, vênh cằm lên khiêu khích như thách thức gã đàn ông ra tay một cách tàn độc nhất.

“Sao mày dám láo xược như thế, thằng oắt con,” Finn gầm lên.

Hắn giơ tay lên, Mairin lập tức lao đến, tung người lên phía trước thằng bé đúng lúc nắm lấy cổ tay của hắn vung lên và nện thẳng vào má nàng.

Nàng quay cuồng nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, lao vào che cho thằng bé, ôm chặt để che chắn cho nó hết sức có thể.

Thằng bé quấy đập diên cuồng, rít lên những câu tục tĩu bằng tiếng Gaelic^[1]. Đầu nó va vào hàm răng đang đau như búa bổ của nàng, khiến nàng hoa hết cả mắt.

[1] Ngôn ngữ thường dùng ở Ireland, Scotland và Isle of Man.

“Yên nào,” nàng bảo bằng ngôn ngữ của nó. “Nằm yên. Chị sẽ không để chúng làm em đau đâu.”

“Tránh xa thằng nhãi ra!” Finn gầm lên.

Nàng ôm chặt thằng bé, lúc này nó đã thôi không quấy đập và vùng vẫy nữa. Finn cúi xuống tóm lấy tóc nàng, thô bạo kéo lên, nhưng nàng nhất quyết không buông tay.

“Người sẽ phải giết ta trước,” nàng bình tĩnh nói khi hấn ép nàng nhìn hấn.

Hấn chửi thề, buông tóc nàng ra rồi vòng ra sau đá vào mạng sườn nàng. Mairin co túm lại vì đau nhưng vẫn cẩn thận bao bọc cho thằng bé khỏi tên cục súc, tàn ác.

“Finn, thôi đủ rồi,” một gã quát. “Lãnh chúa muốn cô ta lành lặn trở về.”

Làm bầm chửi rửa, hấn quay đi. “Cứ để cô ta giữ thằng ăn mày bẩn thỉu đó. Cô ta sẽ phải bỏ nó ra sớm thôi.”

Mairin nghển cổ lên, quắc mắt nhìn Finn. “Người cứ chạm vào thằng bé xem, ta sẽ tự cắt cổ tay mình.”

Tiếng cười của Finn xé toạc màn đêm. “Đó chỉ là một lời nói dối ngu xuẩn, cô em ạ. Cô đang cố thương thuyết thì trước hết phải tỏ ra là mình đáng tin cái đã.”

Nàng từ tốn đứng lên cho đến khi chỉ cách gã đàn ông to lớn khoảng ba mươi phân. Nàng nhìn hấn chăm chăm đến mức hấn phải chớp mắt và quay đi chỗ khác.

“Cô em ư?” Nàng nhẹ nhàng nói. “Ta không nghĩ thế. Thực ra, nếu ta là người, ta sẽ gạt bỏ bất kỳ đồ vật sắc nhọn nào xung quanh mình. Người nghĩ ta không biết số phận của mình là gì ư? Lên giường với gã lãnh chúa ác độc của người cho đến khi mang thai để hấn có thể giành quyền cai trị Neamh Álainn. Ta thà chết còn hơn.”

Mắt Finn hẹp lại. “Cô mất trí rồi!”

“Phải, có thể là thế, và trong trường hợp nào đó, ta e là một trong số những vật sắc nhọn kia sẽ đâm vào xương sườn người đấy.”

Hấn xoa tay. “Cứ giữ lấy thằng bé. Lãnh chúa sẽ xử cả cô và nó. Bọn ta không đối xử tử tế với

lũ trộm ngựa."

Mairin phớt lờ hẳn và quay trở lại chỗ thẳng bé. Lúc này nó đang co quắp trên mặt đất, dăm dăm nhìn nàng, sợ hãi xen lẫn tôn kính.

"Nào," nàng nhẹ nhàng nói. "Nếu chúng ta xích lại gần nhau, sẽ có đủ chỗ cho cả hai chị em mình."

Thằng bé hăm hở lại gần nàng, rúc cơ thể nhỏ bé của nó vào người nàng.

"Nhà em ở đâu?"

Nàng hỏi khi nó yên vị bên cạnh mình.

"Em không biết," nó buồn bã nói. "Chắc là cách xa đây lắm. Ít nhất cũng phải mất hai ngày đường."

"Suyt," nàng dịu dàng nói. "Làm sao em đến được đây?"

"Em bị lạc. Cha em bảo em không được rời khỏi nhà mà không có người đi cùng, nhưng em đã quá mệt mỏi vì đối xử như một đứa trẻ rồi. Em không phải trẻ con, chị biết đấy."

Nàng mỉm cười. "Ừ, chị biết. Vậy là em bỏ nhà đi?"

Nó gật đầu. "Em lấy một con ngựa. Em chỉ định đến gặp chú Alaric thôi. Chú ấy đang quay về, và em nghĩ mình nên chờ ở gần biên giới để chào chú ấy."

"Biên giới?"

"Thuộc lãnh địa nhà em đấy."

"Vậy cha em là ai, cậu bé?"

"Em tên là Crispen chứ không phải 'cậu bé.'" Sự khó chịu lộ rõ trong giọng thằng bé, và nàng lại mỉm cười.

"Crispen là một cái tên đẹp. Giờ thì kể tiếp câu chuyện của em nào."

"Chị tên là gì?"

"Mairin."

"Cha em là Lãnh chúa Ewan McCabe."

Mairin cố gắng khơi gợi trí nhớ, nhưng có quá nhiều gia tộc mà nàng không biết. Nhà nàng ở vùng cao nguyên, nhưng nàng chưa nhìn thấy vùng đất được ban phép thánh ấy trong suốt

mười năm ròng.

“VẬY là em đi gặp chú mình. Rồi sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Em đi lạc,” nó ử ê. “Sau đó một tên lính của McDonald phát hiện ra em và định đưa em đến chỗ lãnh chúa của hắn để đòi tiền chuộc, nhưng em không thể để điều này xảy ra. Nó sẽ khiến cha em mất mặt, và ông cũng không có đủ tiền để chuộc lại em. Chuyện đó sẽ làm gia tộc nhà em lụn bại mất.”

Mairin vuốt tóc nó khi hơi thở ấm áp của nó phả vào ngực mình. Thằng bé nghe có vẻ già dặn hơn rất nhiều so với độ tuổi còn non nớt của nó. Và rất tự hào.

“Em đã trốn thoát và nấp trong xe ngựa của một tên bán hàng rong, được một ngày thì bị ông ta phát hiện.” Thằng bé nghiêng đầu và ngẩng lên, lại đập vào quai hàm đang sưng vù của nàng. “Chúng ta đang ở đâu thế, chị Mairin?” Nó thì thào. “Chúng ta có cách xa nhà em lắm không?”

“Chị không biết nhà em ở đâu,” nàng rầu rĩ nói. “Nhưng chúng ta đang ở vùng đồng bằng, và chị cá là chúng ta cách nhà em khoảng hai ngày cưỡi ngựa.”

“Vùng đồng bằng,” nó nói to. “Chị là người vùng đồng bằng ư?”

Nàng mỉm cười trước sự sôi nổi của nó. “Không, Crispen. Chị là người cao nguyên.”

“VẬY thì chị làm gì ở đây?” Nó dai dẳng. “Chúng bắt cóc chị à?”

Nàng thở dài. “Chuyện dài lắm. Nó bắt đầu từ khi em còn chưa sinh ra cơ.”

Khi Crispen định hỏi một câu khác, nàng khẽ ôm siết lấy nó. “Ngủ đi, Crispen. Chúng ta phải giữ sức nếu muốn trốn thoát.”

“Chúng ta sẽ trốn ạ?”

“Ừ, tất nhiên rồi. Tù nhân thường làm thế mà,” nàng vui vẻ nói. Nỗi sợ hãi trong giọng thằng bé khiến nàng thương cảm. Ở cách xa nhà và những người thân thể này, hẳn là nó phải sợ hãi lắm.

“Chị sẽ đưa em về với cha em chứ? Em sẽ nhờ cha bảo vệ chị khỏi Lãnh chúa Cameron.”

Nàng mỉm cười trước sự quả quyết trong giọng nó. “Tất nhiên rồi, chị sẽ lo liệu để đưa em về nhà.”

“Chị hứa chứ?”

“Chị hứa.”

“Phải tìm ra con trai ta!”

Tiếng gầm của Ewan McCabe vang vọng khắp sân. Tất cả lính của chàng đều đứng nghiêm, mặt mày căng thẳng. Một số người nhăn mặt cảm thông. Họ tin Crispen đã chết, nhưng không ai dám nói điều đó với Ewan.

Không phải Ewan chưa suy nghĩ về khả năng đó, nhưng chàng sẽ không ngơi nghỉ cho đến khi con trai chàng được tìm thấy – dù sống hay đã chết.

Ewan quay về phía các em trai, Alaric và Caelen. “Ta không thể cử tất cả người của mình đi tìm Crispen được,” chàng nói. “Làm việc đó có nghĩa chúng ta sẽ yếu đi. Ta đặt niềm tin và tính mạng của ta ở hai chú – cả tính mạng của con trai ta nữa. Ta muốn các chú mỗi người dẫn một toán quân và đi theo dọc các hướng khác nhau. Đưa thẳng bé về nhà.”

Alaric, người thứ hai trong các anh em nhà McCabe, gật đầu. “Anh biết bọn em sẽ không ngừng nghỉ khi chưa thấy nó mà.”

“Ừ, ta biết,” Ewan nói.

Ewan nhìn theo khi hai người em sải bước và lệnh cho người của họ. Chàng nhắm mắt và siết ngón tay lại thành nắm đấm đầy giận dữ. Ai bắt cóc con trai chàng? Ba ngày qua chàng đã chờ tin tiền chuộc, nhưng chẳng có dấu hiệu nào. Suốt ba ngày, chàng đã lùng sục từng phân trên mảnh đất nhà McCabe, kể cả vùng đất bên ngoài nữa.

Đây có phải là điềm báo trước của một cuộc tấn công không? Kẻ thù của chàng có đang nhăm nhe tấn công khi lực lượng của chàng đang yếu? Khi mà tất cả số lính chàng có đều tham gia vào cuộc tìm kiếm con trai chàng?

Quai hàm nghiến chặt khi chàng nhìn quanh pháo đài đổ nát của mình. Trong suốt tám năm, chàng đã vật lộn duy trì sự sống cho gia tộc. Cái tên McCabe trước đây từng luôn đồng nghĩa với sức mạnh và lòng kiêu hãnh. Tám năm trước, họ phải chống chọi với một cuộc càn quét. Bị phản bội bởi người phụ nữ mà Caelen yêu. Cha của Ewan và người vợ trẻ của chàng bị giết, đứa con của họ may mắn sống sót nhờ được một người hầu giấu đi.

Gần như chẳng còn gì sót lại khi chàng và các em trai trở về. Chỉ là một đồng đồ nát hoang tàn, người thân của chàng đã về cõi vĩnh hằng, và đội quân của chàng bị phân tán gần hết.

Chẳng còn lại gì cho Ewan tiếp quản khi chàng trở thành lãnh chúa.

Phải mất bao nhiêu thời gian mới khôi phục lại được như thế này. Lính của chàng là đội quân được huấn luyện tốt nhất ở vùng cao nguyên. Chàng và các em trai của mình phải làm việc không ngừng nghỉ để lo đủ thức ăn cho người già, người đau ốm, phụ nữ và trẻ em. Không biết bao nhiêu lần, những người đàn ông đã phải nhìn đói. Rồi những đứa trẻ lặng lẽ lớn lên, bổ sung thêm lực lượng, cho đến khi, cuối cùng Ewan đã có thể mang lại cho cuộc sống no đủ cho gia tộc.

Chẳng lâu sau, sự quan tâm của chàng đã chuyển sang trả thù. Không, nói như thế cũng chưa thật chính xác. Trả thù là điều đã tiếp sức mạnh cho chàng trong suốt tám năm ròng. Không

một ngày nào chàng không nghĩ đến nó.

“Thưa Lãnh chúa, tôi có tin tức của con trai ngài.”

Ewan quay ngoắt lại, thấy một người lính đang lao về phía mình, chiếc áo chùng đầy bụi như thể anh ta vừa mới rơi xuống ngựa.

“Nói đi,” chàng ra lệnh.

“Cách đây ba hôm, một người nhà McDonald đã tình cờ thấy con trai ngài dọc biên giới phía bắc. Hắn đã bắt cậu ấy, định đưa cậu ấy đến chỗ lãnh chúa McDonald để đòi tiền chuộc. Nhưng Crispen đã trốn thoát. Kể từ lúc đó không ai thấy cậu đâu nữa.”

Ewan run lên giận dữ. “Dẫn tám người đến nhà McDonald. Chuyển cho hắn lời nhắn này. Hắn sẽ phải giao nộp tên lính đã đưa con trai ta ra khỏi lãnh địa của ta, nếu hắn từ chối có nghĩa hắn đã ký vào bản án tử hình. Nếu hắn không làm theo, ta sẽ đích thân đến xử lý hắn. Ta sẽ giết hắn. Và ta sẽ không để hắn chết một cách dễ dàng đâu. Không được phép truyền sai một từ nào trong lời nhắn của ta.”

Người lính cúi đầu. “Vâng, thưa Lãnh chúa.”

Anh ta quay người và vội vã đi, để lại Ewan đứng đó, vừa nhẹ nhõm vừa giận dữ. Crispen còn sống, hoặc chí ít thì nó đã còn sống. McDonald thật ngu ngốc khi phá vỡ hiệp ước hòa bình ngầm giữa họ. Mặc dù hai gia tộc khó có thể được coi là đồng minh của nhau nhưng McDonald không ngu đến mức chọc tức Ewan McCabe. Pháo đài của chàng có thể đổ nát, người của chàng không hẳn là được no đủ nhất, nhưng sức mạnh của chàng đã được khôi phục gấp đôi.

Lính của chàng là một đội quân chiến đấu cực kỳ dũng mãnh, những người sống gần lãnh địa của Ewan đều nhận thấy điều đó. Nhưng mục tiêu của Ewan không nhằm vào hàng xóm của chàng. Mà là Duncan Cameron. Chừng nào cả đất nước Scotland còn chưa đầm máu của Cameron, Ewan chưa thể vui được.

Chương 2

Mairin chán nản nhìn tòa pháo đài đang dần hiện ra khi họ cưỡi ngựa vượt qua bức tường đá cuối cùng để tiến vào sân trong. Những suy nghĩ về việc bỏ trốn nhụt dần khi nàng nhìn vùng đất rộng lớn trong vô vọng. Nơi này đúng là nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Khắp nơi đều có người, hầu hết đang luyện tập, một số người sửa chữa những mảng tường thành phía trong, những người khác đang nghỉ ngơi và uống nước từ một cái xô gần bậc cầu thang dẫn vào pháo đài.

Như cảm nhận được suy nghĩ u ám của nàng, Crispen ngẩng lên, đôi mắt màu lục ánh lên nỗi sợ hãi. Nàng siết nhẹ thằng bé trong vòng tay của mình để trấn an. Nhưng sự thật là, nàng cũng run rẩy như chiếc lá cuối thu.

Tên lính dẫn ngựa của nàng dừng lại, nàng phải cố lắm mới ngồi vững được trên yên. Crispen túm lấy bờm ngựa để giữ cho họ ngồi vững.

Finn cưỡi ngựa ngay bên cạnh và kéo mạnh Mairin từ lưng ngựa xuống. Crispen ré lên kinh hoàng khi ngã lộn nhào khỏi vòng tay nàng rơi xuống đất.

Finn cúi xuống, những ngón tay của hắn siết chặt làm tay nàng tím bầm. Nàng giật mạnh ra và rướn đôi tay bị trói đỡ Crispen đứng dậy.

Xung quanh họ, tất cả hoạt động dừng lại khi mọi người ngừng tay để nhìn những người mới đến. Từ xa, một số phụ nữ nhìn nàng chăm chăm đầy tò mò, họ lấy tay che miệng và thì thầm gì đó.

Nàng biết trông mình lúc này xấu như quỷ, nhưng hiện nàng chỉ bận tâm về điều gì sẽ xảy ra khi Lãnh chúa Cameron đến để xem tù nhân của mình. Lúc đó, chắc có Chúa mới giúp được nàng.

Và rồi nàng thấy hắn hiện ra ở đầu cầu thang dẫn vào tòa tháp chính, ánh mắt sắc nhọn chiếu thẳng vào nàng. Những lời đồn về sự tham lam, tàn nhẫn và tham vọng của hắn khiến nàng nghĩ đến hình ảnh một con quỷ. Nhưng thật ngạc nhiên, hắn lại cực kỳ đẹp trai.

Trang phục của hắn hoàn hảo như thể nó chưa bao giờ được mặc ra chiến trường. Nhưng nàng biết rõ con người thật của hắn dưới lớp trang phục đẹp đẽ ấy. Nàng đã từng cứu chữa cho không biết bao nhiêu người lính từng đồng hành với hắn. Bên hông hắn, thanh gươm lóe lên dưới ánh nắng mặt trời, lưỡi gươm sắc như dao cạo.

Nàng đột nhiên đưa tay lên che cổ, nuốt khan khi cơn ghen dâng lên.

"Người tìm thấy cô ta à?" Duncan Cameron lớn tiếng từ đầu cầu thang.

"Vâng, thưa Lãnh chúa." Finn xô nàng về phía trước, lắc nàng như một con búp bê rách nát. "Đây là Mairin Stuart."

Duncan nheo mắt, cau mày như thể trước đây hắn đã từng rất thất vọng. Hắn đã tìm kiếm nàng lâu đến thế sao? Nàng run rẩy và cố không để cơn sợ hãi lấn át lý trí.

"Cho ta xem bằng chứng," Duncan quát.

Crispen tiến đến chỗ nàng đúng lúc Finn đẩy mạnh nàng về phía hắn. Nàng đâm sầm vào ngực hắn với một lực mạnh đến độ khiến nàng không thở nổi. Một tên lính khác xuất hiện, và trước sự bẽ bàng đến tột cùng của nàng, chúng vén gấu váy nàng lên.

Duncan đi xuống cầu thang, mặt nhăn lại vì tập trung khi hắn đến gần nàng. Có điều gì đó

hung tợn lóe lên trong mắt hắn, rồi chúng sáng bừng lên trong chiến thắng khi ngón tay hắn lần theo hình xăm và hắn nở một nụ cười mãn nguyện. "Huy hiệu hoàng gia của Alexander," hắn lầm bầm. "Suốt thời gian qua mọi người đều nghĩ cô đã chết, còn Neamh Álainn thì bị mất mãi mãi. Giờ thì cả hai đều là của ta."

"Không bao giờ," nàng rít lên.

Hơi giật mình, hắn bước lùi lại, quắc mắt nhìn Finn. "Kéo váy cô ta xuống."

Finn giật mạnh váy nàng xuống rồi buông cánh tay nàng ra. Crispen đứng bên cạnh nàng ngay lập tức.

"Ai đây?" Duncan gầm lên khi thấy Crispen. "Thằng con ngỗ ngược của cô ta à? Cô ta xác nhận nó là con à? Không thể nào!"

"Không, thưa Lãnh chúa," Finn nói nhanh. "Thằng bé không phải con cô ta. Chúng tôi bắt được nó đang cố trộm con ngựa của ta. Cô ta bảo vệ nó. Không có gì đâu ạ."

"Lôi nó ra."

Mairin vòng cả hai tay quanh Crispen và nhìn Duncan chăm chăm với tất cả lòng căm thù sâu sắc nhất mà nàng có. "Người cứ thử động vào thằng bé xem, rồi người sẽ phải hối tiếc vì đã có mặt trên đời này."

Duncan chớp mắt ngạc nhiên, sau đó cơn giận lan khắp mặt hắn, khiến nó gần như tím tái lại. "Người dám, người *dám* đe dọa ta ư?"

"Làm đi, giết ta đi," nàng bình thản nói. "*Việc đó* sẽ giúp người đạt được mục đích của mình đấy."

Hắn giơ tay ra và dấm thẳng vào má Mairin. Nàng ngã xuống đất, hai tay khum lại ôm lấy cằm.

"Để chị ấy yên!" Crispen hét lên.

Nàng huých thằng bé, kéo nó xuống lột thỏm vào vòng tay nàng. "Suyt," nàng cảnh báo. "Đừng chọc giận hắn thêm nữa."

"Ta thấy lý trí của người đã quay lại rồi đấy," Duncan nói. "Nhớ đừng để nó đi mất lần nữa."

Nàng không nói gì, chỉ nằm yên trên mặt đất, ôm chặt lấy Crispen trong lúc nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng bóng của Duncan. *Hắn là hắn chẳng bao giờ làm việc*, nàng nghĩ. Thậm chí bàn tay dấm vào má nàng cũng rất mềm. Làm thế nào mà một người đàn ông vươn lên nắm quyền lực bằng cách đập đổ bao người khác lại chỉ có sức mạnh như vậy nhỉ?

"Đưa cô ta vào trong và bảo lũ đàn bà tắm cho cô ta," Duncan nói có vẻ ghê tởm.

“Cứ ở bên chị,” nàng thì thầm với Crispen. Nàng không tin là Finn sẽ không làm đau thẳng bé.

Finn lôi nàng đứng dậy, vừa kéo lê vừa thúc nàng vào trong tháp chính. Mặc dù bên ngoài trông có vẻ sáng sủa, nhưng bên trong tháp chính thật bẩn thỉu, ngập mùi ẩm mốc và rượu bia để lâu ngày. Chó sữa ồm ồm và mùi phân xộc lên khiến nàng phải nhăn mũi lại.

“Lên lầu đi,” Finn gầm gừ, xô nàng lên cầu thang. “Và đừng cố làm trò gì. Ta sẽ cho lính canh đứng bên ngoài cửa phòng cô. Nhanh lên. Đừng để lãnh chúa phải chờ đâu.”

Hai người phụ nữ được giao nhiệm vụ tắm cho Mairin nhìn nàng với vẻ vừa cảm thông vừa tò mò khi họ nhanh chóng gọi đầu cho nàng.

“Cô có muốn cho thẳng bé tắm chung không?” Một người hỏi.

“Không!” Crispen đang nằm trên giường la lên.

“Không,” Mairin nhẹ nhàng lặp lại. “Cứ để nó yên.”

Sau khi xả hết bọt xà phòng trên tóc Mairin, họ giúp nàng tắm và nhanh chóng mặc cho nàng một chiếc váy dài màu xanh dương tuyệt đẹp với những đường thêu tinh tế quanh cổ, tay áo và gấu váy. Nàng thấy ngay trang phục của mình mặc giống màu của Duncan. Hắn coi nàng là chiến lợi phẩm mới dễ dàng làm sao.

Khi hai người phụ nữ đề nghị làm tóc cho nàng, Mairin lắc đầu. Ngay khi tóc khô, nàng sẽ tết nó lại.

Hai người phụ nữ nhún vai rồi rời khỏi phòng, để nàng ở lại chờ lệnh triệu tập của Duncan.

Nàng ngồi xuống giường cạnh Crispen, ngay lập tức nó rúc vào cánh tay nàng.

“Em đang làm chị bồn đẫy,” nó thì thầm.

“Chị không quan tâm.”

“Chúng ta sẽ làm gì hả chị Mairin?”

Giọng nó run rẩy đầy lo lắng, nàng hôn đỉnh đầu nó.

“Chúng ta sẽ nghĩ ra điều gì đó, Crispen ạ. Chúng ta sẽ nghĩ ra điều gì đó.”

Cửa mở toang, theo bản năng, Mairin đẩy Crispen ra sau lưng. Finn đứng ở ngưỡng cửa, ánh mắt ngạo nghễ.

“Lãnh chúa cho gọi cô.”

Nàng quay sang Crispen và ôm lấy cằm nó cho đến khi nó nhìn thẳng vào mắt nàng. “Em ở đây nhé,” nàng thì thầm. “Đừng ra khỏi căn phòng này. Hứa với chị đi.”

Thằng bé gật đầu, mắt mở to sợ hãi.

Nàng đứng lên và bước đến chỗ Finn. Khi hắn giơ tay ra định tóm lấy cánh tay nàng, nàng giật ra. “Tự ta có thể đi mà không cần giúp đỡ.”

“Con khốn kiêu căng,” hắn cắn càu.

Mairin xuống cầu thang trước hắn, mỗi giây trôi qua, nỗi sợ hãi của nàng một tầng lên. Khi thấy vị linh mục đứng bên cạnh lò sưởi trong đại sảnh, nàng biết Duncan đang tận dụng cơ hội. Hắn sẽ cưới nàng, ngủ với nàng, và chính thức quyết định số phận của cả nàng lẫn Neamh Álainn.

Khi Finn đẩy nàng tới trước, Mairin thầm cầu nguyện được ban sức mạnh và lòng can đảm cho những gì nàng sẽ phải làm.

“Cô dâu của ta kia rồi,” Duncan nói, cắt ngang cuộc trao đổi với vị linh mục.

Ánh mắt sắc lạnh, hắn nhìn nàng chăm chú, như ngăm cảnh báo về những hậu quả nếu nàng từ chối.

Chúa ơi, xin hãy giúp con.

Vị linh mục hắng giọng và tập trung sự chú ý vào Mairin. “Con có bằng lòng không, cô gái?”

Sự yên lặng bao trùm như thể tất cả đang chờ câu trả lời của nàng. Rồi, rất chậm rãi, nàng lắc đầu. Vị linh mục chuyển ánh nhìn sang phía Duncan, trong đôi mắt hiện lên lời buộc tội.

“Chuyện này là thế nào hả Lãnh chúa? Ngài đã nói với tôi là cả hai người đều mong muốn cuộc hôn nhân này.”

Vẻ mặt của Duncan làm vị linh mục phải lùi lại. Ông ta vội vàng làm dấu thánh và đứng cách Duncan một khoảng an toàn.

Duncan quay sang nàng, máu như đông lại, một người đàn ông điển trai trong phút chốc trở nên đáng ghê sợ.

Hắn bước về phía nàng, siết chặt đến mức nàng e là xương mình sẽ gãy mất.

“Ta sẽ chỉ hỏi một lần nữa thôi,” hắn nói bằng giọng nhỏ nhẹ đầy giả tạo. “Nàng có bằng lòng không?”

Nàng biết. Nàng biết rằng khi nàng thốt ra lời từ chối, hắn sẽ trả đũa. Hắn thậm chí còn có thể giết nàng nếu nhận thấy con đường đến với Neamh Álainn tiêu tan. Nhưng việc nàng sống ẩn dật bao lâu nay không phải để đầu hàng trước dấu hiệu đầu tiên của nghịch cảnh. Bằng cách

này hay cách khác, nàng phải tìm lối thoát khỏi mớ bòng bong này.

Nàng nâng vai lên, cảm thấy xương sống như bị một thanh gươm đâm vào. Bằng giọng rõ ràng, dứt khoát, nàng thốt ra lời từ chối của mình. "Không."

Tiếng gầm giận dữ của hắc hắc gần như khiến tai nàng ù đặc. Nắm đấm của hắc hắc làm nàng vắng đi cả mét, co rúm người lại, thở hổn hển. Hắc hắc đã đánh mạnh vào sườn nàng đến mức nàng không thể hít nổi không khí vào phổi nữa.

Nàng ngược ánh mắt choáng váng và mơ hồ lên và thấy hắc hắc đang đứng phía trên, cơn tức giận của hắc hắc thật khủng khiếp, cảm giác như có thể sờ thấy được. Trong giây phút đó, nàng biết mình đã lựa chọn đúng. Nếu như hắc hắc giết nàng trong lúc hắc hắc giận dữ thì ai biết cuộc đời nàng sẽ như thế nào khi lấy hắc hắc làm chồng? Sau khi nàng sinh cho hắc hắc đứa con thừa kế cần thiết để có được Neamh Alainn, nàng hắc hắc sẽ vô dụng với hắc hắc, và khi đó hắc hắc sẽ tống khứ nàng thôi.

"Đầu hàng đi," hắc hắc nói và giơ nắm đấm lên đe dọa.

"Không."

Giọng nàng không còn mạnh mẽ như trước nữa, nghe giống hơi thở hơn, và môi nàng run run. Nhưng nàng cố gắng nói rõ ràng nhất có thể.

Những tiếng lầm rầm trong sảnh không ngừng vang lên, mặt Duncan căng ra, đôi má hắc tím đến nỗi nàng nghĩ hắc sắp nổ tung.

Chiếc bốt bóng loáng vung lên, đá thẳng vào người nàng. Tiếng thét đau đớn của nàng tắt lịm bởi cú đòn tiếp theo. Cứ như thế, hắc đá nàng, rồi lôi nàng dậy và giọng thẳng cú đâm vào mạng sườn nàng.

"Lãnh chúa, ngài giết cô ta mất!"

Mairin gần như bất tỉnh. Nàng không biết ai nói câu đó. Nàng rũ rượi dưới tay hắc hắc, mỗi hơi thở đều khiến nàng đau đến chết ngất.

Duncan thả nàng xuống với vẻ ghê tởm. "Nhốt cô ta vào phòng. Không ai được phép cho cô ta ăn uống. Kể cả thằng nhãi đi cùng cô ta nữa. Để xem cô ta chống cự được bao lâu khi mà thằng oắt kia rên rỉ vì đói."

Nàng lại bị lôi xềnh xệch dù đang bị thương nặng. Mỗi bậc cầu thang là một nỗi đau đớn tột cùng khi cơ thể nàng va vào sàn đá cứng. Cánh cửa phòng bật mở, Finn ném nàng vào trong.

Nàng ngã lăn xuống sàn, cố gắng giữ mình tỉnh táo sau mỗi hơi thở.

"Chị Mairin!"

Crispen lao đến bên nàng, đôi bàn tay bé nhỏ của nó ôm chầm lấy nàng.

“Đừng, đừng chạm vào chị,” nàng thì thầm bằng giọng khản đặc. Nếu thằng bé chạm vào nàng, nàng chắc chắn mình sẽ ngất xỉu.

“Chị phải lên giường đã,” thằng bé tuyệt vọng nói. “Em sẽ giúp chị. Nào, chị Mairin.”

Nó gần như sắp khóc. Nếu không nghĩ đến việc thằng bé sẽ sống sót thế nào dưới bàn tay của Duncan nếu nàng chết đi, Mairin đã nhắm mắt lại và cầu nguyện được ra đi thanh thản.

Nàng gắng hết sức bò về phía giường, mỗi cử động đều làm xương nàng đau thấu tim gan. Crispen cố gắng nâng đỡ nàng hết sức có thể, giúp nàng trèo qua thành giường.

Nàng nằm vật ra tấm nệm rơm, nước mắt nóng hổi lăn dài trên má. Thở cũng đau nữa, Crispen nằm cạnh nàng, cơ thể ấm áp, đáng yêu của nó tìm kiếm nguồn an ủi mà nàng không thể nào cho nó.

Thay vào đó, thằng bé vòng tay quanh người nàng, ôm chặt lấy nàng vào cơ thể bé nhỏ của mình. “Đừng chết nhé, chị Mairin,” nó khẽ khàng cầu khẩn. “Em sợ lắm.”

“Tiểu thư. Tiểu thư của tôi, tỉnh dậy đi. Cô phải tỉnh dậy.”

Tiếng thì thầm khẩn cấp làm Mairin tỉnh lại, và ngay khi nàng xoay người để tìm mối phiền toái đang quấy rầy mình, cơn đau buốt nhói rần rần chạy khắp mình mẩy khiến nàng phải há hốc miệng ra để thở.

“Tôi xin lỗi,” người phụ nữ lo lắng nói. “Tôi biết tiểu thư bị thương nặng, nhưng cô phải nhanh lên.”

“Nhanh lên?”

Giọng Mairin líu ríu, đầu óc nàng quay cuồng. Bên cạnh nàng, Crispen trở mình và hoảng hốt khi thấy bóng người đứng bên giường.

“Vâng, nhanh lên.” Giọng nói bồn chồn lại vang lên.

“Bà là ai?” Mairin cố hỏi.

“Chúng ta không có thời gian để nói chuyện, thưa tiểu thư. Lãnh chúa đã uống say và ngủ rồi. Ông ta nghĩ cô bị thương quá nặng nên không thể bỏ trốn nổi. Chúng ta phải đi ngay nếu cô muốn thoát khỏi đây. Ông ta định giết thằng bé nếu cô không đầu hàng đấy.”

Khi nghe thấy từ “bỏ trốn” đầu óc nàng tỉnh táo hơn một chút. Nàng cố ngồi dậy nhưng suýt té lên vì cơn đau nhói bên sườn.

“Nào, để tôi giúp cô. Cả cậu nữa, cậu bé,” người phụ nữ nói với Crispen. “Cậu và tôi cùng giúp tiểu thư của cậu nào.”

Crispen lồm cồm bò dậy rồi tụt xuống giường.

“Sao bà lại làm việc này?” Mairin hỏi khi hai người họ đỡ nàng ngồi dậy.

“Việc ông ta làm là điều đáng hổ thẹn,” người phụ nữ thì thầm. “Đánh một cô gái như cô. Ông ta điên rồi. Cô luôn là nỗi ám ảnh của ông ta. Tôi lo cho tính mệnh của cô, dù cô có đầu hàng hay không, ông ta cũng sẽ giết thẳng bé.”

Mairin dùng chút sức lực còn lại để siết nhẹ tay bà. “Cảm ơn bà.”

“Chúng ta phải khẩn trương lên. Có một lối đi bí mật ở phòng bên cạnh. Cô sẽ phải đi một mình. Tôi không dám đưa cô đi. Ở cuối lối đi, Fergus chờ cô cùng với một con ngựa. Cậu ấy sẽ đặt cô và cậu bé lên lưng ngựa. Việc đó sẽ làm cô đau, nhưng cô phải gắng chịu.”

Mairin gật đầu chấp thuận. Trốn thoát trong đau đớn hay chết trong thanh thản. Đó không phải là một quyết định khó khăn.

Người phụ nữ hé cửa phòng, quay trở lại chỗ Mairin và đặt một ngón tay lên môi nàng. Bà đưa tay sang trái ra hiệu để Mairin biết là lính canh vẫn đang ở đó.

Crispen luồn tay vào tay nàng, và nàng siết nhẹ để trấn an nó. Từng chút, từng chút một, họ nín thở, len lỏi qua những tên lính canh đang say ngủ trong bóng tối của hành lang. Mairin nín thở trong suốt quãng đường, sợ rằng nếu nàng chỉ hơi thở dốc một chút, lính canh sẽ tỉnh dậy và đánh thức cả pháo đài.

Cuối cùng, họ cũng đến được căn phòng kế bên. Bụi bay cuộn mù lên quanh mũi nàng khi họ bước vào trong, nàng phải bóp chặt hai cánh mũi để không hắt hơi.

“Ở đây,” người phụ nữ thì thầm trong bóng tối.

Mairin đi theo âm thanh của giọng nói cho đến khi nàng cảm nhận được sự lạnh giá lan tỏa từ bức tường đá.

“Chúa sẽ ở bên cô,” người phụ nữ nói khi bà chỉ cho Mairin và Crispen đi vào đường hầm nhỏ.

Mairin chỉ có đủ thời gian để dừng lại cảm ơn bà bằng cái siết tay nhẹ, rồi sau đó nàng kéo Crispen tiến vào con đường hẹp.

Mỗi bước đi khiến Mairin rúm người lại vì đau. Nàng sợ xương sườn mình đã gãy, nhưng ngay lúc này nàng chẳng thể làm gì để giải quyết chuyện đó được.

Họ hối hả đi trong bóng tối, Mairin chỉ còn biết kéo Crispen đi theo sau mình.

“Ai đó?”

Mairin dừng lại khi giọng một người đàn ông vang lên, nhưng nàng nhớ ra người phụ nữ có bảo Fergus đang chờ họ.

"Fergus phải không?" nàng nhẹ nhàng hỏi. "Là tôi, Mairin Stuart đây."

"Đến đây nào, tiểu thư," anh ta giục.

Nàng lao về phía cuối đường và đặt chân trên nền đất lạnh, ẩm ướt. Mặt nàng nhăn lại vì đôi chân trần dẫm lên những hòn sỏi nhấp nhô. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh và thấy lối đi dẫn ra sau pháo đài, chỗ này chỉ có một bức tường chắn giữa pháo đài và sườn đồi vươn thẳng lên trời.

Không nói một lời, Fergus biến vào bóng tối, Mairin chạy để bắt kịp anh ta. Họ đi dọc theo chân đồi, hướng về vùng cây cối rậm rạp ở vành đai lãnh địa của Duncan.

Một con ngựa đã được chuẩn bị sẵn, Fergus nhanh chóng tháo dây cho nó rồi thu lại trong lúc quay sang Mairin.

"Tôi sẽ giúp cô lên trước, sau đó đến cậu bé." Anh ta chỉ ra xa. "Hãy đi theo hướng bắc. Chúa phù hộ cho cô."

Không nói thêm, anh ta bế nàng lên, gần như là ném nàng lên yên ngựa. Nàng cố giữ thẳng lưng để không ngã xuống. Nước mắt trào lên hai khóe mi và nàng gập người lại vì đau, vật lộn để không ngất xỉu.

Xin Chúa hãy giúp con.

Fergus nhắc Crispen lên, để thẳng bé ngồi trước nàng. Nàng mừng vì nó không ngồi sau mình, sự thật là nàng cần thứ gì đó để bám vào.

"Em có giữ được dây cương không?" nàng thì thầm với Crispen khi dựa vào thẳng bé.

"Em sẽ bảo vệ chị," Crispen mạnh mẽ nói. "Bám chắc vào em nhé, chị Mairin. Em sẽ đưa chúng ta về nhà, em thề đấy."

Nàng mỉm cười trước sự quả quyết trong giọng nó. "Chị biết là em sẽ làm được."

Fergus vỗ vào mông ngựa, và nó bắt đầu tiến về phía trước. Mairin cắn môi để ngăn lại tiếng hét vì cơn đau đang chực phát ra. Nàng sẽ không thể nào chịu đựng nổi dù chỉ là một dặm.

Alaric McCabe dừng ngựa lại và giơ tay lên để ra hiệu cho lính của mình. Họ đã đi suốt buổi sáng, tìm khắp các ngã đường, theo đủ các dấu chân ngựa mà không có kết quả. Tất cả đều là đường cụt. Anh ta nhảy xuống và rảo bước về phía trước để xem xét kỹ những dấu vết lộn xộn trên mặt đất. Quỳ xuống, anh ta chạm vào những vết móng ngựa và những ngọn cỏ bị ngã sang một bên. Trông giống như ai đó đã ngã ngựa. Mới đây thôi.

Anh đưa mắt nhìn khu vực xung quanh và thấy có dấu chân trong khoảng đất trống cách đó vài mét, sau đó anh chuyển tầm mắt sang khu vực mà người đó hướng đến. Từ từ đứng dậy, anh nắm gươm trong tay và ra hiệu cho lính của mình tỏa ra bao vây khu vực đó.

Rất cẩn thận, anh lách qua những thân cây, thận trọng tìm kiếm bất cứ dấu hiệu mai phục nào. Anh thấy con ngựa trước, nó đang ăn cỏ cách đó không xa, dây cương buộc lỏng lẻo, yên bị lệch. Anh cau mày. Việc coi sóc một con ngựa chệnh mảng như vậy quả là tội lỗi.

Tiếng sột soạt nhẹ bên phải làm anh quay ngoắt sang, anh thấy một người phụ nữ nhỏ bé, lưng cô ta dựa vào một cây lớn. Váy cô ta phồng lên giống như đang giấu một ổ mèo con trong đó, đôi mắt to màu xanh dương của cô ta tràn ngập sự sợ hãi và giận dữ.

Mái tóc đen rối bù thả dài đến tận eo, và lúc đó anh mới chú ý đến màu chiếc áo chùng và gia huy thêu trên đường viền áo.

Cơn thịnh nộ bỗng nhiên dâng tràn, anh tiến lại, thanh gươm vung lên cao trên đầu.

Cô ta tung một cánh tay ra đằng sau, đẩy một thứ gì đó vào giữa cô ta và cái cây. Váy cô ta lại động đậy lần nữa, lúc đó anh nhận ra cô ta đang che chắn cho một người nào đó. Một đứa bé.

“Ra đằng sau chị,” cô rít lên.

“Nhưng Mair-”

Alaric cứng người. Anh biết giọng nói đó. Ngón tay anh run lên, lần đầu tiên trong đời, tay anh ta không nắm chặt quanh cán gươm. Không đời nào anh cho phép một người nhà Cameron động vào thân nhân của anh.

Gầm lên giận dữ, anh lao tới trước, túm lấy vai người phụ nữ và xô mạnh cô ta sang một bên. Crispen đứng đằng trước cái cây, miệng há hốc. Sau đó, nó nhìn thấy Alaric và ngay lập tức nhảy vào vòng tay anh.

Thanh gươm rơi xuống đất – một sơ suất khác – nhưng trong giây phút đó Alaric không quan tâm. Sự nhẹ nhõm ngọt ngào làm anh choáng váng.

“Crispen,” anh khàn giọng nói khi ôm thẳng bé vào lòng.

Một tiếng hét giận dữ vang lên cùng lúc anh bị một người phụ nữ tấn công. Anh ngạc nhiên đến mức bị đẩy về phía sau, vòng tay ôm Crispen lỏng ra.

Cô ta chen vào giữa anh và Caelen rồi tung một gối vào háng anh. Alaric gập người lại, miệng nguyên rửa khi cơn đau bao phủ toàn thân. Anh khụy một gối xuống, tay túm lấy thanh gươm và huýt sáo gọi người. Người phụ nữ này bị điên rồi.

Qua ánh mắt mờ đi vì đau, anh nhìn thấy cô ta túm lấy Crispen đang vùng vẫy phản đối và cố gắng chạy. Nhiều việc xảy ra cùng một lúc. Hai người lính của anh đứng trước mặt cô ta. Cô ta dừng lại, đẩy Crispen ra sau lưng. Khi cô ta định chạy về hướng ngược lại, Gannon đưa tay ngăn cô ta lại.

Trước sự ngạc nhiên của Alaric, cô ta xoay người, túm lấy Crispen, và ngã xuống đất, lấy cơ thể che chắn cho thằng bé.

Gannon cùng Cormac đứng khựng lại và nhìn Alaric khi những người lính khác lao ra sau các thân cây.

Thế rồi bọn họ bối rối hơn nữa khi Crispen cuối cùng cũng ngọ nguậy được để chui ra, quắc mắt giận dữ nhìn Gannon.

“Không được đánh chị ấy!” Nó gầm lên.

Tất cả mọi người đều chớp mắt trước sự dữ dằn của Crispen.

“Này nhóc, tôi đâu có ý định đánh cô ta,” Gannon nói. “Tôi chỉ cố ngăn không cho cô ta chạy trốn thôi. Về phần cậu, lạy Chúa, chúng tôi đã tìm cậu suốt mấy ngày nay. Lãnh chúa lo cho cậu đến phát ốm đấy.”

Alaric bước đến chỗ Crispen và nhắc nó ra khỏi người phụ nữ đang nằm rúm ró trên mặt đất. Khi anh giơ tay ra để đỡ cô lên, Crispen lại nổi điên lần nữa và xô anh lùi lại.

Alaric há hốc miệng nhìn cháu trai mình.

“Đừng chạm vào chị ấy,” Crispen nói. “Chị ấy bị thương nặng lắm, chú Alaric.”

Crispen nhảy nhảy môi dưới và cả thế giới đều có thể thấy cậu nhóc sắp vỡ òa ra khóc. Bất kể cô gái này là ai thì cũng rõ là Crispen không sợ cô ta.

“Chú sẽ không làm cô ấy đau đâu, nhóc,” Alaric nhẹ giọng nói.

Anh quỳ xuống, vén tóc ra khỏi mặt cô và nhận thấy cô đã bất tỉnh. Một bên má cô có vết bầm, nhưng ngoài ra trông cô không có vẻ bị thương.

“Cô ấy bị thương ở đâu?” anh hỏi Crispen.

Nước mắt dâng đầy trong mắt Crispen, và nó vội và lấy mu bàn tay lấm bẩn của mình lau đi.

“Bụng ạ. Cả lưng nữa. Chỉ cần chạm vào chị ấy cũng đủ khiến chị ấy đau muốn chết rồi.”

Rất cẩn thận, để không làm cho thằng bé nổi khùng, Alaric vén những lớp áo lên. Khi bụng và lưng Mairin hiện ra, anh thở dốc. Xung quanh anh, những người khác nguyên rửa và lăm bầm lời thương cảm cho cô gái mảnh mai.

“Lạy Chúa lòng lành, chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy?” Alaric hỏi.

Toàn bộ khung xương sườn bầm tím, những vết bầm xấu xí cũng xuất hiện dày đặc trên tấm

lưng mìn màng của cô. Anh chắc chắn một trong số đó là dấu giày của đàn ông.

“Hắn đánh chị ấy,” Crispen nhe răng. “Đưa chúng cháu về nhà đi, chú Alaric. Cháu muốn gặp cha.”

Không muốn thằng bé mất bình tĩnh trước mặt những người khác, Alaric gật đầu và vỗ nhẹ vào cánh tay nó. Còn rất nhiều thời gian để hỏi chuyện thằng bé. Ewan sẽ muốn nghe toàn bộ câu chuyện.

Anh ta nhìn chăm chăm xuống người phụ nữ đang bất tỉnh và cau mày. Cô ta đã lấy thân mình ra để bảo vệ Crispen, tuy nhiên cô ta lại mặc trang phục có màu biểu trưng của Duncan Cameron. Chắc chắn Ewan sẽ giận điên lên nếu Cameron có liên quan đến sự mất tích của Crispen.

Chiến tranh. Sau cùng, chiến tranh cũng sẽ được tuyên bố.

Anh ra hiệu cho Cormac trông nom cô gái, còn mình đưa tay ra đón Crispen, định bụng sẽ cho thằng bé cưỡi ngựa cùng mình. Có một số câu hỏi mà anh muốn biết đáp án trên đường về nhà.

Crispen lắc đầu quả quyết. “Không, *chú* đưa chị ấy đi, chú Alaric. Chị ấy phải đi cùng chú. Cháu đã hứa với chị ấy rằng cha sẽ bảo vệ chị ấy, nhưng hiện cha không ở đây nên chú phải làm việc đó. Chú *phải* làm.”

Alaric thở dài. Chẳng thể nào lý luận được với thằng bé này, và ngay lúc này anh đang quá vui mừng về việc nó còn sống, vậy nên anh chấp nhận yêu cầu tai quái của nó. Sau này anh sẽ phải chỉnh đốn nó về tôn ti trật tự trong nhà.

“Cháu cũng muốn đi cùng chú,” Crispen nói, ánh mắt lo lắng của nó hướng về phía người phụ nữ.

Nó nhích gần lại chỗ cô ta như thể nó không thể chịu được việc phải rời xa cô ta dù chỉ là nửa bước.

Alaric nhìn lên trời. Ewan đã không dạy dỗ thằng bé này đến nơi đến chốn rồi. Chỉ có thể như thế thôi.

Và thế là Alaric cưỡi ngựa với cô gái ngồi trước, thân hình gục trong vòng tay bảo vệ của anh, còn Crispen ngồi lên đùi anh, đầu nó rúc vào ngực cô ta. Anh trừng mắt nhìn thuộc hạ của mình, cấm bất cứ kẻ nào mở miệng cười. Khỉ thật, anh phải bỏ gươm để có thể mang hai người theo cùng, cho dù cân nặng của học cộng lại cũng không bằng một chiến binh.

Ewan nên biết ơn mới phải. Sau khi Alaric giao người phụ nữ này cho Ewan, anh trai anh sẽ quyết định nên làm gì với cô ta.

Chương 3

Ngay khi họ băng qua biên giới và lãnh địa nhà McCabe, một tiếng thét vang lên làm rung động cả khu đồi, từ xa, Mairin đã nghe thấy tiếng hú đáp lại. Chẳng bao lâu nữa, ngài lãnh chúa sẽ biết sự trở về của con trai mình.

Nàng lo lắng xoắn sợi dây cương trong tay trong khi Crispen nhảy tung tung trên yên ngựa vì vui sướng.

“Cô gái, nếu cô cứ vịn dây cương như thế thì cả cô và con ngựa sẽ quay trở lại nơi cô và nó khởi hành đấy.”

Nàng liếc ánh mắt tội lỗi lên nhìn Alaric McCabe, người vừa cưỡi ngựa lên phía bên phải nàng. Lời cảnh báo của anh ta giống như trêu chọc, nhưng thề có Chúa, anh ta làm nàng sợ. Trông anh ta thật dữ dằn với mái tóc đen dài rối bù và những bím tóc đung đưa hai bên thái dương.

Khi tỉnh lại trong vòng tay anh ta, nàng gần như đã xô cả hai người xuống ngựa để bỏ trốn. Anh ta đã phải cố lắm mới giữ được cả nàng và Crispen khỏi ngã, rồi sau đó đặt nàng và thằng bé xuống đất để nói chuyện cho rõ ràng.

Anh ta không hài lòng bởi sự cứng đầu của nàng, nhưng nàng cứ giữ rịt lấy Crispen bên mình và bắt Crispen hứa là không được nói tên nàng cho bất kỳ ai. Cả hai đứng im thin thít khi Alaric gặng hỏi.

Alaric quát tháo và khoa chân múa tay. Thậm chí anh ta còn dọa sẽ bóp cổ cả hai, nhưng rồi cuối cùng anh ta chỉ biết lầm bầm nguyện rửa bọn đàn bà và lũ trẻ con trước khi tiếp tục cuộc hành trình đưa Crispen về nhà.

Sau đó Alaric cứ khăng khăng bắt nàng cưỡi ngựa cùng anh ta thêm ít nhất một ngày nữa, vì anh ta nói, rất rõ ràng dứt khoát rằng khả năng tự cưỡi ngựa một mình trong tình trạng của nàng là không thể, và thật là tội lỗi khi bắt một con ngựa tốt như thế phải chở số cân nặng nhẹ đến vậy.

Nhưng sau ngày đầu tiên, nàng nhất quyết cưỡi ngựa một mình mà không cần sự trợ giúp của Alaric, mục đích là để anh ta thôi ngay cái vẻ dương dương tự đắc hiển hiện rõ trên mặt. Rõ ràng là anh ta không hề kiên nhẫn với phụ nữ, và nàng ngờ rằng, ngoại trừ đứa cháu trai – người anh ta hết mực yêu thương – thì anh ta còn ít kiên nhẫn với trẻ em hơn nữa.

Tuy vậy, dù thực tế anh ta chẳng biết gì về nàng, chỉ có Crispen bảo bọc cho nàng, thì anh ta vẫn đối xử với nàng rất tốt, và người của anh ta cũng tôn trọng nàng một cách rất lịch sự.

Khi họ tiến đến gần pháo đài nhà McCabe, nỗi sợ hãi run rẩy trào dâng trong cổ họng nàng. Nàng sẽ không thể giữ im lặng được nữa. Lãnh chúa sẽ muốn có câu trả lời, và nàng phải làm điều đó.

Nàng cúi xuống thì thầm bên tai Crispen. “Em có nhớ em đã hứa với chị điều gì không, Crispen?”

“Có ạ,” nó thì thầm lại. “Em không được nói tên chị với bất kỳ ai.”

Nàng gật đầu, cảm thấy tội lỗi vì đã yêu cầu một điều như thế với thằng bé, nhưng nếu nàng có thể giả vờ là mình không quan trọng gì, chỉ là người tình cờ phát hiện ra Crispen và chứng kiến cậu bé quay về an toàn với cha nó, có lẽ anh ta sẽ cảm kích đủ để cho nàng một con ngựa, chút lương thực, rồi nàng sẽ đi.

“Kể cả cha em,” nàng nhấn mạnh.

Crispen trịnh trọng gật đầu. “Em sẽ chỉ nói với cha là chị cứu em thôi.”

Nàng siết nhẹ tay thằng bé. “Cảm ơn em. Chị chỉ cần thế thôi.”

Thằng bé quay đầu lại trao cho nàng nụ cười toe toét, lưng uốn thẳng kiêu hãnh.

“Hai người thì thầm gì thế?” Alaric cau kinh hỏi.

“Nếu tôi muốn anh biết thì tôi đã nói to hơn rồi,” nàng bình tĩnh đáp.

Anh ta quay đi lăm bầm điều gì đó mà nàng chắc là lại báng bổ phụ nữ.

“Anh sẽ khiến linh mục mệt mỏi vì lời xưng tội dài lê thê của mình đấy,” nàng nói.

Anh ta nhướn một bên mày. “Ai nói là tôi xưng tội thế?”

Nàng lắc đầu. Gã đàn ông ngạo mạn có lẽ nghĩ rằng con đường đến thiên đàng của anh ta đã được đảm bảo, và rằng chỉ cần anh ta hít thở đã có nghĩa là làm theo ý Chúa rồi.

“Nhìn kia, nó kia rồi!” Crispen hét lên khi nó hào hứng chỉ tay về phía trước.

Họ đứng trên đỉnh đồi và nhìn xuống pháo đài đá nằm ép vào sườn đồi bên cạnh.

Một vài chỗ trên bức tường bao quanh bị sụp đổ, và thấp thoáng bóng dáng những người đàn ông làm việc cần mẫn thay đá trên tường. Nàng có thể thấy phía trên bức tường mặt ngoài pháo đài bị ám đen bởi một trận lửa lớn.

Bên mạn phải của pháo đài có một hồ nước lớn, mặt nước sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Một trong các nhánh uốn khúc quanh mặt trước pháo đài, đóng vai trò như một rào chắn tự nhiên cho cổng chính. Tuy nhiên, cây cầu bắc qua hào vũng xuống rất bấp bênh ở khúc giữa. Một lối đi hẹp tạm thời đã được dựng lên ngay bên cạnh, và nó chỉ cho phép mỗi lần một con ngựa đi qua để vào pháo đài.

Mặc cho tình trạng hư hỏng của pháo đài, mảnh đất này vẫn thật đẹp. Rải rác trong thung lũng bên mạn trái là những chú cừu đang ăn cỏ, được trông bởi một ông cụ cùng hai chú chó. Thi thoảng một con chó lại chạy ra để lừa đàn cừu trở vào ranh giới rồi lại quay về với ông chủ của mình để nhận cái vỗ nhẹ vào đầu khen thưởng.

Nàng quay sang Alaric, người vừa dừng ngựa lại bên nàng. “Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

Nhưng anh ta không trả lời. Sự giận dữ hằn sâu trên mặt và đôi mắt anh ta gần như tối sầm lại. Nàng nắm chặt dây cương hơn một chút và rùng mình trước sự căm thù cực độ ở anh ta. Phải, căm thù. Đó chính xác là điều mà nàng nhìn thấy trong đôi mắt ấy.

Alaric thúc ngựa tiến tới, và con ngựa của nàng tự động theo sau khiến nàng phải túm lấy Crispen để cả hai không bị ngã.

Họ cưỡi ngựa xuống đồi, lính của Alaric đi xung quanh nàng để bảo vệ. Crispen cựa quậy liên hồi trên yên làm nàng phải giữ tay thẳng bé để nó không nhảy chồm lên vì phấn khích.

Khi đến con đường tạm thời băng qua hào, Alaric dừng lại đợi nàng.

“Tôi sẽ đi vào trước. Cô đi ngay sau tôi.”

Nàng gật đầu xác nhận. Dù sao thì nàng cũng không muốn là người đầu tiên đi vào nơi này. Nói cho đúng, chuyện này còn đáng sợ hơn cả việc đến nơi ở của Duncan Cameron, vì ở đây, nàng không biết số phận mình sẽ đi về đâu. Còn với Cameron nàng biết rất rõ điều hằn định làm với mình.

Họ cưỡi ngựa qua cầu. Đi qua lối vào rộng, uốn vòng cung tiến đến sân trong. Một tiếng la lớn vang lên, và phải mất một lúc nàng mới nhận ra âm thanh đó là của Alaric. Nàng nhìn quanh và thấy anh ta vẫn đang cưỡi ngựa, nắm đấm giơ cao trên không.

Quanh nàng, những người lính – có đến cả trăm người – giơ gươm thẳng lên trời và đồng thanh hô vang, gươm được đưa lên rồi hạ xuống để chúc mừng.

Ngay lập tức, một người đàn ông sầm sập chạy vào sân, tóc bay ra sau khi bước chân anh ta sỏi rộng trên mặt đất.

“Cha!” Crispen hét lên, rồi trườn khỏi yên ngựa trước khi nàng kịp ngăn nó lại.

Nó rơi bịch xuống đất và chạy, Mairin nhìn chăm chăm vào người đàn ông mà nàng cho là cha của Crispen. Bụng nàng thắt lại, và nàng nuốt khan, cố không để mình hoảng sợ lần nữa.

Người đàn ông này thật khổng lồ, trông anh ta giống hệt Alaric, và nàng không biết mình phải nghĩ thế nào cho đúng. Anh ta khiến nàng sợ chết khiếp với vẻ ngoài của mình, sợ hơn cả Alaric nhưng đồng thời anh ta lại không giấu nổi vẻ sung sướng khi đu đưa Crispen trong tay. Hai anh em trông thật giống nhau về cả ngoại hình và vóc dáng. Cả hai người họ đều có tóc dài quá vai, cả hai đều để tóc bím. Tuy nhiên, khi nàng nhìn quanh, rõ ràng tất cả người của anh ta đều để tóc cũng một kiểu như vậy. Dài, hoang dã, và dữ dằn.

“Cha rất mừng khi thấy con, con trai ạ,” cha cậu bé nghẹn lời.

Crispen đu lấy lãnh chúa bằng đôi bàn tay bé nhỏ, gọi nhắc Mairin hình ảnh một quả gai ngoan cố bám chặt vào váy nàng.

Qua đỉnh đầu Crispen, mắt anh ta dán chặt vào Mairin và chột trở nên khắc nghiệt. Anh ta quan sát nàng đến từng chi tiết, nàng chắc chắn như vậy, và Mairin vận mình không thoải mái, cảm thấy mình đang bị lột trần một cách lộ liễu dưới cái nhìn sấm soi đó.

Mairin bắt đầu xuống ngựa vì nàng cảm thấy hơi ngớ ngẩn khi tất cả mọi người xung quanh đều đã xuống, nhưng Alaric đang ở đó, hai tay anh ta vói lên và dễ dàng đặt nàng xuống đất.

“Từ từ thôi, cô gái,” anh ta nhắc nhở. “Cô đang bình phục nhanh, nhưng cô cần cẩn thận.”

Giọng anh ta nghe có vẻ quan tâm, nhưng khi nàng ngẩng mặt lên, mắt anh ta vẫn giữ nguyên vẻ cau có thường trực mỗi khi nhìn nàng. Bực mình, nàng cau mày đáp trả. Anh ta chớp mắt ngạc nhiên, sau đó đẩy nàng về phía vị lãnh chúa đang chờ đợi.

Ewan McCabe lúc này trông đáng sợ hơn nhiều khi mà Crispen đã rời khỏi vòng tay anh ta và đứng xuống đất. Nàng lùi lại một bước và thấy mình va phải một ngọn núi khác là Alaric.

Ewan nhìn Alaric trước, bỏ qua Mairin như thể nàng vô hình, điều đó khiến nàng nhẹ cả người.

“Cảm ơn chú vì đã đưa con trai anh về nhà. Anh tuyệt đối tin tưởng chú và Caelen.”

Alaric hắng giọng và huých nhẹ Mairin về phía trước.

"Anh cần phải cảm ơn cô gái này vì đã cứu Crispen. Em chỉ hộ tống họ về thôi."

Mắt Ewan hẹp lại nhìn nàng kỹ hơn. Trước sự ngạc nhiên của nàng, mắt anh ta không phải có màu đen đáng sợ như nàng tưởng mà là màu xanh lục nhạt kỳ lạ. Tuy nhiên, khi giận dữ, khuôn mặt anh ta tối sầm lại như một đám mây đông. Vậy nên ai mà không nghĩ là đôi mắt kia cũng có màu đen cơ chứ.

Giật mình trước sự phát hiện này – và nếu nàng tránh đối diện trực tiếp với lãnh chúa, ai trách nàng được? – nàng quay ngoắt lại chăm chú nhìn vào đôi mắt Alaric. Anh ta chớp mắt rồi chăm chăm nhìn nàng như thể nàng là kẻ ngớ ngẩn – và nàng khá chắc là anh ta đã nghĩ như vậy.

“Mắt anh cũng màu xanh lục,” nàng thì thầm.

Sự cau có của Alaric chuyển thành vẻ mặt lo lắng. “Có chắc cô không bị một cú đập vào đầu mà cô không nói với tôi không?”

“Cô nhìn ta đây,” Ewan gầm lên.

Nàng nhảy dựng lên, xoay người lại, lùi một bước theo bản năng và lại va phải Alaric.

Anh ta chửi thề rồi gập người lại, nhưng nàng đang sợ Ewan đến mức chẳng còn biết Alaric đang làm bầm nguyên rủa cái gì nữa.

Lòng can đảm của nàng bay biến đi đâu mất, sự quyết tâm không được cảm thấy đau, không được để cho xương sống sụp xuống của nàng xẹp xuống như một quả bóng xì hơi.

Chân nàng run, tay nàng run, và cơn đau nói bên sườn làm nàng thở khó nhọc. Mồ hôi túa đầy trên trán nhưng nàng không cho phép mình lùi bước thêm nữa.

Lãnh chúa đang tức giận – với nàng – và nàng không biết lý do tại sao. Anh ta nên biết ơn nàng vì đã cứu mạng con trai mình mới phải chứ? Không hẳn nàng đã làm được điều gì đó phi thường, nhưng anh ta không biết điều đó. Anh ta nên hiểu rằng, vì Crispen, nàng đã sẵn sàng chiến đấu với cả mười tên lính.

Cho đến khi anh ta chăm chăm nhìn lại nàng vì ngạc nhiên thì nàng mới nhận ra là mình đã nói thành lời tất cả những suy nghĩ vừa rồi. Tất cả mọi người trên sân chợt im lặng và nhìn nàng như thể nàng đã thốt ra lời nguyên do với tất cả bọn họ.

“Alaric?” Nàng thì thầm, vẫn không rời mắt khỏi ánh mắt của lãnh chúa.

“Sao, cô gái?”

“Anh sẽ giữ lấy tôi nếu tôi ngắt chứ? Tôi không nghĩ một cú ngã nữa sẽ tốt cho vết thương của tôi đâu.”

Trước sự ngạc nhiên của nàng, anh ta túm lấy hai vai và giữ chặt nàng. Tay anh ta hơi run một chút, và anh ta phát ra âm thanh gì đó rất kỳ lạ. Anh ta cười nàng sao?

Ewan tiến lại, sự ngạc nhiên lại được thay thế bằng vẻ mặt cau có tối sầm. Chẳng lẽ người nhà McCabe không bao giờ mỉm cười ư?

“Không, chúng tôi không cười,” Alaric nói vẻ thích thú.

Nàng bụm miệng lại, quyết tâm không nói thêm một lời nào nữa, chuẩn bị tinh thần nghe lời chỉ trích của lãnh chúa.

Ewan dừng lại cách nàng một bước chân, bắt nàng phải ngẩng cổ lên để nhìn thẳng vào mắt anh ta. Thật khó có thể tỏ ra dũng cảm khi nàng bị kẹp giữa hai chiến binh cao lớn, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép nàng quy gối và cầu xin sự thương xót. Thậm chí ngay cả bây giờ, khi nàng nghĩ đó là cách tốt nhất. Không, nàng đã đổi mặt với Duncan Cameron và sống sót. Người chiến binh này to lớn và dũng mãnh, nhưng nàng sẽ không chết như một kẻ hèn nhất. Nàng thà chết chứ không bao giờ chịu nhục.

“Nói cho ta biết cô là ai, tại sao cô lại mặc trang phục mang màu sắc của Duncan Cameron, và làm thế quái nào mà con trai ta lại rơi vào tay cô.”

Nàng lắc đầu, lùi lại dựa vào Alaric, nghe thấy anh ta chửi thề vì nàng dẫm lên chân anh ta, rồi nhanh chóng bước lên trước, muộn màng nhớ đến lời thề phải tỏ ra can đảm.

Ewan nhú mào sâu hơn, nếu còn có thể sâu hơn được nữa. "Cô thách thức ta sao?"

Trong giọng anh ta có sự ngờ vực mà nàng sẽ cảm thấy thú vị nếu toàn thân nàng không đang đau như dằm. Có thể nàng sẽ cởi hết áo xống trên người nếu nó làm anh ta thấy khó chịu đến thế.

Bụng nàng sôi lên, nàng cầu nguyện để không nôn ra giày anh ta. Chúng không mới và bóng lộn như của Duncan, nhưng nàng nghĩ người đàn ông này đã chinh chiến khá nhiều.

"Tôi không thách thức ngài, thưa Lãnh chúa," nàng nói bằng giọng bình thản mà nàng thường tự hào về nó.

"Vậy thì cho ta biết những điều ta cần biết. Ngay lập tức," anh ta nói thêm bằng giọng nhẹ nhàng chết người.

"Tôi..."

Giọng nàng vỡ ra như băng tan, và nàng nuốt xuống cơn buồn nôn đang dâng lên trong cổ họng.

Crispen giải cứu cho nàng, rõ ràng nó không chịu đựng thêm được nữa. Nó lao về phía trước, chen giữa nàng và cha nó, rồi vòng tay quanh chân nàng, vùi mặt vào vùng bụng tím bầm của nàng.

Mairin khẽ rên rỉ, nàng vòng tay quanh Crispen để nhẹ nhàng đẩy thằng bé ra xa khỏi xương sườn của mình. Nàng sẽ đổ sụm xuống đất nếu không có Alaric tóm lấy hai cánh tay để giữ nàng đứng vững.

Crispen xoay người trong vòng tay nàng và ngẩng lên nhìn cha, lúc này Ewan đang cố kìm chế cơn sốc nặng và cơn nóng giận đang bốc lên ngùn ngụt.

"Để chị ấy yên!" Crispen hét lên. "Chị ấy bị thương, và con đã hứa là cha sẽ bảo vệ chị ấy. Con hứa rồi. Người nhà McCabe không bao giờ phá vỡ lời hứa. Cha bảo con thế mà."

Ewan cúi xuống nhìn con trai đầy ngạc nhiên, miệng chàng mấp máy khi những mạch máu trên cổ chàng phập phồng.

"Thằng bé nói đúng đấy, Ewan. Cô gái này rất cần một cái giường. Cả nước nóng để tắm nữa."

Mairin ngạc nhiên trước sự giúp đỡ của Alaric, nàng cảm kích đến mức không thể nói thành lời. Nàng nhìn lãnh chúa một lần nữa và thấy anh ta há hốc miệng nhìn Alaric đầy ngờ vực.

"Giường? Tắm? Con trai ta được đưa về bởi một người phụ nữ đang mặc trang phục của gã đàn ông mà ta căm hận nhất trên đời, và các người đòi ta phải cho cô ta tắm rửa và nghỉ ngơi

sao?"

Trông anh ta như sắp bùng nổ. Nàng lùi lại, và lần này, Alaric né sang một bên để nàng có thể tạo khoảng cách với Ewan.

“Cô ấy đã cứu thằng bé,” Alaric đều giọng.

“Chị ấy chịu đòn thay con đấy,” Crispen gào lên.

Biểu hiện của Ewan thay đổi, và anh ta lại nhìn nàng chăm chăm như thể đang đánh giá vết thương của nàng. Trông anh ta có vẻ giằng xé, cứ như anh ta thực sự muốn nàng hợp tác, nhưng Crispen và Alaric đều đang nhìn anh ta với ánh mắt chờ đợi, thể là anh ta mím môi và lùi lại một bước.

Các múi cơ cuộn lên ở cổ và hai tay, Ewan hít vào mấy hơi như đang cố giữ bình tĩnh. Nàng thấy thông cảm với người đàn ông này, thực sự thông cảm. Nếu đó là con trai của nàng, nàng sẽ hỏi y như anh ta đã làm, từng chi tiết một. Và nếu điều đó đúng – Ewan chẳng việc gì phải nói dối – rằng Duncan Cameron là kẻ thù không đội trời chung của anh ta, thì nàng có thể hiểu rất rõ tại sao anh ta lại nhìn nàng với vẻ ngờ vực căm thù như vậy. Phải, nàng hiểu tình thế khó xử của anh ta. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là nàng sẽ hợp tác.

Cố trấn tĩnh, hy vọng giọng mình không có vẻ khoác lác, nàng nhìn vào mắt lãnh chúa. “Tôi đã cứu con trai ngài, thưa Lãnh chúa. Tôi sẽ cảm kích nếu ngài có thể giúp đỡ tôi. Tôi không đòi hỏi gì nhiều. Một con ngựa và nếu có thể là một chút đồ ăn thôi. Rồi tôi sẽ lên đường và ngài không phải bận tâm thêm đâu.”

Ewan không còn nhìn nàng nữa. Không, anh ta ngẩng mặt lên trời như đang cầu nguyện để được bình tĩnh hay được giải cứu. Có lẽ là cả hai.

“Một con ngựa. Đồ ăn.”

Anh ta nhấc lại, vẫn nhìn lên trời. Sau đó, anh ta từ từ cúi xuống cho đến khi đôi mắt màu xanh lục đó làm nàng nín thở.

“Cô sẽ *không* đi đâu cả.”

Chương 4

Ewan chăm chú nhìn người phụ nữ trước, đó là tất cả những gì chàng có thể làm để không khiến cô bất tỉnh. Thằng bé càn rỡ quá rồi, và nó đã truyền cho cô ta điều đó. Chàng không biết

cô ta có ý nghĩa với con trai chàng như thế nào, nhưng chàng sẽ sớm tìm ra thôi.

Ngay cả Alaric cũng như bị dính bùa của cô ta, mặc dù chàng có thể hiểu được lý do, vì Chúa, cô ta thật hấp dẫn, nhưng chàng vẫn điên tiết bởi em trai mình đã bảo vệ cô ta và chống lại chàng.

Khi cô ta vênh cằm lên thách thức, ánh mặt trời chiếu thẳng vào đôi mắt đỏ. Xanh dương. Không chỉ là xanh dương mà còn là màu sắc tươi sáng khiến chàng liên tưởng đến bầu trời mùa xuân ngay trước khi mùa hè ủa đến.

Tóc cô ta lấm lem bùn đất, nhưng những lọn tóc xoăn thả đến tận eo, một vòng eo có thể nằm gọn trong hai bàn tay chàng. Phải, hai tay chàng sẽ ôm vừa khít phần đường cong nằm giữa hông và ngực của cô ta, và nếu chàng trượt tay lên cao một chút nữa, chàng sẽ ôm trọn lấy bầu ngực căng tròn kia.

Cô ta xinh đẹp. Và cô ta rắc rối.

Cô ta đang đau đớn. Cô ta không giả vờ tỏ ra như thế.

Mắt cô ta mờ đi và chàng nhìn rõ hơn quãng thâm xung quanh. Cô ta đang cố hết sức để che giấu đi sự khó chịu, nhưng vẫn toát ra rất rõ ràng.

Việc tra hỏi cô ta sẽ phải chờ thôi.

Chàng giơ tay lên và chỉ vào một trong những người phụ nữ đang tập trung ở rìa sân.

“Chăm sóc cho cô ta,” chàng ra lệnh. “Chuẩn bị bồn tắm. Bảo Gertie chuẩn bị cho cô ta một đĩa thức ăn. Và vì Chúa, đưa cho cô ta đồ gì đó để mặc chứ không phải màu sắc của nhà Cameron.”

“Cẩn thận đấy,” Alaric nhắc. “Vết thương của cô ấy vẫn còn đau lắm.”

Hai người phụ nữ buông tay, thay vào đó, họ ra hiệu cho cô ta đi theo họ vào lâu đài. Cô ta nhìn quanh đầy lo lắng, rõ ràng là cô ta không hề muốn vào chút nào. Cô ta cứ cắn môi cho đến khi Ewan chắc chắn là nó sẽ bật máu nếu cô ta không dừng lại.

Ewan thở dài. “Ta không bắt cô đi chết đâu. Cô xin được tắm và đồ ăn. Cô đang nghi ngờ lòng hiếu khách của ta ư?”

Cô ta cau mày, mắt hẹp lại trong lúc nhìn chàng chăm chăm. “Tôi xin ngài một con ngựa và đồ ăn. Tôi không đòi hỏi sự hiếu khách của ngài. Tôi muốn lên đường càng sớm càng tốt.”

“Ta không có dư ngựa, thêm nữa, cô sẽ không được đi đâu cho đến khi ta giải quyết xong tất cả chuyện này. Nếu cô không cần tắm, ta chắc chắn là mấy người phụ nữ sẽ đưa cô đến nhà bếp để tìm đồ ăn.”

Chàng kết thúc bằng một cái nhún vai cho thấy chàng chẳng buồn quan tâm liệu cô ta có muốn tắm hay không. Đó là ý của Alaric, nhưng không phải tất cả phụ nữ đều thích được nhảy

vào một chiếc bồn tắm đầy nước nóng ư?

Cô ta cong môi lên định cãi nhưng rõ ràng cô ta đã quyết định kiềm chế là cách tốt nhất. "Tôi muốn đi tắm."

Chàng gật đầu. "Vậy cô nên đi theo mấy người phụ nữ lên lầu trước khi ta đổi ý."

Cô ta quay người, lăm bằm điều gì đó mà chàng không nghe được. Mắt chàng nheo lại. Cô gái bướng bỉnh đó đang thử thách lòng kiên nhẫn của chàng.

Ewan nhìn quanh để tìm con trai và thấy nó đang chạy theo mấy người phụ nữ vào trong.

"Crispen," chàng gọi.

Crispen quay lại, sự lo lắng vì bị tách ra khỏi người phụ nữ hiện rõ trên đôi lông mày nhíu lại của nó.

"Lại đây nào, con trai."

Sau một thoáng lưỡng lự, nó lao người về phía Ewan, và chàng bế nó lên.

Trái tim chàng đập điên cuồng khi sự nhẹ nhõm vì được ôm đứa con thân yêu trong tay lại lần nữa tràn ngập. "Con làm cha sợ chết khiếp, nhóc con ạ. Đừng bao giờ dọa cha như thế một lần nữa."

Crispen đu lấy vai Ewan và vùi mặt vào cổ chàng.

"Con sẽ không làm thế nữa đâu, cha ạ. Con hứa."

Ewan ôm thằng bé lâu hơn cần thiết, cho đến khi Crispen ngo ngoáy đòi tự do. Chàng không nghĩ sẽ được nhìn thấy con trai mình lần nữa, và nếu Alaric nói đúng thì chàng cần phải cảm ơn người phụ nữ kia.

Chàng nhìn qua đầu Crispen về phía Alaric, chất vấn câu trả lời từ người em trai đang im lặng. Alaric nhún vai.

"Nếu anh đang muốn câu trả lời từ em thì anh tìm nhầm người rồi." Cậu ta chỉ tay về phía Crispen với vẻ cáu gắt. "Thằng nhóc và cô gái đó nhất quyết không nói cho em biết. Nó còn bạo gan bắt em đưa cả hai về đây để anh bảo vệ cô ta đấy."

Ewan cau mày nhìn vào mắt Crispen. "Có đúng thế không, con trai?"

Crispen trông rất tội lỗi, nhưng sự kiên quyết bùng lên trong đôi mắt màu lục của nó. Môi nó mím chặt chống đối, nó căng thẳng như thể đang chờ Ewan tuôn ra một tràn mắng mỗ.

"Con đã hứa mất rồi," Crispen bướng bỉnh đáp lại. "Cha từng nói một người nhà McCabe không bao giờ phá vỡ lời hứa."

Ewan lắc đầu chán nản. "Ta bắt đầu thấy hối hận vì đã nói cho con những điều mà người nhà McCabe không làm rồi. Nào, đến sảnh ngồi và kể cho ta nghe chuyến phiêu lưu của con đi."

[@STENT](#)

Chàng đưa mắt liếc nhìn Alaric, lặng lẽ đề nghị sự có mặt của cậu em. Sau đó chàng quay sang Gannon. "Đưa người của người lên phía bắc tìm Caelen. Bảo cậu ấy là Alaric đã đưa Crispen về nhà. Quay trở về càng sớm càng tốt."

Gannon cúi đầu và nhanh chóng đi ra, lớn tiếng ra lệnh cho quân lính.

Ewan đặt Crispen xuống nhưng vẫn giữ chặt lấy vai nó khi cùng đi vào trong. Họ bước vào đại sảnh giữa những tiếng hò hét vui sướng. Phụ nữ nào đi ngang qua cũng đều ôm lấy Crispen, còn những người đàn ông trong gia tộc thì vỗ vào lưng nó. Cuối cùng Ewan xua họ ra chỗ khác để ba người họ được ở một mình.

Ewan ngồi vào bàn và vỗ vào chỗ bên cạnh chàng. Crispen nhảy lên chiếc ghế dài còn Alaric ngồi phía đối diện.

"Giờ thì nói cho cha biết chuyện gì đã xảy ra," Ewan ra lệnh.

Crispen cúi nhìn bàn tay mình, vai nó rũ xuống.

"Crispen," Ewan nhẹ nhàng. "Con còn nhớ cha nói với con về những điều mà người nhà McCabe luôn làm không?"

"Nói sự thật ạ," Crispen miễn cưỡng trả lời.

Ewan mỉm cười. "Đúng vậy. Giờ thì bắt đầu câu chuyện của con đi."

Crispen thở dài nãy nẽ trước khi nói. "Con lên ra để đi gặp chú Alaric. Con nghĩ là con sẽ đợi ở biên giới và làm chú ấy bất ngờ khi về nhà."

Alaric liếc Crispen qua bàn, nhưng Ewan McCabe giơ tay lên.

"Để thằng bé nói tiếp."

"Chắc là con đã đi xa quá. Một tên lính nhà McDonald bắt được con và nói sẽ đưa con về chỗ lãnh chúa của hắn để đòi tiền chuộc."

Nó nhìn Ewan McCabe bằng ánh mắt cầu xin. "Con không thể để hắn làm như thế, cha ạ. Điều đó sẽ làm cha hổ thẹn, và gia tộc ta không thể đủ tiền chuộc. Vậy nên con đã bỏ trốn và núp trong xe ngựa của một người bán hàng rong."

Ewan cứng người lại giận dữ trước hành động của tên lính nhà McDonald, và tim chàng siết chặt vì sự kiêu hãnh trong giọng nói của con trai mình.

“Không bao giờ con làm cha hổ thẹn cả, Crispen ạ.” Ewan McCabe nói nhỏ. “Giờ thì kể tiếp câu chuyện của con đi. Rồi sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Một ngày sau, người bán hàng phát hiện ra con và đuổi con đi. Con không biết mình đang ở đâu nữa. Con cố ăn trộm một con ngựa của những người đàn ông đang nghỉ chân ở gần đó nhưng họ bắt được con. M... ý con là chị ấy cứu con.”

“Ai cứu con?” Ewan hỏi.

“*Chị ấy* cứu con.”

Ewan cố kiềm chế. “*Chị ấy* là ai?”

Ce vắn vẹo khó chịu. “Con không thể cho cha biết được. Con đã hứa rồi.”

Ewan và Alaric liếc nhau thất vọng, rồi Alaric nhướn một bên mày như muốn nói “Em đã bảo anh thế mà.”

“Được rồi, Crispen, vậy chính xác thì con đã hứa điều gì?”

“Con hứa rằng con sẽ không nói cho cha biết chị ấy là ai,” Crispen đáp. “Con xin lỗi cha.”

“Ta hiểu rồi. Con còn hứa gì nữa?”

Crispen trông bối rối một thoáng, và ở đầu bàn bên kia mỉm cười khi nhận ra mục đích mà Ewan đang hướng đến.

“Con chỉ hứa là sẽ không nói cho cha biết tên chị ấy.”

Ewan cố kìm nụ cười. “Được rồi, vậy con tiếp kể đi. Cô gái đó cứu con. Làm thế nào mà cô ta cứu được con? Có phải cô ta đi cùng những gã đàn ông mà con cố trộm ngựa không? Có phải họ đang áp giải cô ta đi đâu đó không?”

Trán Crispen nhăn tít trong lúc nó xoay xở tìm cách trả lời câu hỏi đó mà không vi phạm lời hứa.

“Cha sẽ không hỏi tên cô nữa đâu,” Ewan trịnh trọng nói.

Thở phào nhẹ nhõm, Crispen cắn môi rồi nói. “Bọn người đó bắt chị ấy từ một tu viện. Chị ấy không muốn đi cùng chúng. Con thấy chúng đưa chị ấy vào một doanh trại.”

“Chúa ơi, cô ta là một nữ tu à?” Ewan thốt lên.

Alaric lắc đầu quả quyết. “Nếu người phụ nữ đó là một nữ tu thì em là một thầy tu.”

“Cha có thể cưới một nữ tu không?” Crispen hỏi.

“Tại sao con lại hỏi vậy?” Ewan hỏi.

“Duncan Cameron muốn cưới chị ấy. Nếu chị ấy là một nữ tu thì hẳn không cưới được, đúng không ạ?”

Ewan ngồi thẳng dậy và bắn sang Alaric một cái nhìn gay gắt. Sau đó, chàng quay sang Crispen, cố gắng giữ cho phản ứng của mình bình tĩnh để con trai không sợ.

“Những gã đàn ông mà con cố gắng trộm ngựa ấy. Chúng là lính nhà Lãnh chúa Cameron à? Chúng chính là bọn đã bắt cô gái kia từ tu viện à?”

Crispen trịnh trọng gật đầu. “Chúng đưa bọn con đến chỗ Lãnh chúa Cameron. Hắn đã cố bắt... chị ấy... cưới hắn, nhưng chị ấy phản đối. Rồi hắn đánh đập chị ấy rất dã man.”

Nước mắt trào lên khóe mi, và thằng bé cố gắng không để chúng rơi ra.

Một lần nữa, Ewan liếc nhìn Alaric để xem phản ứng của em trai mình như thế nào trước tin đó. Người phụ nữ này là ai mà khiến Duncan Cameron muốn có được đến nỗi phải bắt cóc cô ta từ một tu viện? Phải chăng cô ta là một người thừa kế sau khi kết hôn?

“Chuyện gì xảy ra sau khi hắn đánh cô ta?” Ewan hỏi tiếp.

Crispen lấy tay quạt mặt làm má nó dính nguyên một vết bẩn.

“Khi quay lại phòng, chị ấy gần như không thể đứng nổi. Con phải giúp chị ấy bò lên giường. Sau đó, có một người phụ nữ đánh thức tụi con và nói rằng lãnh chúa ngủ say rồi và hắn định uy hiếp con để bắt chị ấy phải làm điều hắn muốn. Bà ấy nói chúng con phải trốn đi trước khi hắn tỉnh dậy. Dù rất sợ nhưng chị ấy hứa sẽ bảo vệ con. Và vì thế con hứa sẽ đưa cả hai về đây để cha có thể bảo vệ chị ấy. Cha sẽ không để Duncan Cameron lấy chị ấy, đúng không, Papa? Cha sẽ không để hắn làm chị ấy bị thương nữa phải không ạ?”

Nó ngẩng lên nhìn Ewan đầy lo lắng, mắt nó thật thành khẩn và nghiêm nghị. Trong giây phút đó, trông nó già dặn hơn rất nhiều so với độ tuổi lên tám của mình, như thể nó đang phải gánh một trách nhiệm lớn lao, một trách nhiệm lớn hơn rất nhiều so với sức chịu đựng của một đứa trẻ ở lứa tuổi này. Nhưng nó quyết tâm thực hiện điều đó đến cùng.

“Không đâu, con trai. Cha sẽ không cho Duncan Cameron làm hại cô gái đó.”

Sự nhẹ nhõm lan ra trên mặt của Crispen và đột nhiên trông nó cực kỳ mệt mỏi. Nó chùng người xuống và dựa vào tay Ewan.

Ewan nhìn xuống con trai một lúc lâu, cố cưỡng lại mong muốn được vuốt ve mái tóc bờm xờm của nó. Ewan không thể không cảm thấy tự hào trước cái cách mà Crispen chiến đấu cho người phụ nữ đã cứu nó. Theo lời của Alaric, Crispen đã hăm dọa Alaric và lính của cậu ta trên suốt quãng đường về pháo đài McCabe. Và bây giờ Crispen lại ép Ewan phải giữ một lời hứa mà nó đã nói ra dưới danh nghĩa của một người nhà McCabe.

“Thằng bé ngủ rồi,” Alaric thì thầm.

Ewan nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc con trai và ôm chặt lấy thằng bé.

“Người phụ nữ này là ai, Alaric? Cô ta có ý nghĩa như thế nào với Cameron?”

Alaric phát ra một âm thanh chán nản. “Giá mà em có thể nói cho anh biết. Cô gái đó không nói với em một lời trong suốt thời gian đi cùng em. Cô ta và Crispen kín tiếng y như hai thầy tu đã thề khóa miệng vậy. Tất cả những gì em biết là khi em tìm thấy cô ta, cô ta đã bị đánh trọng thương. Chưa bao giờ em thấy một cô gái nào bị ngược đãi đến như vậy. Nó khiến em buồn nôn, Ewan. Không thể chấp nhận được việc một thằng đàn ông lại đối xử như thế với phụ nữ. Nhưng mà, dù đang bị thương nặng, cô ta vẫn lao vào tấn công em và lính của mình khi tưởng rằng bọn em định làm hại Crispen.”

“Cô ta không nói gì suốt quãng đường đi cùng em sao? Không để lộ ra điều gì à? Nghĩ thử xem, Alaric? Cô ta hẳn phải nói điều gì đó chứ? Bản chất của phụ nữ đơn giản là không thể giữ im lặng trong một khoảng thời gian dài.”

Alaric làu bàu. “Ai đó nên nói với cô ta điều đó. Cô ta không nói gì, nhìn em chăm chăm như thể em là một thằng khốn vậy. Tệ hơn nữa, cô ta khiến Crispen đối xử với em như kẻ thù. Hai người họ thì thầm với nhau như những kẻ đang mưu đồ đen tối và trừng mắt với em nếu em định xen vào.”

Ewan cau mày và gõ gõ ngón tay trên mặt bàn gỗ cứng. “Cameron muốn gì từ cô ta? Hơn nữa, một cô gái cao nguyên làm gì ở một tu viện vùng đồng bằng? Người cao nguyên bảo vệ cô gái họ kỹ như vàng. Anh chưa bao giờ thấy một người con gái nào bị đưa đến một tu viện cách xa như vậy.”

“Trừ phi cô gái đó bị trừng phạt,” Alaric suy đoán. “Có lẽ cô ấy bị bắt quả tang tại trận. Cũng có những cô gái đã bị tẩn tỉnh bên ngoài chiếc giường hôn nhân.”

“Cũng có thể cô ta là một đứa con khó bảo làm cha cô ta tuyệt vọng,” Ewan lầm bầm khi anh nhớ lại việc cô ta cứng đầu cứng cổ như thế nào lúc họ chạm mặt. Anh có thể tin vào viễn cảnh đó. Nhưng, cô ta hẳn đã phạm một tội lỗi tày đình thì cha cô ta mới đẩy cô ta đi xa thế.

Alaric cười nhỏ. “Cô ta rất dũng cảm.” Sau đó anh trầm ngâm. “Nhưng cô ta đã bảo vệ Crispen rất tốt. Hơn một lần, cô ta lấy thân mình chen giữa thằng bé và những người khác, và vì thế cô ta bị đau không ít đâu.”

Ewan suy nghĩ về sự thật đó một lúc lâu. Sau đó, chàng ngẩng lên nhìn Alaric một lần nữa. “Em đã nhìn thấy những vết thương đó?”

Alaric gật đầu. “Em nhìn rồi. Ewan, thằng khốn đó đá cô ta. Có dấu giày trên lưng cô ta.”

Ewan chửi thề, âm thanh đó vọng khắp sảnh. “Giá mà ta biết mối liên hệ giữa cô ta và Cameron. Và tại sao hắn lại cần cô ta đến mức phải bắt cóc cô ta từ một tu viện và đánh cô ta đến bất tỉnh khi cô ta không đồng ý lấy hắn. Tại sao hắn lại nghĩ đến việc sử dụng con trai ta để gây áp lực.”

“Việc đó cũng đúng thôi,” Alaric nói. “Cô ta bảo vệ Crispen. Nếu Cameron uy hiếp nó, cô ta sẽ phải đầu hàng thôi. Em chắc chắn là thế.”

“Chuyện này thật khó hiểu,” Ewan lặng lẽ nói. “Cameron muốn cô ta. Con trai muốn ta bảo vệ cô ta. Còn cô ta lại chỉ muốn ra đi. Và còn bí mật về thân thể của cô ta nữa.”

“Nếu Cameron phát hiện ra chỗ trú ẩn của cô ta, hắn sẽ đến để cướp cô ta đi,” Alaric cảnh báo.

Ewan gật đầu. “Hắn sẽ làm thế.”

Ánh mắt của hai anh em giao nhau và dừng lại hồi lâu. Alaric gật đầu chấp thuận lời đề nghị ngầm của anh trai. Nếu Cameron muốn chiến tranh, nhà McCabe sẽ sẵn sàng nghênh chiến.

“Thế còn cô ấy thì sao?” Cuối cùng Alaric hỏi.

“Anh sẽ quyết định sau khi nghe toàn bộ câu chuyện từ cô ta,” Ewan đáp.

Chàng tin mình là một người biết lẽ phải, và một khi cô ta biết điều đó, cô ta sẽ hoàn toàn hợp tác.

Chương 5

Mairin thức giấc và nhận ra nàng không ở một mình trong căn phòng nhỏ. Gáy nàng đau nhói, nàng cẩn thận mở một mắt ra và thấy Ewan McCabe đang đứng ở cửa.

Ánh nắng len qua cửa sổ, xuyên qua những khe hở trên lớp lông thú được dùng làm màn che. Ánh sáng dường như khiến anh ta đáng sợ hơn so với khi anh ta ẩn mình trong bóng tối. Dưới ánh sáng, nàng có thể thấy anh ta rất cao lớn. Tư thế đầy đe dọa, anh ta gần như chặn kín lối ra vào.

“Xin lỗi vì đã mạo phạm,” Ewan cộc lốc nói. “Ta đang tìm con trai.”

Đến lúc đó, theo ánh mắt của anh ta hướng đến cái cuộn bên cạnh nàng, Mairin mới nhận ra

Crispen đã trèo vào giường nàng trong đêm. Nó nằm rúc hẳn vào cạnh nàng, chần che kín đến cổ.

“Tôi xin lỗi. Tôi không biết là...” nàng lên tiếng.

“Vì đêm qua ta bế thằng bé vào giường của ta nên ta chắc chắn cô không biết rồi,” anh ta nói khô khốc. “Có lẽ nó đi trong đêm.”

Nàng bắt đầu cử động, nhưng Ewan giơ tay lên. “Không, đừng đánh thức thằng bé. Hai người cần nghỉ ngơi. Ta sẽ bảo Gertie làm bữa sáng cho cô.”

“C-Cảm ơn ngài.”

Nàng bắt lực nhìn anh ta, không biết nên làm gì trước lòng tốt đột ngột đó. Ngày hôm qua anh ta thật dữ tợn, cái nhú mày của anh ta đủ dọa một người đến độ quên đường về. Sau cái gật đầu nhẹ, anh ta ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Nàng cau mày, không tin vào sự thay đổi chóng mặt đó. Sau đó, nàng liếc cậu bé đang ngủ bên cạnh mình, cái nhú mày của nàng giãn ra. Nhẹ nhàng, nàng vuốt tóc nó, thích thú nhìn những lọn tóc mềm ôm quanh khuôn mặt thằng bé. Sau này, tóc nó cũng sẽ dài như tóc cha mình.

Có lẽ lãnh chúa đã bình tĩnh khi thấy con trai trở về an toàn. Có lẽ anh ta thậm chí còn cảm thấy biết ơn và hối lỗi vì đã cư xử cộc cằn ngày hôm qua.

Hy vọng tràn đầy trong lồng ngực nàng. Có thể anh ta sẽ cho nàng một con ngựa và chút thức ăn. Nàng không biết sẽ đi đâu, nhưng vì Duncan Cameron có vẻ là kẻ thù truyền kiếp của Ewan McCabe nên việc nàng ở đây không phải là một ý hay.

Nỗi buồn trào lên trong tim khi nàng ôm Crispen vào lòng. Tu viện từng là nhà của nàng trong một thời gian dài, sự hiện diện của các xơ là nguồn an ủi của nàng, giờ đây nàng không còn cả hai điều đó nữa. Nàng không có nhà để về, không có chỗ an toàn nào để đi.

Nhắm mắt lại, nàng thì thầm một lời cầu nguyện thiết tha mong được Chúa đoái thương và bảo vệ. Chắc chắn là Ngài sẽ ban giúp cho nàng khi nàng cần.

Khi nàng tỉnh dậy lần thứ hai, Crispen không còn trên giường. Nàng vươn mình và cử động ngón chân, rồi sau đó nhăn mặt khi cơn đau len lỏi khắp cơ thể. Ngay cả việc tắm nước nóng và một chiếc giường êm ái cũng không đủ xua đi sự đau đớn đang giày vò nàng. Tuy vậy, nàng đã có thể cử động tốt hơn so với hôm qua, nàng chắc chắn mình đủ khỏe để ngồi trên lưng ngựa một mình.

Tung tấm chăn lông thú qua một bên, nàng đặt chân xuống sàn đá và khẽ rung mình ớn lạnh. Nàng đứng lên, bước đến cửa sổ kéo màn che cho ánh sáng tràn vào.

Những tia nắng bao quanh lấy nàng như hổ phách lỏng. Nàng nhắm mắt và hướng mặt về phía mặt trời, sung sướng tận hưởng tia nắng ấm.

Hôm đó trời rất đẹp, vẻ đẹp chỉ có ở mùa xuân trên cao nguyên. Nàng đưa mắt nhìn những sườn đồi, sung sướng đắm mình trong cảm giác lần đầu tiên được nhìn lại cảnh vật quê nhà thân yêu sau bao năm rông rãi. Thực ra, nàng đã khao khát được ngắm lại thiên đường không biết bao nhiêu ngày. Neamh Alainn. Thiên đường tuyệt đẹp đó. Một ngày nào đó, nàng sẽ được thỏa sức ngắm nhìn tài sản thừa kế của mình – tài sản thừa kế của con mình. Phần duy nhất của người cha mà nàng từng có.

Nàng cuộn các ngón tay thành nắm đấm. “Ta sẽ không thua đâu,” nàng thì thầm.

Không muốn mất thêm thời gian, nàng mặc chiếc váy giản dị mà một người phục vụ đã để lại cho nàng. Cổ áo được thêu một đường viền hoa đầy nữ tính, ở giữa thân áo là thứ mà nàng nghĩ là gia huy của nhà McCabe, có màu xanh lục và vàng. Vui mừng vì không phải khoác trên mình màu sắc của Duncan Cameron, nàng đi nhanh ra cửa.

Khi gần đến chân cầu thang, nàng lưỡng lự, đột nhiên cảm thấy không chắc chắn lắm. Một người phụ nữ nhà McCabe nhìn thấy Mairin và giúp nàng khỏi lúng túng trước lối vào đại sảnh. Người đó mỉm cười, bước tới chào nàng.

“Chúc cô buổi chiều tốt lành. Hôm nay cô cảm thấy tốt hơn chưa?”

Mairin nhăn mặt. “Đã là buổi chiều rồi ư? Tôi không định ngủ cả ngày.”

“Cô cần nghỉ ngơi mà. Hôm qua trông cô như sắp ngất đến nơi. Nhân tiện, tên tôi là Christina. Tên cô là gì?”

Mairin đỏ mặt, đột nhiên cảm thấy mình ngu ngốc. Nàng băn khoăn không biết có nên nghĩ ra một cái tên không, nhưng nàng ghét phải nói dối.

“Tôi không thể nói cho cô được,” nàng thì thầm.

Lông mày Christina nhíu lên, nhưng Mairin lấy làm mừng vì cô ta không phản ứng gì thêm. Sau đó cô ta với lấy cánh tay của Mairin và khoác vào tay mình.

“Ồ, vậy thì, tiểu thư, chúng ta cùng nhau vào bếp trước khi Gertie mang bữa ăn của cô cho mấy chú chó săn nào.”

Cảm thấy nhẹ nhõm vì Christina không bắt ép, nàng để cô gái kéo mình vào bếp, ở đó có người phụ nữ đứng tuổi đang nấu nướng bên bếp lò. Mairin nghĩ đó là một người phụ nữ đoan trang, tại sao thì nàng không biết. Chẳng phải những người phụ nữ biết nấu nướng đều rất hiền hậu, nhân từ ư?

Gertie gầy nhom, mái tóc hoa râm của bà được buộc lại sau gáy. Một vài sợi xõa ra, lòa xòa quanh mặt, khiến bà có vẻ hoang dã. Bà liếc mắt nhìn Mairin sắc như thể bóc da nàng ra vài lớp.

“Đến lúc cô tỉnh dậy và đi lại rồi. Ở đây không ai ngủ lâu đến thế trừ khi họ đang hấp hối, mà tôi thì không nghĩ cô như vậy, cô đang đứng trước mặt tôi rất hồng hào và khỏe mạnh. Đừng có biến điều đó thành thói quen, nếu không tôi sẽ không giữ bữa sáng lại cho cô đâu.”

Mairin hết sức ngạc nhiên, theo bản năng, phản ứng đầu tiên của nàng sẽ là cười ầm lên, nhưng nàng không biết người phụ nữ kia có thấy khó chịu hay không. Nên thay vào đó, nàng trịnh trọng khoanh tay trước ngực và hứa sẽ không bao giờ lặp lại điều đó. Một lời thề nàng cảm thấy nhẹ nhàng khi nói ra vì nàng không định ở trong nhà McCabe thêm một đêm nào nữa.

“Vậy thì ngồi đi. Có một chiếc ghế đầu ở góc bếp đây. Cô có thể ăn ở đó. Không cần thiết phải dọn bàn ra sành chỉ cho một người ăn.”

Mairin ngoan ngoãn nghe lời và ăn nhanh đĩa thức ăn. Gertie và Christina nhìn trong lúc nàng ăn, Mairin có thể nghe tiếng họ thì thầm khi họ nghĩ Mairin không để ý.

“Không nói tên cô ta cho cô ư?” Gertie nói to.

Bà quay ra nhìn Mairin và phát ra một tiếng “hừm”. “Khi người ta không nói tên mình ra thì đó là vì họ có điều gì muốn giấu. Cô đang che giấu điều gì? Đừng nghĩ lãnh chúa của chúng tôi sẽ không tìm ra. Ngài rất giỏi trong việc điều tra những điều vớ vẩn như thế từ loại con gái như cô.”

“Vậy tôi sẽ nói chuyện đó với lãnh chúa của bà, và chỉ với ông ta thôi,” Mairin quả quyết nói. Nàng hy vọng bằng việc nói rõ ràng, dứt khoát, người phụ nữ kia sẽ kiềm chế lại. Gertie chỉ đảo mắt rồi lại quay về chỗ bếp lò.

“Cô có thể đưa tôi đến chỗ ông ta được không?” Mairin hỏi Christina khi nàng đứng dậy. “Tôi thực sự muốn nói chuyện với ông ấy ngay bây giờ.”

“Tất nhiên rồi, thưa tiểu thư,” Christina nói với giọng ngọt ngào. “Tôi được yêu cầu là đưa cô đến chỗ ngài ấy ngay sau khi cô ăn xong mà.”

Chỗ thức ăn mà Mairin vừa nuốt vào bụng cuộn lên trong cổ họng nàng như bia hóng chưa loét.

“Cô lo lắng phải không?” Christina hỏi khi họ đi xuống cầu thang ra ngoài. “Cô chẳng có lý do gì phải lo cả. Lãnh chúa có vẻ dữ dằn thế thôi, khi ngài tức giận, ngài có thể nghiêm khắc, nhưng ngài rất công minh với mọi người trong gia tộc chúng tôi.”

Phần Christina đã bỏ qua là Mairin không phải một phần của gia tộc McCabe, cũng có nghĩa bất kỳ cách xử sự nào liên quan đến sự công bằng và vô tư đều không được áp dụng với nàng. Nhưng nàng đã cứu Crispin, và rõ ràng là ngài lãnh chúa yêu con trai mình. Nàng bám vào suy nghĩ đó khi họ rẽ qua góc nhà để vào sân.

Mairin mở to mắt trước cảnh tượng mình nhìn thấy, rất đông thanh niên đang luyện tập. Tiếng gươm và khiên va vào nhau chan chát làm tai nàng ù đi, ánh mặt trời buổi chiều lóe trên những mảnh kim loại khiến nàng chói mắt và nhúu mày lại. Nàng chớp mắt, hướng ánh nhìn ra khỏi những hình ảnh lấp lánh trong không trung. Khi nhận ra điều mà mình đang nhìn thấy, nàng thở gấp.

Nàng run rẩy đưa tay lên ngực, tầm nhìn của nàng mờ đi. Mãi cho đến khi lá phổi khốn khổ của nàng cầu xin lòng thương hại, nàng mới nhận ra mình đang nín thở. Nàng hít đầy một hóp không khí, nhưng điều đó không làm cho đầu óc nàng minh mẫn ra chút nào.

Lãnh chúa đang đấu với một người lính khác, trên người chỉ mặc độc một chiếc quần bó sát bằng vải kẻ sọc vuông và đi boots. Vòm ngực trần của anh ta lấp lánh mồ hôi, bên sườn có một dòng máu nhỏ đang chảy xuống.

Lạy Chúa tôi.

Nàng nhìn chòng chọc, không thể nào rời mắt đi chỗ khác, dù biết việc nhìn như thế này là một tội lỗi.

Lãnh chúa có đôi vai rộng. Vùng ngực to lớn có vài vết sẹo do đánh trận. Vết tích mà một người đàn ông ở độ tuổi anh ta không thể không mang. Đó là những huân chương danh dự của người cao nguyên. Một người đàn ông không có sẹo sẽ bị coi là yếu ớt và hèn nhát.

Mái tóc anh ta bám chặt vào lưng, những lọn tóc tết đong đưa khi anh ta xoay người dưới đất để né một đường gươm khác của đối thủ. Các cơ bắp của anh ta căng ra và phồng lên khi anh ta vung lưỡi gươm nặng quanh đầu và đâm xuống. Vào giây cuối, đối thủ của anh ta giờ khiên đỡ nhưng vẫn oằn người sau cú đánh.

Người lính trẻ hơn ngã sóng soài, gươm của anh ta văng đi. Anh ta vẫn có ý thức đưa tấm khiên lên che chắn trong lúc nằm đó thở hổn hển.

Lãnh chúa cau mày nhưng vẫn đưa tay kéo anh ta lên. "Lần này cậu cầm cự được lâu hơn, Heath ạ, nhưng cậu vẫn dễ cảm xúc chi phối hành động. Khi nào cậu chưa học được cách để kiểm soát cảm xúc của mình, cậu vẫn sẽ là một chiến binh nhẹ ký trên chiến trường."

Heath cau có và có vẻ không hài lòng với lời nhận xét của lãnh chúa. Cậu ta phớt lờ bàn tay chìa ra của Ewan, lồm cồm bò dậy, mặt đỏ bừng vì giận dữ.

Đến lúc đó, Ewan mới ngẩng lên và nhìn thấy Mairin đang đứng cạnh Christina. Mắt anh ta nheo lại và nàng thấy choáng váng trước sức mạnh từ cái nhìn đó. Alaric ném áo chùng cho anh ta ngay khi được ra hiệu. Sau khi trông vội chiếc áo vào người, anh ta lệnh cho Mairin đi tới.

Cảm thấy thất vọng một cách kỳ lạ khi anh ta đã khoác áo vào, Mairin tiến lại gần hơn, gần như lê gót trên nền đất bụi bẩn. Thật ngớ ngẩn. Nàng là một người phụ nữ trưởng thành, nhưng khi đứng trước người đàn ông này, nàng cảm thấy mình như một đứa trẻ hư đang bị gọi ra quở trách vậy.

Lương tâm tội lỗi. Một lời nhận lỗi sẽ làm mọi việc dễ chịu hơn.

"Cô lại đây. Chúng ta có rất nhiều chuyện phải nói."

Nàng nuốt nước bọt, lén đưa mắt liếc nhìn Christina, cô ta hướng về phía lãnh chúa để nhún gối chào trước khi quay người trở vào nơi họ vừa đi ra.

Hàm răng anh ta thoáng lộ sau nụ cười rộng mở. "Đến đây," anh ta lặp lại. "Ta không cần đầu."

Sự hài hước đột ngột đó làm nàng mỉm cười rạng rỡ mà không hề biết ảnh hưởng của nó đối với những người đàn ông xung quanh thế nào.

“Vâng, thưa Lãnh chúa. Vì ngài đã đưa ra lời đảm bảo như vậy, tôi sẽ chấp nhận mạo hiểm và đi cùng ngài.”

Họ ra khỏi sân và vào con đường nhỏ dẫn lên triền đồi nhìn xuống hồ. Đến đỉnh đồi, lãnh chúa dừng lại rồi đưa mắt nhìn mặt hồ.

“Con trai ta nói rằng ta phải cảm ơn cô rất nhiều.”

Nàng khoanh tay trước ngực, ngón tay bấm vào lớp vải chiếc áo đang mặc. “Crispen là một cậu bé tốt. Cậu bé giúp tôi nhiều như tôi đã giúp cậu ấy vậy.”

Lãnh chúa gật đầu. “Thằng bé cũng nói với ta thế. Nó mang cô về cho ta.”

Mairin không thích cái cách anh ta nói câu cuối cùng. Có quá nhiều sự sở hữu trong câu nói ấy.

“Lãnh chúa, hôm nay tôi phải đi. Nếu ngài không thể cho tôi một con ngựa, tôi sẽ đi bộ, tuy vậy tôi mong được hộ tống đến biên giới lãnh địa của ngài.”

Anh ta nhướng một bên mày, quay sang nhìn nàng. “Đi bộ ư? Cô sẽ không đi được xa đâu, cô gái. Cô sẽ bị ném lên lưng ngựa của một ai đó rồi bị đem đi ngay sau khi cô rời khỏi đất của ta.”

Nàng nhú mày. “Nếu tôi cẩn thận thì sẽ không sao.”

“Cẩn thận như khi cô để mình bị lũ người nhà Duncan Cameron bắt sao?”

Má nàng nóng bừng. “Chuyện đó khác. Lúc đó tôi không lường trước là...”

Sự thích thú kín đáo lóe lên trong mắt anh ta. “Có ai lường trước là mình sẽ bị bắt đi đâu?”

“Phải,” nàng thì thầm.

“Nói cho ta biết đi. Có vẻ cô là người hoàn toàn tin tưởng vào một lời hứa. Ta cá là cô hy vọng người ta sẽ làm theo những gì họ nói.”

“Ồ phải,” nàng thành thật.

“Và cô yêu cầu một lời hứa từ con trai ta, đúng không?”

Nàng nhìn xuống. “Phải, tôi có.”

“Và cô hy vọng nó giữ lời hứa đó?”

Nàng xoắn tay rồi bời nhưng vẫn gặt đầu với cảm giác tội lỗi đầy mình.

“Và Crispen cũng đòi một lời hứa từ ta.”

“Lời hứa nào cơ?” Nàng hỏi.

“Bảo vệ cô.”

“Ồ.”

Nàng không biết phải nói gì. Dường như nàng đã tự buộc mình vào một cái bẫy. Nàng biết điều đó.

“Ta cho là việc bảo vệ một cô gái sẽ rất khó khăn nếu cô ta chạy bộ khắp cao nguyên, cô có nghĩ thế không?”

Nàng cau mày, không hài lòng trước cái hướng mà câu chuyện này đang được dẫn dắt.

“Thế thì tôi giải thoát cho ngài khỏi lời hứa với cậu bé.”

Anh ta lắc đầu, một nụ cười nở trên khóe môi. Choáng váng, nàng nhìn chăm chăm vào sự thay đổi đó trên khuôn mặt anh ta. Trời ạ, anh ta khá đẹp trai đấy chứ. Rất đẹp trai là đằng khác. Và trông anh ta trẻ hơn, không khắc nghiệt như trước, vì đã nhìn thấy những vết sẹo, nên nàng biết anh ta là không phải là người dịu dàng. Anh ta là một chiến binh. Không thể biết được anh ta đã giết bao nhiêu người trong chiến trận. Sao nhỉ, anh ta có thể bẻ cổ ai đó chỉ bằng những ngón tay của mình. Chắc chắn là cổ nàng cũng thế.

Suy nghĩ đó làm nàng vụt đưa tay lên che cổ lại.

“Chỉ có Crispen mới có thể giải thoát ta khỏi lời hứa đó, cô gái ạ. Và ta chắc chắn là nó đã nói với cô rồi, người nhà McCabe luôn luôn giữ lời.”

Rầu rĩ, nàng nhớ là Crispen có nói như thế. Nàng cũng nhớ lời thề nó nói với nàng rằng cha nó sẽ bảo vệ nàng. Nàng đã dựa quá nhiều vào bản năng tự bảo toàn của mình đến mức không suy nghĩ thấu đáo xem lời nói đó có nghĩa gì.

“Có phải ngài đang nói rằng tôi không thể đi?”

Nàng thì thầm.

Trông anh ta như đang cân nhắc câu hỏi đó một hồi, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng. Anh ta nhìn chăm chú đến mức khiến nàng cảm thấy lúng túng.

“Nếu ta biết cô có một nơi an toàn để đi, tất nhiên ta sẽ để cô đi. Có lẽ là về với gia đình chẳng?”

Nàng không định nói dối là mình có gia đình, nên nàng không trả lời.

Lãnh chúa thở dài. “Nói cho ta biết tên cô. Cho ta biết tại sao Duncan Cameron lại khẳng định một mực đòi cưới cô. Ta đã hứa với Crispin là sẽ bảo vệ cô, ta sẽ làm, nhưng ta không thể làm điều đó nếu không biết toàn bộ sự thật.”

Ôi trời ơi, anh ta lại bắt đầu trở nên nóng giận khi nàng không làm theo yêu cầu của anh ta. Anh ta đã định bóp cổ nàng ngày hôm trước. Có lẽ sau một đêm, mong muốn đó vẫn chưa dịu đi, cho dù lúc này anh ta có tỏ ra kiên nhẫn đến đâu đi chăng nữa.

Thay vì công khai thách thức anh ta như hôm qua, nàng im lặng, tay vẫn khoanh trước ngực.

“Rồi cô thấy, ta sẽ tìm ra sớm thôi. Tốt hơn là cô nói cho ta điều ta muốn biết nay bây giờ. Ta không thích phải chờ đợi. Ta không phải là một người kiên nhẫn. Đặc biệt là khi những người dưới quyền thách thức ta.”

“Tôi không dưới quyền của ngài,” nàng buột miệng trước khi kịp suy nghĩ thấu đáo về điều đó.

“Thời điểm cô đặt chân lên đất của ta, cô đã là người dưới quyền ta rồi. Lời hứa của con trai ta đặt cô dưới sự chăm lo và bảo vệ của ta. Lời hứa của ta với con trai ta củng cố điều đó. Cô sẽ phải nghe lệnh của ta.”

Nàng hếch cằm lên, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lục sắc bén đó. “Tôi đã sống sót dưới bàn tay của Duncan Cameron. Tôi cũng sẽ sống sót dưới tay ngài. Ngài không thể bắt tôi nói ra điều gì được. Cứ đánh tôi nếu ngài muốn, nhưng tôi sẽ *không* nói cho ngài điều ngài muốn biết đâu.”

Cơn phẫn nộ lóe lên trong mắt, và miệng anh ta há hốc. “Cô nghĩ ta sẽ đánh cô? Cô nghĩ ta cũng là loại người như Cameron sao?”

Sức mạnh mãnh liệt trong giọng nói anh ta làm nàng phải lùi lại. Nàng hoảng sợ, và cơn giận truyền từ đôi vai anh ta xuống thành những cơn sóng cuồn cuộn. Anh ta gần như hét câu hỏi đó vào mặt nàng.

Lãnh chúa quay đi, tay đưa lên vuốt tóc. Nàng không biết anh ta định kéo tóc trong lúc tức giận hay định ngăn không cho bản thân siết những ngón tay quanh cổ nàng nữa.

Khi anh ta quay lại, mắt anh ta sáng lên có chủ ý, và anh ta tiến lại gần nàng, thu hẹp khoảng cách giữa họ. Nàng vội lui một bước về sau, nhưng anh ta đã ở đó rồi, hiện ra lù lù trước mặt nàng, cứng người lại vì điên tiết.

“Không bao giờ, không bao giờ ta đối xử với đàn ông hay phụ nữ theo cái cách mà Cameron đối xử với cô. Chó còn được đối xử tốt hơn thế. Đừng bao giờ phạm sai lầm so sánh ta với hắn.”

“V-vâng, thưa Lãnh chúa.”

Anh ta giơ tay lên, nàng cố gắng không nao núng. Làm thế nào mà nàng có thể đứng như trời trồng ở đó, nàng không biết, nhưng điều quan trọng là dường như nàng không thấy sợ hãi về

việc anh ta sẽ đánh mình. Nhưng thay vì đánh nàng như nàng tưởng, anh ta lại chạm vào một lọn tóc đang rủ xuống má nàng.

“Ở đây sẽ không có ai làm cô bị thương đâu. Cô phải tin ta.”

“Ngài không thể bắt người khác phải tin ngài được!”

“Có, ta có thể, và cô sẽ phải làm thế. Ta cho cô thời gian đến ngày mai để quyết định xem có đủ tin ta rồi kể cho ta nghe những điều ta muốn biết hay không. Ta là lãnh chúa của cô, và cô sẽ phải tuân lệnh ta như tất cả những người ở đây. Mong cô hiểu điều đó?”

“Điều đó... điều đó thật nực cười,” nàng lấp bắp, quên mất mình không được chọc giận anh ta thêm nữa. “Đó là điều vô lý nhất mà tôi từng nghe.”

Nàng quay lưng về phía anh ta để thể hiện quan điểm của mình về mệnh lệnh mà anh ta đưa ra. Khi bước đi, nàng đã bỏ lỡ nụ cười thích thú ngự trên khuôn mặt Ewan.

Chương 6

Mairin dành hết buổi chiều hôm đó để nghiên cứu về sự phòng vệ của pháo đài và tìm kiếm lối thoát an toàn. Lãnh chúa không cho nàng bất cứ sự lựa chọn nào. Trong lúc quan sát tỉ mỉ những việc đang xảy ra xung quanh, Mairin cũng cân nhắc nơi nàng sẽ đến.

Duncan rồi sẽ lại lòng sục các tu viện. Rõ ràng đó không phải là lựa chọn tốt. Mẹ nàng đến từ vùng đảo phía tây, nhưng bà đã tách khỏi gia tộc trước cả khi trở thành vợ vua.

Và nói thật là nàng không thể hy vọng không biết gì về Neamh Álairin. Rồi nàng sẽ phải cưới người đàn ông đầu tiên biết về quyền thừa kế của nàng. Nàng cần thời gian. Thời gian để suy nghĩ và tìm hướng giải quyết tốt nhất.

Mẹ Serenity đã cùng Mairin thảo luận để đưa ra danh sách những ứng cử viên tốt nhất để kết hôn. Khi ấy, Mairin không muốn lấy một chiến binh, nhưng lúc này nàng nhận ra mình cần phải lấy một người như thế làm chồng. Kể từ giây phút nàng công bố tài sản thừa kế của mình, chồng nàng sẽ phải dành suốt phần đời còn lại để bảo vệ nó khỏi những tên đàn ông tham lam và khát quyền lực.

Nhưng chẳng phải là cuộc sống vẫn luôn như vậy sao? Chỉ có kẻ mạnh mới sống sót, còn kẻ yếu sẽ phải bỏ mạng.

Nàng nhú mày. Không, điều đó không đúng. Chúa bảo vệ kẻ yếu. Có lẽ đó là tại sao ngài tạo ra các chiến binh để họ có thể bảo vệ phụ nữ và trẻ em. Điều đó có nghĩa là Duncan Cameron

chỉ có thể là quỷ dữ.

Khẽ thở dài, nàng chống hai tay lên mặt đất nay đã ẩm bởi hơi ẩm từ mặt trời, định đứng lên đi về phòng, chuẩn bị cho kế hoạch bỏ trốn. Nhưng trước khi kịp đứng thẳng dậy, nàng nhìn thấy Crispen đang chạy lên đồi và vẫy tay với nàng.

Mairin ngồi dậy, chờ cậu nhóc chạy tới chỗ nàng. Khuôn mặt thẳng bé cười toe toét rạng rỡ và nó ngồi phịch xuống cạnh nàng.

"Hôm nay chị thấy khá hơn chưa?" Nó lịch sự hỏi.

"Chị khỏe hơn nhiều rồi. Nãy giờ chị đi lại để xem còn đau nhiều không."

Nó dụi vào người nàng. "Em vui lắm. Chị nói chuyện với cha em chưa?"

Mairin thở dài. "Rồi"

Crispen ngược lên cười với nàng. "Em đã bảo chị là cha sẽ lo mọi chuyện mà."

"Đúng vậy," nàng lầm bầm.

"Vậy chị sẽ ở lại chứ?"

Vẻ hy vọng trên khuôn mặt thẳng bé làm trái tim nàng tan chảy. Nàng vòng tay ôm quanh người nó. "Chị không ở lại được, Crispen ạ. Em phải hiểu điều đó. Có rất nhiều người chứ không chỉ mỗi Duncan Cameron sẽ đến để bắt chị đi nếu họ biết chị là ai."

Mặt nó nhăn lại cho đến khi mũi nó giật giật. "Tại sao ạ?"

"Chuyện này phức tạp lắm," nàng nói khẽ. "Chị ước là mọi chuyện khác đi, nhưng Mẹ Serenity luôn nói với chị rằng dù hoàn cảnh có như thế nào chúng ta cũng phải đối mặt và vượt qua."

"Khi nào chị đi và chị định đi đâu? Em sẽ gặp lại chị chứ?"

Lúc này nàng phải thật cẩn thận. Nàng không thể để cho Crispen chạy đi báo cho cha nó về sự ra đi của nàng được. Giờ nàng đã quyết định sẽ ra đi, nàng không muốn ngài lãnh chúa cản trở bằng cách ra lệnh cho nàng phải tin anh ta. Nàng gần như bật cười khi nghĩ đến điều đó. Anh ta có thể yêu cầu người trong gia tộc phải tin mình, và nàng chắc chắn là anh đã làm thế, nhưng một người phụ nữ ở vào hoàn cảnh như nàng không thể tin được bất kỳ ai.

"Chị vẫn chưa biết. Cần phải lên kế hoạch cho chuyến đi mà."

Thằng bé ngẩng cằm lên để nhìn thẳng vào mắt nàng. "Chị sẽ nói em trước khi đi để em chào tạm biệt chị chứ?"

Tim nàng nhói đau trước ý nghĩ sẽ phải rời xa thằng bé mà nàng thực sự yêu quý trong

những ngày qua. Nhưng nàng không nói dối và không muốn cho bất kỳ ai biết về chuyến đi của mình.

“Chị không hứa được, Crispen ạ. Có lẽ chúng ta nên tạm biệt từ bây giờ để có thể nói được tất cả những điều mình muốn.”

Nó vươn lên và vòng cánh tay quanh người nàng, gần như kéo nàng ngã xuống đất.

“Em yêu chị,” nó hùng hổ nói. “Em không muốn để chị đi.”

Nàng ôm chặt lấy thằng bé và đặt nụ hôn lên đỉnh đầu nó. “Chị cũng yêu em, nhóc ạ. Chị sẽ luôn giữ em trong trái tim chị.”

“Chị hứa nhé?”

Nàng mỉm cười. “Chị có thể hứa điều đó, chị hứa.”

“Chị sẽ ngồi cạnh em bữa tối nay chứ?”

Vì nàng không định rời đi trước khi mọi người đã ngủ nên lời đề nghị của thằng bé có thể chấp nhận được. Nàng gật đầu, và nó lại cười thật tươi với nàng.

[@STENT](#)

Một tiếng thét từ sân vang lên đến tận triền đồi nơi Mairin và Crispen đang ngồi. Nàng quay về phía âm thanh đó và thấy một đoàn người ngựa đang đi qua cầu để tiến vào pháo đài.

Crispen tụt khỏi tay nàng và chạy mấy bước rồi mới dừng lại. “Đó là chú Caelen! Chú ấy về rồi!”

“Vậy thì tất nhiên là em phải đi chào chú ấy rồi,” Mairin nói và mỉm cười.

Thằng bé chạy lại chỗ nàng, túm lấy tay nàng định kéo dậy. “Chị đi cùng nhé.”

Nàng lắc đầu và rút tay lại. “Chị ở đây thôi. Em đi đi. Chị sẽ loanh quanh một chút.”

Nàng không muốn chạm mặt một người anh em nhà McCabe nào nữa. Nàng rung mình. Có lẽ anh ta cũng khó chịu như Ewan và Alaric.

Ewan đến đón Caelen vừa đúng lúc Caelen trượt từ lưng ngựa xuống và sải bước về phía Ewan.

“Có thật không? Crispen đã về thật chưa?” Caelen hỏi.

“Phải, đúng vậy. Alaric đưa nó về nhà hôm qua.”

“Chà, thằng nhóc đâu rồi?”

Ewan mỉm cười khi Crispen lao qua sân và hét lên “chú Caelen” bằng giọng to nhất có thể. Caelen biến sắc, loạng choạng lùi bước trước khi kịp giữ thăng bằng và tóm lấy thân hình một thằng bé đang lao thẳng vào vòng tay mình.

“Chúa lòng lành,” Caelen thở ra. “Cháu vẫn còn sống.”

Crispen vòng tay quanh cổ Caelen và bám chặt lấy. “Cháu xin lỗi, chú Caelen. Cháu không định dọa chú và cha cháu đâu. Nhưng chú đừng lo, chị Mairin chăm sóc cháu tốt lắm.”

Ewan nhướn mày. Bên cạnh chàng Alaric cũng kịp ghi nhận câu lơ lửng của Crispen.

Caelen cau mày nhìn Ewan qua đầu Crispen. “Mairin là kẻ quái nào thế?”

Crispen cứng người lại trong vòng tay Caelen, nó giãy giụa cho đến khi Caelen phải đặt nó xuống. Hướng ánh mắt buồn khổ đến Ewan, trông nó thật dằn vặt.

“Ôi không, cha ời, con đã phá vỡ lời hứa rồi. Con phá vỡ nó rồi!”

Ewan đưa tay ra và nắm lấy vai nó trấn an. “Con không định làm thế mà, con trai. Nếu con muốn, cha sẽ ra lệnh cho Alaric và Caelen quên nó đi ngay lập tức.”

“Còn cha thì sao?” Crispen lo lắng. “Cha cũng sẽ quên nó luôn chứ?”

Ewan cố nén cười và liếc nhìn hai em trai. “Cả ba chúng ta sẽ cố gắng quên.”

“Ai đó có thể nói cho tôi biết có chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây được không?” Caelen hỏi. “Và nó có liên quan gì đến người phụ nữ lạ mặt đang ngồi trên triền đồi kia không?”

Ewan nhìn theo ánh mắt của Caelen đến nơi Mairin đang ngồi trên đồi và nhìn xuống pháo đài. Chắc chắn Caelan đã quan sát và thấy người lạ mặt trong gia tộc. Em trai chàng rất cẩn trọng với những người được phép cho vào đây. Một bài học đắt giá mà họ từng trải qua.

“Chị ấy sẽ không ở lại đâu,” Crispen buồn bã nói.

Ewan quay ngoắt về phía con trai. “Sao con lại nói thế?”

“Chị ấy nói chị ấy không thể.”

“Ewan? Em có cần phải tra tấn để lấy thông tin từ anh không?” Caelen hỏi.

Ewan giơ tay lên để ngắt lời Caelen. “Cô ấy có nói gì nữa không, Crispen?”

Crispen cau mày và mở miệng định nói rồi lại ngậm lại ngay, môi nó mím lại thành một đường mỏng. "Con đã phá vỡ lời hứa của mình rồi," nó lẩm bẩm. "Con không nên nói thêm gì nữa."

Ewan thở dài và lắc đầu. Cả câu chuyện rắc rối chết tiệt này đã đủ làm chàng nhức hết cả đầu rồi. Cầu Chúa giúp chàng tránh xa những người đàn bà cứng đầu và bí ẩn. Tệ hơn là, cô ta đã hoàn toàn chiếm trọn trái tim con trai chàng, và cô ta không thể bỏ đi nhanh như thế được.

Chàng cau mày trước ý nghĩ đó. Không hẳn là chàng muốn cô ta ở lại. Chàng không muốn Crispen phải đau khổ, nhưng chàng cũng không muốn phiền nhiễu vì một người phụ nữ khó bảo như cô ta hay phải đối mặt với những rắc rối mà cô ta mang đến.

"Sao con không đi chỗ khác chơi để cha chào đón chú con trở về cho đúng cách nhỉ? Cha cần nói chuyện với chú Caelen và Alaric."

Thay vì tỏ ra khó chịu, mắt Crispen lại sáng lên vì nhẹ nhõm. Thằng bé quay người và đi thẳng lên đồi nơi Mairin đã ngồi. Nhưng lúc này nàng đã đi rồi. Ewan liếc nhìn quanh xem cô ta đã đi đâu, nhưng chẳng thấy tăm hơi cô ta đâu cả.

"Mairin? Mairin là kẻ quái nào thế nào và cô ta có liên quan gì đến Crispen? Mà cô ta đang làm gì ở đây?"

Ewan ngoắc ngón tay về phía Alaric. "Cậu ấy đưa cô ta về."

Đúng như dự đoán, Alaric lập tức phủ nhận vai trò của mình trong toàn bộ câu chuyện này. Ewan cố nín cười trước sự yếu ớt trong giọng nói của Alaric.

Caelen gần như mất hết kiên nhẫn, thứ mà vốn dĩ cậu cũng chẳng có nhiều nữa, vì vậy Ewan nói cho em trai biết tất cả những gì chàng biết. Alaric bổ sung thêm một số thông tin khi họ nói xong, Caelen nhìn Ewan với vẻ hoài nghi.

"Cô ta không nói gì với anh ư? Và anh cho phép điều đó?"

Ewan thở dài. "Chú bảo ta phải làm gì bây giờ, đánh cô ta như Cameron từng làm à? Cô ta sẽ thay đổi. Ta cho cô ta thời gian đến ngày mai để quyết định sẽ phải tin ta."

"Vậy anh sẽ làm gì nếu ngày mai cô ta cự tuyệt?" Alaric châm chọc.

"Cô ta sẽ không cự tuyệt đâu."

"Điều quan trọng là chúng ta có được Crispen rồi," Caelen nói. "Điều mà người phụ nữ kia nói hay làm không quan trọng. Nếu Cameron muốn đến gây chiến, em rất sẵn lòng đáp trả và rồi chúng ta sẽ để cô ta đi."

"Thôi, trời sắp tối rồi, Gertie cũng chuẩn bị xong bữa tối. Bà ấy không muốn phục vụ một bữa ăn nguội ngất đâu, mọi người biết rõ điều đó mà," Ewan nói. "Để chuyện của Mairin cho ta. Hai chú không cần bận tâm đến chuyện đó."

"Cứ làm như chúng em muốn lắm ấy," Caelen lầm bầm khi chàng đi ngang qua và huých vào vai Ewan.

Chương 7

Mairin quấn chặt khăn choàng quanh người và bò qua bức tường đổ nát. Nàng đã chọn lối đi gần nhất với cái hồ vì ở đó có ít lính canh hơn. Suy cho cùng, kẻ thù rất ít khi đột nhập bằng đường thủy để tấn công.

Không khí mùa xuân khá lạnh, đột nhiên ý tưởng rời xa khỏi sự ấm áp của căn phòng nhỏ dành cho nàng không còn tuyệt vời như trước nữa.

Bữa tối là một sự kiện căng thẳng. Nàng đã liếc nhìn một lần người em út của lãnh chúa và cân nhắc nhiều hơn đến lời hứa ngồi cạnh Crispen bên bàn ăn. Anh ta cau mày với nàng, không phải là nàng chưa bao giờ nhận được cái cau mày từ anh em nhà McCabe, nhưng trong cái cau mày của Caelen có một sự đen tối nào đó làm nàng thấy sợ.

Nàng xin lỗi vì cảm thấy không được khỏe rồi lên lầu ngay lập tức. Vì nàng sắp đi nên Crispen mang một đĩa thức ăn lên phòng nàng, hai người ngồi khoanh chân trước lò sưởi và cùng nhau ăn.

Sau đó, nàng nói rằng mình mệt và bảo Crispen về phòng. Rồi nàng chờ đợi. Trong nhiều tiếng đồng hồ, nàng nghe âm thanh tắt dần. Khi chắc chắn rằng mọi người đã đi ngủ, hoặc chí ít là đã quay về nơi ở một cách an toàn, nàng lẻn xuống cầu thang và đi ra lối dẫn đến hồ.

Mairin thở dễ dàng hơn khi đến được chỗ hàng cây ngăn giữa pháo đài và hồ nước. Ở đây nàng có thể di chuyển mà không ai biết, rồi nàng sẽ đi men theo hồ cho đến khi ra khỏi đây.

Bỗng có tiếng tóe nước khiến nàng giật mình. Nàng quay về hướng âm thanh đó rồi đứng yên, nín thở khi hé mắt qua thân cây để nhìn xuống mặt nước đen như mực. Đêm nay gần như không có trăng, chỉ có một làn ánh sáng mỏng tỏa trên mặt nước đang xao động.

Nhưng chừng đó thôi cũng đủ để nàng thấy ba người đàn ông đang bơi trong đêm khuya. Nàng cũng nhìn thấy rõ họ là ai nữa. Ewan McCabe cùng các em trai đang ngụp lặn dưới hồ, và lady Chúa, trên người họ không có lấy một mảnh vải che thân.

Ngay lập tức, nàng đưa cả hai tay lên che mắt, thấy xấu hổ vì đã nhìn thấy phía đằng sau của ba người đàn ông trưởng thành. Họ bị điên rồi ư? Nước hồ hẳn phải lạnh khủng khiếp. Nàng rùng mình với ý nghĩ bơi như thế sẽ lạnh đến mức nào.

Nàng ngồi yên mất mấy phút bên cạnh một cái cây, tay vẫn che mắt cho đến khi nàng hé mở

và thấy Ewan McCabe từ dưới nước đi lên. Mắt nàng mở to vì sốc, tay nàng rũ xuống bên hông, sững sờ trước cảnh tượng một người đàn ông hoàn toàn khỏa thân. Anh ta đứng đó, lau khô người bằng một mảnh vải, và mỗi động tác đều thu hút sự chú ý vào cơ thể lực lưỡng của mình. Và... Và... nàng thậm chí còn không dám nghĩ đến khu vực giữa hai chân anh ta nữa.

Khi Mairin nhận ra mình đang nhìn chằm chằm không chút nao núng vào phần... phần... nam tính của anh ta, nàng vội vã đưa cả hai tay lên che mắt và cắn chặt môi để ngăn tiếng kêu đang chực phát ra.

Hy vọng duy nhất của nàng là họ nhanh chóng bơi cho xong rồi quay về. Nàng không dám mạo hiểm di chuyển để bị chú ý, nhưng nàng cũng không muốn ngồi đây nhìn họ một cách khiếm nhã như vậy.

Má nàng nóng bừng, và mặc dù nàng đã nhắm chặt mắt, hình ảnh Ewan McCabe trần như nhộng vẫn quay cuồng trong tâm trí nàng một cách rõ ràng. Dù có làm gì, nàng cũng không thể rũ bỏ hình ảnh anh ta bước lên từ mặt nước - hoàn toàn khỏa thân.

Phải mất đến ba lần xưng tội nàng mới có thể rũ bỏ được tội lỗi tà trời này.

“Bây giờ thì cô có thể nhìn được rồi. Ta đảm bảo với cô là ta đã mặc quần áo đầy đủ.”

Giọng khô khốc của lãnh chúa truyền thẳng vào tai nàng. Sự xấu hổ cuộn cuộn dâng lên trong nàng, má nàng đỏ lên vì bẽ bàng đến mức tất cả những gì nàng có thể nghĩ được là ngồi đó, tay vẫn che lấy mắt. Có lẽ nếu nàng ước thật lòng, thì khi nàng mở mắt ra, ngài lãnh chúa đã đi xa, rất xa rồi.

“Chưa chắc,” lời đáp có vẻ thích thú vang lên.

Nàng đưa tay bịt miệng. Đúng ra tay nàng phải ở vị trí đó suốt từ nãy đến giờ mới phải, có như vậy nàng mới không buột miệng nói ra điều gì ngốc nghếch, kiểu như điều ước ngài lãnh chúa sẽ đi rất xa vậy.

Giờ đây khi một mắt không còn được che nữa, nàng đánh liều nhìn lãnh chúa và thấy anh ta đúng là đã mặc quần áo vào rồi. Vậy là nàng buông tay còn lại xuống trong lúc lo lắng nhìn.

Anh ta đứng đó, hai chân giang rộng, tay khoanh trước ngực, và, đúng như nàng dự đoán, anh ta đang cau mày.

“Có muốn nói cho ta biết cô đang lén lút làm gì trong bóng tối không?”

Hai vai nàng chùng xuống. Dường như nàng không thể trốn thoát một cách yên lành được rồi. Làm sao nàng biết được anh ta và các em trai lại có cái trò bơi muộn ngớ ngẩn như thế cơ chứ?

“Tôi có cần phải trả lời câu đó không?” Nàng lí nhí.

Ngài lãnh chúa thở dài. “Cô cố tình không hiểu khi ta nói rằng cô không được xa rời sự bảo

vệ của ta phải không? Ta không đối xử tốt với những ai dưới quyền mình mà ngang nhiên cãi lại lệnh của ta đâu. Nếu cô mà là lính của ta thì ta đã giết cô rồi.”

Câu cuối nghe không có vẻ khoác lác tí nào. Anh ta thậm chí còn không hề ngần ngại khi nói ra điều đó, vì thế nàng chắc chắn không phải anh ta đang hù dọa mình. Không, thề có Chúa là vậy, và điều đó còn làm cho nàng sợ hơn.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại phủ nhận lời nói của anh ta. “Tôi không dưới quyền ngài, thưa Lãnh chúa. Tôi không biết tại sao ngài lại nghĩ như thế, nhưng điều đó không đúng lắm. Tôi chẳng dưới quyền ai cả, chỉ phụng sự ý Chúa và làm theo ý mình thôi.”

Lãnh chúa ngao mạn cười với nàng, hàm răng lóe lên dưới ánh trăng mờ ảo. “Nếu xét về mặt một cô gái quyết tâm tự làm mọi việc theo ý mình thì cô không thành công lắm đâu.”

Nàng khịt mũi. “Ngài nói như thế là hơi khắt khe đấy.”

“Có nói thế thì cũng chẳng sai đi đâu tí nào. Bây giờ, nếu không còn gì để nói nữa thì ta đề nghị chúng ta quay trở về tháp chính, tốt hơn là nên về trước khi con trai ta rời phòng ta để sang tìm cô. Có vẻ như nó thích được ngủ cùng cô. Ta không muốn hình dung ra phản ứng của nó khi nó phát hiện ra giường cô trống trơn.”

Ồ, thật bất công, và lãnh chúa hiểu rõ điều đó. Anh ta đang thao túng tình cảm của nàng và đang cố làm cho nàng cảm thấy tội lỗi vì đã bỏ Crispin mà đi. Nàng nhịu mày để cho anh ta biết sự khó chịu của mình, nhưng anh ta phớt lờ và kéo tay nàng bằng những ngón tay mạnh mẽ.

Nàng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc để anh ta lôi trở về hướng tháp chính. Anh ta đi cùng nàng vòng qua bức tường đá rồi băng qua sân. Ở đó, anh ta dừng lại và gay gắt ra lệnh cho lính canh không được phép để nàng trốn đi lần nữa. Sau đó, anh ta tiếp tục đi vào, nàng còn lo sợ hơn khi anh ta cứ khẳng khẳng đòi đưa nàng về đến tận phòng.

Anh ta mở cửa rồi xô nàng vào trong. Tiếp đó, đứng ở ngưỡng cửa, anh ta nhìn nàng đầy giận dữ.

“Nếu ngài định hăm dọa tôi bằng cách tỏ ra hung hãn như thế thì chắc chắn là ngài sẽ thất bại,” nàng ung dung nói.

Anh ta ngược mắt lên trời một lúc, nàng thề là anh ta đang thầm đếm trong đầu. Anh ta làm thế khoảng một giây, như thể cố lấy lại lòng kiên nhẫn đang tuột dốc không phanh, vì điều đó làm nàng thích thú. Nàng băn khoăn không biết anh ta có chút kiên nhẫn nào không nữa.

“Nếu cần phải chặn cửa lại, ta sẽ làm. Ta có thể là một người rất có sức chịu đựng, cô gái ạ, nhưng cô đã thử thách ta quá nhiều. Ta đã cho cô thời hạn đến ngày mai để nói cho ta biết điều cô đang giấu. Sau đó, ta hứa là cô có thể từ chối lòng hiếu khách của ta.”

“Giờ tôi đã không thích nó rồi,” nàng cúi kính nói, vẫy tay về phía anh ta. “Ngài có thể đi được rồi. Tôi sẽ đi ngủ ngay đây.”

Quai hàm anh ta giật giật, những ngón tay siết lại hai bên hông. Nàng tự hỏi không biết liệu có phải anh ta đang nghĩ đến việc siết những ngón tay đó quanh cổ nàng hay không. Lúc ấy, trông anh ta như đang cân nhắc đến khả năng đó vậy.

Sau đó, như để chống lại yêu cầu của nàng, lãnh chúa bước tới trước cho đến khi bóng người to cao lưng lửng của anh ta đứng trước mặt nàng. Quai hàm anh ta vẫn đang giật giật, và mắt anh ta hẹp lại trong lúc cúi xuống nhìn nàng.

Anh ta chĩa ngón tay lên chóp mũi nàng. “Ở đây cô không được quyền ra lệnh. Ta mới có quyền. Cô nên nhớ kĩ điều đó.”

Nàng nuốt khan, đột nhiên cảm thấy choáng ngợp bởi vóc dáng của anh ta. “Tôi sẽ cố gắng nhớ.”

Lãnh chúa khẽ gật đầu rồi quay gót rời phòng và đóng cánh cửa đánh sầm.

Mairin ngồi phịch xuống đệm rơm và thở dài chán ghét. *Chuyện đó* không xảy ra theo ý định của nàng. Đáng nhẽ giờ này nàng đã phải đi khỏi đất nhà McCabe được một đoạn xa rồi mới đúng, hoặc chí ít là cũng đến được biên giới. Dự định của nàng là liệu đi về phía bắc, vì ở phía nam chẳng có gì cho nàng cả.

Giờ đây nàng bị kẹt trong pháo đài với một tên lãnh chúa hống hách luôn cho rằng anh ta có thể bắt nàng phải có lòng tin vào anh ta dễ như khi anh ta chỉ huy quân lính. Ngày mai anh ta sẽ thấy nàng không dễ khuất phục trước yêu cầu của người khác đến thế.

Chương 8

“Thưa Lãnh chúa! Thưa Lãnh chúa!”

Ewan cau mày, ngẩng lên và thấy Maddie McCabe đang lao như bay vào phòng, khuôn mặt đỏ bừng vì gắng sức.

“Sao thế, Maddie? Ta đang bận.”

Maddie phớt lờ lời khiển trách và dừng lại cách đó vài mét. Bà đang rất kích động, tay vịn xoắn vào nhau.

“Xin phép ngài, thưa Lãnh chúa, có điều này tôi phải nói với ngài.” Bà lén lút liếc nhìn quanh rồi thì thầm, “Nói riêng, thưa Lãnh chúa. Chuyện này rất quan trọng.”

Thái dương Ewan bắt đầu đập rộn lên. Tính đến bây giờ thì buổi sáng nay toàn là chuyện giạt gân. Đêm qua cũng thế, khi chàng nhớ đến việc đụng độ Mairin. Cô ta vẫn chưa xuất hiện, và chàng chắc chắn cô ta đang cố tỏ ra bất hợp tác. Ngay khi chàng giải quyết xong việc với Alaric và Caelen, chàng định sẽ gặp thẳng cô ta và nói rằng thời gian đã hết.

Ewan giơ tay ra hiệu cho người của chàng ra ngoài. Chàng đáp lại ánh mắt của Alaric và Caelen rồi gật đầu cho họ ngồi lại. Maddie có nói điều gì thì cũng sẽ phải nói trước mặt ba anh em họ.

Ngay khi lính của chàng ra ngoài, Ewan tập trung chú ý trở lại Maddie.

“Nào, có chuyện gì quan trọng mà bà xen vào cuộc họp của ta với mọi người thế?”

“Là cô gái kia,” bà ta bắt đầu, và Ewan nghiêng rằng.

“Lại là chuyện gì nữa? Cô ta không ăn à? Hay cô ta định ném mình qua cửa sổ? Hay cô ta lại biến mất rồi?”

Maddie nhìn chàng bối rối. “Tất nhiên là không rồi, thưa Lãnh chúa. Cô ta vẫn đang ở trên phòng. Tôi còn tự mình mang bữa sáng lên cho cô ta mà.”

“Vậy thì cô ta làm sao?” Ewan gầm gừ.

Maddie thở ra một hơi cứ như đã chạy cả một quãng đường dài. “Tôi có được phép ngồi ở không, thưa Lãnh chúa? Vì thực sự, chuyện tôi sắp kể với các ngài không ngắn đâu ạ.”

Caelen đảo mắt còn Alaric trông chán nản. Ewan ra hiệu cho bà ta ngồi xuống.

Bà ta ngồi xuống, nắm hai tay lại với nhau và đặt lên bàn phía trước mặt.

“Tên cô ta là Mairin Stuart.”

Bà ta nói ra câu đó như thể chờ đợi Ewan phản ứng theo cách nào đó.

“Ta biết cô ta là Mairin. Ta chưa biết họ cô ta là gì nhưng đó là một cái tên khá phổ biến ở vùng cao nguyên. Câu hỏi là làm thế nào mà bà có được thông tin đó? Cô ta không nói cho ai biết mình là ai. Nếu Crispin không lỡ miệng nói ra thì ta cũng không thể nào biết được.”

“Không, cô ta không nói với tôi. Mà là tôi biết, ngài hiểu không?”

“Không, ta không hiểu. Có lẽ bà nên nói cho ta biết,” Ewan kiên nhẫn nói.

“Khi tôi mang đồ ăn lên cho cô ta, tôi thấy cô ta đang mặc quần áo. Chuyện đó rất khó xử, và tất nhiên tôi đã xin lỗi, nhưng trước khi cô ta kịp mặc quần áo, tôi đã nhìn thấy hình xăm.”

Giọng Maddie lại vống lên khi bà ta rướn người tới trước, mắt sáng lên vì phấn khích.

Ewan nhìn Maddie chăm chăm đầy chờ đợi, chờ bà ta nói tiếp. Lay Chúa, nhưng người phụ nữ này thích kể một câu chuyện gay cấn. Các em trai chàng ngả người ra sau, phát chán trước cách kể chuyện màu mè của Maddie.

“Cô ta là *Mairin Stuart*,” Maddie lặp lại. “Cô ta có huy hiệu hoàng gia của Alexander. Tôi đã thấy nó, hình xăm trên chân cô ta ấy. Cô ta là người thừa kế của Neamh Álainn.”

Ewan lắc đầu. “Thật nhảm nhí, Maddie ạ. Chuyện này chẳng khác nào một truyền thuyết mà các nhà thơ vẫn hay truyền tụng cả.”

“Truyền thuyết nào cơ?” Alaric hỏi trong lúc vươn người về phía trước. “Em chưa bao giờ nghe qua truyền thuyết nào như thế.”

“Đó là vì anh chưa bao giờ lắng nghe các nhà thơ,” Caelen khô khan nói. “Anh còn bận vén váy của mấy cô hầu gái nhân dịp hội hè quá mà.”

“Còn em thì chịu khó nghe mấy nhà thơ và ca sĩ đó lắm đấy,” Alaric mĩa mai.

Caelen nhún vai. “Đó là một cách hay để bắt kịp những chuyện ngồi lê đôi mách.”

Mắt Maddie sáng lên khi bà ta chuyển chú ý sang Alaric. “Chuyện kể rằng Vua Alexander có một người con sau khi kết hôn với Sybilla. Và khi cô con gái đó ra đời, ngài cho xăm hình huy hiệu hoàng gia lên đùi cô ta để xác nhận danh tính. Sau này, ngài truyền lại Neamh Álainn cho con gái đầu lòng của mình.” Bà ta vươn người về phía trước và thì thầm, “Người ta nói rằng, ngài làm như thế để đảm bảo cho cô ta kiếm được tấm chồng tử tế vì cô ta là một đứa trẻ sinh ra có nguồn gốc thấp hèn do mẹ cô ta có xuất thân tầm thường.”

Alaric khịt mũi, “Có một sự thật ai cũng biết là Alexander chưa bao giờ có con gái. Ngài không có đứa con hợp pháp nào ngoài thằng con hoang mất dạy là Malcolm.”

“Ngài có một cô con gái. Người con gái đó tên là Mairin Stuart. Và cô ta đang ở trên lầu, trong phòng của cô ta,” Maddie khẳng định. “Tôi nói với các ngài là tôi đã nhìn thấy hình xăm đó. Tôi không nhầm đâu.”

Ewan vẫn giữ yên lặng trong lúc ngẫm nghĩ đến lời nhận định của Maddie và các em trai. Chàng không chắc mình có tin chút nào những điều nhảm nhí này không, nhưng nó giải thích rõ ràng lý do tại sao Duncan Cameron lại quyết tâm cưới cô ta cho bằng được, và nó cũng giải thích tại sao cô ta lại muốn được trốn thoát đến thế.

“Sao không hỏi thẳng cô ta luôn đi?” Alaric gợi ý. “Đứa con thấp hèn nào của vua mà chẳng kiếm được tấm chồng môn đăng hộ đối. Đàn ông có mà xếp hàng dài để hồng thừa kế ngai vàng.”

“Ngài không muốn ai biết việc đó cả,” Maddie nói. “Tôi nhớ cách đây mấy năm có nghe được lời đồn đại lan truyền. Alexander chờ năm năm tròn rồi mới công bố quyền thừa kế của con gái. Ngài coi trọng cuộc hôn nhân của mình với Sybilla, và Malcolm được sinh ra *trước* cuộc hôn nhân đó. Người ta không hiểu ngài giải thích quyền thừa kế như thế nào, nhưng chẳng bao lâu sau khi ngài băng hà, tin đồn về sự tồn tại của cô gái kia bắt đầu lan đi.”

“Với việc Malcolm vẫn đang bị cầm tù, sự tồn tại của một người thừa kế khác của Alexander có thể mang lại lợi thế cho những kẻ theo Malcolm,” Ewan trầm ngâm nói. “Thực ra, đó là lý do rõ ràng cho việc Cameron quyết tâm cưới cô ta. Tiếp quản quyền thừa kế của cô ta sẽ mang lại cho hắn nhiều quyền lực hơn so với những gì hắn đang có hiện giờ. Nhiều hơn rất nhiều mới đúng. Scotland có lẽ sẽ lại có chiến tranh, và David sẽ phải đối mặt với một mối đe dọa mới. Việc Alexander có nhiều hơn một người thừa kế, có thể là hai, cho ngại vàng sẽ làm cho địa vị của David bị suy yếu. Ông ta không thể nào chạy theo một cuộc chiến tranh kéo dài để rồi Scotland lại bị chia tách một lần nữa.”

“Một đứa con hoang không thể nào thừa kế được,” Caelen nhắc nhở chàng. “Chuyện đó không bao giờ được chấp nhận.”

“Nghĩ thử xem, Caelen. Nếu Duncan Cameron có quyền kiểm soát Neamh Álainn, hắn sẽ trở thành bất khả chiến bại. Lúc đó chuyện không còn nằm ở sự ra đời của những đứa con của Alexander nữa. Với quyền lực và sự giàu có như bây giờ, nếu Cameron chọn cách liên minh với Malcolm, một trong hai sẽ tiềm quyền.”

“Có phải anh đang ngụ ý rằng anh tin vào chuyện vợ vắn này không?” Alaric ngạc nhiên hỏi.

“Ta không nói gì cả. Vẫn chưa chắc,” Ewan bình tĩnh nói.

“Ngài không hiểu sao, thưa Lãnh chúa?” Maddie xen vào, sự hứng khởi sục sôi trong giọng nói. “Cô ta là câu trả lời cho những lời cầu nguyện của chúng ta. Nếu ngài cưới cô ta thì con của ngài sẽ thừa kế Neamh Álainn. Điều đó có nghĩa cô ta không những có của hồi môn rất lớn khi kết hôn mà còn truyền lại đất đai cho đứa con đầu lòng của mình.”

“Cưới cô ta ư?”

Câu hỏi đó được ba anh em đồng thanh hét lên. Miệng Ewan há hốc, chàng nhìn Maddie đầy kinh ngạc.

Maddie gật đầu dứt khoát. “Ngài phải thừa nhận rằng đây là một kế hoạch hoàn hảo. Nếu ngài cưới cô ta, Duncan Cameron sẽ không thể làm thế được nữa.”

“Chính là vậy đấy,” Caelen chỉ ra.

Alaric quay sang Caelen, vẻ mặt hoài nghi. “Giờ thì tất cả mọi người đều vào hùa chuyện diên rồ này à?”

Ewan giơ tay ra hiệu cho họ im lặng. Tiếng đập rộn trong đầu chàng đã trở thành cơn đau đầu thực sự. Chàng lại nhìn Maddie đang lắng nghe một cách chăm chú, say mê.

“Giờ bà có thể đi được rồi, Maddie. Ta hy vọng tất cả những điều vừa mới nói ở đây được giữ bí mật hoàn toàn. Nếu có lời ra tiếng vào, ta biết nó bắt nguồn từ đâu đấy.”

Maddie đứng lên và nhún gối chào. “Tất nhiên rồi, thưa Lãnh chúa.”

Sau khi Maddie nhanh chóng lui bước, Ewan quay sang hai em trai.

“Hãy bảo em là không phải hai người đang cân nhắc đến chuyện điên rồ này đi,” Alaric xen vào trước khi Ewan kịp mở miệng.

“Em nghĩ là ta đang cân nhắc đến chuyện điên rồ gì?” Ewan nhẹ nhàng hỏi.

“Kết hôn ấy. Tin rằng cô gái kia là đứa con có xuất xứ tầm thường của Alexander và là cháu gái của vị vua hiện tại của chúng ta ấy. Chưa kể đến việc cô ta là em cùng cha khác mẹ của gã đàn ông từng cố truất ngôi David suốt mười năm ròng. Và hẳn nhất định sẽ làm thế một lần nữa nếu có cơ hội dù nhỏ nhất.”

“Điều ta tin là cô gái đó và ta sẽ có một cuộc nói chuyện dài. Ta định sẽ tự mình kiểm tra vết xăm đó. Nhờ có mối quan hệ giữa cha chúng ta và Alexander, ta đã từng nhìn qua gia huy của ông ấy hơn một lần rồi. Ta sẽ biết liệu hình xăm trên chân cô ta là thật hay giả.”

Caelen khịt mũi. “Vậy anh nghĩ cô ta sẽ vén váy lên cho anh nhìn hình xăm đó ư? Cô ta dễ tặng anh một cú lên gối để kháng cự lắm.”

“Khi cần, tài thuyết phục của ta cũng khá lắm đấy,” Ewan dài giọng.

“Được, em rất muốn thấy hình xăm đó,” Alaric nói.

Ewan nhướn mày. “Em sẽ không thấy gì hết. Nếu bắt gặp em trông có vẻ như muốn nhìn bên dưới váy của Mairin Stuart, thì gươm của ta sẽ ghim em vào tường đấy.”

Alaric xua tay bao biện. “Quên điều em nói đi. Anh quá nhạy cảm về cô gái mà anh bảo cứ làm phiền anh suốt.”

“Nếu cô ta đúng là người như Maddie nói thì ta định sẽ lấy cô ta,” Ewan quả quyết nói. “Gia tộc chúng ta cần của hồi môn mà cô ta mang lại.”

Miệng hai em trai chàng há hốc cùng một lúc. Caelen chửi thề rất to còn Alaric lắc đầu và ngược mắt lên trời.

“Nghĩ kỹ những điều anh vừa nói nhé,” Caelen nói.

“Ta tin rằng chỉ có mình ta là *đang* suy nghĩ thôi,” Ewan đáp trả. “Nếu sự thật là đứa con đầu lòng của cô ta sẽ thừa kế Neamh Álainn, thử nghĩ xem điều đó sẽ có ý nghĩa thế nào với gia tộc ta. Chúng ta sẽ kiểm soát những vùng đất tốt nhất trên toàn Scotland. Chúng ta sẽ không còn phải ngồi đây mơ mộng về ngày báo thù Duncan Cameron nữa. Chúng ta sẽ tàn sát hắn và tên tuổi hắn. Hắn sẽ bị xóa sổ khỏi lịch sử. Tên tuổi của chúng ta sẽ được rửa nhục. Gia tộc McCabe sẽ chỉ đứng thứ hai sau đức vua. Không một ai, ý ta là không có ai, sẽ có đủ sức mạnh để tiêu diệt chúng ta như Duncan Cameron đã làm gần tám năm trước.”

Nắm đấm của chàng hạ xuống bàn, cả thân người chàng rung lên vì giận dữ.

“Ta đã thề trước mộ cha rằng ta sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi gia tộc chúng ta giành được vinh quang trở lại và ta sẽ bắt Duncan Cameron phải trả giá cho những tội ác mà hắn gây ra.”

Mặt Caelen đánh lại, Ewan có thể thấy nổi đau hằn lên trong mắt người em trai. Nhưng cậu ấy gạt đầu, hai môi mím lại thành một đường mỏng dính. “Chúng ta nhất trí về điểm này.”

“Neamh Álainn nằm ở phía bắc, và chỉ có gia tộc McDonald nằm chen giữa chúng ta. Nếu chúng ta thành lập liên minh vững chắc với ông ta, chúng ta sẽ kiểm soát được một phần rộng lớn ở vùng này.”

Sự hứng khởi sục sôi trong huyết quản Ewan khi kế hoạch ấp ủ trong suốt tám năm qua giờ đây được vạch ra rõ rệt trong đầu chàng. Cuối cùng, chàng cũng tìm ra cách để thực hiện lời thề của mình với người cha quá cố.

“Cô gái kia dũng cảm và rất bảo bọc Crispen. Cô ta sẽ trở thành một người mẹ tốt của thằng bé, cũng như của những đứa con còn lại mà cô ta sẽ sinh cho ta. Đổi lại, ta sẽ bảo vệ cô ta, và cô ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về Duncan Cameron nữa.”

“Anh không phải thuyết phục chúng em,” Alaric vừa nói vừa mỉm cười. “Mà là cô gái kia kìa. Caelen và em sẽ luôn đứng về phía anh. Chắc anh biết rõ điều đó. Lòng trung thành của bọn em là dành cho anh. Luôn luôn là vậy. Nó cũng sẽ được trao cho người phụ nữ anh sẽ lấy, không cần biết cô ta là ai. Cô ta *đúng* là một cô gái can đảm. Bản thân em đã chứng kiến điều đó. Và nếu như cô ta có của hồi môn là Neamh Álainn thì em chẳng thấy có gì không tốt trong việc lấy cô ta cả.”

Caelen gạt đầu, nhưng không nói gì về Mairin. Ewan cũng không mong cậu ta sẽ nói. Việc Caelen cho phép mình tin tưởng vào phụ nữ một lần nữa sẽ khiến Ewan ngạc nhiên. Nếu cậu ta có ý định sinh con trai, Ewan cảm thấy thương hại cho người phụ nữ mà Caelen sẽ lấy. Trước đây, Caelen đã cởi mở cho đi tất cả. Sự bông bột của tuổi trẻ. Nhưng cậu ta đã thề là sẽ không bao giờ lặp lại một lần nào nữa.

Ewan đặt cả hai tay xuống bàn và chống mình đứng lên. “Có vẻ như ta sẽ có rất nhiều chuyện phải bàn với Mairin Stuart. Alaric, ta muốn em cử một người đi hộ tống Cha McElroy. Ông ấy đang ở nhà McDonald để tiến hành nghi lễ cuối cùng cho một người ốm bên đó. Ta sẽ cần ông ấy ở đây để thực hiện lễ cưới. Nếu cô ta là người mà Maddie nói, ta không muốn trì hoãn lâu. Bọn ta sẽ tổ chức đám cưới ngay lập tức.”

Chương 9

Ewan dừng lại bên ngoài phòng Mairin và mỉm cười trước sự gần gũi của nó với nơi ở của chàng. Có lẽ nàng sẽ không hài lòng nếu biết chàng đã sắp xếp cho nàng ở gần mình đến thế nào. Gõ cửa để tỏ ra lịch sự, nhưng chàng không chờ nàng đáp lại mà mở luôn cửa và bước vào trong.

Mairin đang đứng bên cửa sổ liền quay ngoắt lại, mái tóc nàng bồng bềnh xoa trên vai. Tấm rèm cửa bằng lông thú đã được kéo sang một bên để đón ánh nắng mặt trời, nàng tạo dáng tựa một bức chân dung đầy mê hoặc với đôi mắt bùng sáng.

Nàng là một cô gái mảnh dẻ, thật tuyệt nếu cưới nàng và có con cùng nàng. Khi đã quyết tâm hành động theo kế hoạch, chàng mong đến lúc được đặt Mairin lên giường mình.

Trông nàng có vẻ tức giận trước sự xâm phạm đường đột của chàng, nhưng trước khi nàng kịp buông lời quở trách mà chàng biết chắc là nàng sắp nói, Ewan đã giơ một tay lên. Cô gái này không hề tôn trọng quyền lực của chàng, nhưng chuyện đó sẽ sớm thay đổi. Khi nàng đã là vợ của chàng, chàng sẽ thích thú giảng giải cho nàng biết bốn phận của mình đối với chàng, và quan trọng nhất, nàng phải tuân theo lời chàng mà không được phép thắc mắc.

“Nàng sẽ nói cho ta điều ta cần biết bây giờ chứ?” Chàng hỏi. Để công bằng - chàng luôn là người công bằng - chàng muốn nàng có cơ hội để kể về bản thân trước khi nói ra điều chàng đã biết.

Nhưng đúng như chàng tiên liệu, nàng vênh cằm lên thách thức và lắc đầu cương quyết. “Không, tôi sẽ không nói. Ngài không thể bắt tôi tin ngài. Đó là điều nực cười nhất mà tôi từng nghe.”

Nhận thấy nàng như đang chuẩn bị lao vào cuộc khẩu chiến, chàng làm điều sẽ khiến nàng im lặng.

Nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa họ, chàng vòng tay ôm lấy cánh tay nàng rồi nhấc bổng nàng lên. Trong nháy mắt, môi chàng tìm đến môi nàng, tiếng thở hổn hển vì tức giận của nàng bị chàng khóa chặt.

Nàng cứng người lại, tay cố đẩy chàng ra. Chàng quét lưỡi lên môi nàng, nếm sự ngọt ngào, và tìm lối vào miệng nàng.

Nàng hôn hển, đầu hàng sự khát khao của mình. Môi nàng hé mở rồi nàng mềm người ngã vào ngực chàng như mật ươm. Nàng quá mềm mại và vừa vặn với chàng như thanh gươm nằm gọn trong tay chàng vậy. Thật hoàn hảo.

Chàng đẩy lưỡi lướt trên lưỡi nàng. Nàng cứng người lại, ngón tay bấu vào ngực chàng như những con dao găm nhỏ. Chàng nhắm mắt lại và tưởng tượng chúng sẽ đâm vào lưng chàng như thế nào khi họ ân ái.

Chúa ơi, nàng ngọt ngào quá. Lên giường với nàng chắc chắn sẽ rất tuyệt. Hình ảnh nàng sừng phồng với cậu bé của chàng lóe lên trong đầu, và chàng thấy mình thật hài lòng trước hình ảnh đó. Cực kỳ hài lòng.

Khi chàng cuối cùng cũng buông được nàng ra, mắt nàng đang đờ đẫn, môi nàng sừng lên gợi cảm, và người nàng lả đi như cây non trước gió.

Nàng chớp mắt mấy lần rồi cau mày rất sâu. “Tại sao ngài lại làm thế?”

“Đó là cách duy nhất để khiến nàng im lặng.”

Nàng bùng lên vì giận dữ. “Khiến tôi im lặng ư? Ngài cướp đi sự tự do của... của... của môi tôi để khiến tôi im lặng ư? Ngài thật xác xược, Lãnh chúa ạ. Tôi sẽ không bao giờ để ngài làm thế một lần nào nữa.”

Chàng mỉm cười và khoanh tay trước ngực. “Có, nàng sẽ cho phép thôi.”

Miệng há hốc kinh ngạc, rồi đôi môi nàng mấp máy liên tục khi cố bật ra. “Tôi đảm bảo với ngài là không.”

“Ta đảm bảo với nàng là có.”

Nàng giậm chân, và chàng cố nén cười khi thấy sự giận dữ trong đôi mắt nàng. “Ngài mất trí rồi! Đó là mảnh lời của ngài phải không? Ngài dùng cách đó để dụ dỗ tôi nói cho ngài biết tôi là ai?”

“Không hề, Mairin Stuart ạ.”

Nàng giật nảy mình vì sốc. Nếu chàng còn chút nghi ngờ nào về lời khẳng định của Maddie thì lúc này chúng đã hoàn toàn biến mất. Phản ứng của Mairin quá thật. Nàng thực sự kinh hoàng khi thấy chàng nói ra tên của mình.

Nàng nhanh chóng nhận ra mình đã để lộ danh tính, vì nàng đã không phủ nhận nó. Nước mắt trào dâng, nàng quay mặt đi, nắm tay đưa lên miệng.

Một cảm giác khó chịu bóp nghẹt lồng ngực chàng. Hình ảnh nàng đau khổ làm chàng thấy không yên. Cô gái này đã phải chịu đựng quá đủ rồi và giờ trông nàng như thể hoàn toàn bị đánh bại. Ánh sáng lấp lánh đã tan biến khỏi đôi mắt nàng ngay lúc bị chàng nhắc tên.

“Mairin,” chàng bắt đầu nói và nhẹ nhàng chạm vào vai nàng. Mairin run rẩy trước sự đụng chạm đó, và chàng nhận ra nàng đang run lên vì nước mắt. “Đừng khóc. Chuyện này không tệ đến mức đó đâu.”

“Không ư?” Nàng sụt sịt và giằng ra khỏi bàn tay chàng, lại bước đến gần cửa sổ. Nàng cúi đầu, mái tóc rủ xuống mặt, cản tầm nhìn của chàng.

Chàng không giỏi đối diện với nước mắt. Chúng làm chàng lúng túng. Chàng thấy thoải mái hơn rất nhiều nếu phải đối mặt với sự giận dữ của nàng. Vậy nên, chàng làm điều mà biết sẽ khiến nàng cáu tiết. Chàng ra lệnh cho nàng ngừng khóc.

Đúng như chàng dự đoán, nàng quay lại, gắt lên như một con mèo đã bị dồn đến chân tường.

“Tôi sẽ khóc nếu tôi muốn. Ngài thôi cái việc ra lệnh cho tôi đi!”

Chàng nhướng một bên mày. “Nàng dám ra lệnh cho ta ư?”

Nàng đỏ mặt, nhưng ít nhất là nàng không khóc nữa.

“Giờ thì nói cho ta biết về hình xăm trên đùi nàng đi. Gia huy của cha nàng ấy. Ta muốn xem nó.”

Nàng đỏ bừng mặt và lùi lại một bước cho đến khi chạm phải khung cửa sổ. “Tôi sẽ không làm một việc đáng hổ thẹn như vén đùi lên cho người khác xem đâu!”

“Sau khi chúng ta kết hôn, ta sẽ còn nhìn nhiều hơn thế,” chàng nói nhẹ như không.

“Kết hôn? *Kết hôn ư?* Tôi không lấy ngài, Lãnh chúa ạ. Tôi sẽ không lấy ai cả. Đến bây giờ thì chưa.”

Từ “chưa” khiến Ewan tò mò. Rõ ràng là cô gái này không phải là không đếm xỉa gì đến việc lấy chồng, và dường như nàng đã bình tĩnh lại, nên nàng nhận ra tầm quan trọng của việc kết hôn. Nàng không thể sinh ra một người thừa kế Neamh Alainn nếu nàng không lấy chồng.

Chàng ngồi lên giường và duỗi thẳng chân. Chuyện này sẽ mất thời gian một chút, và chàng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Nói cho ta biết tại sao lại là “chưa”. Chắc chắn là nàng đã nghĩ đến việc kết hôn.”

“Phải, tôi đã nghĩ đến việc đó. Tôi đã nghĩ về một số chuyện khác nữa trong những năm qua,” nàng buột miệng. “Ngài có biết là mười năm qua với tôi như thế nào không? Sống trong sợ hãi, phải chạy trốn khỏi những người đàn ông bắt tôi phải làm theo ý họ và đòi tôi kết hôn với họ. Những kẻ muốn được gieo mầm mống của chúng vào bụng tôi và sẽ vứt bỏ tôi ngay khi tôi sinh con.”

“Khi còn là một đứa bé, tôi đã bị buộc phải đi trốn. *Một đứa bé.* Tôi cần thời gian để lập kế hoạch. Mẹ Serenity khuyên tôi nên tìm một người đàn ông, một chiến binh, với đủ sức mạnh để bảo vệ quyền thừa kế của tôi, nhưng đó cũng phải là một người đàn ông có danh dự. Một người đối xử tốt với tôi,” nàng nghĩ thầm. “Một người đàn ông sẽ trân trọng món quà tôi mang đến cho cuộc hôn nhân ấy, và trân trọng cả tôi nữa.”

Chàng hơi choáng trước sự yếu đuối trong giọng nói của nàng. Những giấc mơ của một người phụ nữ trẻ nghe thật mạnh mẽ trong câu chuyện nàng vừa kể. Điều đó thật bất khả thi, nhưng khi nhìn nàng, chàng hiểu rằng nàng đã từng tuyệt vọng và lo sợ đến thế nào, vì vậy nàng đã bám vào hy vọng là sẽ tìm được người đàn ông như thế trong số tất cả những kẻ sẽ làm điều mà nàng vừa nói: cưới nàng, làm nàng có thai, và bỏ rơi nàng khi nàng không còn có ích cho mục đích của hắn nữa.

Chàng thở dài. Nàng muốn được yêu thương và tôn trọng. Chàng không thể mang lại cho nàng điều đó, nhưng chàng có thể mang lại cho nàng sự quan tâm và bảo vệ. Chúng lớn hơn rất nhiều so với những gì Duncan Cameron sẽ cho nàng.

“Ta sẽ không bao giờ làm nàng tổn thương, cô gái ạ. Nàng sẽ được tôn trọng khi là vợ của lãnh chúa gia tộc McCabe. Ta sẽ bảo vệ nàng và những đứa con nàng sinh cho ta. Nàng muốn một người đàn ông có đủ sức mạnh để bảo vệ tài sản thừa kế của nàng. Ta chính là người đàn

ông đó.”

Nàng ngược đôi mắt tổn thương lên nhìn chàng, sự hoài nghi bùng lên trong ánh mắt. “Không phải tôi muốn sỉ nhục ngài, thừa Lãnh chúa, nhưng pháo đài của ngài đã bị đổ nát. Nếu ngài không thể bảo vệ những thứ thuộc về chính mình thì làm sao ngài hy vọng bảo vệ được một tài sản lớn như Neamh Alainn?”

Chàng cứng người trước lời lăng mạ, dù có cố ý hay không.

“Ngài không thể tức giận trước một sự thật như thế,” nàng vội vã nói. “Tôi có quyền được chất vấn những phẩm chất của người đàn ông mà tôi sắp lấy làm chồng và đặt cả cuộc đời mình vào tay người đó.”

“Ta đã dành cả tám năm vừa rồi để huấn luyện quân đội của mình. Không có đội quân nào lớn hơn và hùng hậu hơn của ta trên toàn Scotland này.”

“Nếu điều đó là sự thật thì tại sao ngài lại để cho pháo đài của ngài trông như thể nó bị tàn phá nặng nề trong một trận chiến như vậy?”

“Đúng vậy,” chàng thẳng thừng đáp. “Tám năm trước. Kể từ đó, mục tiêu của ta là duy trì cho gia tộc được no đủ và lính của ta được huấn luyện. Việc sửa chữa là một ưu tiên thấp hơn rất nhiều.”

“Tôi vẫn chưa muốn kết hôn với ai cả,” nàng nói bằng giọng thiếu nã.

“Phải, ta có thể hiểu chuyện đó. Nhưng có vẻ như nàng không còn lựa chọn nào khác. Nàng đã bị phát hiện. Nếu nàng nghĩ rằng Duncan Cameron sẽ bỏ cuộc khi một khối tài sản như Neamh Alainn đang bị đe dọa thì nàng mất trí rồi.”

“Không cần phải xúc phạm tôi,” nàng ngắt lời. “Tôi không mất trí.”

Chàng nhún vai, mỗi lúc một bức bối trước hướng đi mà cuộc nói chuyện này đang dẫn tới. “Theo ta hiểu thì bây giờ nàng có hai lựa chọn. Duncan Cameron. Hoặc ta.”

Nàng tái nhợt và hai tay xoắn vào nhau vì bối rối.

“Có lẽ nàng nên suy nghĩ về chuyện đó. Linh mục sẽ đến đây trong vòng hai ngày nữa. Đến lúc đó ta mong sẽ có câu trả lời.”

Phớt lờ vẻ sững sốt trong mắt nàng, chàng quay người và bước ra ngoài. Ewan dừng lại ở cửa và nhìn nàng chằm chằm.

“Đừng có nghĩ đến việc bỏ trốn lần nữa. Nàng sẽ thấy ta không có kiên nhẫn đuổi theo những cô nàng khó bảo trên lãnh địa của ta đâu.”

Chương 10

Kết hôn với lãnh chúa. Mairin đi đi lại lại trong phòng cho đến khi nàng nghĩ mình sắp phát điên. Nàng dừng lại bên cửa sổ và nhìn ra ngoài, hít luồng không khí êm dịu của mùa xuân. Đó là một buổi chiều ấm áp, chỉ hơi se lạnh một chút.

Sau khi quyết định, nàng lấy khăn choàng và vội vã ra khỏi phòng. Vừa mới bước ra khỏi tòa tháp thì một anh lính nhà McCabe đã bước lại cạnh nàng. Nàng kín đáo ngược lên nhìn anh ta và nhớ ra rằng anh ta từng đi cùng với Alaric vào hôm họ tìm ra nàng và Crispin. Nàng cố lục lại trí nhớ của mình để tìm tên anh ta, nhưng cả sự kiện đó quá mờ mịt với nàng.

Nàng mỉm cười, nghĩ rằng anh ta chỉ muốn chào nàng, nhưng không, anh ta vẫn cứ tiếp tục sai bước theo nàng khi nàng đi qua góc tháp và tiến thẳng đến chỗ lỗ thủng trên bức tường thành.

Trước khi nàng nhấc gấu váy và trèo qua bề mặt gồ ghề của đồng đá đổ nát, anh lính lịch sự cầm lấy tay nàng và giúp nàng sang đến bên kia.

Khi nàng khựng lại, anh ta gần như vấp vào nàng, vậy là anh ta đã theo nàng rất sát. Nàng quay ngoắt lại và nghiêng cổ để có thể nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Tại sao anh lại đi theo tôi?”

“Thưa tiểu thư, là lệnh của Lãnh chúa. Sẽ không an toàn nếu để cô đi quanh pháo đài mà không có người hộ tống. Tôi chịu trách nhiệm bảo vệ cô khi lãnh chúa không ở bên cô.”

Nàng khịt mũi và chống một tay lên hông. “Anh ta sợ tôi lại trốn đi lần nữa và anh được giao nhiệm vụ không được để chuyện đó xảy ra.”

Anh lính chỉ im lặng và chớp mắt một cái.

“Tôi không có ý định rời khỏi đây. Ngài lãnh chúa đã nói cho tôi biết những hậu quả của hành động đó. Tôi chỉ muốn đi dạo để hít thở chút không khí trong lành, vậy nên anh không cần phải bỏ các nhiệm vụ khác để hộ tống tôi.”

“Nhiệm vụ duy nhất của tôi là đảm bảo sự an toàn cho tiểu thư,” anh ta trịnh trọng nói.

Nàng thở dài ngao ngán. Chắc chắn rằng người của lãnh chúa cũng ngu ngốc và cứng đầu y như anh ta vậy. Có lẽ đó là một yêu cầu chẳng.

“Được rồi. Tên anh là gì?”

“Gannon, thừa tiểu thư.”

“Gannon, cho tôi biết, anh có phải là cận vệ riêng của tôi không?”

“Tôi, Cormac và Diormid cùng chia sẻ trách nhiệm này. Ngoài hai em trai ra thì ba chúng tôi là những người thân tín nhất của lãnh chúa.”

Nàng đi theo gờ đá nhô lên từ mặt đất để lên triền đồi, hướng về phía bầy cừu đang gặm cỏ.

“Tôi không cho đó là nhiệm vụ mà bất cứ ai trong số ba anh muốn làm.”

“Đó là một vinh hạnh,” Gannon nghiêm trang nói. “Lòng tin của lãnh chúa rất quan trọng. Không phải người lính nào cũng được ngài tin tưởng để giao phó sự an toàn của phu nhân đâu.”

Nàng dừng bước và quay phắt về phía sau, bặm môi lại để không hét lên. “Tôi không phải phu nhân lãnh chúa!”

“Trong hai ngày nữa thôi. Ngay khi vị linh mục đến.”

Nàng nhắm mắt và lắc đầu. Nàng chưa bao giờ là một con sâu rượu, nhưng ngay lúc này, rượu sẽ tốt cho nàng.

“Lãnh chúa ban cho cô một ân huệ lớn đấy,” Gannon nói, như thể cảm nhận được nỗi bất an của nàng.

“Tôi thì nghĩ là ngược lại,” Mairin lẩm bẩm.

“Chị Mairin! Chị Mairin!”

Nàng quay người và thấy Crispen đang chạy lên đồi nhanh hết sức có thể trên đôi chân nhỏ bé của mình. Nó hét vang tên nàng suốt dọc đường và gần như húc nàng ngã lún ra đất khi nó đâm sầm vào nàng nếu không có cánh tay vững chắc của Gannon.

“Cẩn thận nào, nhóc,” Gannon vừa nói vừa mỉm cười. “Cậu mà không cẩn thận là sẽ xô ngã cô ấy đấy.”

“Chị Mairin, có thật không? Có thật không?”

Crispen hồ hởi lắc lư vì phấn khích. Mắt nó tỏa sáng như những vì sao sinh đôi, nó tóm chặt lấy cánh tay nàng, vừa ôm vừa siết lấy nàng.

Nàng tóm lấy vai nó, cẩn thận đẩy nó ra xa. “Điều gì là thật cơ, Crispen?”

“Chị sẽ lấy cha em ấy? Chị sẽ là mẹ em ấy?”

Cơn giận lại bao trùm lấy nàng với tốc độ chóng mặt. Sao anh ta lại có thể như thế? Sao lãnh chúa lại có thể làm điều này với Crispin cơ chứ? Nếu nàng từ chối thì thằng bé sẽ đau khổ đến thế nào. Hành động của lãnh chúa khiến nàng choáng váng. Nàng đã nghĩ là anh ta đáng kính trọng hơn thế kia. Kiêu ngạo, phải rồi. Thậm chí còn quyết tâm và có chủ ý nữa. Nhưng nàng không nghĩ rằng anh ta lại hành động theo kiểu dối trá bằng cách lợi dụng tình cảm của một thằng bé như vậy.

Điên tiết, nàng quay sang Gannon. “Đưa tôi đến chỗ Lãnh chúa.”

“Nhưng, thưa cô, lãnh chúa đang tập luyện với binh lính. Ngài không muốn bị làm phiền trừ khi có việc rất khẩn.”

Nàng tiến lại chỗ anh ta, chĩa ngón tay vào ngực anh ta và nhấn mạnh từng từ một. Gannon bắt buộc phải lùi lại một bước, ánh mắt cảnh giác.

“Anh phải đưa tôi đến chỗ anh ta ngay lập tức, nếu không tôi sẽ xói tung toàn bộ mảnh đất này lên để tìm anh ta. Tin tôi đi, đây là chuyện sống còn đấy. Sự sống và cái chết của chính *anh ta* đấy!”

Khi nàng thấy sự từ chối đầy quyết tâm trong mắt Gannon, nàng giơ hai tay lên trời, thở dài rõ to thể hiện sự tức giận, sau đó quay người đi xuống chân đồi. Nàng sẽ tự mình tìm lãnh chúa. Nếu anh ta đang huấn luyện cho binh lính, điều đó có nghĩa anh ta đang ở sân trong - nơi việc tập luyện thường diễn ra.

Nhớ ra Crispin, nàng không muốn nó nghe được điều nàng cần nói với lãnh chúa, Mairin quay lại và chỉ thẳng tay vào Gannon.

“Anh trông nom Crispin. Anh nghe rõ chưa?”

Miệng anh ta há hốc trước mệnh lệnh của nàng, anh ta hết nhìn nàng rồi nhìn Crispin như thể không biết phải làm gì. Cuối cùng anh ta cúi xuống, nói gì đó với Crispin, sau đó đẩy nó về phía người chăn đàn cừu.

Mairin quay người, huỳnh huých đi xuống đồi, mỗi bước chân càng khiến nàng thêm giận dữ. Nàng suýt vấp vào một hòn đá và ngã đập mặt xuống đất nếu Gannon không tóm khuỷu tay nàng.

“Chậm lại, tiểu thư. Cô sẽ làm mình bị thương mất!”

“Không phải tôi,” nàng lầu bầu. “Mà lãnh chúa của anh thì đúng hơn.”

“Sao cơ? Tôi xin lỗi. Tôi nghe không rõ.”

Nàng cắn răng, vùng khỏi tay anh ta rồi lao qua góc tòa tháp chính và đi vào sân. Tiếng gươm và khiên chạm vào nhau vang lên chát chúa, xen lẫn những lời nguyện rửa, cộng thêm mùi mồ hôi và máu dội thẳng vào tai và mũi nàng. Nàng nhìn quanh những người đang luyện tập để tìm kẻ đã khơi nguồn cơn giận dữ của mình.

Trước khi Gannon kịp ngăn lại, Mairin đã ào vào sân tập, ánh mắt chăm chăm hướng vào lãnh chúa. Quanh nàng, những tiếng hét vang lên. Nàng nghĩ một người đàn ông đã ngã xuống khi nàng đi qua, nhưng nàng không chắc lắm vì nàng không dừng lại.

Cách đó không xa, lãnh chúa ngừng lại và quay ra nhìn chăm chăm. Khi thấy nàng, lông mày anh ta nhướng lên và nhíu lại. Không chỉ là biểu hiện tức giận thông thường. Anh ta đang điên tiết. Ô, tốt thôi, nàng cũng thế mà.

Mãi đến khi nàng dừng lại cách lãnh chúa vài bước, Gannon mới đuổi kịp nàng. Anh ta thở lầy thở để và nhìn lãnh chúa với ánh mắt lo sợ.

“Lãnh chúa thứ tội, tôi không thể ngăn cô ấy lại. Cô ấy cứ nhất quyết-”

Ánh mắt tức giận của lãnh chúa chiếu thẳng vào Gannon và anh ta nhướng mày lên tỏ vẻ hoài nghi. “Anh không ngăn nổi một cô gái điều hành ngang sân tập, nơi bất cứ người lính nào của ta cũng có thể giết cô ta ư?”

Mairin khịt mũi nghi ngờ nhưng khi quay lại để quan sát những anh lính đang đứng trong yên lặng, nàng mới nuốt khan. Ai cũng mang vũ khí, và nếu nàng dừng lại để nghĩ vào lúc đó, nàng sẽ nhận ra rằng đi vòng theo rìa sân sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tất cả bọn họ đều cau có nhìn nàng, điều đó chứng minh cho giả thuyết của nàng về việc lãnh chúa bắt họ phải cúi kính và ngoan cố.

Quyết tâm không tỏ ra hối hận vì sai lầm của mình, nàng quay lại nhìn lãnh chúa và ghim thẳng ánh mắt vào anh ta. Anh ta có thể tức giận, nhưng nàng còn điên tiết hơn nhiều.

“Lãnh chúa, tôi vẫn chưa cho ngài câu trả lời”, nàng gần như hét lên. “Sao ngài có thể như thế? Sao ngài lại có thể làm một điều... một điều... dối trá và đáng hổ thẹn như vậy?”

Cái cau mày trên mặt anh ta chuyển thành biểu hiện của sự ngạc nhiên. Anh ta há hốc miệng nhìn nàng với vẻ hoài nghi đến mức nàng nghĩ rằng có lẽ anh ta đã hiểu lầm. Vì vậy, nàng nhanh chóng giải thích lý do tại sao nàng lại tức giận đến thế.

“Ngài nói với con trai ngài là tôi sắp trở thành mẹ nó.” Nàng bước tới, chỉ thẳng ngón tay vào ngực anh ta. “Ngài cho tôi hai ngày. Cho đến khi linh mục đến. Hai ngày để tôi đưa ra quyết định, thế mà ngài đã loan tin cho cả gia tộc là tôi sắp trở thành phu nhân lãnh chúa.” Đến lúc này, nàng đang gõ mạnh vào ngực anh ta rồi.

Lãnh chúa nhìn xuống ngón tay nàng cứ như thể anh ta sắp đuổi một con côn trùng gây phiền nhiễu đi. Sau đó anh ta lại nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo đến mức khiến nàng phải rùng mình.

“Nàng đã nói xong chưa?” Anh ta hỏi.

Nàng lùi lại một bước, cơn giận hạ xuống. Giờ đây, khi đã nguôi giận, sự thật về điều nàng vừa làm như một cú tát trời giáng vào mặt nàng.

Anh ta tiến lên, không cho nàng cơ hội để tạo thêm khoảng cách nào giữa họ.

“Cấm nàng không bao giờ, không bao giờ được phép nghi ngờ danh dự của ta. Nếu nàng là đàn ông thì nàng đã chết rồi. Và nếu nàng còn dám nói với ta theo cái kiểu như vừa rồi, ta có thể đảm bảo với nàng rằng nàng sẽ không thích hậu quả đâu. Nàng đang ở trên đất của ta, và lời nói của ta là mệnh lệnh. Nàng đang được ta bảo vệ. Nàng sẽ phải tuân lệnh ta mà không được phép nghi ngờ.”

“Làm quái gì có chuyện đó,” nàng lầm bầm.

“*Cái gì?* Nàng vừa nói gì?” Anh ta gầm lên.

Bình tĩnh ngược nhìn anh ta, Mairin nở một nụ cười ôn tồn. “Không có gì, thưa Lãnh chúa. Không có gì.”

Mắt anh ta hẹp lại và nàng có thể thấy hai tay anh ta giật giật như chỉ chực bóp cổ nàng. Nàng bắt đầu nghĩ rằng đó là nỗi khổ của anh ta. Anh ta có thường muốn bóp cổ người khác hay không, hay chỉ có nàng là đặc biệt?

“Ta e rằng chuyện đó chỉ áp dụng với nàng mà thôi,” lãnh chúa quát lên.

Nàng ngậm miệng và nhắm mắt. Mẹ Serenity đã từng thề rằng một ngày nào đó Mairin sẽ phải hối hận về việc nàng hay bị buột miệng nói ra những suy nghĩ dù là nhỏ nhất của mình. Hôm nay có lẽ là ngày đó.

Đến lúc này, vẻ cau có trên mặt những người lính được thay thế bằng sự thích thú. Không thích việc trở thành trò cười cho người khác nên tự nàng cau mày lại. Điều đó càng khiến mặt họ co giật nhiều hơn trong lúc cố gắng nén tiếng cười.

“Ta chỉ nói điều này một lần thôi,” lãnh chúa lên tiếng bằng giọng đầy đe dọa. “Ta chỉ nói về chuyện kết hôn của chúng ta với những người ta cử đi để hộ tống Cha McElroy đến đây và những người ta yêu cầu bảo vệ nàng. Ta cần nói cho linh mục biết lý do tại sao ta phải mời ngài đến đây vội vàng như vậy. Tuy nhiên, nàng đã loan báo đám cưới sắp tới của chúng ta cho toàn bộ gia tộc rồi.”

Mairin ngại ngần liếc nhìn xung quanh và thấy một đám đông đã tụ tập gần đó. Họ nhìn nàng và lãnh chúa chăm chăm với sự thích thú không hề che giấu. Không những thế, họ còn nghe như nuốt lấy từng lời.

Nàng bặm môi lại và điềm nhiên nhìn lãnh chúa, anh ta vẫn đang cứng người lại vì phẫn nộ.

“Vậy thì làm sao con trai ngài biết được? Tại sao tôi phải có người hộ tống và anh ta còn nói với tôi rằng nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ phu nhân lãnh chúa?”

“Nàng đang buộc cho ta tội dối trá sao?”

Giọng anh ta nhỏ một cách chết người, trầm đến mức không ai ngoài nàng có thể nghe thấy, nhưng giọng nói đó làm nàng sợ đến lạnh toát cả sống lưng.

“Không,” nàng vội vàng nói. “Tôi chỉ muốn biết tại sao lại có quá nhiều người biết về một cuộc hôn nhân có thể có hoặc có thể không xảy ra nếu ngài không nói cho ai cả.”

Mắt anh ta hẹp lại. “Trước hết là, cuộc hôn nhân đó sẽ xảy ra. Chỉ ngay sau khi nàng phục hồi được năng lực tư duy của mình và nhận ra đó là lựa chọn khôn ngoan duy nhất mà nàng có.”

Khi nàng định mở miệng ra để phản đối, anh ta khiến nàng ngạc nhiên bằng cách đưa tay ra bịt miệng nàng.

“Nàng sẽ phải im lặng để ta nói hết. Không biết nàng có thể giữ im lặng được một lúc nào trong suốt cuộc đời mình không,” anh ta càu nhàu.

Nàng định nổi cáu nhưng tay anh ta vẫn đang bịt chặt miệng nàng.

“Ta chỉ có một giả thuyết rằng con trai ta đã nghe lỏm được câu chuyện giữa ta với lính của mình về chuyện kết hôn. Nếu nàng nhắc nhở thằng bé kín mồm kín miệng thì nó sẽ không nhắc lại chuyện đó ngoài câu hỏi nó hỏi nàng. Nhưng giờ thì nàng đã thông báo cuộc hôn nhân của chúng ta với cả gia tộc. Một số người còn cho rằng đó là một lời cầu hôn nửa đay. Trong trường

hợp đó thì ta chấp nhận.”

Anh ta kết thúc bằng nụ cười tươi rói, sau đó lùi lại, bỏ tay trên miệng nàng ra.

“Sao... ngài... lại...,” nàng lắp bắp, môi mấp máy nhưng không thốt ra thêm được lời nào.

Tiếng reo hò nổi lên từ phía đám đông.

“Đám cưới!”

Những lời chúc tụng vang lên khắp nơi. Gương được giơ lên. Đàn ông lấy cán gương đập vào khiên. Mairin nhắm mắt lại trước tiếng ồn đó và nhìn chăm chăm bất lực vào lãnh chúa. Anh ta nhìn lại, tay khoanh trước ngực, nụ cười mãn nguyện nở trên khuôn mặt điển trai.

“Tôi không cầu hôn ngài!”

Anh ta không nao núng trước sự tức tối của nàng. “Theo tục lệ ở đây thì một nụ hôn dùng để xác nhận một hôn ước.”

Trước khi nàng kịp nói cho anh ta biết nàng nghĩ gì về ý tưởng điên rồ đó, anh ta đã kéo nàng lại phía mình. Nàng đập vào ngực anh ta và suýt nữa ngã ra sau nếu anh ta không giữ chặt lấy nàng.

“Mở miệng ra,” anh ta ra lệnh bằng giọng khàn khàn, tuy nhiên, dù anh ta đang giận dữ thì câu nói đó vẫn có vẻ nhẹ nhàng một cách lạ kỳ.

Môi nàng hé ra và anh ta quét lưỡi lên môi nàng. Các giác quan của nàng tan ra trong gió. Trong một thoáng, nàng gần như quên đi tất cả ngoài sự thật là anh ta đang hôn mình và lưỡi anh ta đang ở trong miệng mình. Một lần nữa.

Anh ta vừa mới công bố cho toàn gia tộc của anh ta biết rằng họ sắp lấy nhau. Hoặc có lẽ là nàng đã công bố. Nhận ra nếu anh ta hôn nàng trước mặt Chúa và mọi người càng lâu, nàng càng khó có thể phủ nhận lời tuyên bố đó, Mairin xô mạnh anh ta ra và suýt ngã ngồi xuống đất. Trước sự xấu hổ của nàng, Gannon tóm lấy nàng và đỡ nàng dậy trong lúc nàng đưa mu bàn tay lên lau miệng.

Lúc này ngài lãnh chúa trông có vẻ tự mãn lắm. Nụ cười toe toét đầy thỏa mãn hiện rõ khi anh ta nhìn nàng và chờ đợi.

“Hôn ư? Tôi không định hôn anh. Tôi muốn đánh anh là đằng khác!”

Nàng quay người và chạy đi. Tiếng cười của lãnh chúa còn theo sau nàng suốt quãng đường.

“Quá muộn rồi, cô gái! Ta đã hôn nàng rồi.”

Quay trở lại phòng, nơi mà nàng chưa bao giờ nên rời khỏi, Mairin đi tới đi lui trước cửa sổ. Người đàn ông đó thật quá quái. Anh ta có thể khiến nàng bị mất trí trong đúng một ngày. Anh

ta thật hống hách và độc đoán. Hợm hĩnh. Đẹp trai. Và anh ta hôn tuyệt như một giấc mơ vậy.

Nàng rên rỉ và đập tay lên trán. Anh ta không hôn như một giấc mơ. Anh ta đã làm sai chuyện đó rồi. Nàng khá chắc chắn Mẹ Serenity đã mô tả khá chi tiết trong những lần nói chuyện với nàng. Bà không muốn nàng không biết gì trên giường cưới, và trên tất cả, một ngày nào đó, Mairin sẽ phải kết hôn.

Nhưng về lưỡi thì sao? Không, Mẹ Serenity chẳng đả động gì đến chuyện lưỡi cả. Mairin sẽ phải nhớ những chuyện như thế, chắc chắn là vậy.

Mairin đã nghĩ lần đầu tiên lãnh chúa hôn mình là do loạn trí. Một sai lầm. Nhưng lần ấy, miệng nàng cũng đã mở ra rồi. Nó cho phép lưỡi anh ta trượt vào trong và quét lưỡi lên lưỡi nàng rồi.

Nàng nhú mày nghĩ ngợi. Có lẽ Mẹ Serenity nhầm lẫn chăng? Chắc chắn là không rồi. Bà hiểu biết về mọi chuyện. Mairin tin bà hoàn toàn.

Nhưng lần thứ hai thì sao? Chuyện đó không còn là trùng hợp nữa, vì lần này anh ta bắt nàng phải há miệng ra, và như một kẻ ngốc, nàng há hốc miệng và cho phép anh ta quét lưỡi bên trong miệng nàng.

Chỉ cần nghĩ lại nàng cũng đã rùng mình. Chuyện đó thật...

Chuyện đó thật thiếu đúng đắn. Đúng là như vậy. Và nàng sẽ cảnh báo anh ta để anh ta không bao giờ được lặp lại điều đó nữa.

Cảm thấy khá hơn sau khi đã giải quyết xong chuyện đó, nàng hướng suy nghĩ của mình đến việc kết hôn cấp bách. Của nàng.

Đúng là lãnh chúa đáp ứng rất nhiều yêu cầu mà nàng và Mẹ Serenity đã đưa ra. Anh ta khỏe mạnh vô song. Có vẻ như anh ta thể hiện quyền sở hữu rõ ràng với những người mà anh ta cho là nằm dưới sự bảo vệ của mình. Chỉ cần nhìn số người trên sân và cường độ luyện tập khắc nghiệt của họ là đủ hiểu.

Cuộc hôn nhân cũng mang lại lợi ích tương tự cho anh ta, nếu không muốn nói là nhiều hơn. Phải, nàng sẽ được anh ta bảo vệ, và anh ta có sức mạnh để bảo vệ một tài sản như Neamh Álainn, nhưng đổi lại anh ta cũng giành được sự giàu có và đất đai như một ông vua.

Nàng có tin tưởng anh ta để giao cho anh ta sở hữu quyền lực lớn đến thế không?

Nàng không có ý nghi ngờ danh dự của anh ta. Nàng đã tức giận, nhưng nàng thực sự không nghĩ anh ta là một kẻ hèn. Nếu nghĩ thế, nàng đã cố gắng hơn nhiều để tìm cách trốn đi. Không, nàng sẽ phải suy nghĩ cẩn thận về lời đề nghị của anh ta. Hay lời đề nghị của chính nàng. Hoặc là của bất kỳ ai đã đưa nó ra.

Nàng không tiếp xúc với nhiều đàn ông trong cuộc đời mình. Chỉ có hồi còn bé trước khi bị đưa đến tu viện vào lúc nửa đêm và ẩn trốn trong đó nhiều năm ròng. Nhưng nàng nhớ được nỗi sợ hãi và hiểu rất rõ cuộc đời của nàng sẽ thay đổi một cách khủng khiếp nếu nàng rơi vào

tay kẻ xấu.

Nàng không cảm thấy nỗi sợ hãi đó với Ewan McCabe.Ồ, nàng sợ anh ta, nhưng nàng không sợ bị anh ta ngược đãi. Anh ta có nhiều cơ hội - và khao khát - được bóp cổ nàng, tuy vậy lần nào anh ta cũng kiểm soát được cơn giận dữ của mình. Thậm chí ngay cả khi anh ta không chắc chắn lắm về vai trò của nàng trong vụ bắt cóc và cứu con trai anh ta, anh ta cũng chưa hề có một động thái nào làm tổn hại đến nàng.

Nàng nhanh chóng kết luận là anh ta chỉ được cái giỏi dọa nạt thế thôi.

Suy nghĩ đó khiến nàng mỉm cười. Đàn ông nhà McCabe thích cau mày thì phải. Nhưng Alaric đã từng đứng cạnh nàng ngay cả khi anh ta đã lầm lẫm nguyên rửa nàng và tất cả phụ nữ nói chung. Caelen... chà, cho đến bây giờ họ đã ngầm thỏa thuận là sẽ tránh mặt nhau. Giờ đây *anh ta* làm nàng sợ hãi. Anh ta không thích nàng lắm, và anh ta không thêm quan tâm xem nàng có nhận ra điều đó hay không.

Nàng có điên không khi cân nhắc đến việc kết hôn với lãnh chúa?

Nàng đứng cạnh cửa sổ và nhìn bóng tối phủ dần lên những quả đồi nhấp nhô bao quanh pháo đài. Từ xa, những con chó sủa vang khi chúng ta lừa đàn cừu về. Màu tím của ánh hoàng hôn lan tỏa khắp vùng. Là là dưới mặt đất, sương mù nhẹ bắt đầu cuộn lên, che phủ những ngọn đồi như người mẹ ôm ấp đứa con trong đêm tối.

Đây sẽ là cuộc đời của nàng. Chồng nàng. Pháo đài của nàng. Gia tộc của nàng. Nàng sẽ không còn phải lo sợ rằng một lúc nào đó mình sẽ bị tìm thấy và ép cưới một kẻ vũ phu chỉ biết nghĩ đến sự giàu có mà nàng sẽ mang đến cùng với sự ra đời của một người thừa kế.

Nàng sẽ có một cuộc sống, một cuộc sống mà nàng gần như đã từ bỏ mọi hy vọng có được, và nàng sẽ có một gia đình. Crispen. Lãnh chúa. Các em trai của anh ta. Và gia tộc của anh ta.

Ồ, niềm khao khát thật mãnh liệt bên trong nàng.

Nàng ngước mắt lên trời và thì thầm một lời cầu nguyện chân thành. “Lạy Chúa. Xin Người hãy cho đây là một quyết định đúng đắn.”

Chương 11

Mairin đang đắm mình trong bồn đầy nước, đầu ngả ra sau, mắt khép hờ, và niềm hạnh phúc thực sự tỏa ra từ những đường nét trên khuôn mặt nàng.

Ewan đứng ngoài cửa, yên lặng nhìn để không làm phiền đến nàng. Chàng nên để nàng biết

sự hiện diện của mình. Nhưng chàng không làm vậy. Chàng đang thưởng thức hình ảnh đẹp mà không bị ngăn trở quá nhiều.

Mái tóc nàng được cuộn lên đỉnh đầu, một vài lọn mềm rủ xuống chiếc cổ mảnh mai, bám chặt vào làn da ẩm ướt của nàng. Ánh mắt chàng trượt theo đường rơi của những lọn tóc đó. Chàng đặc biệt bị mê hoặc bởi những lọn tóc bám trên đường cong nơi bầu ngực nàng.

Nàng có khuôn ngực thật đẹp. Đẹp y như những phần còn lại của nàng. Cơ thể nàng là những đường cong mềm mại và đầy đặn, rất hút mắt. Nàng xoay người, và trong một khoảnh khắc chàng nghĩ mình đã bị phát hiện, nhưng nàng không mở mắt. Nàng chỉ uốn mình vừa đủ để đôi nhũ hoa hồng hào nhô lên trên làn nước.

Miệng chàng khô khốc. Thân dưới căng cứng trong chiếc quần bó. Chàng xiết các ngón tay rồi lại thả ra, cảm thấy khó chịu trước phản ứng dữ dội của cơ thể mà nàng đã vô tình khuấy động.

Chàng cứng người và đau nhức. Ham muốn bùng cháy trong chàng. Không gì có thể ngăn chàng băng qua căn phòng, lôi nàng ra khỏi bồn tắm và đặt nàng lên giường. Nàng phải để cho chàng chiếm đoạt. Từ giây phút nàng đặt chân lên đất của chàng, nàng đã là của chàng. Dù nàng có cưới chàng hay không đi nữa.

Tuy vậy, phần ngoan cố trong tính cách của chàng vẫn muốn nàng tự nguyện đến với chàng. Chàng muốn nàng chấp nhận số phận và tự ràng buộc nàng với chàng. Phải, ân ái với nàng sẽ tuyệt hơn rất nhiều khi nàng tự nguyện. Tuy vậy, không phải chàng không thể khiến nàng tự nguyện trong vòng vài giây...

Tiếng thở hổn hển sợ hãi vang khắp phòng. Chàng cau mày nhìn vào đôi mắt đang mở to của nàng. Chàng không muốn nàng sợ mình.

Nàng không hoảng sợ lâu.

Bùng lên vì phần nộ, nàng đứng bật dậy. Nước bắn tung tóe quanh miệng chiếc bồn gỗ và chảy thành dòng trên người nàng, làm nổi bật thêm những đường cong tuyệt mỹ mà nãy giờ chàng chiêm ngưỡng.

“Sao ngài dám!”

Nàng đứng đó, run rẩy trong làn nước, không hề có lấy một mảnh vải che thân.Ồ, đây đúng là một cảnh tượng tuyệt mỹ, nàng đang giận dữ, bầu ngực nhô cao đầy kiêu hãnh. Nhưng rồi, như đã nhận ra mình đang để cho chàng nhìn rõ hơn khi đứng lên, nàng hét lên rồi lại ngồi thụp xuống. Hai tay đưa lên che ngực, nàng gập người lại, che chắn cho mình nhiều nhất có thể.

“Đi ra!” Nàng gầm lên.

Chàng chớp mắt ngạc nhiên rồi cười toe toét trước tiếng rống của nàng. Trông nàng có vẻ mảnh mai, và vô hại, nhưng khi cần nàng cũng không hề yếu đuối chút nào. Cứ hỏi thử người của chàng mà xem, giờ đây ai cũng phải thận trọng với nàng.

Nàng ra lệnh cho Gannon, Diormid, và cả Cormac một cách không thương tiếc. Vào cuối ngày, chàng nhận được một danh sách dài lê thê những lời phàn nàn về nhiệm vụ bảo vệ - và xoa dịu - nữ chủ nhân của họ. Cormac cho rằng nàng nên đảm nhiệm việc huấn luyện cho binh lính của họ. Ewan nghĩ nàng có cá tính mạnh mẽ và nàng chỉ đơn thuần là đang trả đũa trước sự thật là họ được giao nhiệm vụ bảo vệ nàng.

Không những thế, nàng còn ra lệnh cho những người lơ xuất hiện trước nàng. Nếu được hỏi, nàng chỉ nở một nụ cười ngây thơ, ngọt ngào với họ và nói rằng theo lời lãnh chúa của họ thì chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ trở thành bà chủ của gia tộc. Vì vậy, họ phải có nghĩa vụ nhận lệnh từ nàng.

Vấn đề là hầu hết những yêu cầu của nàng đều hết sức vô lý. Nàng xoay tất cả mọi người như chong chóng trong vòng hai ngày qua, Ewan đến đây chính là để bảo nàng dừng lại. Cha McElroy sẽ đến bất cứ lúc nào. Một là, nàng phải cho chàng câu trả lời, hai là, nàng nên thôi việc biến lính của chàng thành những người phụ nữ hốc hác vào cuối ngày.

Thật đáng xấu hổ khi các chiến binh than vãn nhiều như những người khác.

“Ta đã nhìn thấy mọi thứ cần phải nhìn rồi,” Ewan dài giọng.

Má nàng đột nhiên đỏ bừng và nàng nhìn chàng đầy giận dữ.

“Ngài không nên vào mà không gõ cửa. Thật không đứng đắn chút nào.”

Chàng nhướng một bên mày và tiếp tục nhìn nàng chăm chăm mặc dù chàng biết điều đó khiến nàng cáu thêm. Việc nàng làm cho lính của chàng phát điên khiến cho chàng có động lực để trả đũa.

“Nàng ngủ quên trong bồn tắm, cô gái ạ. Cả một đội quân đi qua cũng không đủ làm nàng thức dậy đâu.”

Nàng khịt mũi và lắc đầu phủ nhận. “Tôi không bao giờ ngủ trong bồn tắm. Tại sao ư? Vì tôi có thể bị chết đuối. Chuyện đó thật ngu ngốc, tôi thì không bao giờ ngu ngốc cả, Lãnh chúa ạ.”

Chàng lại toét miệng cười nhưng không nói ra sự thật là nàng đã ngủ say khi chàng bước vào căn phòng. Chàng hắng giọng và đi thẳng vào vấn đề trước mắt.

“Chúng ta cần nói chuyện. Đã đến lúc nàng cần cho ta câu trả lời. Linh mục sẽ đến đây bất cứ lúc nào. Nàng đã gây ra đủ trò tai quái rồi. Đây là vấn đề nghiêm túc mà chúng ta cần phải quyết định.”

“Tôi sẽ không nói chuyện với ngài cho đến khi tôi ra khỏi bồn tắm và mặc quần áo,” nàng nói và hít vào.

“Ta có thể giúp nàng làm việc đó,” chàng nói mà không ngần ngại.

“Như thế thật chu đáo...” Nàng ngừng lại khi nhận ra điều mà chàng vừa đề nghị. Mắt nàng

hẹp lại trong lúc siết chặt hơn vòng tay ôm quanh chân. “Tôi sẽ không nhúc nhích cho đến khi ngài rời khỏi phòng.”

Chàng thở dài để ngăn tiếng cười sắp buột ra hơn là để thể hiện sự bức dọc. “Nàng có vài phút trước khi ta quay lại. Ta nghĩ nàng nên nhanh lên. Nàng để ta chờ đủ lâu rồi đấy.”

Chàng thề là nàng đã găm gùr khi chàng quay người và đi ra cửa. Chàng lại cười toét miệng lần nữa. Nàng đã chứng tỏ mình là một cô dâu và nữ chủ nhân xứng đáng của gia tộc McCabe. Chàng đã nghĩ một người phụ nữ trong hoàn cảnh như nàng phải giống một con chuột đang sợ hãi mới đúng, nhưng nàng lại mạnh mẽ như một chiến binh. Chàng đang muốn được bóc tách từng lớp tính cách mà nàng thể hiện và tiến tới người phụ nữ sâu thẳm bên trong. Người con gái xinh đẹp và mềm mại mà chàng đã nhìn thấy, vừa rực rỡ vừa ướm át.

Chúa ơi, nàng đẹp quá. Thật chết tiệt nếu chàng không đưa được nàng đến trước mặt linh mục.

Mairin lao ra khỏi bồn tắm và quấn chặt một tấm lông thú vào người. Nàng đứng trước lò sưởi trong lúc vội vã lau khô người để có thể mặc lại đồ, mắt vẫn liếc chừng ra cửa đầy thận trọng. Biết đâu lãnh chúa quay lại trước khi nàng kịp mặc xong quần áo.

Tóc nàng vẫn còn khá ướt, nàng tròng quần áo vào người rồi ngồi trước lò sưởi để chải tóc. Nàng rung mình khi rèm cửa lay động trước một cơn gió lạnh đột ngột và không khí lạnh thổi qua mái tóc ẩm ướt của nàng.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, dù đã biết là lãnh chúa sẽ vào, nàng vẫn nhảy dựng lên và quay lại nhìn cánh cửa mở ra để xác nhận sự có mặt của anh ta. Mắt anh ta nhìn khắp người nàng như than nóng, và đột nhiên nàng không cảm thấy ớn lạnh nữa. Thực ra, phòng nàng lúc này ấm hơn hẳn.

Nàng lặng lẽ nhìn, miệng khô khốc, lần đầu tiên nàng không nói gì. Có điều gì đó khác ở anh ta, nàng không biết đó là gì, nàng cũng không biết liệu mình có muốn biết nó là gì hay không. Anh ta ngắm soi nàng - không, anh ta không phải đang ngắm soi nàng. Anh ta nhìn nàng hau háu hết một con sói đói khát đang tiến đến con mồi.

Nàng nuốt khan trước hình ảnh đó, đưa tay lên che cổ như để bảo vệ mình trước hàm răng của anh ta.

Anh ta nhìn thấy cử chỉ đó, sự thích thú lóe lên trong đôi mắt. “Tại sao bây giờ nàng lại sợ ta? Ngay từ đầu nàng đã không sợ ta mà. Ta không thể tưởng tượng được mình đã làm gì để thay đổi điều đó.”

“Thế là đã hết rồi,” nàng nhẹ nhàng nói.

Chàng nghiêng đầu sang một bên sau đó tiến gần lại phía nàng và ngồi xuống chiếc ghế dài nhỏ phía trước lò sưởi.

“Cái gì hết?”

“Thời gian,” nàng thì thầm. “Tôi đã hết thời gian rồi. Tôi thật ngốc khi đã không chuẩn bị tốt hơn. Tôi đã chờ đợi quá lâu, đó là sự thật. Tôi đã nên chọn một tấm chồng cách đây lâu lắm rồi mới phải, nhưng ở tu viện thật yên bình. Tôi bị cám dỗ bởi cảm giác an toàn giả tạo ấy. Mẹ Serenity và tôi luôn luôn nói về tương lai, nhưng mỗi ngày trôi qua, tương lai lại mờ ảo hơn.”

Anh ta lắc đầu và nàng liếc nhìn, không hiểu sự phản đối của anh ta nghĩa là gì.

“Nàng đã hành động đúng, Mairin ạ. Nàng đã chờ đợi.”

Hoang mang, nàng chun mũi lại và hỏi. “Tôi chờ đợi điều gì, thưa Lãnh chúa?”

Anh ta mỉm cười, nàng thấy sự kiêu ngạo hiện lên trên từng đường nét khuôn mặt ấy. “Nàng chờ ta.”

Ồ, người đàn ông này biết cách phá hỏng tâm trạng nàng. Đó là sự thật, nàng nghĩ anh ta cố tình làm thế. Nàng thở dài, vì điều đó càng làm cho nàng khó từ chối lời đề nghị của anh ta hơn. Nàng biết và anh ta cũng biết nàng sẽ lấy anh ta. Không có lựa chọn nào khác. Nhưng anh ta chờ chính miệng nàng nói ra, nên nàng sẽ nói.

“Em sẽ lấy chàng.”

Mắt chàng sáng lên ngạo nghễ. Nàng nghĩ chàng sẽ trêu chọc nàng thêm nữa, có lẽ chàng sẽ nói rằng đã đến lúc nàng biết suy nghĩ thấu đáo rồi. Nhưng chàng chẳng làm điều nào trong số đó. Chàng hôn nàng.

Vừa lúc trước chàng vẫn còn cách nàng một khoảng khá xa. Ngay sau đó chàng đã ở gần đến mức nàng bị bao phủ bởi mùi hương của chàng.

Chàng nâng cằm nàng lên, áp môi lên môi nàng. Ấm áp - không, nóng bỏng mới đúng - và mỗi lúc một nóng hơn, môi chàng chuyển động trên môi nàng êm như nhung.

Lưỡi chàng lướt trên môi nàng, và khi nàng vẫn mím chặt, chàng chuyển sang nhẹ nhàng và dỗ dành, trêu đùa rồi nhấm nháp. Ngay khi môi nàng vừa hé ra, lưỡi chàng trượt vào trong, thăm dò và mơn trớn với sự chính xác tinh tế, kích thích phản ứng từ sâu thẳm bên trong, phản ứng mà nàng không biết phải giải thích thế nào. Làm sao mà một nụ hôn có thể khiến ngực nàng thít chặt lại và các phần khác trên cơ thể râm ran, nhức nhối đến mức nàng gần như cảm thấy đau đốn như vậy?

Chàng khơi lên một cảm giác sốt ruột đến khó hiểu trong cơ thể nàng. Và khi chàng lướt hai tay trên cánh tay nàng, nàng rung mình, run rẩy đến tận đầu ngón chân.

Khi chàng buông ra, nàng choáng váng và ngơ ngác nhìn chàng chằm chằm đầy ngỡ ngàng.

“Ôi, hãy nhìn điều nàng vừa gây ra cho ta đi,” chàng thì thầm.

Nàng chớp mắt thật nhanh trong lúc cố gắng lấy lại bình tĩnh. Đây là giây phút nàng cần phải nghiêm túc và đứng đắn. Nói về việc làm thế nào để duy trì cuộc hôn nhân của họ và đòi hỏi sự

tôn trọng lẫn nhau chẳng hạn.

Nhưng chẳng điều nào trong những điều trên hiện ra trong đầu nàng cả. Đơn giản là nụ hôn của chàng đã khiến nàng trở thành một kẻ ngốc nghếch hết mực.

“Chàng hôn không đúng cách rồi,” nàng buột miệng.

Xấu hổ vì đó là điều duy nhất mình có thể nói, nàng nhắm mắt và chuẩn bị tinh thần đón nhận lời chỉ trích của chàng.

Khi nàng mở mắt, nàng chỉ thấy mỗi sự thích thú cực độ. Trông chàng như sắp phá lên cười. Mắt chàng nheo lại. Rõ ràng là chàng cần được chỉ dẫn về chuyện này.

“Vậy thì, làm ơn nói cho ta biết, thế nào mới là đúng cách?”

“Chàng phải ngậm miệng lại.”

“Ta hiểu rồi.”

Nàng gật đầu để củng cố cho lời nói của mình. “Phải, việc hôn nhau không liên quan gì đến lưỡi cả. Chuyện đó thật thiếu đúng đắn.”

“Thiếu đúng đắn ư?”

Nàng lại gật đầu. Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp hơn nàng mong đợi. Chàng đang tiếp thu những lời chỉ dẫn của nàng khá tốt.

“Mẹ Serenity nói với em rằng nụ hôn là để hôn lên má hoặc lên môi, nhưng chỉ trong những hoàn cảnh thật sự thân thiết. Và chúng không nên kéo dài quá lâu. Chỉ đủ để thể hiện tình cảm một cách đúng mực. Bà không bao giờ đề cập đến chuyện lưỡi cả. Việc chàng hôn em và đưa lưỡi vào miệng em là không đúng cách.”

Môi chàng giật giật một cách đáng ngờ. Chàng thậm chí còn đưa một tay lên miệng và xoa xoa cẩn thận một lúc trước khi hạ tay xuống và nói, “Vậy mẹ Serenity của nàng là một chuyên gia trong lĩnh vực hôn phải không?”

Nàng hùng hồn gật đầu. “Ồ phải. Bà dạy em mọi thứ em cần phải biết cho việc kết hôn. Bà thực hiện trách nhiệm của mình rất nghiêm túc.”

“Có lẽ nàng nên hướng dẫn riêng cho ta kỹ thuật hôn,” chàng nói. “Nàng nên chỉ cho ta cách làm đúng.”

Nàng cau mày nhưng rồi nhớ ra đây là người đàn ông mà mình sắp lấy làm chồng. Trong trường hợp đó, nàng cho rằng việc nàng hướng dẫn chàng yêu là cách hoàn toàn hợp thức, thậm chí là nên làm. Chàng thật nhã nhặn khi bày tỏ niềm thông cảm và đề nghị nàng giúp chàng sửa ngay lập tức. Ô, có lẽ họ sống với nhau khá hòa hợp.

Cảm thấy tốt hơn rất nhiều về đám cưới sắp diễn ra, nàng vươn về phía trước và mím môi, chuẩn bị chỉ cho chàng cách làm.

Ngay khi môi nàng chạm vào môi chàng, chàng túm lấy hai vai nàng và ôm nàng sát với mình hơn nữa.

Nàng cảm thấy như mình bị nuốt chửng. Như kiểu chàng đang hấp thụ nàng.

Và mặc dù nàng đã nghiêm nghị và kiên nhẫn giảng giải cho chàng, chàng vẫn dùng lưỡi.

Chương 12

“Dậy thôi, phu nhân! Hôm nay là ngày cưới của cô đấy.”

Mairin hé mắt ra và rên rỉ trước cảnh tượng những người phụ nữ đang vây quanh giường nàng. Nàng cảm thấy mệt lử. Những nỗ lực bỏ trốn lúc đêm khuya và thời gian đi lại lòng vòng trong căn phòng đã làm nàng kiệt sức. Sau cuộc nói chuyện đêm qua với lãnh chúa, nàng đã ngủ thật sâu.

Một người phụ nữ vén rèm cửa sổ, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt nàng thật chói chang.

Lần này tiếng than vãn của nàng to hơn, khiến cả căn phòng rộ lên tiếng cười khúc khích.

“Phu nhân của chúng ta có vẻ như không muốn kết hôn với lãnh chúa cho lắm.”

“Christina, là cô phải không?” Mairin lầu bàu.

“Phải, thưa phu nhân. Là tôi đây. Chúng tôi đang mang nước nóng lên để cô tắm.”

“Tối qua tôi tắm rồi mà,” Mairin nói. Có lẽ không tắm sẽ giúp nàng ngủ thêm khoảng một giờ nữa.

“Ồ, nhưng việc tắm trong buổi sáng của ngày cưới là một yêu cầu bắt buộc. Chúng tôi sẽ gội đầu và xúc đầu thơm lên da cô. Maddie tự làm đấy, chúng có mùi quyến rũ lắm. Lãnh chúa sẽ rất hài lòng cho mà xem.”

Lãnh chúa không phải là mối quan tâm hàng đầu của nàng trong sáng nay. Mà là giấc ngủ.

Một tràng cười khúc khích lại vang lên trong phòng, Mairin nhận ra là mình lại vừa nói ra

suy nghĩ của mình.

“Và chúng tôi còn mang cho cô một cái váy để làm lễ cưới nữa,” một người phụ nữ khác nói.

Mairin nhìn quanh, cố gắng nhớ lại tên của cô gái đang nhìn nàng cười phấn khích. Marry? Margaret?

“Fiona, thừa phụ nhân.”

Mairin thở dài. “Xin lỗi. Có nhiều người quá.”

“Không sao mà,” Fiona vui vẻ nói. “Giờ thì cô có muốn nhìn bộ váy chúng tôi đã làm riêng cho cô không?”

Mairin chống hai khuỷu tay lên và nhìn mọi người qua đôi mắt mơ màng. “Váy ư? Mọi người may váy ư? Nhưng tối hôm qua tôi mới đồng ý lấy lãnh chúa mà.”

Maddie trông không hối tiếc chút nào. Bà mỉm cười thật tươi với Mairin trong lúc giơ cái váy lên cho nàng nhìn. “Ồ, chúng tôi biết việc ngài ấy thuyết phục được cô chỉ là vấn đề thời gian thôi. Cô không vui khi thấy chúng tôi may trước ư? Mất nguyên hai ngày chúng tôi mới may xong đấy, nhưng tôi nghĩ cô sẽ hài lòng với kết quả này.”

Mairin chăm chăm nhìn vào tác phẩm tuyệt đẹp trước mắt. Nước mắt dâng đầy lên hai khóe mi, nàng chớp mắt để giữ chúng không trào ra. “Nó thật đẹp.” Đúng là như vậy. “Tôi chưa bao giờ thấy thứ gì đẹp dễ hơn thế,” nàng nói.

Ba người phụ nữ mỉm cười tươi rói với nàng. Sau đó, Maddie lại chỗ giường của nàng và kéo rèm lại. “Cô không muốn để lãnh chúa phải chờ đâu. Sáng nay linh mục đã đến rồi, lãnh chúa rất nóng lòng muốn lễ cưới được diễn ra sớm.”

“Không, tất nhiên rồi,” Mairin nói. “Để lãnh chúa chờ là việc không hay.”

Trong một tiếng tiếp theo, những người phụ nữ tắm rửa, kỳ cọ, chà xát cho Mairin từ đầu đến chân. Đến khi nàng tắm xong và nằm trên giường để họ xức dầu thơm vào người, Mairin gần như chìm vào giấc ngủ.

Họ đã gội đầu và lau khô tóc cho nàng, sau đó chải cho đến khi nó thẳng tắp và bóng mượt. Mái tóc bồng bênh trên lưng nàng, óng ánh như tơ. Mairin phải thừa nhận những người phụ nữ này biết cách làm cho một người phụ nữ cảm thấy tuyệt vời nhất trong ngày cưới của mình.

“Đã xong,” Christina tuyên bố. “Đến lúc mặc trang phục và đưa cô đến lễ cưới rồi.”

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa vang lên và giọng Gannon xuyên qua cánh cửa gỗ nặng nề.

“Lãnh chúa muốn biết còn bao lâu nữa.”

Maddie đảo mắt rồi đến giật cánh cửa mở ra, bà đứng chắn giữa Gannon và phần bên trong

căn phòng để anh ta không nhìn thấy Mairin đang khóa thân.

“Cậu hãy đi nói với lãnh chúa là chúng tôi sẽ cố gắng đưa cô ấy xuống sớm nhất có thể. Những việc này không vội được! Cậu không muốn phu nhân trông xinh đẹp nhất trong ngày cưới ư?”

Gannon thì thầm một lời xin lỗi rồi đi ra, hứa sẽ truyền lại tin cho lãnh chúa.

“Giờ thì,” Maddie nói trong lúc quay lại chỗ Mairin. “Mặc chiếc váy này rồi chúng ta xuống chỗ lãnh chúa nào.”

“Họ đã ở trong đó mấy giờ rồi,” Ewan lẩm bẩm. “Có việc gì mà lâu đến vậy?”

“Phụ nữ mà anh,” Alaric nói, như thể điều đó giải thích mọi chuyện.

Caelen gạt đầu và uống nốt chỗ rượu trong cốc.

Ewan ngồi trên chiếc ghế có lưng tựa cao của chàng và lắc đầu. Ngày cưới của chàng. Có một sự khác biệt đáng kể trong ngày này và ngày chàng cưới người vợ đầu tiên của mình.

Đã khá lâu rồi chàng không nghĩ đến Celia. Đôi khi chàng còn khó nhớ lại hình ảnh của người vợ trẻ trong tâm trí. Nhiều năm đã trôi qua, và sau mỗi năm, nàng lại mờ dần đi trong trí nhớ của chàng.

Hồi cưới Celia, chàng còn rất trẻ. Nàng cũng thế. Rất sôi nổi. Chàng nhớ điều đó rất rõ. Mỗi nàng luôn thường trực cười. Chàng coi nàng như một người bạn. Họ từng là bạn thời thơ ấu của nhau trước khi việc huấn luyện trở thành cuộc sống của chàng. Nhiều năm sau, cha họ nghĩ họ nên trở thành đồng minh của nhau và đám cưới giữa chàng và nàng diễn ra.

Một năm sau đám cưới, nàng đã sinh cho chàng một đứa trẻ. Sang đến năm thứ ba, nàng qua đời, đất đai của chàng bị phá hủy, và gia tộc của chàng bị tàn sát gần hết.

Phải, ngày cưới của họ là một sự kiện ngập tràn niềm vui sướng. Họ đã tổ chức đám cưới linh đình trong ba ngày. Khuôn mặt nàng bừng lên vì hạnh phúc, và nàng luôn mỉm cười.

Mairin sẽ cười chứ? Hay nàng cũng đến lễ cưới của họ với đôi mắt tổn thương như lần đầu tiên nàng đến nơi này?

“Cha ời chị ấy đâu rồi?” Crispen thì thầm bên chàng. “Cha có nghĩ là chị ấy đổi ý không?”

Ewan quay sang mỉm cười với con trai. Chàng vuốt tóc thẳng bé để trấn an. “Cô ấy đang mặc quần áo thôi, con trai. Cô ấy sẽ đến đây. Cô ấy đã hứa rồi, và như con thấy, cô ấy rất chú trọng đến việc giữ lời hứa. Phụ nữ luôn muốn được xinh đẹp nhất trong ngày cưới của mình.”

“Nhưng chị ấy đã đẹp sẵn rồi mà,” Crispen phản đối.

“Đúng vậy,” Ewan nói. Và thực sự là như vậy. Cô gái đó không chỉ xinh đẹp, nàng còn rất

quyến rũ. “Nhưng họ muốn trông mình đặc biệt hơn nữa trong những dịp như vậy.”

“Chị ấy có hoa không? Chị ấy nên có hoa mới phải chứ.”

Ewan gần như phá lên cười trước vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt Crispen. Con trai chàng còn hời hợt hơn cả chàng, Ewan không hời hợt. Không, chàng chỉ không kiên nhẫn và muốn xong chuyện sớm thôi.

“Cha không có hoa ạ?” Crispen hỏi.

Ewan cúi xuống nhìn con. Trông Crispen thất kinh đến mức chàng phải cau mày.

“Cha không nghĩ gì đến hoa cả. Nhưng có lẽ con nói đúng. Sao con không đi lo chuyện đó cùng Cormac nhỉ?”

Ở bên kia phòng, chắc hẳn là Cormac đã nghe được cuộc nói chuyện. Trông anh ta cũng hoảng hốt hết Crispen, và vội vàng lùi lại một bước. Nhưng Crispen đã quá nhanh, ngay lập tức nó đứng trước mặt Cormac, bắt anh ta phải đi cùng để lấy hoa cho Mairin.

Anh ta bắn một cái nhìn bất mãn cho Ewan trong lúc bị lôi đi khỏi đại sảnh.

“Có cái quái gì mà họ lâu thế không biết?” Caelen hỏi. Anh không ngồi yên nổi trên ghế và duỗi đôi chân dài ra để thả lỏng. “Thật phí cả một ngày luyện tập đẹp trời.”

Ewan cười khùng khục. “Anh không nghĩ là ngày cưới của mình là một sự lãng phí đâu.”

“Tất nhiên là anh không rồi,” Alaric nói. “Trong khi cả lũ chúng em đang đổ mồ hôi thì anh sẽ được vui vẻ với một cô gái ấm áp, ngọt ngào.”

“Anh ấy cũng sẽ đổ mồ hôi,” Caelen ranh mãnh nói. “Nhưng chỉ là không theo cách của chúng ta thôi.”

Ewan giơ một tay lên ngăn cuộc trò chuyện tục tĩu đó lại trước khi nó kịp lan sang đám đàn ông còn lại. Chàng không muốn cô dâu của mình bước vào và cảm thấy xấu hổ từ đầu đến chân.

Ngay lúc đó Maddie lao vào, hai má đỏ bừng và ngực phập phồng vì đang cố lấy hơi.

“Thưa lãnh chúa, phu nhân đang đến!”

Ewan liếc qua nhìn linh mục, ông đang thưởng thức một cốc bia, ra hiệu cho ông đứng dậy. Khi Mairin đi qua góc phòng, cả sảnh đứng yên ngắm nhìn sự xuất hiện của nàng.

Ewan nhất thời không nói được lời nào. Nàng không chỉ đẹp. Nàng còn cực kỳ quyến rũ. Không còn thấy bóng dáng của một cô gái trẻ vụng về, ở nàng lúc này toát ra vẻ đẹp của một cô gái mang dòng dõi hoàng gia. Một cô công chúa đúng như địa vị của nàng.

Nàng bước vào phòng, đầu ngẩng cao, vẻ điềm tĩnh hiện trên khuôn mặt. Một nửa mái tóc

nàng được buộc thành búi ngay phía trên gáy, một nửa còn lại để xoa trên lưng.

Sự hiện diện của nàng mang thần thái vương giả, đột nhiên Ewan thấy mình không xứng đáng.

Crispen xông vào phòng, ôm chặt một bó hoa mà cành thì gãy lìa và bông thì ủ rũ. Thằng bé chạy đến chỗ Mairin và đẩy mạnh bó hoa vào tay nàng, những cánh hoa rơi lả tả xuống sàn.

Biểu hiện trên khuôn mặt nàng hoàn toàn thay đổi, vẻ điềm tĩnh, lạnh lùng không còn nữa. Mắt nàng ăm áp và nàng mỉm cười triu mến với con trai chàng. Nàng cúi xuống và đặt một nụ hôn lên trán thằng bé.

“Cảm ơn em, Crispen. Những bông hoa thật đẹp.”

Có điều gì đó xoắn lại trong tim Ewan.

Chàng bước về phía trước cho đến khi chàng đứng sau Crispen. Chàng đưa tay đặt lên vai con trai trong lúc nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh của Mairin.

“Linh mục đang chờ chúng ta đấy,” chàng sốt ruột nói.

Nàng gật đầu rồi nhìn Crispen. “Em đi cùng chứ, Crispen? Dù gì thì em là một phần rất quan trọng của buổi lễ này mà.”

Crispen thở phà phà đến mức Ewan nghĩ là nó sắp nổ tung mất. Sau đó, thằng bé luồn một bàn tay vào tay Mairin. Ewan cầm lấy bàn tay còn lại, và nàng đưa bó hoa cho Maddie trước khi đan ngón tay vào tay chàng.

Cảm giác thật đúng. Đây chính là gia đình chàng. Con trai chàng và người phụ nữ sẽ trở thành mẹ của nó. Chàng kéo nàng đến chỗ vị linh mục đang chờ trong lúc hai em trai đến đứng cạnh Ewan và Mairin.

Ở đó, trong vòng tay gia đình, chàng và Mairin trao nhau lời thề nguyện. Nàng không hề do dự. Không hề có thái độ nào khác ngoài sự sẵn sàng. Nàng nhìn thẳng vào mắt vị linh mục rồi sau đó quay sang nhìn vào mắt Ewan trong lúc đưa ra lời hứa thể hiện sự tôn trọng và vâng lời.

Khi linh mục tuyên bố họ là vợ chồng, Ewan cúi xuống để trao cho nàng nụ hôn thề ước. Nàng hơi do dự một thoáng rồi thì thầm, “Chàng không được dùng lưỡi đâu đấy!”

Tiếng cười của chàng vang lên khắp sảnh. Gia tộc của chàng trông rất háo hức tìm xem nguyên nhân của tiếng cười đó, nhưng chàng chỉ dán mắt vào môi cô dâu mới của mình.

Chàng tìm đến môi nàng, thật ngọt ngào và ăm áp, rồi từ từ, chàng ngấu nghiến miệng nàng. Và, phải, chàng có dùng lưỡi.

Khi chàng dừng lại, nàng nhìn chàng tức tối. Chàng cười toe rồi nắm lấy tay nàng, kéo nàng sát vào mình và quay ra nhìn mọi người trong tộc. Sau đó, chàng giơ tay nàng lên cao và tuyên bố nàng là nữ chủ nhân mới của gia tộc.

Tiếng hò hét của mọi người vang lên trong sảnh chính to đến nỗi Mairin nhắm mắt lại. Nhưng nàng kiêu hãnh đứng bên cạnh Ewan, một nụ cười vui sướng nở trên môi nàng.

Từng người, từng người một tiến đến để quỳ xuống và chúc mừng bà chủ mới. Lúc đầu, Mairin có vẻ bối rối trước biểu hiện của lòng trung thành đó. Nàng vận vẹo như thể chỉ muốn chui xuống sàn nhà vậy.

Ewan mỉm cười trong lúc chứng kiến nàng làm quen với địa vị mới của mình. Nàng đã sống một cuộc đời ẩn dật. Giờ đây, lần đầu tiên, nàng đã bước vào số phận của mình.

Khi người lính cuối cùng cúi đầu trước Mairin, Ewan nắm lấy khuỷu tay nàng và đưa nàng đến chỗ bàn ăn - nơi Gertie và các cô phụ bếp đang hối hả bày các mâm cỗ cho bữa tiệc cưới. Ở góc phòng, một nhóm các nhạc công tài ba đang đứng chơi một giai điệu rất sôi nổi. Sau bữa tiệc cưới sẽ là khiêu vũ và vui chơi cho đến lễ động phòng vào lúc hoàng hôn.

Ewan ngồi ở đầu bàn cùng Mairin. Chàng muốn nàng ngồi cạnh mình - vị trí danh dự.

Chàng yêu cầu đặt thêm một chiếc ghế nữa bên cạnh mình, khi các mâm cỗ đã bày xong và món đầu tiên được bung ra, chàng lấy cho nàng những miếng ngon nhất trong phần ăn của mình.

Có vẻ hài lòng trước sự quan tâm của chàng, nàng để cho chàng bón cho mình những miếng thịt nhỏ. Nàng ngẩng lên mỉm cười với chàng rạng rỡ đến mức trong một thoáng chàng quên cả thở. Choáng váng trước phản ứng mà nàng gây ra với mình, Ewan suýt làm đổ cả cốc rượu.

Alaric cùng Caelen ngồi hai bên Ewan và Mairin. Sau khi những người cuối cùng ở bàn chính được phục vụ đồ ăn, Alaric đứng lên yêu cầu mọi người trật tự. Rồi anh giơ cốc của mình lên, liếc nhìn Ewan và Mairin.

“Chúc mừng lãnh chúa và phu nhân của ngài!” anh hô lớn. “Chúc cho cuộc hôn nhân của họ luôn hạnh phúc, có sức khỏe và sinh được nhiều con trai.”

“Cả con gái nữa,” Mairin nói nhỏ đến mức Ewan gần như không nghe được.

Miệng chàng giật giật khi chàng lắng nghe tiếng kêu gào hưởng ứng của gia tộc. Chàng nâng ly lên và nghiêng đầu về phía Alaric.

“Và chúc cho tất cả các cô con gái của chúng tôi cũng xinh đẹp như mẹ chúng.”

Mairin hớn hớn thở nhẹ và nhìn chàng bằng ánh mắt lấp lánh. Nụ cười của nàng làm bừng sáng cả căn phòng. Trước sự kinh ngạc của chàng, đột nhiên nàng đứng dậy, đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt chàng và tặng chàng một nụ hôn mạnh mẽ khiến chàng ngây dại.

Cả phòng vỡ òa tiếng chúc mừng. Ngay cả Caelen trông cũng có vẻ thích thú. Khi Mairin buông ra, Ewan gần như quên mất cả tên của chính mình.

Nàng đứng sát vào chàng, ép những đường cong trên cơ thể mình vào người chàng. Cơ thể

chàng phản ứng ngay lập tức. Người chàng cứng lại, nhưng vị trí hiện tại của chàng không cho phép chàng xoay người để làm dịu đi sự khó chịu mỗi lúc một tăng lên. Nếu chàng ra ngoài, chàng sẽ phải để Mairin ngồi lại một mình, và chàng không muốn nàng rời xa mình một chút nào.

Vậy nên chàng cứ ngồi đó và cảm thấy mỗi lúc một khó chịu.

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ, người thổi sáo bắt đầu chơi một giai điệu cực kỳ rộn rã. Bản nhạc vừa sôi nổi vừa nhanh và có khá nhiều người nhịp nhịp chân trên sàn nhà. Mairin vỗ hai tay vào nhau và thốt lên tiếng kêu đầy thích thú.

“Nàng có muốn nhảy không?” Ewan hỏi.

Nàng nuối tiếc lắc đầu. “Không, ở tu viện không bao giờ có khiêu vũ. Có lẽ em khá vụng về trong chuyện đó.”

“Ta cũng chẳng giỏi giang gì,” Ewan nói. “Chúng ta sẽ cùng nhau tìm cách vậy.”

Nàng lại tặng cho chàng một nụ cười nữa và vút siết lấy tay chàng. Ngay lúc ấy, chàng thề rằng dù trông mình có ngốc nghếch thế nào đi chăng nữa, chàng vẫn sẽ khiêu vũ với nàng đến lúc nào nàng còn thích.

“Thưa Lãnh chúa, thưa Lãnh chúa!”

Một lính canh chạy vào sảnh, gương mặt đã tuốt ra. Mắt anh ta tìm kiếm Ewan và ngay lập tức chạy đến chỗ chàng. Ewan đứng dậy, bàn tay tự động đặt lên vai Mairin như một cử chỉ mang tính chở che.

Người lính không thở ra hơi khi anh ta đứng cách chỗ Ewan đứng vài bước. Alaric và Caelen đứng bật dậy và chờ nghe tin.

“Có một đội quân đang tiến đến, thưa Lãnh chúa. Tôi mới nhận được tin cách đây không lâu. Chúng mang theo cờ của Duncan Cameron. Theo báo cáo mới nhất của ta, chúng đến từ phía nam và cách biên giới của ta hai giờ.”

Chương 13

Ewan điên tiết chửi thề. Biểu hiện của Alaric và Caelen thật khủng khiếp, nhưng có điều gì đó khác lóe lên trong mắt họ. Sự chờ đợi.

Ewan tìm bàn tay Mairin và nắm chặt đến mức nàng phải nhăn mặt vì đau.

“Tập hợp quân lính. Tập trung trước sân. Chờ lệnh ta,” Ewan ra lệnh.

Khi chàng bắt đầu kéo Mairin ra khỏi bàn, Alaric gọi với theo. “Anh đang đi chỗ quái nào thế, Ewan?”

“Ta phải hoàn thành lễ cưới của mình.”

Há hốc miệng, Mairin thấy mình bị lôi về phía cầu thang. Ewan bước qua nhiều bậc cùng lúc làm nàng phải chạy để đuổi kịp, nếu không nàng sẽ bị kéo lê đi mất.

Ewan đẩy nàng vào phòng mình và đóng sầm cửa lại. Mairin bối rối nhìn trong lúc chàng bắt đầu cởi quần áo.

“Cởi quần áo của nàng ra,” chàng vừa nói vừa ném cái áo chùng của mình sang bên.

Cực kỳ hoang mang, Mairin ngồi trên cạnh giường. Chàng muốn nàng cởi quần áo ư? Chàng còn đang bận tháo giày, nhưng việc cởi quần áo cho chàng là nhiệm vụ của nàng mà. Chàng làm chẳng đúng gì cả.

Nghĩ là mình nên nói cho Ewan biết lỗi của chàng, Mairin đứng dậy và chạy nhanh đến để ngăn chàng lại. Trong một thoáng, chàng dừng lại và nhìn nàng chăm chăm như thể nàng bị mất trí.

“Cởi quần áo cho chàng là nhiệm vụ của em, thưa Lãnh chúa. Đó là trách nhiệm của người vợ,” nàng chỉnh lại. “Giờ đây chúng ta là vợ chồng rồi. Em nên cởi đồ cho chàng trong phòng của chúng ta.”

Ánh mắt của Ewan diu lại và chàng đưa tay ra ôm lấy má nàng. “Tha thứ cho ta nhé. Lần này sẽ không giống thế. Quân của Duncan Cameron đang đến. Ta không có thời gian để nói những lời ngọt ngào hay vuốt ve nàng.” Trán chàng nhíu lại và chàng nhăn nhó. “Việc ái ân sẽ diễn ra nhanh thôi.”

Nàng ngược nhìn chàng không hiểu. Trước khi nàng kịp hỏi thêm, chàng đã bắt đầu kéo những sợi dây buộc trên bộ trang phục của nàng. Khi không kịp cởi phần áo trên, chàng nôn nóng kéo mạnh.

“Lãnh chúa, chàng đang làm gì thế?” Nàng lắp bắp.

Nàng thở hổn hển vì ngạc nhiên khi vải vóc bị xé toạc ra và rơi trên vai mình. Nàng cố kéo chiếc váy lên, nhưng Ewan lại kéo xuống, khiến nàng chỉ còn mặc mỗi bộ đồ lót.

“Lãnh chúa,” nàng bắt đầu, nhưng Ewan chặn nàng lại bằng cách ôm lấy vai nàng và nhấn môi vào môi nàng. Trong lúc đẩy nàng về phía giường, chàng cố gắng cởi hết chỗ áo xống còn lại trên người nàng.

Chiếc quần bó của chàng rơi xuống sàn, nàng cảm thấy có thứ gì đó nóng và cứng cọ vào

bụng mình. Khi nàng cúi xuống và nhìn xem nó là cái gì, miệng nàng há hốc và nàng kinh hãi nhìn vào phần đang nhô ra đó.

Chàng nâng cầm nàng lên, miệng trùm lấy miệng nàng. Chàng hạ nàng xuống giường và nằm trên nàng, tay chàng chống xuống giường để nàng không phải chịu sức nặng cơ thể mình.

“Dạng chân ra đi, Mairin,” chàng khàn giọng nói trên môi nàng.

Bối rối vì thiếu kinh nghiệm, nàng dạng hai đùi và rồi kêu lên hoảng hốt khi tay Ewan trượt vào giữa hai chân nàng, ngón tay cái thăm dò những nếp gấp tinh xảo.

Miệng chàng lướt xuống cổ nàng. Cơn rung mình chạy khắp từ hai vai nàng xuống ngực khi môi chàng hôn nhanh vào sau tai nàng. Điều đó tuyệt vời đến mức kỳ lạ và nó khơi lên những cảm giác không nói thành lời... nàng không biết phải nên mô tả nó như thế nào. Nhưng nàng thích nó.

“Xin lỗi nàng.” Giọng chàng thấm đẫm sự hối hận. “Ta thực sự xin lỗi.”

Nàng cau mày và bầu chặt lấy hai vai chàng. Cơ thể chàng chuyển động trên nàng, bao bọc lấy nàng bằng hơi nóng và sức nặng. Chàng xin lỗi vì điều gì? Có vẻ như không thích hợp cho lắm khi nói lời xin lỗi trong lúc đang làm tình thì phải.

Nàng cảm nhận được chàng, cứng như thép, trong lúc chàng thăm dò giữa hai đùi nàng. Phải mất một lúc nàng mới nhận ra là chàng đang thăm dò bằng thứ gì. Mắt nàng choàng mở và những ngón tay nàng đâm vào da thịt chàng.

“Ewan!”

“Tha thứ cho ta,” chàng thì thầm.

Chàng đẩy vào, và sự phấn khích chênh choáng vừa rồi biến mất, thay vào đó là cơn đau khủng khiếp khi cơ thể nàng như bị tách làm đôi.

Nàng hét lên, đâm mạnh vào vai chàng. Nước mắt tràn trên hai má và chàng phủ những nụ hôn như mưa lên khuôn mặt nàng.

“Suýt,” chàng dỗ dành.

“Đau.”

“Ta xin lỗi,” chàng lại nói. “Ta rất xin lỗi, Mairin. Nhưng ta không dừng lại được. Chúng ta phải làm cho xong việc này.”

Chàng di chuyển nhẹ nhàng, và nàng lại đánh chàng. Chàng đã xé nàng làm đôi. Không còn lời giải thích nào khác nữa.

“Ta không xé nàng làm đôi,” chàng thô lỗ nói. “Chịu khó nằm yên một lúc đi. Cơn đau sẽ qua

thôi.”

Chàng rút ra, và nàng do dự khi cơ thể nàng đang quăn chặt lấy chàng. Sau đó chàng lại đẩy vào lần nữa, nàng rên nhẹ khi được lấp đầy.

Một tiếng hét ở hành lang khiến nàng cứng người lại. Ewan chửi thề rồi lại bắt đầu chuyển động. Nàng nằm đó vì sốc, không thể hiểu hay gọi tên cái cảm giác khó chịu đang trào lên bên dưới.

Một lần, hai lần, rồi một lần nữa chàng đi vào trong nàng, rồi sau đó chàng căng người lại phía trên nàng, yên lặng đến mức nàng có thể nghe thấy tiếng tim chàng đập thành thịch.

Đột nhiên chàng lăn sang bên cạnh, nàng cảm thấy sự ẩm ướt dính dính giữa hai chân mình. Không biết nên làm gì tiếp theo, nàng nằm đó run rẩy trong lúc chồng nàng vội vã mặc quần áo.

Sau khi đi xong toilet, chàng trở lại giường và vòng cánh tay xuống bên dưới nàng. Có lẽ lúc này chàng nên an ủi vỗ về nàng như những người chồng thường làm sau khi ái ân với vợ. Nhưng chàng chỉ bế nàng lên rồi ôm nàng trong vòng tay một lát. Sau đó, chàng bế nàng đến chiếc ghế dài trước lò sưởi và đặt nàng xuống đó.

Nàng chớp mắt và nhìn theo khi chàng kéo tấm vải trải khỏi giường và kiểm tra vết máu trên đó. Cuộn tấm vải trong tay, chàng liếc nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập lời tạ lỗi lặng thầm.

“Ta phải đi rồi. Ta sẽ sai người lên chăm sóc nàng.”

Chàng rời phòng, đóng cửa lại, còn Mairin nhìn theo chàng chằm chằm không tin trước những gì vừa diễn ra.

Một lúc sau, Maddie hồi hã vào, ánh mắt đầy cảm thông.

“Nào, nào,” Maddie nói trong lúc ôm Mairin trong vòng tay. “Trông cô nhợt nhạt quá, đôi mắt vô hồn quá. Tôi sẽ cho người mang nước nóng lên cho cô. Nó sẽ giúp cô xoa dịu cơn đau nhức.”

Mairin cảm thấy xấu hổ đến mức không muốn hỏi Maddie một câu nào trong số những điều đang quay cuồng trong đầu. Nàng ngồi đó, chết lặng, trong lúc tiếng thét ra trận và tiếng hí của hàng trăm con ngựa rền vang như sấm nhấn chìm mọi âm thanh khác.

Sau đó, ánh mắt nàng lướt qua chiếc váy đã bị vút bỏ trên sàn nhà. Chàng đã xé váy nàng. Chiếc váy cưới của nàng. Sau bao nhiêu chuyện khó hiểu xảy ra ngày hôm nay, chiếc váy không khiến nàng buồn đến thế. Nhưng từ đâu nước mắt cứ dâng lên trên khóe mi, trước khi nàng kịp ngăn chúng lại, những dòng nước mắt ấm áp đã chảy dài trên má.

Maddie thay khăn trải giường. Bà bận rộn làm việc dù rõ ràng là chẳng có việc gì để làm cả.

“Xin bà,” nàng thì thầm với Maddie. “Ta muốn được ở một mình.”

Maddie nhìn nàng nghi ngờ, nhưng khi Mairin nhắc lại lời đề nghị, Maddie miễn cưỡng rời đi. Mairin vẫn ngồi trên chiếc ghế dài một lúc lâu, đầu gối thu sát vào ngực trong lúc nàng nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang dần tàn. Sau đó, nàng đứng lên rửa sạch người rồi bò lên giường và nằm co người dưới lớp chăn sạch. Nàng quá mệt mỏi và rối trí đến nỗi chẳng buồn lo lắng về quân đội Duncan Cameron nữa.

Ewan dẫn người của chàng lên đỉnh đồi và đi xuống dốc dựng đứng, biên giới phía nam của lãnh địa McCabe, hai em chàng đi sát hai bên. Một người vội vã phi ngựa đến chỗ Ewan để cập nhật tình hình. Người của Cameron đang tiến đến rất gần.

Không còn thời gian để bố trí một cuộc đánh úp, sự thật là Ewan cũng không muốn làm thế. Chàng đã mang theo gần hết binh lính của mình, chỉ để lại một đội ở pháo đài. Chắc chắn họ sẽ bị áp đảo về quân số, nhưng lính nhà McCabe biết tận dụng những lợi thế khác.

“Chúng vừa mới đến đỉnh đồi bên kia, thưa Lãnh chúa,” Gannon nói khi anh ta cười ngựa đến trước mặt Ewan.

Ewan mỉm cười. Đã đến lúc báo thù.

“Hãy chào Cameron ở đường dốc tới,” Ewan nói với hai em trai.

Alaric và Caelen giờ gươm lên. Quanh họ, tiếng thét của quân lính vang vọng. Ewan thúc ngựa, họ lao xuống đồi rồi bắt đầu đi lên ngọn đồi tiếp theo. Khi lên đến đỉnh, Ewan cho dừng lại, nhìn số lính nhà Cameron.

Ewan quét mắt qua quân địch một lượt rồi cuối cùng dừng lại trên con mồi của mình. Duncan Cameron mặc chiến phục ngồi cao trên yên ngựa.

“Cameron là của ta,” chàng hét lên với quân của mình. Sau đó, chàng liếc sang hai bên nhìn các em trai. “Đã đến lúc dạy cho chúng một bài học.”

“Giết sạch chứ?” Alaric ôn tồn hỏi.

Cánh mũi Ewan nở rộng. “Không tha một tên nào.”

Caelen xoay gươm trong tay. “Xông lên thôi.”

Ewan thét lên và thúc ngựa lao xuống đồi. Quanh chàng, quân lính hòa theo tiếng thét và ngay lập tức, toàn bộ thung lũng rền vang tiếng vó ngựa dồn dập. Nhà McCabe lao xuống sầm sập như lửa địa ngục, tiếng thét dữ dội của họ đủ dọa cho người ta sợ chết khiếp.

Sau một thoáng ngập ngừng, khi chưa quyết định được nên đánh hay chạy, lính nhà Cameron lao về phía trước. Hai bên đụng nhau ở cuối chân đồi. Ewan chém đứt hai tên đầu tiên chàng gặp với một lần vung gươm nhanh gọn. Chàng có thể thấy sự kinh ngạc - và nỗi sợ hãi - trong mắt của lính Cameron. Chắc chúng không nghĩ sẽ đụng độ với một đội quân hùng mạnh như vậy, Ewan cảm thấy thỏa mãn một cách kỳ lạ trước sự thật đó.

Chàng đảo mắt về phía quân mình và thấy không cần phải lo lắng. Caelen và Alaric đang mở

đường chọc thẳng vào đội hình lính nhà Cameron trong lúc quân của chàng kết liễu kẻ thù với tốc độ và sự nhanh nhẹn tuyệt đối.

Ewan nhìn Cameron, hắn vẫn chưa xuống ngựa, đứng ở phía sau quan sát và quát tháo ra lệnh. Một mình Ewan mở đường máu qua quân lính của Cameron cho đến khi chỉ còn hai tên đứng giữa chàng và hắn.

Chàng kết liễu tên thứ nhất bằng một đường gươm xuyên qua ngực. Màu đỏ của máu lóe lên trên thanh gươm của chàng khi chàng vung nó lên cao để giải quyết nốt chương ngại vật cuối cùng trước con mồi. Tên lính lo ngại nhìn Ewan rồi lại quay ra nhìn Cameron. Hắn giơ gươm lên như định đỡ đòn, nhưng vào phút cuối, hắn quay người bỏ chạy.

Môi Ewan nở một nụ cười mãn nguyện trước nỗi sợ hãi đột ngột hiện lên trong mắt Cameron.

“Xuống ngựa đi, Cameron. Ta không thích làm đổ máu một con ngựa tốt như thế.”

Cameron giơ gươm lên, tay kia túm dây cương và thúc ngựa về phía trước, thét lên một tiếng kinh hoàng.

Ewan gạt được cú đánh, xoay gươm và hất mạnh khiến gươm của Cameron rơi ra. Nó lao vút đi trong không trung và rơi phịch xuống một cái xác gần đó.

Ewan quay người để chuẩn bị tấn công, nhưng Cameron không dừng lại. Hắn thúc ngựa chạy nhanh hơn. Chạy khỏi người của hắn và chạy khỏi cuộc chiến.

Khi Ewan quay ra đánh một tên khác, chàng nghiêng răng lại vì tức giận. Thằng hèn. Thằng hèn khốn kiếp. Hắn bỏ lại quân lính và để chúng chết hết trong lúc tìm cách thoát thân.

Ewan ra lệnh cho người của mình kết thúc trận chiến, còn chàng đi về phía hai em trai. Quân nhà Cameron kém cỏi hơn hắn.

Người chỉ huy còn lại của đội quân xấu số nhà Cameron rõ ràng cũng có nhận định như vậy. Ông ta hét lên ra lệnh rút quân, nhưng người của ông ta không chỉ rút quân. Chúng tháo chạy.

Người chỉ huy, không như Cameron, không phải một tên hèn nhát. Không bỏ chạy, ông ta thúc cho quân rút vội vã, còn mình chiến đấu quả cảm để bọc lót phía sau - thật thảm hại biết bao - để chúng có thể thoát an toàn.

Ewan ra hiệu cho người của chàng đuổi theo, còn chàng hướng mắt nhìn người chỉ huy.

Khi Ewan hùng hổ lao tới ông ta, chàng nhìn thấy sự cam chịu hiện rõ trên khuôn mặt có tuổi đó. Ewan giơ gươm lên và đâm về phía trước. Người chỉ huy lùi lại một bước, đưa gươm lên, chuẩn bị chiến đấu đến chết.

Ewan vung gươm lên thành một đường cong lớn, hai thanh gươm va vào nhau tạo thành một âm thanh chói chói. Người đàn ông kia đang yếu đi. Ông ta đã bị một vết thương và đang mất máu. Đòn tấn công thứ hai của Ewan đã đánh văng thanh gươm khỏi tay đối thủ khiến nó

roi xuống đất đánh xoảng một cái.

Tử thần đang nhìn Ewan chăm chăm từ đáy mắt của người đàn ông. Người chỉ huy nhận thức được điều ấy và chấp nhận nó như một chiến binh thực thụ. Ông ta khụy gối xuống và cúi đầu trước chàng, chấp nhận bại trận.

Ewan trừng mắt nhìn ông ta, cổ họng chàng cố dần nổi tức giận đang cuồn cuộn dâng lên. Đây có phải là điều cha chàng đã làm ngay trước khi Cameron đâm chết ông không? Cha chàng có chiến đấu cho đến giây phút đau đớn cuối cùng không? Hay ông biết, như người đàn ông này, rằng thất bại là điều không tránh khỏi?

Một lúc lâu, Ewan giơ thanh gươm trên đầu ông ta, rồi từ từ, hạ nó xuống và nhìn quanh chiến trường đầm máu. Người của Cameron nằm la liệt trên mặt đất. Một số đã chết. Một số đang hấp hối. Một số đang chạy, một số cưỡi ngựa để trốn lính của Ewan.

Chàng huyết sao gọi ngựa, người chỉ huy ngẩng lên nhìn, sự sửng sốt tràn ngập trong đôi mắt mà lúc trước chỉ biết chờ đợi cái chết.

Khi ngựa của Ewan ngoan ngoãn dừng lại cách chàng vài bước, Ewan vói tay về phía sau để lấy tấm khăn trải giường mang bằng chứng trình nữ của Mairin. Chàng rũ nó ra như một lá cờ, mép vải bay phấp phật trong gió. Sau đó, chàng cuộn lại và ném vào mặt ông ta.

“Người mang cái này về cho Cameron,” Ewan nói qua hàm răng nghiến chặt. “Và chuyển cho hân lời nhắn của ta.”

Người chỉ huy chậm rãi nhận tấm vải và gật đầu chấp nhận mệnh lệnh của chàng.

“Nói với Duncan Cameron rằng Mairin Stuart bây giờ là Mairin McCabe. Cô ấy là vợ ta. Đám cưới đã được tổ chức. Bảo hân rằng Neamh Álainn sẽ không bao giờ là của hân.”

Chương 14

Đã quá nửa đêm khi Ewan và người của chàng cưỡi ngựa về đến sân trong. Người họ bắn thỏ, vấy máu, mệt mỏi, nhưng họ hân hoan trước chiến thắng quá dễ dàng.

Sau chiến thắng sẽ là tiệc ăn mừng, nhưng chàng không muốn tổ chức, Duncan Cameron đã thoát khỏi sự báo thù của Ewan và điều đó cuộn lên như bia chua trong bụng chàng. Chàng muốn thẳng khốn đó nằm dưới lưỡi gươm của mình, không chỉ vì tội ác hân đã làm cách đây tám năm, mà còn vì điều hân đã gây ra cho Mairin.

Chàng ra lệnh cho quân lính tăng cường canh phòng. Có rất nhiều việc cần làm liên quan đến

đám cưới của chàng với Mairin. Việc phòng ngự sẽ phải được củng cố, và việc tìm đồng minh mới, chẳng hạn như với nhà McDonald, sẽ quan trọng hơn bao giờ hết.

Dù cho tất cả những điều đó đang đè nặng trong lòng chàng, tâm tư chàng vẫn hướng về Mairin trước nhất. Chàng hối hận vì đã quan hệ với nàng trong vội vã. Chàng không thích tội lỗi. Tội lỗi là của những người đàn ông sai lầm. Ewan không thích việc phạm sai lầm hay thừa nhận thất bại. Phải, nhưng chàng đã làm nàng thất vọng và chàng không biết phải bù đắp cho nàng như thế nào.

Chàng tắm gội trong hồ với những người đàn ông khác. Nếu không vì thực tế là có một cô gái ngọt ngào đang nằm trên giường chàng, thì chàng đã chui thẳng vào chăn, để nguyên giày dép và chẳng thêm bận tâm đến đồng lõa đó cho đến sáng hôm sau rồi.

Sau khi gột sạch bùn đất và máu trên người, chàng nhanh chóng lau khô và đi lên phòng. Sự háo hức bùng lên trong chàng. Chàng không chỉ muốn nàng thấy sự nhẹ nhàng mà còn thêm muốn nàng kinh khủng. Trước đó, chàng chỉ mới nếm sự ngọt ngào của nàng. Bây giờ chàng muốn từ từ thưởng thức nó.

Chàng nhẹ nhàng mở cửa phòng và bước vào trong. Căn phòng chìm trong bóng tối. Chỉ có những viên than cháy tỏa ánh sáng cho cả phòng khi chàng đến bên giường. Nàng đang nằm giữa giường, mái tóc xõa ra như một dải lụa. Chàng đặt một đầu gối lên giường và cúi xuống nhìn nàng, đang định đánh thức nàng thì chàng chợt nhìn thấy một hình thù nằm ngay cạnh phía bên kia nàng.

Cau mày, chàng kéo chăn ra và thấy Crispen đang nằm nép vào cánh tay nàng, đầu nó gục vào ngực nàng. Một nụ cười giãn ra trên khuôn mặt chàng khi chàng thấy hai cánh tay nàng vòng quanh ôm lấy thằng bé đầy che chở. Nàng đã thực hiện trách nhiệm của một người mẹ mới với Crispen rất nghiêm túc. Họ ôm chặt lấy nhau như hai con mèo con trong đêm lạnh.

Khẽ thở dài, chàng nhẹ nhàng nằm xuống bên nàng, chấp nhận sự thật rằng đêm nay chàng sẽ không được đánh thức vợ mình với những nụ hôn hay những cái vuốt ve âu yếm.

Chàng tiến sát lại cho đến khi lưng nàng chạm vào ngực chàng. Sau đó, chàng vòng tay ôm cả Mairin và con trai trong lúc vùi mặt vào mái tóc thơm hương dịu ngọt của nàng.

Đó là đêm chàng chìm vào giấc ngủ nhanh nhất trong cuộc đời mình.

Ewan cẩn thận không đánh thức Mairin và Crispen khi tỉnh dậy sau đó vài tiếng. Chàng mặc đồ trong bóng tối và vấp phải thứ gì đó trong lúc cố gắng tìm đường ra cửa. Chàng thò tay xuống và nhặt thứ đó lên, nhận ra đó là chiếc váy Mairin đã mặc khi nàng làm đám cưới với chàng.

Nhớ rằng mình xé nó ra trong lúc vội vã làm tình với nàng, chàng trân trân nhìn tấm vải một lúc lâu. Hình ảnh đôi mắt mở to, sững sờ của Mairin và sự tổn thương ánh lên trong đó khiến chàng cau mày.

Nó chỉ là một chiếc váy thôi mà.

Nắm chặt cái váy trong tay, chàng mang nó theo xuống cầu thang. Mới sáng sớm nhưng âm thanh lao động đã rộn rã. Caelen và Alarin đang hoàn thành nốt bữa sáng của mình và ngừng lên khi Ewan bước vào sảnh chính.

“Hôn nhân đã biến anh thành một kẻ thích ngủ nướng rồi đấy,” Caelen dài giọng. “Bọn em dậy trước cả tiếng rồi.”

Phớt lờ sự chế nhạo của em trai, Ewan ngồi ở vị trí đầu bàn. Một người phục vụ đi nhanh đến với một đĩa thức ăn và đặt nó trước mặt Ewan.

“Anh đang cầm cái quái gì thế, Ewan?” Alaric hỏi.

Ewan liếc nhìn xuống và thấy chàng vẫn đang cầm chặt chiếc váy của Mairin trong tay. Thay vì trả lời Alaric, chàng gọi cô phục vụ lại.

“Maddie đã vào đây chưa?”

“Rồi ạ, thưa Lãnh chúa. Ngài có muốn tôi gọi bà ấy không ạ?”

“Ngay lập tức.”

Cô ta nhún gối và đi nhanh ra ngoài để thực hiện mệnh lệnh của chàng. Chẳng bao lâu sau, Maddie vội vã đi vào.

“Thưa Lãnh chúa, ngài cho gọi tôi ạ?”

Ewan gật đầu. “Phải.” Chàng ấn cái váy vào tay Maddie, với vẻ ngạc nhiên, bà ta nhận lấy nó. “Bà có sửa nó được không?”

Maddie lật qua lật lại cái váy trong tay, kiểm tra chỗ rách.

“Được chứ, thưa Lãnh chúa. Chỉ cần có kim chỉ. Tôi sẽ làm nó nhanh thôi.”

“Cố gắng hoàn thành sớm nhé. Ta muốn phu nhân nhận được nó nguyên vẹn một lần nữa.”

Maddie mỉm cười, mắt bà ta ánh lên vẻ am hiểu khiến chàng khó chịu. Chàng cau mày rồi ra hiệu cho bà ta ra ngoài. Vẫn còn cười toe toét, Maddie khoác chiếc váy lên tay và đi ra.

“Anh xé váy cưới của cô ấy ư?” Caelen chế nhạo.

“Chắc hẳn là anh quen với cách hành xử cùng các cô gái điếm rồi,” Alaric nói và lắc đầu. “Anh kéo cô ấy lên lầu và làm chuyện ấy nhanh nhất trong lịch sử, anh còn xé váy của cô ấy.”

Mũi Ewan nở rộng. “Cô ấy không phải là gái điếm. Bây giờ cô ấy là chị của các chú và các chú nên nói về cô ấy với sự tôn trọng như đối với một bà chủ và vợ của lãnh chúa.”

Alaric giờ hai tay lên đầu hàng và dựa vào ghế. “Không có ý mạo phạm.”

“Dễ bị đụng chạm nhỉ?” Caelen nói.

Ánh mắt của Ewan làm hai em trai im lặng. “Hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Alaric, ta cần chú làm người đại diện cho ta sang nhà McDonald.”

Cả Alaric và Caelen ngồi dựng dậy trên ghế, sự hoài nghi hiện rõ trên khuôn mặt.

“Sao cơ? Ewan? Ông già khốn kiếp đó đã tìm cách bắt con trai anh mà,” Alaric gầm gừ.

“Ông ta không biết về hành động của tên lính đó và thề rằng hắn đã tự làm theo ý mình. Gã đó đã chết rồi,” Ewan thẳng thừng nói. “Ông ta sẽ không còn là mối hiểm họa cho con trai ta nữa. McDonald muốn liên minh. Ông ta sẽ có lợi nếu trở thành đồng minh với chúng ta. Từ trước đến nay, ta đã từ chối liên minh. Nhưng lãnh địa của ông ta nổi lãnh thổ của chúng ta với Neam Álainn. Ta muốn chú thực hiện việc đó, Alaric.”

“Vậy thì cứ làm thế đi,” Alaric nói. “Em sẽ đi ngay.”

Alaric đi ra khỏi sảnh chính để chuẩn bị cho chuyến đi. Ewan nhanh chóng hoàn thành nốt bữa sáng rồi sau đó chàng và Caelen ra chỗ quân lính đang luyện tập.

Họ đứng trên sân, theo dõi những người lính khác đang chiến đấu và luyện tập.

“Điều quan trọng là Mairin phải luôn được bảo vệ,” Ewan thấp giọng nói với Caelen. “Duncan Cameron sẽ không từ bỏ chỉ vì ta đã cưới cô ấy. Vẫn còn rất nhiều việc phải làm, Mairin phải ở trong pháo đài dưới sự canh gác cẩn mật.”

Caelen nhìn Ewan với ánh mắt đề phòng “Đừng nghĩ đến chuyện giao cho em việc vật đó. Cô ấy là vợ anh.”

“Cô ấy là tương lai của gia tộc ta,” Ewan nói bằng giọng nhẹ nhàng đầy nguy hiểm. “Chú sẽ phải nhớ kỹ điều đó khi chú nói với ta điều chú sẽ làm hay không làm. Ta mong là lòng trung thành của chú dành cho ta cũng mở rộng ra với cô ấy nữa.”

“Nhưng làm một bảo mẫu ư, Ewan?” Caelen hỏi với giọng thống khổ.

“Tất cả những gì chú phải làm là giữ cho cô ấy được an toàn. Chuyện đó khó đến đâu?” Ewan hỏi. Chàng đi về phía những người chỉ huy cấp cao của mình khi họ kết thúc vòng đấu đầu tiên.

Chàng chỉ dẫn Gannon, Cormac và Diormid trong việc bảo vệ Mairin toàn thời gian.

“Xin làm theo ý ngài, thưa Lãnh chúa. Cô ấy sẽ không thích điều đó lắm đâu,” Gannon nói.

“Ta không quan tâm đến việc liệu cô ấy có thích hay không,” Ewan phản đối. “Ta quan tâm đến việc bảo vệ an toàn cho cô ấy và đảm bảo rằng cô ấy sẽ luôn ở bên ta.”

Những người lính gặt đầu đồng ý.

“Không cần phải cảnh báo cho nàng biết. Ta không muốn nàng cảm thấy không an toàn trên lãnh địa của ta. Ta muốn nàng được bảo vệ tốt nhưng chỉ muốn chuyện đó diễn ra kín đáo thôi.”

“Ngài có thể tin tưởng chúng tôi trong việc bảo vệ phu nhân McCabe an toàn, thưa Lãnh chúa,” Cormac thề.

Hài lòng khi người của chàng hiểu được tầm quan trọng của việc bảo vệ Mairin sót sao, Ewan cho gọi người đưa tin và viết một bức thư gửi đức vua thông báo về đám cưới của chàng với Mairin và yêu cầu được nhận của hồi môn của nàng.

Lần đầu tiên trong nhiều năm ròng, hy vọng mới đập những nhịp vững chắc trong lồng ngực chàng. Không phải để báo thù. Không, chàng luôn biết rằng ngày đó sẽ đến khi chàng trả thù cho gia tộc mình. Với của hồi môn của Mairin, gia tộc của chàng sẽ lại thịnh vượng một lần nữa. Thức ăn sẽ dồi dào. Quân nhu sẽ không bao giờ thiếu. Họ sẽ không còn phải bươn chải sinh tồn trong những hoàn cảnh khắc nghiệt nữa.

Dù chàng dự định bớt chút thời gian để nói chuyện với Mairin - chàng vẫn chưa biết sẽ phải nói gì - nhưng ngày hôm đó trôi qua với bận bịu công việc. Chàng đã nghĩ đến việc an ủi nàng và đảm bảo rằng người của Duncan Cameron đã bị đánh cho tan tác. Phải, nàng sẽ cảm thấy tốt hơn và an toàn hơn, nàng sẽ không còn nghi ngờ khả năng của chàng trong việc bảo vệ nàng hay lãnh địa của chàng nữa.

Một sự cố xảy ra với lính của chàng khiến Ewan không ăn tối được với Mairin, đến khi chàng lên cầu thang để vào phòng, chàng đã mệt lử, nhưng ít ra thì chàng vẫn sạch sẽ sau khi tắm dưới hồ.

Ewan đẩy nhẹ cửa và thấy Mairin đã ngủ, hơi thở nhẹ nhàng cho thấy nàng đang ngủ say. Chàng tiến lại, định đánh thức nàng thì lại thấy Crispin đang rúc vào người nàng. Chàng thở dài. Ngày mai chàng sẽ phải nói rõ với nàng rằng Crispin phải ngủ trong phòng của nó ở bên kia hành lang.

Nhưng chàng không có cơ hội nói với nàng điều đó. Từ lúc Mairin thức dậy, chàng dường như không có cơ hội để nói.

Khi lời triệu tập không được đáp lại, chàng cử Cormac đến hộ tống nàng, vì Diormid đang bảo vệ nàng. Cormac quay về truyền lời rằng Mairin đang đến thăm nhà của những người phụ nữ khác và sẽ nói chuyện với lãnh chúa sau.

Ewan cau mày, Cormac cảm thấy e ngại khi nói với lãnh chúa rằng vợ ngài đã từ chối ngài.

Rõ ràng là họ sẽ phải thảo luận về các vấn đề quan trọng hơn nhiều so với chuyện chỗ ngủ của con trai chàng. Đó là việc nàng lấy đâu ra ý nghĩ mình có quyền từ chối mệnh lệnh trực tiếp từ chàng.

Ewan quyết định ăn tối với Mairin hôm đó. Trông nàng mệt mỏi và bồn chồn. Ánh mắt nàng liên tục liếc về phía chàng khi nghĩ chàng không để ý, cứ như sợ chàng sẽ lao qua bàn và lôi

nàng lên phòng vậy.

Ewan thở dài. Chàng nghĩ đó không phải nỗi sợ hãi vô lý với những gì đã xảy ra trong ngày cưới của họ. Sự tức giận trong chàng vơi đi một chút. Cô gái đó thật khó tính. Chàng sẽ phải làm dịu nỗi sợ và giảm bớt sự lo lắng cho nàng.

Việc bảo vệ thì chàng đã làm rồi. Lòng chung thủy với người phụ nữ mà chàng coi là vợ sẽ không bao giờ lay chuyển. Nếu nàng muốn điều gì, chàng sẽ mang nó đến cho nàng chừng nào chàng còn sống. Đó là những điều mà một chiến binh như chàng sẵn có. Nhưng những thứ như sự dịu dàng và thông cảm thì sao? Những lời ngọt ngào để xoa dịu nỗi lo lắng thì sao? Ý tưởng đó làm chàng hoảng hốt.

Hắn là suy nghĩ của chàng đã hiện lên trên mặt vì Mairin nhìn chàng với vẻ giật mình, sau đó nàng đứng lên ngay lập tức và xin phép rời bàn ăn. Không chờ chàng cho phép, nàng thì thầm điều gì đó với Crispen. Thằng bé tổng dầy thức ăn vào miệng rồi vội vã đi ra khỏi bàn. Nó cầm lấy tay nàng và hai người ra khỏi sảnh đi về phía cầu thang.

Mắt Ewan hẹp lại khi chàng nhận ra điều nàng đang làm. Nàng cố tình bảo Crispen ngủ cùng nàng để lẩn tránh Ewan. Nếu chàng không tức giận đến thế thì chàng đã ấn tượng trước mánh khỏe của nàng rồi.

Chàng cũng rời bàn ăn sau khi trao cái gật đầu về phía Caelen. Chàng thà ra chiến trường chiến đấu còn hơn phải lên gác và đối diện với người vợ mới mà chàng không biết phải giải quyết thế nào.

Chàng nên bắt đầu bằng việc nghiêm nghị giảng giải cho nàng biết việc phải phục tùng mệnh lệnh của chàng. Sau đó, chàng sẽ yêu cầu nàng thôi tỏ ra cứng đầu trước mặt mình.

Cảm thấy tự tin trước kế hoạch hành động của mình, Ewan lên phòng và mở cửa. Mairin quay phắt lại, nổi ngạc nhiên hiển hiện trong đôi mắt.

“Chàng làm gì vậy, Lãnh chúa?”

Chàng nhướn một bên mày. “Ta không được quay về phòng của chính mình ư?”

Nàng đỏ mặt và kéo Crispen lại chỗ mình. “Phải, tất nhiên rồi. Chàng không thường đi ngủ sớm như thế này. Ý em là, em không nghĩ chàng...”

Nàng ngập ngừng, má mỗi lúc một đỏ hơn, rồi mím chặt môi như không muốn nói tiếp.

Chàng không thể không trêu chọc nàng. “Ta không nghĩ nàng lại quen với nếp ngủ của ta đến thế.”

Nét then thùng biến mất và nàng trừng mắt khó chịu.

Quyết tâm đi thẳng vào câu chuyện, chàng ngoắc ngón tay với Crispen, khi nó miễn cưỡng rời Mairin và đến chỗ cha mình, Ewan đặt hai tay lên vai thằng bé.

“Hôm nay con sẽ ngủ ở phòng con.”

Khi Mairin định phản đối, chàng nhìn nàng bằng ánh mắt nghiêm nghị. Crispen cũng muốn phản đối, nhưng thằng bé rất ngoan nên không dám làm điều đó. Đa phần là như vậy.

“Vâng, thưa cha. Con hôn chúc mẹ ngủ ngon được không ạ?”

Ewan mỉm cười. “Tất nhiên rồi.”

Crispen chạy lại chỗ Mairin và để nàng ôm lấy nó. Nàng hôn lên đỉnh đầu và ôm nó thật chặt. Crispen quay lại và nghiêm trang đứng trước mặt Ewan.

“Chúc cha ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon, con trai.”

Ewan chờ cho đến khi con trai ra khỏi phòng rồi mới quay lại nhìn Mairin. Cảm nàng hếch lên và đôi mắt ánh lên sự thách thức. Nàng đang chuẩn bị chiến đấu. Suy nghĩ đó làm chàng thích thú nhưng chàng giấu nụ cười sắp nở. Sự thật là kể từ khi nàng đến, chàng đã cười nhiều hơn so với toàn bộ quãng đời trước đó.

“Khi ta cho gọi nàng, ta hy vọng nàng để ý đến nó,” chàng nói. “Ta trông chờ - không, ta yêu cầu - sự phục tùng. Ta không chấp nhận thách thức từ nàng.”

Mairin cắn môi. Lúc đầu chàng nghĩ mình lại làm nàng sợ, nhưng nhìn lại, chàng thấy nàng đang điên tiết.

“Ngay cả khi những lời yêu cầu của chàng thật lỗ bịch?” Mairin hỏi và khịt mũi.

Chàng nhướn một bên lông mày: “Việc ta yêu cầu nàng đến gặp ta là lỗ bịch ư? Ta có nhiều việc phải thảo luận với nàng. Thời giờ của ta rất quý giá.”

Nàng há miệng ra rồi ngay lập tức khép lại. Nhưng nàng lẩm bẩm điều gì đó mà chàng không nghe được.

“Bây giờ, sau khi chúng ta đã giải quyết vấn đề đó, ta đánh giá cao tình cảm nàng dành cho con trai ta nhưng nó có phòng ngủ chung với những đứa trẻ khác trong gia tộc.”

“Thằng bé nên ngủ chung với cha mẹ mình,” nàng đáp trả.

“Phải, sẽ có những lúc như thế,” Ewan đồng ý. “Nhưng ngay sau đám cưới của chúng ta thì không.”

“Em không hiểu việc mới cưới xong thì có liên quan gì đến chuyện đó.”

“Sẽ rất khó để ái ân với nàng nếu con trai ta cứ ngủ chung giường,” chàng dài giọng.

Nàng nhìn ra chỗ khác và đôi tay vặn xoắn vào nhau. “Nếu chuyện đó không có vấn đề gì với chàng thì em không muốn chàng... ngủ với em.”

“Vậy nàng định có thai bằng cách nào?”

Nàng chun mũi và nhìn chàng bằng ánh mắt vừa thận trọng vừa hy vọng. “Có lẽ hạt giống của chàng đã bắt đầu đâm chồi rồi. Chúng ta nên chờ xem sao. Sự thật là chàng chẳng có kỹ năng chặn gối gì cả, và rõ ràng là em cũng thế.”

Miệng Ewan há hốc. Chàng chắc chắn mình không nghe rõ. Không có kỹ năng gì ư? Miệng chàng ngậm lại rồi lại há hốc ra lần nữa, cuối cùng chàng khép lại trong hoài nghi.

Nàng nhún vai. “Sự thật là một người đàn ông hoặc chỉ có thể giỏi trên chiến trường hoặc chỉ giỏi trên giường. Và rõ ràng là chiến đấu mới là sở trường của chàng.”

Ewan nhăn mặt. Cô gái này đang đánh giá thấp bản lĩnh đàn ông của chàng. Hạ thân chàng đột nhiên co lại trước lời chỉ trích của nàng. Giận dữ và tức tối bùng lên cho đến khi chàng nhìn thấy môi dưới nàng run rẩy và ánh mắt nàng lo lắng.

Chàng thở dài. “À, đúng là lần đầu tiên ta đã làm tình với nàng bằng kỹ năng của một chàng trai mới lớn với người phụ nữ đầu tiên của mình.”

Hai má nàng ửng đỏ, chàng tự đá mình vì quá thô tục. Tay chàng cào tóc.

“Nàng là một trinh nữ. Thực ra, chẳng gì có thể khiến chuyện đó tuyệt vời trong lần đầu tiên được, nhưng có rất nhiều việc ta có thể làm để nàng cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Em thích dễ chịu,” nàng buồn bã nói.

Chàng nguyên rủa. Chàng đã làm nàng đau đến mức nào cơ chứ? Chàng biết mình đã không trao cho nàng niềm vui sướng hay kiên nhẫn mà nàng đáng được nhận. Lúc đó, chàng chỉ biết là mình phải nhanh chóng hoàn thành xong nghi thức đám cưới. Chàng không có đủ thời gian để quyến rũ nàng trinh nữ đang thẹn thùng. Có điều, bây giờ nàng trinh nữ thẹn thùng của chàng đã biến thành một người phụ nữ cứng đầu, ngang ngạnh.

“Mairin, hôn nhân sẽ không có giá trị trừ phi ta ân ái với nàng. Ta không thể mạo hiểm để bất kỳ điều gì xảy ra trước khi ta có cơ hội làm tình với nàng. Nếu nàng bị bắt, Cameron sẽ có thể chiếm hữu nàng và đề nghị hủy bỏ hôn nhân của chúng ta. Hắn sẽ cưỡng bức nàng và khiến nàng mang thai đứa con của hắn để củng cố lời khẳng định đó.”

Môi nàng run lên và nàng đưa mắt xuống nhìn đôi tay đang lo lắng xoắn xít trên váy.

Chàng tận dụng cơ hội nàng đang phân tâm để tiến lại gần, đưa tay ra nắm lấy tay nàng. Đôi bàn tay nhỏ và mềm, thật mỏng manh. Việc chàng đã quá vội vã, thô lỗ làm nàng tổn thương khiến chàng bối rối.

Chàng không nên cảm thấy tội lỗi vì đã chiếm hữu nàng. Bốn phận của nàng là mang lại cho chàng sự thoải mái, cho dù đó cũng là bốn phận của chàng. Nhưng hình ảnh đôi mắt nàng

mộng nước khiến ruột gan chàng như bị thụ một quả như trời giáng.

“Từ bây giờ trở đi, chuyện sẽ không như thế nữa.”

Nàng ngược nhìn chàng và lông mày nàng nhăn lại vì bối rối. “Không ư?”

“Không đâu.”

“Sao lại thế?”

Chàng cố ngăn cái tính nóng nảy và tự nhắc nhở bản thân rằng lúc này nàng cần một bàn tay dịu dàng.

“Vì ta khá thành thạo trong chuyện gối chăn,” chàng nói. “Và ta định cho nàng thấy.”

Mắt nàng mở to. “Thật ư?”

“Thật.”

Miệng nàng tròn chữ o, và nàng cố lùi lại. Chàng nắm chặt lấy tay nàng và kéo nàng vào ngực.

“Thực ra, ta định cho nàng biết ta giỏi đến thế nào.”

“Thế ư?”

“Đúng thế.”

Nàng nuốt khan và chăm chăm nhìn vào mắt chàng, đôi mắt nàng mở to và hoang mang. “Chàng định khi nào làm điều đó, thưa Lãnh chúa?”

Chàng cúi xuống chạm vào môi nàng. “Ngay bây giờ.”

Chương 15

Mairin đặt hai tay lên ngực Ewan để giữ thăng bằng, nếu không nàng sẽ ngã vì các giác quan bị chàng tấn công không ngừng. Nàng thở dài và chìm sâu hơn vào nụ hôn, thậm chí không phản đối khi lưỡi chàng lướt trên môi dưới của nàng đầy mời mọc, dỗ dành nàng mở miệng.

Người đàn ông này có lẽ không thành thạo trong chuyện gối chăn, nhưng nàng có thể đắm chìm trong nụ hôn của chàng. Có lẽ chàng có thể tiếp tục nụ hôn và bỏ qua phần còn lại.

“Hôn lại ta đi,” chàng thì thầm. “Mở miệng nàng ra. Để ta nếm vị của nàng.”

Lời nói của chàng êm mượt như nhung trên da nàng. Nàng rung mình khi ngực nàng căng lên và nặng trĩu. Một cơn đau bắt đầu từ sâu trong cơ thể nàng, ở những bộ phận mà nàng không dám nhắc đến. Làm thế nào mà chàng có thể gợi lên phản ứng như thế trong khi tất cả những gì chàng đang làm chỉ là hôn nàng?

Lòng bàn tay chàng trượt đến eo nàng rồi lên vai và cổ cho đến khi ôm trọn khuôn mặt nàng. Hơi nóng từ sự đụng chạm của chàng như thiêu đốt nàng. Cảm giác như mặt nàng đang bị những ngón tay nóng bỏng của chàng đóng dấu, và tuy chàng vẫn rất nhẹ nhàng, gai ốc vẫn râm ran nổi lên trên khắp da thịt nàng.

Không thể từ chối sự thăm dò của lưỡi chàng, nàng thả lỏng miệng và để chàng vào trong. Ấm áp và thô ráp. Thật tội lỗi. Đó là một cảm giác suy đồi, cảm giác mà chắc chắn nàng nên từ chối, nhưng nàng không thể.

Sự cám dỗ muốn nếm vị của chàng mới mạnh mẽ làm sao. Mạnh mẽ đến mức nó đập những nhịp thành thích trên thái dương nàng, trong tâm trí nàng, ở nơi thầm kín nhất của nàng. Ngập ngừng, nàng đưa lưỡi chạm vào môi chàng. Chàng rên rỉ và ngay lập tức nàng rút lại, e là mình đã làm điều gì sai.

Chàng kéo nàng lại ngay lập tức và lần nữa chiếm hữu miệng nàng tựa như đang đói cồn cào, điều đó khiến nàng ngạt thở.

“Nàng làm lại đi,” chàng thì thầm. “Cảm nhận ta đi.”

Qua âm thanh đó, có vẻ như chàng thích nàng chạm lưỡi vào chàng. Nàng lại thử liếm môi chàng và miệng chàng hé mở chào đón nàng.

Cảm thấy gan dạ hơn, nàng liều lĩnh tiến vào, nóng bỏng và ẩm ướt. Nàng rung mình trước ham muốn về một nụ hôn. Nàng cảm thấy trần trụi và mong manh, như thể nàng căng ra bên dưới chàng trong lúc chàng làm dịu ham muốn của mình. Nhưng lần này nàng khát khao chàng. Nàng muốn chàng ở trên, cơ thể chàng bao phủ lấy nàng. Nàng cảm thấy bối rối và hồi hộp.

“Lần này ta sẽ cởi quần áo cho nàng,” chàng thì thầm trong lúc đẩy nàng tiến về phía giường.

Tâm trí mơ hồ, nàng từ từ phân tích những suy nghĩ lộn xộn của mình. Nàng cau mày, biết rằng chàng lại làm sai rồi. Nàng sẽ phải hướng dẫn chàng suốt đời sao?

“Em nên cởi đồ cho chàng. Đó là nhiệm vụ của em,” nàng nói.

Chàng toét miệng cười. “Đó chỉ là nhiệm vụ của nàng khi ta yêu cầu. Đêm nay, ta định sẽ cởi đồ cho nàng và thưởng thức từng giây phút một. Nàng xứng đáng được tán tỉnh. Đây một lần nữa sẽ lại là đêm tân hôn của nàng. Nếu ta có thể quay trở lại và làm khác đi, ta sẽ làm. Nhưng

ta sẽ mang đến cho nàng những điều tuyệt vời nhất. Ta sẽ tặng nàng đêm nay.”

Lời hứa hẹn trong giọng chàng làm nàng rung mình. Nàng chớp mắt khi chàng kéo váy nàng xuống đến vai rồi hôn lên cổ và trượt dần xuống đường cong trên cánh tay nàng. Cứ từng phân da thịt nàng lộ ra, chàng lại thay nụ hôn của mình lên đó. Các lớp váy áo dần rơi xuống chân nàng, cho đến khi nàng hoàn toàn khỏa thân.

“Nàng đẹp quá,” giọng chàng khàn đi, hơi thở ấm áp của chàng phả lên làn da mát lạnh của nàng.

Chàng ôm lấy một bên bầu ngực nàng, xoa dịu và mơn trớn cho đến khi nụ hoa nơi đầu ngực nàng săn cứng lại. Chàng cúi xuống dùng lưỡi tiếp tục trêu đùa trên nụ hoa ấy, đầu gối nàng run rẩy. Nàng nhẹ ngã ra giường, chàng khẽ cười thầm khi đổ theo nàng.

Chàng nâng nàng ngồi lên, còn chàng ở phía trên, thật to lớn và mạnh mẽ. Chàng chăm chú nhìn thân hình nàng đến mức nàng phải tìm thứ gì đó để che đậy, thứ gì cũng được, hòng giúp nàng cảm thấy đỡ trần trụi.

Chàng nắm lấy tay nàng, ánh mắt dịu dàng khi nhìn vào mắt nàng. “Không, đừng che gì cả. Nàng đẹp vô cùng. Ta chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào đẹp hơn nàng.” Một ngón tay chàng lướt trên đường cong ở eo nàng, kéo xuống hông rồi lại hướng lên nụ hoa trên ngực nàng. “Làn da nàng mềm mại như lụa hảo hạng. Và ngực nàng... chúng làm ta nhớ đến những quả dưa chín mọng đang chờ được thưởng thức.”

Nàng cố gắng hít thở nhưng buồng phổi nàng như đang bốc cháy. Mỗi hơi thở lại càng khó khăn hơn. Nàng thở hổn hển, cảm giác đầu óc mỗi lúc một mê man.

Chàng rời khỏi giường, trong một thoáng, nàng chợt thấy hoảng hốt. Chàng đang đi đâu vậy? Nhưng chàng bắt đầu cởi quần áo nhanh hơn rất nhiều so với khi chàng cởi đồ cho nàng. Chàng đá giày ra, giật mạnh quần áo rồi ném lung tung khắp phòng.

Nàng không thể không nhìn chàng. Dù có cố đến mấy, mắt nàng vẫn dán chặt vào chàng. Có điều gì đó cực kỳ mê hoặc trên những đường nét vạm vỡ và săn chắc của cơ thể chàng. Những vết sẹo, một số đã cũ, một số còn rất mới, cắt ngang dọc trên da thịt chàng. Gần như chẳng có chỗ nào còn nguyên vẹn. Cơ bắp săn lại trên ngực chàng, ngay cả trên bụng chàng cũng thế. Đây là người đàn ông được mài giũa trong chinh chiến.

Nuốt khan một cách bồn chồn, nàng hạ tầm mắt xuống giữa hai chân chàng, tò mò ngắm nhìn phần cơ thể từng khiến nàng đau đớn. Mắt nàng mở to trước thứ mình nhìn thấy. Nàng bắt đầu lùi về phía sau trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì.

“Đừng sợ,” chàng thì thầm trong lúc hạ thấp người xuống phía nàng. “Lần này ta sẽ không làm nàng đau đâu, Mairin.”

“Không ư?”

Chàng mỉm cười. “Không đâu. Nàng sẽ thích cho mà xem.”

“Thật chứ?”

“Đúng vậy.”

“Vâng,” nàng thì thầm,

Chàng hôn môi nàng, ấm áp và âu yếm. Thật kỳ lạ, nhưng chàng khiến nàng cảm thấy được che chở và yêu thương. Chàng tiếp tục hôn nàng, lướt miệng xuống quai hàm rồi đi dần xuống cổ và sau tai. Chàng ngừng lại một chút mơn trớn vào điểm nhạy cảm của nàng.

“Ôi!”

Nàng cảm thấy nụ cười của chàng ép vào cổ mình, nhưng chàng không rời miệng khỏi nàng. Thay vào đó, chàng tiếp tục đi sâu xuống cho đến khi chàng đến rất gần hai bầu ngực nàng. Nhớ đến phản ứng của mình khi chàng quét lưỡi trên nhũ hoa, nàng thấy mình đang tự động uốn người về phía chàng.

Chàng không trêu chọc nữa, nàng cảm thấy biết ơn vì điều đó. Cơ thể nàng căng thẳng đến mức nàng e sợ không biết điều gì sẽ xảy ra với mình. Môi chàng ngậm lấy một nụ hoa và mút mạnh. Lưng nàng cong lên, hai tay túm lấy tóc chàng. Lạy Chúa, cảm giác mới kỳ diệu làm sao.

Chàng mút mạnh, rồi lại âu yếm theo nhịp điệu. Lưỡi chàng đảo quanh phần da thịt nhạy cảm, răng chàng cắn nhẹ và vỗ về khiến nụ hoa mỗi lúc một trở nên săn cứng hơn.

“Ngọt ngào, ngọt ngào quá,” chàng nói, rồi chuyển sang ngực bên kia.

Nàng thở dài, mặc dù âm thanh đó phát ra nghe giống với một tiếng rên rỉ hơn là hơi thở. Sự lạnh lẽo trong căn phòng không còn khiến nàng khó chịu nữa. Nàng cảm thấy mình như đang nằm trên đồng cỏ xanh trong một ngày hè nắng ấm, thỏa sức để cho ánh mặt trời làm tan chảy cơ thể.

Phải, cơ thể nàng đang mềm ra như bún.

Những ngón tay của chàng lần xuống bụng nàng, vuốt ve một lúc trước khi cẩn thận len đến đỉnh đùi nàng. Khi ngón tay chàng trượt qua những nếp gấp, nàng căng người lại.

“Suýt. Thư giãn đi nào. Ta sẽ chỉ mang đến cho nàng khoái lạc mà thôi.”

Ngón tay chàng tìm thấy điểm đặc biệt nhạy cảm và chàng bắt đầu xoa nhẹ nhàng rồi xoay tròn. Nàng thở mạnh, mắt nhắm nghiền khi cảm giác ê mê tấn công dồn dập. Đúng như chàng đã hứa.

Nàng chợt cảm thấy cơ thể mình xiết lại khi nàng uốn người lên. Cơ bắp của nàng thít chặt. Quá chênh vênh. Đó là cảm giác của nàng. Giống như nàng sắp rơi từ trên cao xuống.

“Ewan!”

Tên chàng đột ngột bật ra trên môi nàng, ở nơi xa xôi nào đó trong tâm trí, nàng nhận ra đây là lần đầu tiên nàng dùng cái tên đó.

Chàng buông tha đôi nhũ hoa và tay nàng siết chặt hơn trong tóc chàng. Khi nhận ra mình đang làm gì, nàng bỏ ra và buông hai tay xuống giường. Chàng ấn lưỡi mình lên giữa ngực nàng và kéo một đường ẩm ướt dọc xuống bụng. Bụng nàng nhấp nhô khi hơi thở nàng mỗi lúc một nhanh hơn. Chàng lười nhác quét một đường quanh rốn nàng, rồi trước sự sốc nặng của nàng, chàng di chuyển xuống thấp hơn, tiến gần hơn đến vị trí mà tay chàng đang vuốt ve.

Không phải thế chứ. Chắc chắn việc đó không đứng đắn một chút nào.

Ôi, nhưng chàng đã làm thế...

Miệng chàng tìm nàng trong một nụ hôn mạnh mẽ và đầy nhục dục khiến mọi thớ thịt trên cơ thể nàng vận lại và co giật như thể nàng vừa bị sét đánh.

Nàng nên bảo chàng là chàng không nên làm thế. Nàng nên bảo chàng là chàng không thể làm việc đó được. Nàng nên hướng dẫn chàng làm mọi việc một cách đúng đắn, nhưng Chúa ơi, nàng không thể nghĩ được điều gì khác ngoài “đừng dừng lại.”

Làm ơn, đừng dừng lại.

“Ta sẽ không dừng đâu,” chàng thì thầm tại nơi riêng tư nhất của nàng.

Hai chân nàng cứng lại và quắp chặt lấy chàng, chàng nhẹ nhàng đẩy chúng sang hai bên.

“Thư giãn nào.”

Nàng cố. Phải, nàng đã cố, nhưng miệng chàng làm nàng mất trí. Và rồi lưỡi chàng tìm thấy nàng, quá nóng bỏng và gợi tình. Một luồng cảm giác mê mê vút lên khắp bụng nàng khi chàng lướt trên lối vào của nàng. Mắt nàng mờ đi và các ngón tay nàng xoắn vào khăn trải giường đến nỗi chúng trắng bệch và mất đi mọi cảm giác.

Nàng không còn kiểm soát được cơ thể mình nữa. Nàng ưỡn người lên trong vô thức, chân nàng run bần bật, cơn run rẩy lan xuống đến đùi nàng cho đến khi cơ thể nàng rung lắc dữ dội.

“Nàng đã sẵn sàng cho ta rồi.”

Giọng chàng khàn đặc, gần như không nghe được. Nàng cố cúi xuống nhìn và thấy chàng đang ngược nhìn mình chăm chăm, mắt chàng sáng rực và trông thật hoang dã.

“Thế ư?” Nàng thở ra.

“Đúng vậy.”

Tay chàng ôm lấy hông nàng và đặt mình vào giữa hai chân nàng. Nàng có thể cảm nhận được chàng, nóng bỏng ép chặt vào phần da thịt đang mở ra của nàng.

“Ôm lấy ta đi,” chàng nói giữa những nụ hôn nóng bỏng và ướt át.

Nàng vòng tay lên đôi vai rộng của chàng và móng tay bấm vào lưng chàng. Nàng hôn chàng. Nếm vị của chàng. Nàng tận hưởng chàng, hít lấy chàng trong từng hơi thở.

Trước khi nàng nhận ra là chàng chuyển động, chàng đã nhấc hông lên và trượt vào trong nàng. Nàng căng người ra để tiếp nhận chàng và tự hỏi làm sao mà nàng có thể làm thế.

Chàng lại hôn nàng rồi gục trán lên trán nàng, mắt họ thật gần nhau, và tất cả những gì nàng có thể thấy là vòng tròn mảnh màu xanh lục bao quanh đồng tử sẫm tối của chàng.

“Thư giãn nào,” chàng lại nói. “Ta sẽ không làm nàng đau đâu.”

Nàng đưa môi lên tìm môi chàng. Lần này, họ gặp nhau bằng một vũ điệu nhẹ nhàng, tinh tế. “Em biết.”

Và nàng đã biết. Bằng cách nào đó, nàng biết rằng chuyện này rất khác. Rằng không cần phải vội vã. Cơ thể nàng hòa vào chàng, đầu hàng trước sức mạnh và nhu cầu của chàng. Cả nhu cầu của chính nàng nữa.

Hông chàng đẩy tới trước. Nàng mở rộng quanh chàng trong lúc chàng tiến vào sâu hơn. Sự đầy đặn xâm chiếm nàng, nhưng không thấy cơn đau hay bất ngờ nào ập vào cơ thể nàng.

“Sắp được rồi,” chàng thì thầm.

Mắt nàng mở to khi chàng tiến vào sâu hơn rồi chàng dừng lại, thật sâu bên trong khiến nàng không thở nổi. Chàng bao trọn lấy nàng, ôm nàng trong vòng tay, siết chặt lấy nàng khi bắt đầu chuyển động theo nhịp đều đều chậm rãi và quyến rũ khiến nàng điên lên vì thèm muốn.

Những cơ bắp trên lưng chàng nhô lên rồi hạ xuống. Những ngón tay nàng quờ quạng trên da thịt chàng theo một nhịp điệu cuồng loạn khi nàng tìm chỗ bám. Cần phải có thứ gì đó để giữ nàng lại trước khi nàng bị cơn bão cuốn đi.

Chuyển động của chàng bắt đầu tăng lên, nhanh hơn và mạnh mẽ hơn. Hơi thở hỗn hển của hai người hòa vào nhau trong làn không khí ấm đằm hương yêu đương.

“Vòng chân nàng quanh người ta đi,” chàng chỉ dẫn. “Ôm chặt lấy ta nào.”

Nàng quấn cả người quanh chàng cho đến khi nàng chắc chắn họ đã gắn chặt vào nhau đến mức không gì có thể tách ra được.

Cảm giác thôi thúc gia tăng cho đến khi nàng co thắt liên tục, điên cuồng muốn được... phóng thích. Thở rất đau, nên nàng không làm thế. Tuy ngực nàng phản đối nhưng nàng vẫn bám chặt lấy, với lấy thứ gì đó mà nàng không hề biết.

Rồi sau đó nàng bung ra, tách ra như những sợi chỉ trên một tấm thảm thêu chưa hoàn thiện. Nàng hét lên, hoặc cố hét lên, nhưng miệng Ewan đang khép chặt miệng nàng, và chàng nuốt chửng tiếng hét thảng thốt của nàng.

Nàng không còn kiểm soát được mình nữa. Nàng không nghĩ được gì. Chỉ có thể cảm nhận, bất lực và chỉ biết nằm trong vòng tay Ewan trong lúc chàng thì thầm những lời êm ái bên tai nàng.

Hoàn toàn bối rối trước những điều vừa diễn ra, nàng dán chặt đôi mắt mơ hồ vào chồng mình và vẻ đau đớn trên khuôn mặt nhăn lại của chàng. Chàng đẩy vào thật mạnh thêm lần nữa, tiến thật sâu vào bên trong nàng. Rồi chàng đổ sập xuống người nàng, trút hạt giống của mình vào trong nàng.

Nàng dụi mặt vào hõm cổ chàng, cảm thấy thỏa mãn và rã rời đến nỗi nàng muốn nằm trên giường đến tận năm sau. Ewan nằm trên người nàng một lúc lâu rồi mới giải thoát nàng khỏi sức nặng của mình và lăn sang bên cạnh.

Chàng kéo nàng vào lòng, tay vuốt tóc nàng, môi đặt một nụ hôn lên thái dương nàng và áp má vào đầu nàng.

[@STENT](#)

Tâm trí đang rối bời của nàng không hiểu được những gì vừa xảy ra. Chỉ có một điều đang xoay vần trong đầu nàng.

“Ewan?” Nàng thì thầm.

Mất một lúc chàng mới đáp lại. “Sao cơ?”

“Em đã sai rồi.”

Chàng xoay người, dụi mặt mình vào má nàng. “Nàng sai chuyện gì?”

“Chàng rất thành thạo trong chuyện gối chăn”

Chàng cười khùng khục và ôm nàng chặt hơn. Ngáp to, nàng rúc người sâu hơn vào vòng tay chàng và nhắm mắt lại.

Chương 16

Khi Mairin tỉnh dậy, nàng mất phương hướng trong giây lát. Nàng chớp mắt để xua đi sự mơ hồ. Đầu nàng vẫn còn mụ mẫm nhưng cơ thể nàng, dù vẫn còn đau nhức sau cơn bão tình, lại ấm áp và thỏa mãn một cách kỳ lạ. Ánh sáng ló qua cửa sổ và vàng mặt trời trên cao cho nàng biết mình đã ngủ lâu hơn dự định rất nhiều.

Gertie sẽ không hài lòng đâu, và Mairin sẽ phải chờ đến bữa trưa. Nhắc đến đó mới nhớ, có lẽ đã đến trưa rồi cũng nên.

Ngay lập tức, nàng nhớ lại chuyện đêm qua. Hơi nóng bốc lên từ sâu trong bụng nàng và lan dần lên cho đến khi hai má nàng đỏ bừng. Nàng ngồi dậy, nhận ra mình đang khỏa thân, nàng túm lấy chăn và kéo lên đến tận cằm, rồi lại chán nản bỏ nó xuống.

Nàng đang ở một mình trên giường. Không ai nhìn thấy cả. Tuy vậy, nàng vẫn trèo ra khỏi giường, vội vàng mặc quần áo.

Tóc nàng rối bù. Khẽ chạm tay lên má, Mairin cảm thấy hơi nóng vẫn còn ở đó. Có lẽ trông nàng đỏ như một cục than hồng vậy.

Nàng thực sự đã bảo lãnh chúa rằng chàng không có kỹ năng chăn gối. Phải, chàng đã chứng minh cho nàng thấy điều ngược lại. Chàng đã làm những việc mà nàng chưa bao giờ hình dung ra được là hai người sẽ làm với nhau. Miệng chàng... và cả lưỡi chàng.

Mặt nàng lại nóng bừng, nàng nhắm mắt lại vì xấu hổ. Làm thế nào nàng có thể đối mặt với chàng nữa đây?

Mairin rất yêu Mẹ Serenity. Nàng tin bà hơn tất cả mọi người. Vị nữ tu đó đối xử với nàng thật tốt. Cả kiên nhẫn nữa. Phải. Lòng kiên nhẫn của bà giống y như Job^[1] khi bà giảng giải cho Mairin và trả lời tất cả những câu hỏi của nàng. Nhưng hình như càng ngày nàng càng nhận ra vị nữ tu đó đã bỏ qua rất nhiều chi tiết về việc ái ân. Và hôn nữa.

[[1]] Một người được nhắc đến trong kinh thánh — người đã trải qua nhiều thử thách về đức tin và cuối cùng nhận được phần thưởng xứng đáng mà Chúa trời ban cho vì lòng kiên nhẫn.

Mairin cau mày khi nàng nghĩ đến sự khác biệt giữa lời dạy của người phụ nữ luống tuổi đó với thực tế đáng ngạc nhiên của chuyện chăn gối. Nếu như vị nữ tu đó nói sai về việc hôn nhau... và làm tình... thì bà còn nhầm lẫn về những chuyện gì nữa? Mairin đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc và dốt nát.

Không thể chìm đắm mãi trong sự ngu ngốc của mình, nàng quyết định sẽ nhờ người giải đáp về chuyện đó. Christina... chà, cô ấy còn trẻ quá, cũng chưa kết hôn nữa. Gertie thì khiến Mairin sợ hãi bằng những lời lẽ sắc bén của bà. Thêm vào đó, có lẽ bà ấy sẽ cười vào mặt Mairin và đuổi nàng ra khỏi bếp mất. Vậy là chỉ còn lại Maddie. Bà ấy lớn tuổi hơn và có lẽ là từng trải hơn. Ngoài ra, bà ấy đã có chồng nên chắc chắn bà ấy sẽ biết nhiều về chuyện giường chiếu và biết ai đúng, ai sai.

Cảm thấy tốt hơn về kế hoạch của mình, nàng chải tóc và tết nó lại để trông không có vẻ như là mình vừa trải qua một đêm ái ân cuồng nhiệt. Sau đó nàng ra khỏi phòng và xuống cầu thang.

Mairin chán nản khi thấy Cormac đang chờ ở sảnh. Ngay khi nàng bước vào, anh ta liền đứng lên và bước đến cạnh nàng. Nàng ném cho anh ta một cái nhìn bực tức, nhưng anh ta chỉ mỉm cười và chào nàng.

Quyết định không khuyến khích anh ta thêm nữa, nàng vờ như anh ta không ở đó rồi đi vào bếp để đối mặt với cơn thịnh nộ của Gertie. Khi nàng đến ngưỡng cửa, tiếng om sòm trong đó ngăn bước chân nàng lại.

Có tiếng đổ vỡ loảng xoảng của bát đĩa vang lên và giọng Gertie át cả âm thanh đó khi bà quở trách một cô phụ bếp.

Giờ chắc không phải lúc thích hợp để xin một bữa ăn sáng muộn từ người đầu bếp cáu kỉnh.

“Ừm, Cormac?”

“Vâng, phu nhân.”

“Sắp đến giờ ăn trưa chưa? Nói thật là sáng nay ta ngủ quên mất. Đêm qua ta ngủ không được ngon,” nàng nói vội, không muốn Cormac nghĩ rằng việc nàng dậy muộn có liên quan đến chuyện khác.

Anh ta đưa mu bàn tay lên để giấu nụ cười rồi cố tỏ ra nghiêm nghị. Nàng trừng mắt nhìn anh ta vì suy nghĩ của anh ta đã thể hiện rõ ràng rành rành qua ánh mắt đầy vẻ thấu hiểu.

“Có lẽ chàng đã đi khoe khoang với tất cả mọi người rồi,” nàng lẩm bẩm.

“Sao thế, phu nhân?” Cormac vừa nói vừa nghiêng người về phía trước.

“Không có gì.”

“Gần đến giờ ăn trưa rồi. Cùng lắm là một giờ nữa. Nếu cô đói, tôi sẽ bảo Gertie làm đồ ăn cho cô.”

“Không, ta chờ được. Ta còn có việc phải làm.”

Nàng bước đi chậm rãi, hy vọng Cormac sẽ tinh ý nhận ra và đi chỗ khác. Nhưng anh ta theo nàng sát gót, cũng giữ tốc độ y chang nàng khi nàng đi xuống cầu thang ra ngoài.

Đón chào nàng là những tia nắng ấm áp dù trời vẫn đang se lạnh. Nàng không nhớ ra chiếc khăn choàng Maddie đã để lại cho mình, và nàng cũng không muốn phải quay lên gác để lấy nó. Trừ khi...

Nàng quay lại và mỉm cười ngọt ngào với Cormac. “Ta quên khăn choàng trong phòng lãnh chúa rồi, trời thì vẫn còn hơi lạnh. Anh có thể lấy nó giúp ta được không?”

“Tất nhiên là được, phu nhân. Cô mà bị lạnh thì sẽ không tốt đâu. Ngài lãnh chúa sẽ không hài lòng về việc đó. Xin cô chờ ở đây và tôi sẽ đi lấy nó ngay.”

Nàng đứng ra vẻ nghiêm trang cho đến khi anh ta biến mất vào trong lâu đài rồi nhanh chóng bước đi, cẩn thận tránh khu vực sân trong. Trên đường đi, nàng gọi hai người phụ nữ lại và hỏi xem họ có biết Maddie ở đâu không. Biết rằng Maddie đang ở trong nhà tranh của mình sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ buổi sáng, Mairin rào bước đến khu nhà tranh nằm gọn gàng bên trái tháp.

Khi đến trước cửa nhà Maddie, nàng hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa. Một lúc sau, Maddie mở cửa và có vẻ ngạc nhiên khi thấy Mairin xuất hiện ở đó.

“Thưa phu nhân! Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Mairin liếc ra sau để chắc chắn Cormac không ở ngay sau lưng mình.

“Có đấy. Ta hy vọng bà chỉ dẫn cho ta một số chuyện,” Mairin nói nhỏ. “Nói riêng thôi.”

Maddie bước lùi lại và mời Mairin vào nhà. “Tất nhiên rồi. Mời cô vào. Cô có muốn dùng chút đồ ăn nhẹ không? Tôi đang hâm lại món thỏ hầm. Chồng tôi rất thích ăn món thịt hầm nóng vào bữa trưa, nhưng lát nữa anh ấy mới về.”

Nhớ ra là mình chưa ăn sáng và bụng đang réo gào cồn cào, Mairin hít hà mùi hương hấp dẫn tuyệt vời đang tỏa ra từ bếp.

“Nếu không phiền bà. Sáng nay ta ngủ quên,” Mairin thiếu não nói.

Maddie mỉm cười và ra hiệu cho Mairin đi theo mình vào một góc nhỏ trong nhà dùng làm nơi nấu nướng. “Tôi nghe nói sáng nay Gertie khá tức giận.”

Mairin gật đầu. “Ta sợ chết khiếp lúc bước vào bếp, vì đã lỡ mất bữa sáng rồi.”

Maddie kéo một chiếc ghế và mời Mairin ngồi, sau đó bà xúc một ít thịt hầm ra tô, đưa nó cho Mairin và ngồi xuống đối diện nàng.

“Giờ thì, thưa phu nhân, cô muốn tôi hướng dẫn chuyện gì vậy?^”

Mairin đang định mở miệng thì tiếng gõ cửa vang lên. Maddie cau mày nhưng vẫn đứng dậy xem ai đang gọi. Một lát sau, bà quay lại cùng với Christina và Bertha, mắt họ tròn lên khi thấy Mairin đang ngồi bên bàn của Maddie.

“Ồ, phu nhân,” Christina thốt lên. “Chúng tôi đến xem Maddie có biết cô đi đâu không. Cormac khiến tất cả náo loạn để tìm cô đấy.”

Mairin thở dài. “Ta đã bảo anh ta đi lấy giúp khăn choàng để ta có thể đến xin lời khuyên của Maddie về một số việc. Đây là chuyện riêng, mọi người thấy đấy, để Cormac nghe thấy thì không tiện lắm.”

Bertha toe toét. “Vậy thì chúng ta không cần phải nói cho anh ta biết cô đang ở đâu.”

Mairin gật đầu tỏ vẻ biết ơn và mong hai người phụ nữ sẽ đi ngay, nhưng họ lại ngồi xuống bên bàn, Bertha còn vươn người tới trước với vẻ hứng thú.

“Vậy phu nhân cần tư vấn về chuyện gì ạ? Chúng tôi rất sẵn lòng giúp đỡ. Bây giờ cô là bà chủ của chúng tôi rồi.”

“Phu nhân đã nói đó là chuyện riêng mà,” Maddie rầy la.

Mairin gật đầu. “Phải. Thực ra là một chuyện rất tế nhị.”

Hơi nóng chạy lên má nàng và nàng chắc chắn là mặt mình đang đỏ lựng.

“À, vấn đề phụ nữ,” Bertha nói tỏ vẻ hiểu biết. “Cô có thể nói với chúng tôi mà. Chúng tôi rất kín đáo.”

Maddie gật đầu xác nhận trong khi Christina trông đầy bối rối.

“Ừm,” Mairin miễn cưỡng bắt đầu. “Có lẽ việc này tham khảo ý kiến của nhiều người sẽ tốt hơn. Ta hơi khó xử trước những thông tin trái chiều mà mình nhận được. Mọi người biết đấy, Mẹ Serenity đã hướng dẫn ta về chuyện giường chiếu.”

“Lạy Chúa tôi,” Bertha thì thầm. “Đừng nói với tôi là cô đã nghe theo *mọi* chỉ dẫn từ một nữ tu có tuổi nhé.”

Giật mình, Mairin nhìn chăm chăm người phụ nữ đó. “Phải, Mẹ Serenity hiểu biết tất cả mọi chuyện. Bà ấy không bao giờ nói dối ta. Ta nghĩ có lẽ ta đã hiểu nhầm những lời chỉ dẫn của bà. Có quá nhiều mà.”

Maddie lắc đầu và tặc lưỡi.

“Xin cứ nói cho chúng tôi biết những gì cô biết. Tôi đảm bảo với cô rằng Mẹ Serenity của cô, mặc dù có ý tốt, nhưng rất có khả năng bà ấy đã không thể chỉ dẫn cho cô đến nơi đến chốn.”

“Ừm, bà hướng dẫn ta cách hôn, và lãnh chúa -” nàng ngừng lại, xấu hổ trước việc nói ra những suy nghĩ của mình.

“Xin cứ nói tiếp.” Lần này Christina xen vào, hai mắt tròn lên vì tò mò.

“Ừm, chàng dùng lưỡi. Mẹ Serenity không bao giờ đề cập đến chuyện dùng lưỡi khi hôn cả. Bà nói điều đó khá rõ ràng.”

Maddie và Bertha cười khúc khích, đưa mắt liếc nhìn nhau vẻ hiểu biết.

“Nào, vậy cô có thích nụ hôn của lãnh chúa không?” Maddie hỏi.

Mairin gật đầu. “Có chứ, và ta phải thừa nhận là ta cũng làm thế. Chuyện đó khá là... khó thở. Ta chẳng hiểu gì cả.”

“Hôn bằng lưỡi ư?” Mắt Christina mở to.

Maddie cau mày nhìn Christina rồi đưa tay ra hiệu cho cô im lặng. “Cô bé, cô chưa đủ lớn để nghe chuyện này đâu. Sao cô không ra ngoài để canh chừng Cormac nhỉ?”

Mairin để ý thấy vẻ mặt tiu nghỉu của Christina nhưng cô nàng không phản đối, đứng lên và ra khỏi phòng. Chỉ khi tiếng đóng cửa vang lên, Bertha và Maddie mới quay sang Mairin.

“Đó là tất cả những gì cô muốn biết ư?” Maddie hỏi.

Mairin nhấp nhóm trên ghế và bắn khoả không biết mình có nên dừng lại và quay trở về để Cormac giảng giải cho nàng nghe về việc tự ý bỏ đi của mình không.

“Phu nhân,” Bertha nói bằng giọng chân thành. “Cứ hỏi chúng tôi những gì cô muốn. Chúng tôi sẽ không kể chuyện cổ tích cho cô đâu.”

Mairin hắng giọng, “Ừm, ta đã nói với lãnh chúa là chàng không có kinh nghiệm trong chuyện chăn gối.”

Cả hai người phụ nữ lộ vẻ kinh hoàng đến mức Mairin cảm thấy hối hận vì đã nói ra chuyện lý thú đó. Sau đó hai người họ cười phá lên. Họ cười lâu và to đến mức phải gạt nước mắt đang chảy dài trên má.

“Vây lãnh chúa phản ứng thế nào?” Maddie thở hỗn hển giữa tràng cười sặc sụa.

“Không được tốt lắm,” Mairin càu nhàu. “Sau đó ta đã nói với chàng là mình sai rồi.”

Bertha cười toe toét. “À, đúng thế mà, phải không?”

Maddie gật đầu khuyến khích. “Ngài đã chứng minh là cô đã sai, phải không? Cô không thể đổ lỗi cho ngài được, cô gái trẻ ạ. Đó là lần đầu tiên của cô. Ngài không thể làm gì nhiều để giảm nhẹ chuyện đó được. Tốt hơn là chấp nhận chuyện đó và cho qua thôi, tôi cho là vậy.”

“Nhưng chàng...”

“Ngài làm sao?” Bertha hỏi.

“Chuyện đó không đứng đắn,” Mairin thì thầm.

Maddie cố nhin cười bằng cách đưa tay lên che, nhưng ánh mắt nháy nhót. “Nhưng cô thích điều đó mà, phải không?”

“Phải,” Mairin thừa nhận. “Chàng làm những điều mà...”

“Những điều như thế nào?”

“Chàng dùng miệng.” Mairin cúi người tới và thì thầm, “Bên dưới ấy. Cả trên..”

“Ngực của cô nữa chứ gì?” Bertha hỏi.

Mairin nhắm mắt vì xấu hổ và gật đầu.

Cả hai người phụ nữ cười rúc rích và ngả người ra ghế.

“Nghe có vẻ lãnh chúa đã làm đúng rồi đấy,” Maddie nói, sự đồng thuận toát ra trong giọng nói. “Cô thật may mắn khi có một người đàn ông dày dạn kinh nghiệm trên giường. Không phải người phụ nữ nào cũng được như thế đâu.”

Mairin cau mày. “Không ư?”

Bertha lắc đầu. “Đừng nói với bất kỳ ai là tôi nói với cô điều này, nhưng Michael của tôi, ừm, chàng phải mất mấy năm mới có kỹ năng ấy đấy. Nếu không phải vì tôi đã nói chuyện với một số phụ nữ lớn tuổi hơn mình, tôi cũng không chắc là chúng tôi có làm chuyện đó đúng không nữa.”

“Ồ phải, chuyện đó cũng y như chuyện của Ranold nhà tôi,” Maddie nói. “Lúc nào ông ấy cũng vội vàng. Cho đến khi tôi dọa là mình sẽ không cho ông ấy làm thế nữa, ông ấy mới cố gắng rèn luyện kỹ năng đấy.”

Đầu Mairin quay cuồng trước những lời nói của hai người phụ nữ. Những chuyện riêng tư như thế dường như không làm họ ngại ngùng gì cả. Còn Mairin thì cảm thấy mình như muốn chui xuống đất.

Maddie đưa tay qua bàn, nắm lấy tay Mairin. Bà siết nhẹ tay nàng và mỉm cười. “Tôi cho cô một vài lời khuyên thế này nhé. Nếu cô không ngại nhận chúng từ một người đứng tuổi.”

Mairin chậm rãi gật đầu.

“Bản thân người đàn ông của cô giỏi thôi thì vẫn chưa đủ. Cô cũng cần một số kỹ năng cho chính mình.”

Bertha gật đầu hưởng ứng. “Phải, đúng vậy. Nếu cô khiến cho người đàn ông của mình thỏa mãn trên giường, anh ta sẽ không bao giờ có lý do gì để đi lạc cả.”

Đi lạc ư? Mairin nhìn họ với ánh mắt kinh hoàng. Hai người đang bảo tôi là lãnh chúa sẽ không chung thủy ư?

“Không, tất nhiên là chúng tôi không có ý gièm pha. Nhưng sự thật là vậy, thà cẩn thận một tí còn hơn sau này phải hối hận. Cô cần phải làm cho lãnh chúa được thỏa mãn. Đàn ông dễ bảo hơn nhiều nếu họ được thỏa mãn gối chăn,”

Maddie đập vào vai Bertha và cười. “Phải, đúng vậy đấy. Muốn xin xỏ điều gì thì tốt nhất là nên nói sau khi đã ân ái thỏa thuê.”

Dễ bảo thì tốt. Mairin thích ý đó. Và giờ thì mỗi lần khoản về sự chung thủy của Ewan bắt đầu nhen nhóm trong đầu nàng, nàng không thể bỏ qua nó được. Có chắc là chàng sẽ không làm thế không?

“Ta nên biết điều gì?” Mairin hỏi.

“Chà, cô nói là ngài dùng miệng. Cô biết đó, ở bên dưới đó,” Bertha nói với đôi mắt lấp lánh, “Cô cũng có thể làm như thế với ngài. Chuyện đó chắc chắn sẽ khiến ngài phát điên lên.”

Mairin chắc chắn là sự thiếu hiểu biết của nàng đã thể hiện rõ mồn một trên khuôn mặt mình. Kể cả sự kinh hãi nữa. Nàng định nói gì đó, nhưng hình ảnh mà Bertha vừa gợi lên cứ lớn vồn trong đầu mà nàng không sao xóa đi được.

“Làm thế nào...” Nàng thậm chí còn không thể nói hết câu. Nàng nên hỏi điều gì bây giờ?

“Cô vừa làm phu nhân sốc đấy,” Maddie nói về quả trách.

Bertha nhún vai, “Chẳng việc gì phải vòng vo cho mệt. Cô gái trẻ này cần phải học một số điều từ ai đó. Mẹ Serenity của cô ấy chắc chắn đã không giúp được gì rồi.”

Maddie lại đặt tay lên tay Mairin. “Bertha muốn nói rằng một người đàn ông cũng thích

được hôn... ở dưới ấy.”

Mairin chắc chắn là máu đang rỉ ra từ hai má mình. Hôn ư?

“Cô thích điều đó mà, phải không?” Bertha hỏi. “Đàn ông cũng thế. Anh ta thích được chạm và vuốt ve bằng tay, miệng và lưỡi của người đàn bà.”

Đúng là Mairin đã rất thích những sự động chạm của Ewan. Và nụ hôn của chàng nữa. Chàng dùng lưỡi rất giỏi. Phải, nàng thích lưỡi của chàng, ngay cả khi chàng làm những điều không đúng đắn lắm với nó.

“Cho miệng... miệng... ta... lên... cái... đó...” Nàng không thể nói ra từ đó. “Chuyện đó thật thiếu đoan trang!”

Bertha đảo mắt còn Maddie cười rữ.

“Muốn làm tình giỏi thì chẳng thể đoan trang được đâu, phu nhân ạ,” Maddie nghiêm chỉnh nói. “Nếu cô muốn đoan trang thì chuyện đó chẳng còn gì hấp dẫn nữa.”

Bertha gật đầu, môi cô mím lại và đầu gật gù. “Nô đùa hơi tục tĩu một chút nhưng vui thì chẳng có gì sai trái đâu.”

Mairin gần như không thể tin được vào những điều mình đang nghe. Nàng sẽ phải suy nghĩ kỹ về vấn đề này. Mairin chưa kịp cảm ơn Maddie và Bertha thì một tiếng giộng cửa khiến cả ba giật thót mình.

Maddie đứng lên và đi ra mở cửa, Mairin cùng Bertha đứng ngay sau bà. Mairin biết rất rõ là ai đang đứng ngoài cửa, nhưng khi Maddie mở nó ra, chuyện tồi tệ hơn Mairin lo sợ rất nhiều.

Không phải là Cormac đang đứng chờ ngoài cửa để quở trách nàng. Mà là Ewan đứng đó cùng Caelen, hai tay chàng khoanh trước ngực, cái quắc mắt càng khiến mặt chàng tối hơn. Christina đứng sang một bên, ánh mắt đầy vẻ biết lỗi.

“Nàng có muốn giải thích gì không?” Ewan hỏi.

Chương 17

Thay vì trả lời chồng, Mairin quay sang Maddie và Bertha rồi khẽ nhún gối chào lịch sự. “Cảm ơn hai người vì đã tư vấn giúp ta.”

Khi nàng quay lại, Ewan vẫn nhìn nàng chăm chăm còn Caelen trông có vẻ tức tối vì đã bị triệu đi để làm một việc vặt là tìm Mairin. Nàng cố gắng đi qua Ewan sau khi rời khỏi ngôi nhà của Maddie, nhưng chàng không nhân nhượng. Nàng xô chàng ra nhưng chàng không di chuyển.

Cuối cùng nàng lùi lại. “Ngài muốn nói chuyện với em ư, thưa Lãnh chúa?”

Ewan buông một hơi thở dài nãy nê rồi túm chặt lấy cánh tay nàng. Mairin vẩy tay với hai người phụ nữ khi Ewan kéo nàng đi. Nàng sẩy chân và phải chạy để theo kịp chàng, nếu không nàng sẽ bị kéo lê đi trên mặt đất bởi ông chồng đang như phải bồng của mình mất.

Mairin ngoái ra đằng sau thì thấy Caelen đang theo sát gót. Nàng bắn cho anh ta một tia nhìn bất mãn với hy vọng anh ta sẽ đi chỗ khác, nhưng anh ta không có vẻ gì là ấn tượng với lời yêu cầu thầm lặng của nàng.

Cuối cùng, Ewan cũng dừng lại sau khi rời dây nhà tranh một đoạn. Chàng đứng trước mặt nàng, to lớn sừng sững như một chiến binh đang sục sôi muốn được báo thù. Mặc dù nàng đã cố đối diện với chàng một cách anh dũng nhất, phần nào đó trong nàng xẹp xuống như một quả bóng xì hơi. Chàng đang cáu. Không, cáu không đủ để diễn tả tâm trạng của chàng. Chàng đang điên tiết mới đúng.

Phải mất một lúc chàng mới có thể quở trách nàng. Miệng chàng mở ra rồi lại đóng vào mấy lần và chàng nhìn đi chỗ khác như thể đang cố lấy lại bình tĩnh.

Mairin ngoan ngoãn chờ đợi, hai tay đan vào nhau, nàng ngẩng lên nhìn chàng bằng đôi mắt mở to.

“Đừng có nhìn ta bằng đôi mắt ngây thơ đó nữa,” Ewan gầm gừ. “Nàng đã trái lệnh ta. Một lần nữa. Có lẽ ta nên nhốt nàng vào phòng thì tốt hơn. Nhốt mãi mãi.”

Khi nàng không đáp lại lời dọa nạt đó, Ewan thở ra.

“Nào? Nàng giải thích như thế nào khi bắt Cormac đi làm một việc vặt rồi nhanh chóng biến mất khỏi sự bảo vệ của anh ta?”

“Em cần nói chuyện với Maddie,” Mairin đáp.

Ewan nhìn nàng một lúc lâu. “Thế ư? Nàng không chỉ phớt lờ lệnh của ta mà còn hành động bất cần, không quan tâm gì đến sự an toàn của bản thân, tất cả chỉ vì muốn nói chuyện với Maddie ư?”

“Đó là chuyện tế nhị mà,” Mairin phản kháng.

Ewan nhắm mắt và môi chàng chuyển động mà không thành tiếng. Chàng đang đếm ư? Những lúc như thế này thì học toán phỏng có ích lợi gì cơ chứ?

“Và nàng không thể để Cormac đi cùng nàng đến nhà Maddie?”

Nàng kinh hãi nhìn chàng. “Không! Tất nhiên là không thể rồi. Chuyện đó không thể để cho một người đàn ông nghe được. Đó là chuyện riêng tư và em không muốn nói chuyện đó ra trước mặt bất cứ người nào.”

Mắt Ewan đảo lên trời. “Anh ta có thể chờ bên ngoài ngôi nhà cơ mà.”

“Biết đâu anh ta nghe trộm qua cửa sổ thì sao,” Mairin cãi lại.

“Thời gian của ta rất quý giá, ta không thể lãng phí hết cả pháo đài để tìm nàng mỗi lần nàng quyết định phải nói chuyện riêng với cánh phụ nữ,” Ewan tuyên bố. “Kể từ giờ trở đi, một là nàng phải có em trai ta hoặc chỉ huy của ta đi cùng, hai là nàng bị giam trong phòng. Nàng hiểu chưa?”

Caelen cũng không thoải mái trước lời yêu cầu của Ewan không kém gì nàng. Rõ ràng là anh ta bức mình trước nhiệm vụ mà Ewan giao phó.

“Ta hỏi, nàng đã hiểu chưa?”

Mairin miễn cưỡng gật đầu.

Ewan quay lại và chỉ vào Caelen. “Chú đi cùng Mairin. Ta cần phải giải quyết một số việc gấp.”

Vẻ cau bẳn trên khuôn mặt Caelen không khiến cho Mairin thoải mái, vậy nên nàng thè lưỡi ra với anh ta khi Ewan bước về phía sân luyện tập.

Caelen khoanh tay trước ngực và trừng mắt nhìn Mairin. “Có lẽ tốt hơn hết là chị quay về đại sảnh để ăn trưa.”

“Ồ, nhưng tôi không đói nữa rồi,” Mairin vui vẻ nói. “Maddie đã rất tử tế mời tôi ăn một tô thịt thỏ hầm.”

Caelen cau mày. “Vậy thì có lẽ chị nên về phòng và ngủ một giấc đi. Ngủ lâu vào.”

“Mẹ Mairin! Mẹ Mairin!”

Mairin quay về phía phát ra giọng của Crispen và thấy nó đang chạy về phía mình, đằng sau có thêm ba đứa trẻ nữa.

“Mẹ đi chơi cùng chúng còn đi,” Crispen nói và kéo tay nàng. “Bọn con đang chạy thi và cần mẹ làm trọng tài.”

Nàng mỉm cười rồi để cho Crispen kéo mình đi cùng mấy đứa bạn đang háo hức của thằng bé. Bọn chúng thi nhau nói, đứa nào cũng tự nhận là mình chạy nhanh nhất và khẩn khoản đòi Mairin quan sát chúng khi chúng chạy.

Caelen thở dài rõ to rồi sải chân nhanh hơn để theo kịp họ, nhưng Mairin chẳng thèm quan

tâm đến anh ta. Nếu anh ta cần phải theo dõi nhất cử nhất động của nàng, nàng sẽ cố hết sức để giả vờ coi như anh ta không có mặt ở đó.

Nàng cười khẽ trước ý nghĩ một người đàn ông quá khổ như Caelen lại có thể bị phớt lờ. Anh ta cũng đáng sợ và to lớn y như bất kỳ người lính nào khác của Ewan và anh ta sừng sững như một cái cây khổng lồ khi đứng trước mặt nàng.

Không, nàng sẽ không thể giả vờ là anh ta đang không đi theo mình, nhưng ít ra thì nàng cũng có thể phớt lờ anh ta.

Liếc nhìn vẻ mặt khó chịu của anh ta khiến nàng đột nhiên cảm thấy tội lỗi. Nàng nhú mày. Nàng không muốn cảm thấy tội lỗi. Nàng không muốn bị mất tự do như thế này sau khi đã rời tu viện.

Tuy vậy, cảm giác dần vất vẩn dâng lên cho đến khi nàng vận vẹo hai tay trước mặt trong lúc đi theo Crispen và những đứa trẻ khác đến một khu vực ở gần pháo đài.

Nàng đột nhiên dừng lại và quay ngoắt về đằng sau, khiến Caelen suýt nữa thì va vào nàng. “Tôi đã quyết định sẽ hợp tác và để chú tháp tùng tôi quanh đây.”

Caelen chỉ nhướn một bên mày lên tỏ vẻ hoài nghi. “Chị mong tôi tin rằng chị sẽ ngoan ngoãn nghe theo mong muốn của Ewan ư?”

Nàng nảo nề lắc đầu. “Tôi đã không công bằng. Tôi xin lỗi. Việc lãnh chúa của chú cư xử quá quắt không phải là lỗi của chú. Không, lỗi đó là của chàng. Chú chỉ đang làm nhiệm vụ của mình thôi. Tôi nên cố gắng làm cho việc đó dễ dàng hơn với chú. Tôi biết khá rõ gánh nặng mà chàng đặt lên vai chú.”

Nếu nàng trông mong anh ta phủ nhận việc nàng là một gánh nặng thì nàng sẽ thất vọng nặng nề. Anh ta chỉ nhìn nàng với vẻ mặt chán chường.

“Dù sao thì tôi cũng hứa rằng tôi sẽ không giở trò gì nữa,” nàng trịnh trọng nói.

Nàng quay lại với lũ trẻ, lúc này chúng đang tranh cãi xem ai là người chạy trước. Nàng vào can thiệp, vừa cười vừa xua những bàn tay đang hăng hái vươn lên.

Một tiếng sau, nàng mệt lử. Ai mà biết là trẻ con có thể làm người ta mệt đứt hơi như thế? Mairin ngừng đuổi theo Crispen và cúi gặp người xuống, thở hổn hển theo cái cách không được tao nhã cho lắm.

Sau đó, lũ trẻ đang la hét vây lấy nàng. Nàng quay ra và thấy Caelen nhăn nhó quan sát mọi việc.

“Tôi nên bảo chú đuổi theo bọn trẻ,” nàng nói to. “Chú được giao nhiệm vụ canh chừng tôi mà.”

“Bảo vệ chứ không phải chặn trẻ,” Caelen đáp lại gọn lỏn.

“Ta nghĩ là chúng ta nên tấn công anh ta,” Mairin thì thầm.

“Ồ, làm thôi!” Crispen thì thầm lại.

“Đúng rồi, đúng rồi,” lũ trẻ vây quanh họ đồng thanh.

Mairin mỉm cười khi suy nghĩ xấu xa đó hiện ra. Hình ảnh một chiến binh chạy vòng vòng cầu xin được tha sẽ là một cảnh tượng rất đáng xem.

“Được rồi,” nàng thì thầm đáp lại. “Nhưng chúng ta phải làm kín đáo thôi.”

“Như các chiến binh vậy.” Robbie hét lên.

“Phải, như các chiến binh. Như cha các cháu vậy,” nàng nói thêm.

Bọn con trai ưỡn ngực lên, nhưng một số đứa con gái có vẻ bất mãn.

“Thế chúng cháu thì sao ạ, phu nhân Mairin?” Gretchen, một bé gái tám tuổi hỏi. “Con gái cũng có thể là chiến binh mà.”

“Không được!” Crispen nói bằng giọng ghê sợ. “Chiến đấu chỉ dành cho đàn ông. Các cô gái cần được bảo vệ. Cha ta nói thế.”

Ánh mắt của các cô bé rất tức giận, thế là để ngăn chặn cuộc nội chiến giữa bọn trẻ, Mairin tùm chúng lại. “Phải, con gái cũng có thể là chiến binh, Gretchen ạ. Những điều chúng ta phải làm như sau.”

Họ chụm vào nhau và nàng thì thầm hướng dẫn cho lũ trẻ.

Bọn con trai không thích thú lắm với vai trò của mình trong cuộc tấn công. Bọn con gái lại rất hào hứng. Sau khi nắm lại nhiệm vụ, các cô bé tản ra và đi về phía pháo đài. Ngay khi đi qua Caelen, chúng dừng chân và quay lại để hù dọa anh ta từ đằng sau. Caelen vẫn còn đang bị phân tâm bởi một đám con trai om sòm đang tiến lại phía anh từ đằng trước.

Anh ta hoài nghi nhìn Crispen rồi nhìn sang Mairin. Nàng chỉ mỉm cười ngây thơ và chờ đợi.

Caelen không biết thứ gì vừa va vào mình. Hét lên như những con yêu tinh nhỏ, mấy đứa con gái lao bổ vào anh từ phía sau. Chúng nhảy lên lưng rồi trèo lên người anh như một đám châu chấu.

Hét lên vì ngạc nhiên, Caelen đổ sầm xuống giữa một đồng chân tay và tiếng hét vì thích thú. Bọn con trai, không nằm ngoài cuộc vui, cũng hét lên ầm ĩ và nhảy chồm lên đồng người trước mặt.

Sau khi ngạc nhiên và tiếng kêu la lúc đầu, Caelen chấp nhận đòn tấn công một cách nhẹ nhàng. Anh cười và đánh vật với lũ trẻ, nhưng rồi cuối cùng cũng phải xin tha khi bọn con gái vật anh ngã lăn ra đất và bắt đầu hàng.

Mấy cô bé nhanh chóng tuyên bố thắng cuộc trong lúc hội con trai khăng khăng cãi rằng chúng mới là người khiến Caelen phải phục tùng.

“Chú Caelen, Crispen nói rằng con gái không được làm chiến binh, rằng trách nhiệm của một người đàn ông là phải trở thành chiến binh và bảo vệ các cô gái,” Gretchen nói với vẻ chán ghét. “Nhưng phu nhân Mairin bảo rằng con gái cũng có thể làm chiến binh. Ai đúng ai sai ạ?”

Caelen cười thầm. “Crispen đúng khi nói rằng nhiệm vụ của một chiến binh là phải bảo vệ người phụ nữ của anh ta và những kẻ yếu hơn. Tuy nhiên, phu nhân của các cháu là một ví dụ rất hùng hồn cho việc một cô gái cũng có thể là chiến binh. Cô ấy có thể khiến tất cả chúng ta cầu xin tha thứ trước cuối tháng này đây.”

“Ta nghĩ là chú nói đúng, em trai ạ.”

Mairin quay lại và thấy Ewan cùng các chỉ huy của chàng đứng cách đó một khoảng không xa và nhìn cảnh Caelen chiến đấu với lũ trẻ.

Nàng lo lắng nuốt khan, chắc chắn là nàng sắp bị thuyết giáo một bài về nghĩa vụ của mình. Nhưng Ewan bước tới và bế một đứa trẻ lên để phủi bụi cho nó.

Gretchen cười toe toét với Mairin khi nó ngồi trên lồng ngực rộng của Caelen. “Cháu muốn trở thành chiến binh như lãnh chúa của chúng ta. Mới tuần trước cháu hạ được Robbie đấy.”

“Làm gì có!” Robbie gầm lên.

“Có mà.”

Trước sự hoảng hốt của nàng, Robbie lao về phía Gretchen, kéo cô bé từ ngực Caelen xuống. Tuy nhiên, nàng không cần phải lo. Cô bé rõ ràng là không nói ngoa. Gretchen vật Robbie ngã xuống và ngồi giạng chân trên người thằng bé, đè hai tay nó xuống đất.

Mairin thở dài và đi đến để ngăn chặn một cuộc chiến toàn lực giữa con trai và con gái. Ewan cũng đến cùng lúc và đưa tay kéo Robbie lên trong lúc Mairin cúi xuống để nhắc Gretchen ra khỏi cậu bé đang giãy giụa bên dưới.

Bất chợt, có cơn đau sượt qua bên hông nàng, và rồi trước sự ngạc nhiên của nàng, một mũi tên lao xuống ngay bên cạnh lỗ trẻ rồi cắm phập xuống đất. Chúa ơi, nó vừa mới bay qua giữa nàng và Ewan.

Mairin thất kinh, nàng hoảng sợ khi thấy suýt nữa thì nó đâm vào một trong số những đứa trẻ. Nàng quay ngoắt lại để tìm kẻ tấn công nhưng bị Caelen xô ngã và nằm đè trên mặt đất.

“Tránh ra!” Nàng vừa hét vừa đánh vào vai Caelen. “Chú đang làm cái quái gì thế? Bảo vệ lỗ trẻ kia kìa.”

“Yên nào!” Anh ta hét lên. “Ewan đang trông nom chúng rồi.”

“Thật là không chấp nhận được!” Mairin hét lên. “Sao họ lại có thể bất cần đến thế? Suýt nữa thì lỗ trẻ bị giết rồi đấy!”

Caelen bịt miệng nàng lại và từ từ nhắc người ra khỏi cơ thể nàng. Anh ta nhìn quanh và Mairin có thể thấy Ewan đang ôm lỗ trẻ trong tay trong khi ánh mắt sắc bén quét khắp nơi. Gannon và Cormac mỗi người giữ một vị trí bên mấy đứa bé còn lại trong lúc nằm im đợi lệnh của lãnh chúa.

Ewan chửi thề, Mairin cau mày vì chàng đã nói những điều bậy bạ trước mặt lỗ trẻ. Nàng sẽ phải nói chuyện đó với chàng ngay khi có cơ hội.

Ewan ngẩng đầu và gầm lên ra lệnh. Ngay lập tức, khu vực được bao quanh bởi những người lính của chàng. Lỗ trẻ được vội vã đưa về dưới sự canh phòng cẩn mật, còn Ewan đứng nhìn xuống Mairin.

Caelen đứng dậy và hai người kéo tay nàng lên. Nàng bị nhắc bổng lên, sau đó nàng lấy tay phủi bụi trên váy.

Mairin với tay xuống để rút mũi tên từ mặt đất lên trước khi những người khác kịp làm thế. Sau đó nàng đập nó vào ngực Ewan, nỗi sợ hãi bị thay thế bằng sự giận dữ.

“Người của chàng sao lại có thể bất cần đến thế? Lũ trẻ suýt nữa thì bị giết đấy!”

Chương 18

Ewan cũng giận dữ trước sự việc đó như vợ chàng, nhưng chàng không cho phép nàng mắng mỏ mình trước mặt quân lính.

“Nàng im lặng cho ta.”

Nàng mở to mắt và lùi lại một bước. Tốt, cuối cùng nàng cũng nhận ra địa vị của mình. Nhưng sau đó mắt nàng hẹp lại và nàng quắc mắt điên tiết với chàng.

“Em không im,” nàng thấp giọng nói. “Chàng phải dành một nơi an toàn cho lũ trẻ chơi và nô đùa thoải mái. Chơi gần sân tập của chàng như thế này rất nguy hiểm nếu lính của chàng không kiểm soát được mục tiêu của họ.”

Chàng lấy mũi tên từ nàng và kiểm tra dấu hiệu trên đó. Sau đó ngẩng lên nhìn nàng. “Cho đến khi ta biết được ai đã gây ra chuyện này, nàng thôi việc sỉ nhục lính của ta đi. Hãy quay về xem lũ trẻ thế nào. Cormac sẽ đi cùng nàng.”

Sự tổn thương lóe lên trong mắt nàng, nhưng nàng xoay người và đi nhanh, váy tung bay theo bước chân nàng.

Chàng quay sang Gannon, điên tiết trước tai nạn. “Tìm người đã bắn mũi tên này cho ta rồi mang hắn đến trước mặt ta. Không những hắn suýt nữa giết bọn trẻ mà còn suýt giết cả vợ ta đấy.”

Những ngón tay chàng siết lại khi nhớ đến việc mũi tên đó bay sát người Mairin và chàng như thế nào. Mặc dù mũi tên đó không bay đủ cao để gây ra vết thương nặng cho chàng, nhưng với một cô gái nhỏ bé như Mairin, mũi tên đó là chí tử.

Anh mắt chàng nhìn xuống chỗ Mairin vừa đứng cách đó không lâu. Chàng cau mày và quỳ xuống, đưa tay chạm vào đất. Cổ họng chàng thắt lại và tim chàng bắt đầu đập mạnh, máu thẩm lại trên nền đất bên cạnh dấu chân nàng. Khi chàng lần theo dấu vết Mairin để lại, chàng thấy nhiều giọt máu hơn.

“Lạy Chúa,” chàng thì thào.

“Sao thế, Ewan?” Caelen hỏi ngay lập tức.

“Máu.”

Chàng đứng bật dậy và nhìn chăm chăm theo Mairin. “Mairin!”

Tiếng gầm của Ewan khiến Mairin khựng lại khi nàng đang đến gần cầu thang dẫn vào tòa tháp chính. Nàng nhăn mặt và quay lại. Nhưng vấn đề là thế giới không ngừng quay khi nàng làm thế.

Nàng chao đảo và cố chớp mắt để nhìn cho rõ, nhưng thật kỳ lạ, đầu gối nàng run rẩy và mềm nhũn một cách bất thường. Trước khi kịp hiểu ra điều gì, nàng đã thấy mình sắp khuỵu gối và Ewan chạy về phía nàng như một vị thần đang chuẩn bị báo thù.

“Chúa ơi,” nàng thì thầm. “Con lại khiến chàng nổi giận rồi.”

Nhưng chàng không có vẻ tức giận. Chàng có vẻ... lo lắng. Chàng lao về phía nàng và quỳ xuống trước mặt nàng. Gannon đứng ngay sau lãnh chúa, anh ta trông cũng rất lo lắng. Thậm chí Caelen cũng có vẻ gì đó khác với vẻ mặt chán chường thường thấy. Lông mày anh ta nhíu lại, anh ta nhìn nàng chăm chăm cứ như đang chờ phản ứng của nàng.

“Tại sao chúng ta lại đang quỳ dưới đất thế này, Lãnh chúa?” Nàng thì thầm thì.

“Ta cần đưa nàng lên phòng,” chàng nói với nàng như với một đứa bé.

Lông mày nàng nhíu lại khi cảm thấy đau nhói bên mạng sườn như thể có ai đó vừa đâm nàng bằng một thanh kim loại nóng. Nàng túm chặt lấy mạng sườn và siết lại, nhưng lãnh chúa nắm lấy vai nàng một cách nhẹ nhàng.

“Nhưng sao lại thế? Chắc chắn là chàng không thể...”

Nàng vươn người tới trước và khế khàng, “Bây giờ không phải là lúc ái ân, Ewan. Đang giữa ban ngày ban mặt. Mới quá trưa một chút thôi.”

Chàng phớt lờ câu nói của nàng và cúi xuống bế nàng lên. Nàng va mạnh vào chàng, việc đó khiến mạng sườn nàng đau nhói. Nàng thở gấp, cảnh vật xung quanh như mờ đi khi nước mắt trào ra.

“Ta xin lỗi,” chàng tức tối nói. “Ta không cố ý làm nàng đau.”

Có lẽ việc chàng đưa nàng lên phòng không hẳn là một ý tồi, vì sự thật là nàng đột nhiên cảm thấy mệt và rất khó mở mắt.

“Nếu chàng không quát tháo nữa thì em sẽ ngủ được,” nàng cúi kính nói.

“Không, nàng đừng ngủ. Chưa ngủ được. Ta cần nàng tỉnh táo cho đến khi ta kiểm tra vết thương của nàng.”

Sau đó chàng lại quát, lần này là yêu cầu ai đó cho mời thầy thuốc. Thầy thuốc ư? Nàng đầu cần một thầy thuốc. Nàng chỉ cần một giấc ngủ ngon thôi. Và nàng bảo lãnh chúa như vậy.

Chàng mặc kệ lời nàng, bế nàng lên phòng họ rồi đặt nàng lên giường. Nàng đang chuẩn bị nhắm mắt lại thì chàng bắt đầu cởi quần áo nàng ra.

Nàng mở bừng mắt và đập vào tay chàng. “Chàng đang làm gì thế?”

Ewan trông đờ đờ sát khí khi chàng cúi xuống chăm chú nhìn nàng. “Nàng bị thương rồi. Giờ thì để ta cởi đồ của nàng ra để tìm vết thương.”

Mairin chớp mắt. “Bị thương ư?” Chà, thực ra mạng sườn nàng rất đau.

“Chắc hẳn là mũi tên đã đâm vào nàng,” chàng nói. “Chỗ nàng đứng có vết máu. Nàng có đau ở đâu không?”

“Ở mạng sườn em ấy. Chàng nói em mới để ý, chỗ đó đau lắm.”

Khi chàng đưa tay lên mạng sườn, nàng rên rỉ. Ewan nhăn mặt lại. “Cố gắng chịu đựng nhé. Ta xin lỗi, nhưng ta cần phải xem chúng ta gặp phải vấn đề gì.”

Chàng rút ra một con dao từ thắt lưng và cắt một khoảng rộng trên hông váy nàng.

“Lúc nào chàng cũng phá hỏng quần áo của em,” Mairin thiếu não nói. “Chẳng sớm thì muộn, em cũng sẽ chẳng còn gì để mặc ngoài đồ ngủ mất.”

“Ta sẽ cho người may váy mới cho nàng,” Ewan lẩm bẩm.

Điều đó khiến nàng vui lên trông thấy trong lúc chàng xé chỗ váy còn lại.

Ewan lăn nàng sang bên hông không bị đau và nàng cảm thấy chàng khá căng thẳng.

“Nàng đã bị mũi tên đâm trúng rồi.”

Người nàng cứng lại. Sau đó nàng lắp bắp. “Bị mũi tên đâm ư? Lẽ nào người của chàng bắn vào em. Em muốn biết người đó là ai. Em sẽ lấy một cái bình của Gertie và phang cho anh ta một quả vào lưng.”

Ewan cười thầm. “Vết thương không tệ lắm nhưng vẫn đang chảy máu. Nàng sẽ phải khâu.”

Mairin nằm yên không nhúc nhích. “Ewan?”

“Sao nào?”

“Đừng để họ lấy kim đâm vào em. Xin chàng đấy. Chàng nói vết thương không tệ lắm mà.

Chàng có thể rửa sạch rồi băng nó lại được không?”

Nàng ghét vẻ van xin trong giọng mình. Nghe thật yếu ớt và ngu ngốc, nhưng nghĩ đến việc một mũi kim đâm vào da thịt mình còn đáng sợ hơn cả việc một mũi tên cắt qua da.

Ewan đặt môi lên vai nàng và giữ như thế một lúc lâu. “Ta xin lỗi, nhưng vẫn phải làm thôi. Vết cắt sâu và hở to quá, băng lại không ổn. Vết thương cần phải được làm sạch và khép miệng.”

“Chàng sẽ... chàng sẽ ở đây với em chứ?”

Chàng vuốt nhẹ tay xuống cánh tay nàng rồi lại lướt lên vai rồi đến cổ nàng. Chàng gạt tóc ra khỏi mặt nàng và ôm lấy gáy nàng.

“Ta sẽ ở bên nàng, Mairin.”

Chương 19

“Người nói thầy thuốc không ở đây nghĩa là thế nào?” Ewan hỏi đầy nghi ngờ.

Cormac không đủ can đảm để nói với lãnh chúa rằng anh ta không thể đưa thầy thuốc đến. Nỗi sợ hãi hiện trên khuôn mặt anh ta.

“Tìm thầy thuốc của chúng ta rồi đưa bà ta lên đây,” Ewan nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Thưa lãnh chúa, tôi không làm được,” Cormac nói với một tiếng thở dài nặng nề. “Nhà MacLauren mất thầy thuốc của họ và Lorna đến đó để giúp phụ nhân lãnh chúa nhà ấy sinh con. Chính ngài cho phép bà ấy đi mà.”

Ewan rít qua kẽ răng đầy tức tối. Tất nhiên là chàng đã làm thế. Lorna là một bà mẹ mát tay và MacLauren đã gửi yêu cầu khẩn khoản đến Ewan để được giúp đỡ trong lúc người vợ đang lâm bồn của ông ta không thể sinh đứa bé an toàn. Lúc đó, chàng đã cân nhắc kỹ rằng nếu người nào nhà McCabe cần sự giúp đỡ của một thầy thuốc thì chàng sẽ tự làm thay công việc đó.

Nhưng giờ đây khi vợ chàng đang cần được khâu, chàng thật sự không thích làm công việc đó chút nào.

“Mang rượu đến đây cho ta, càng mạnh càng tốt,” chàng lẩm bẩm với Cormac. “Anh đến chỗ

Gertie hỏi xem bà ấy cần hỗn hợp chúng ta trữ để điều trị các vết thương và giảm đau ở đâu. Ta cần nước, kim chỉ, và thứ gì đó để bịt vết thương của nàng lại. Nhanh cho ta.”

Khi Cormac rời đi, Ewan quay lại chỗ Mairin, nàng đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Nàng xanh xao bất thường, và trông mỏng manh hơn bao giờ hết.

Chàng lắc đầu trước những suy nghĩ của mình. Vết thương không nghiêm trọng. Chắc chắn là nàng không thể chết. Miễn là chàng có thể ngăn không cho nàng lên cơn sốt.

Gannon và Diormid đứng sát giường, đầy lo lắng. Trong lúc chờ Cormac mang những thứ cần thiết lên, Ewan nói với người của chàng bằng giọng rất nhỏ.

“Ta muốn các người tra hỏi tất cả mọi người trong gia tộc. Chắc phải có người đã nhìn thấy gì đó. Ta không tin đây là tai nạn. Người của ta vô cùng cẩn trọng. Tìm xem lúc đó ai đang tập bắn tên.”

“Ngài nghĩ rằng có kẻ nào đó cố tình hại phu nhân ư?” Gannon hỏi với giọng hoài nghi.

“Đó là điều ta muốn tìm hiểu,” Ewan đáp.

“Em chắc chắn là không có ai định giết em đâu,” Mairin uể oải nói. “Đó chỉ là tai nạn thôi mà. Chàng có thể nói với quân lính của chàng là em tha thứ cho họ.”

“Anh muốn em làm gì, Ewan?” Caelen hỏi, mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

“Ở đây với ta. Ta cần chú giữ cô ấy.”

Cormac xông vào, tay mang theo đồ đạc và một bình đựng rượu. Ewan lấy những vật đó từ Cormac và đặt chúng cạnh giường.

Chàng không muốn ai chạm vào Mairin, nhưng chàng cũng nhận ra một mình chàng không đủ khả năng làm tất cả mọi việc. Nếu chàng phải khâu vết thương — và nếu thấy thuốc không thể làm, ngoài bà ta ra thì chẳng ai có thể làm được điều đó trừ chàng — thì chàng sẽ cần một người khác giữ nàng thật chặt để chàng không gây thêm vết thương nào cho nàng nữa.

Chàng ngẩng lên nhìn Cormac. “Đi kiểm tra xem lũ trẻ có an toàn không. Để ý đến cả Crispen nữa. Nó sẽ lo lắng khi biết chuyện xảy ra với Mairin. Bảo Maddie và những người phụ nữ khác giữ thẳng bé ở dưới sảnh cho đến khi ta xong việc.”

Cormac cúi người rồi nhanh chóng rời phòng, để Ewan và Caelen ở lại với Mairin.

Cầm bình rượu trên tay, Ewan ngồi bên giường cạnh đầu Mairin và chạm tay lên má nàng. “Nàng ơi, ta cần nàng mở mắt ra và uống cái này.”

Mí mắt nàng khẽ rung rung rồi đôi mắt mơ hồ của nàng tìm chàng. Chàng đỡ nàng ngồi dậy để nàng có thể uống. Ngay khi chất lỏng trong bình chạm vào miệng, nàng chùn lại, mặt nhăn tở vẻ không thích chút nào.

“Chàng đang đầu độc em đấy à?” Mairin hỏi.

Chàng cố nín cười và lại đưa cái bình vào sát miệng nàng. “Đây là rượu. Nàng sẽ cần nó để thư giãn, cũng là để giảm đau nữa.”

Nàng cắn môi và hướng đôi mắt lo âu về phía chàng. “Đau ư?”

Chàng thở dài. “Đúng vậy. Ta mong là nó không thế, nhưng khâu vết thương sẽ làm nàng đau. Nếu nàng uống cái này vào, nàng sẽ không cảm thấy đau nhiều lắm đâu. Ta hứa.”

“Chị sẽ không cảm thấy bất cứ thứ gì sau khi uống sạch cái chai đó,” Caelen lẩm bẩm.

Mairin nhăn mũi lại và thở dài ngao ngán trong lúc để Ewan kê bình rượu lên miệng mình lần nữa. Cổ hết sức, nàng nuốt xuống mà gần như không sặc hay ho gì nhiều. Khi Ewan bỏ bình rượu ra, da nàng tái xanh khiến chàng e rượu sẽ trào ra bất cứ lúc nào.

“Thở sâu nào,” chàng nói. “Hít vào bằng mũi. Để rượu ngấm.”

Mairin rơi xuống gối và phát ra một tiếng ợ thật to, sau đó là một tràng nấc cục.

“Chú không biết điều đó đâu,” nàng nói.

Caelen nhướn một bên mày và nhìn Ewan đầy thích thú. “Biết gì cơ?”

“Chú là một người tốt, Caelen ạ,” nàng khoa trương. “Chú không dữ tợn như vẻ bên ngoài, thỉnh thoảng nếu chú cười, trông chú còn khá đẹp trai nữa đấy.”

Caelen cau mày khi nghe thấy điều đó.

Ewan chờ vài phút rồi mới cúi người xuống và nhìn Mairin chăm chú. “Nàng cảm thấy thế nào rồi?”

“Tuyệt vời. Ewan, sao lại có đến hai chàng thế? Em đảm bảo rằng một chàng là đủ lắm rồi.”

Ewan mỉm cười. “Nàng sẵn sàng rồi đấy.”

“Thế ư? Sẵn sàng cho điều gì?”

Ewan nhúng một mảnh vải vào chậu nước ấm mà Cormac đã chuẩn bị. Sau khi vắt, chàng cẩn thận lau vết máu đã khô bên mạng sườn Mairin. Có vẻ như mũi tên đã sượt qua cánh tay và mạng sườn nàng vì mặt trong của cánh tay cũng có vết máu.

Mũi tên cắt vào mạng sườn nàng sâu hơn, chỗ đó cần được khâu.

Chàng ra hiệu cho Caelen đứng sang bên Mairin không bị thương. Caelen bước vòng qua giường và cẩn thận kéo tay nàng ra để Ewan tiếp cận mạng sườn nàng.

“Em sẽ phải giữ cô ấy,” Ewan kiên nhẫn nói. “Ta không muốn cô ấy cử động khi ta đưa mũi kim vào người cô ấy”

Miễn cưỡng, Caelen giữ Mairin chặt hơn và bám lấy cổ tay nàng để nàng không đập tay.

Mairin tỉnh dậy và ngơ ngáo nhìn Caelen. “Caelen, lãnh chúa sẽ không hài lòng khi biết chú lên giường của ngài dâu”

Caelen đảo mắt. “Em nghĩ là lần này anh ấy sẽ hiểu.”

“Ừm, ta lại không,” nàng cúi kính nói. “Thật là thiếu đứng đắn. Không ai được phép nhìn thấy ta trên giường trừ lãnh chúa. Chú có biết ta đã nói gì với chàng không?”

Ewan nhướn một bên mày. “Có lẽ tốt hơn hết là nàng nên giữ những chuyện như thế cho riêng nàng.”

Nàng phớt lờ chàng và tiếp tục huyền thuyên. “Ta nói với chàng là chàng không thành thạo trong chuyện gối chăn. Ta không nghĩ là chàng hài lòng với nhận định đó.”

Bất chấp cái trừng mắt của Ewan, Caelen vẫn cười phá lên.

“Ồ, cười lãnh chúa như thế không lịch sự đâu,” Mairin nói bằng giọng rất trang trọng. “Thêm nữa, điều đó không đúng. Ta đã nhầm rồi.”

Ewan đưa tay lên bịt miệng Mairin để nàng không thốt ra điều gì khác trong lúc say. “Ta nghĩ nàng nói đủ rồi đấy.”

Phớt lờ vẻ thích thú của Caelen và Ewan ra hiệu mình đã sẵn sàng để bắt đầu.

Caelen nhắm mắt và có gì đó như cảm thông lóe lên trong mắt chàng khi Mairin nẩy người lên lúc mũi kim đầu tiên đâm vào.

Một tiếng rên rỉ khẽ phát ra từ Mairin khi Ewan đặt mũi kim thứ hai.

“Nhanh lên,” nàng thì thầm.

“Ta đang cố, ta đang cố đây.”

Trên chiến trường, bàn tay chàng không bao giờ run. Nó luôn nắm vững quanh thanh gươm. Chưa bao giờ nó khiến chàng thất vọng. Chưa lấy một lần. Nhưng ở đây, chỉ làm một việc đơn giản là đâm kim vào da, chàng cũng phải huy động toàn bộ sức lực và sự tập trung để giữ cho những ngón tay mình được chính xác.

Cho đến khi chàng xong mũi chỉ cuối cùng, Mairin đã run lên bần bật dưới tay chàng. Những ngón tay của Caelen thì trắng bệch vì lực đè ép lên vai Mairin, Ewan chắc chắn nàng sẽ bị bầm tím.

“Bỏ cô ấy ra,” Ewan nói nhỏ. “Ta làm xong rồi.”

Ewan ra hiệu cho Caelen thả vai Mairin ra và rời khỏi phòng. Sau khi Caelen đóng cửa lại, Ewan đưa tay ra vuốt nhẹ má Mairin và thấy nó ướt đầm nước mắt.

“Ta xin lỗi. Ta xin lỗi vì đã làm nàng đau, dù ta buộc phải làm vậy.”

Nàng mở đôi mắt đang nhắm chặt, nước long lanh trên đôi mắt xanh thẳm ấy. “Cũng không đau quá mà.”

Nàng đang nói dối nhưng chàng cảm thấy rất hối hận trước lòng dũng cảm của nàng.

“Sao nàng không nghỉ đi một chút nhỉ? Ta sẽ bảo Maddie mang lên cho nàng một chút thuốc sắc để điều trị vết thương.”

“Cảm ơn chàng, Ewan,” nàng thì thầm.

Chàng cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán nàng. Chờ cho đến khi nàng nhắm mắt lại, chàng mới rời phòng.

Ra đến cửa, vẻ mặt chàng chuyển từ ân cần sang giận dữ.

Chàng đi tìm Maddie, dặn bà không được rời Mairin nửa bước. Sau đó chàng tìm Cormac, Diormid và Gannon, họ đang tra khảo lính của chàng trên sân tập.

“Các người đã tìm ra được gì chưa?” Ewan hỏi.

“Chúng tôi vẫn phải thẩm vấn rất nhiều người, thưa Lãnh chúa. Sẽ mất khá nhiều thời gian,” Gannon trả lời. “Cố rất nhiều người tập bắn cung, nhưng không ai nhận mình bắn lạc.”

“Không thể chấp nhận được. Có kẻ nào đó đã tấn công phu nhân McCabe, dù là vô tình hay cố ý. Ta muốn tìm ra kẻ đó.” Chàng quay sang Diormid. “Lúc đó người có giám sát cung thủ không? Người không thể quản lý người của mình sao?”

Diormid cúi đầu. “Có, thưa Lãnh chúa, tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Bất kể người nào dưới sự quản lý của tôi sẽ bị thẩm vấn. Tôi sẽ tìm ra người gây ra chuyện này.”

Ewan lắc đầu dứt khoát. “Ta không thể để cho lũ trẻ gặp nguy hiểm. Đúng như Mairin nói. Chúng phải có một nơi an toàn để chơi, để được là trẻ con mà mẹ chúng không phải lo lắng về việc chúng có thể sẽ bị giết bởi một mũi tên đi lạc. Từ bây giờ trở đi, lũ trẻ sẽ chơi ở đằng sau, trên sườn đồi, cách xa nơi quân lính luyện tập.”

“Nơi chúng đang chơi hiện giờ đã cách xa sân tập rồi,” Cormac nói và cau mày dữ dội. “Sự việc như ngày hôm nay rất khó xảy ra.”

“Phải, nhưng nó đã xảy ra,” Ewan vặc lại. “Ta không muốn việc này lặp lại một lần nữa. Các

người tập hợp binh lính lại sau khi thẩm vấn. Ta muốn nói chuyện với họ.”

Quá nửa đêm Ewan mới mệt mỏi lê bước lên phòng mình. Họ đã thẩm vấn từng người đàn ông một, thậm chí cả lũ trẻ, nhưng không ai nhớ là mình đã nhìn thấy điều gì bất thường. Những người tập bắn cung thề rằng họ không gây ra chuyện, mặc dù mũi tên đó là của nhà McCabe. Không còn nghi ngờ gì về điều đó. Sau cùng, Ewan giảng giải cho họ một tràng về việc phải cẩn thận hơn nữa trong quá trình luyện tập. Nếu họ không thể bảo vệ cho những người trong chính gia tộc của mình thì làm sao họ có thể bảo vệ người thân của mình khỏi những thế lực bên ngoài?

Ewan lê mình vào phòng, Maddie quay lại từ chỗ lò sưởi.

“Cô ấy thế nào rồi?” Ewan thì thầm hỏi.

Maddie đứng lên và nhẹ nhàng đến trước mặt Ewan. “Cô ấy đang nghỉ ngơi thoải mái hơn rồi. Lúc trước cô bị đau nhưng sau khi tôi cho uống thuốc, cô ấy đã dịu lại. Tôi thay đồ cho cô ấy cách đây một giờ. Máu ngừng chảy rồi. Ngài đã khâu cho cô ấy rất khéo, thưa Lãnh chúa.”

“Có triệu chứng sốt không?”

“Dạ chưa thấy. Người cô ấy khá mát, chỉ không yên thôi. Tôi nghĩ cô ấy sẽ ổn thôi.”

“Cảm ơn bà, Maddie. Bà có thể về nghỉ rồi. Ta rất cảm ơn vì bà đã ở bên Mairin.”

“Tôi rất vui khi được phục vụ phu nhân, thưa Lãnh chúa. Nếu ngài cần gì, xin cứ cho gọi tôi ngay lập tức.”

Maddie nhún gối chào rồi đi ra cửa.

Ewan cởi đồ, trèo lên giường nằm cạnh Mairin, cẩn thận không gây rung động. Ngay khi cơ thể chàng chạm vào nàng, Mairin xoay người và dụi vào vòng tay chàng như một chú mèo con ấm áp trong đêm lạnh. Nàng thở dài rất sâu vào cổ chàng rồi quấn chân quanh chân chàng, một tay vắt qua người chàng.

Chàng mỉm cười. Nàng là một người rất có ý thức chiếm hữu trên giường. Nàng coi cơ thể chàng là lãnh thổ của riêng mình và không ngại ngần khi tuyên bố điều đó bất cứ khi nào chàng lại gần. Nhưng chàng không lấy làm phiền lòng. Thực ra, việc có một cô gái ngọt ngào, ấm áp quấn quanh người hấp dẫn chàng đến mức chưa bao giờ chàng nghĩ là điều đó lại có thể xảy ra.

Chàng khẽ chạm vào một lọn tóc và cuộn tròn nó quanh đầu ngón tay mình. Ewan không phải người đàn ông dễ bị nổi sợ hãi kiểm soát, nhưng khi nhận ra Mairin vừa bị bắt, chàng đột nhiên trải qua chuỗi cảm giác kinh hoàng mà chàng chưa bao giờ biết đến. Việc có thể sẽ mất nàng khiến chàng bồn chồn không yên.

Ewan có thể đưa ra rất nhiều lý do, kể cả lý do lớn nhất, là nếu nàng chết đi, Neamh Álainn sẽ không bao giờ thuộc về chàng. Gia tộc của chàng sẽ không bao giờ được phục hưng. Phục thù sẽ không thành. Tất cả những điều đó đều đúng. Nhưng sự thật đơn giản nhất là chàng không muốn mất nàng. Không một điều nào trong những điều vừa rồi lướt qua tâm trí chàng khi

chàng điên cuồng kiểm tra vết thương cho nàng.

Phải, cô gái này càng ngày càng khiến chàng khó chịu. Chàng đã đứng về nàng ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng. Nàng quả thực là một rắc rối.

Chương 20

Khi Mairin tỉnh dậy, cơn đau đầu át cả cơn đau bên mạng sườn nàng. Lãnh chúa đã làm cái quái gì với nàng thế không biết? Tất cả những gì nàng nhớ được là chàng đã bảo nàng uống thứ chất lỏng ngu ngốc nào đó và phải nuốt nó xuống. Ngay cả việc nhớ lại thôi cũng đủ khiến bụng dạ nàng cồn cào khủng khiếp.

Nàng xoay người định kiểm tra chỗ đau bên hông nhưng va phải một cơ thể ấm áp, nhỏ bé bên cạnh. Nàng mỉm cười, vòng tay quanh Crispen ôm nó thật chặt.

Thằng bé mở mắt và dụi sát hơn vào ngực nàng. “Mẹ có khỏe không?”

“Có, con yêu ạ, mẹ khỏe lắm. Mẹ chẳng thấy đau gì cả. Chỉ là một vết cắt nhỏ thôi mà.”

“Con sợ lắm.”

Giọng thằng bé run run, tim nàng thắt lại trước sự lo âu của nó.

“Mẹ xin lỗi vì đã khiến con lo sợ.”

“Có đau không mẹ? Maddie bảo với con là cha đã phải khâu cho mẹ. Con nghĩ là việc đó đau lắm.”

“Phải, có đau, nhưng không nhiều lắm. Cha con có đôi tay rất tài ba và vững vàng, cha con làm cũng rất nhanh nữa.”

“Cha là người giỏi nhất,” Crispen nói, với tất cả sự tự tin mà một đứa bé có đối với cha mình. “Con biết là cha sẽ chăm sóc cho mẹ mà.”

Mairin mỉm cười và hôn đỉnh đầu nó. “Mẹ phải ra khỏi giường thôi. Mẹ đã nằm đây lâu quá rồi, chân tay cứng ngắc và đau nhức quá. Con giúp mẹ nhé?”

Crispen lồm cồm bò ra khỏi giường và cố gắng hết sức để giúp Mairin đứng dậy.

“Con nên về phòng để thay quần áo. Mẹ sẽ gặp con dưới lầu, có lẽ Gertie sẽ chuẩn bị đồ ăn cho hai mẹ con mình.”

Thằng bé tặng nàng nụ cười tươi rói rồi chạy vụt ra, đóng sầm cửa lại.

Mairin duỗi chân tay ngay khi thằng bé đi, và nhăn mặt. Đúng là vết thương không tệ lắm. Chỉ hơi nhói một chút khi nàng cử động không đúng cách. Chắc hẳn điều đó không đủ để khiến nàng nằm lì trên giường.

Nàng đang quay lại để lấy cái váy trong tủ thì chợt một dải màu lóe lên khiến nàng phải chú ý. Ánh mắt nàng dán chặt vào chiếc bàn đặt gần cửa sổ. Trên mặt bàn là những nếp vải được gấp gọn gàng.

Đó là váy cưới của nàng. Quên bém đi vết thương, nàng lao nhanh đến và lướt nhẹ những ngón tay trên những nếp vải lộng lẫy. Sau đó, nàng kéo nó lên và giữ chiếc váy ra. Ô, chiếc váy y như mới. Chẳng có dấu vết rách nào hết.

Nàng ôm nó áp vào cằm, mắt nhắm lại vì vui sướng. Thật ngớ ngẩn khi có cảm xúc như thế đối với một chiếc váy, nhưng chẳng phải người phụ nữ chỉ kết hôn duy nhất một lần trong đời hay sao? Nàng nhíu mày. Ừm, cũng không hẳn thế. Nhưng nàng sẽ không nghĩ về những vấn đề đại loại như lãnh chúa chết và nàng trở thành quả phụ.

Nàng vuốt ve chiếc váy một lần nữa, tận hưởng cảm giác mềm mại khi nó lướt trên đầu ngón tay. Sau đó, nàng cẩn thận đặt nó xuống để lần sau nếu có dịp nàng sẽ mặc lại.

Háo hức muốn ra khỏi phòng, nàng bắt đầu mặc quần áo, cử chỉ hơi lóng ngóng vì nàng phải cố mặc váy mà không cử động hông nhiều.

Cố gắng hết sức, nàng chải tóc nhưng rồi đành để nó xõa tự nhiên vì nàng không thể tết tóc bằng một tay được. Hải lòng vì trông mình không quá phờ phạc, nàng rời phòng, hy vọng không bị quá muộn cho bữa sáng.

Cũng đã đến lúc nàng phải thực hiện nhiệm vụ của một bà chủ rồi. Chắc hẳn việc đó sẽ giúp nàng tránh xa rắc rối với Ewan.

[@STENT](#)

Khi nàng đi vào sảnh, những người đàn ông trong gia tộc chào nàng bằng vẻ mặt thất kinh. Gannon và Cormac đang tranh cãi kịch liệt, nhưng khi thấy nàng, họ dừng lại và nhìn chằm chằm như thể nàng vừa mọc thêm một cái đầu. Maddie đang đi qua liền giơ hai tay lên và vội lao lại chỗ Mairin.

“Phu nhân, cô nên nghỉ ngơi trên giường chứ,” Gannon thốt lên khi anh ta và Gormac cũng chạy lại.

“Phải rồi,” Maddie đồng tình. “Cô không nên dậy đâu. Tôi đang định mang một khay đồ ăn lên cho cô ăn tại giường.”

Mairin giơ hai tay lên để yêu cầu họ yên lặng. “Ta rất cảm kích trước sự quan tâm của mọi người. Đúng vậy. Nhưng ta hoàn toàn khỏe mà. Nằm trên giường chỉ làm ta khó chịu hơn thôi.”

“Lãnh chúa sẽ không thích điều này đâu,” Cormac lầm bầm.

“Lãnh chúa thì liên quan gì đến việc này?” Mairin hỏi. “Chàng nên cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng ta đã khỏe và sẵn sàng thực hiện nhiệm vụ của một bà chủ chứ.”

“Cô nên nghỉ ngơi, cô gái à,” Maddie dịu dàng xoay Mairin lại theo hướng lên cầu thang. “Cô sẽ không muốn làm vết thương thêm trầm trọng đâu.”

Mairin gạt tay Maddie ra rồi quay lại sảnh, nàng đâm sầm vào Gannon.

“Nào, phu nhân, cô nên quay lại giường,” anh ta nói chắc nịch.

“Ta ổn mà,” nàng khẳng định. “Ta có thấy đau chút nào đâu. Ừm, chỉ hơi nhói một chút thôi,” nàng nói thêm khi Cormac bắn cho nàng một ánh mắt hoài nghi. “Nhưng không cần thiết phải nằm trên giường trong một ngày đẹp trời như thế này. Ta sẽ cho phép các anh tháp tùng ta,” nàng nói với cả Gannon và Cormac.

“Cô sẽ cho phép ư?” Gannon nói và nhú mào.

Nàng gạt đầu và mỉm cười bình thản. “Phải. Ta sẽ không gây rắc rối gì đâu. Rồi các anh sẽ thấy.”

“Chỉ khi nào thấy tận mắt tôi mới tin,” Cormac lầm bầm.

“Maddie, tôi cần bà giúp nếu bà không phiền.”

Maddie có vẻ bối rối. “Tất nhiên là tôi sẽ giúp cô rồi, thưa phu nhân, nhưng tôi vẫn nghĩ là cô nên lên lầu và nằm nghỉ. Có lẽ cô có thể nói cho tôi biết cô cần tôi giúp điều gì trong lúc ăn sáng trên giường.”

Mairin từ chối tất cả và không vui ra mặt. “Không có lý do nào để ta phải lên giường nằm cả.”

“Có đủ lý do đấy.”

Vai Cormac và Gannon chùng xuống nhẹ nhõm còn Maddie khẽ thở dài. Mairin quay người và thấy chồng mình đang đứng sau lưng, nét mặt có hơi khó chịu.

“Tại sao ta không thể hy vọng nàng sẽ hợp tác dù chỉ là một chút vậy?”

Miệng Mairin há hốc. “Đó là ... đó là ... ừm, đó là một lời nói khá thô lỗ đấy, thưa Lãnh chúa. Ý chàng là em cố chấp. Em không cố chấp.” Nàng quay phắt lại và đối diện những người khác. “Có đúng thế không?”

Cormac trông như vừa nuốt phải một con bọ còn Gannon thì đang nghiên cứu thứ gì đó trên tường. Maddie không buồn che giấu. Bà cười ngất nghẻo.

“Sao nàng không nằm trên giường, Mairin?” Ewan hỏi.

Nàng đối mặt với chàng. “Em khá khỏe rồi. Hôm nay em cảm thấy khá hơn rất nhiều rồi. Chà, trừ đau đầu ra. Chàng bắt em uống cái gì vậy?”

“Một thứ khiến nàng dễ bảo hơn. Ta định bảo Gertie làm thêm cho nàng một bình nữa đấy.”

Nàng không đáp lại câu nói đó.

“Lên lầu để ta kiểm tra vết thương cho nàng,” Ewan nói và hướng nàng về phía cầu thang.

“Nhưng ... nhưng em đang định...”

Ewan đẩy nàng lên bậc thang. “Nàng muốn làm gì thì cũng phải chờ sau khi ta kiểm tra vết thương xong đã. Nếu ta thấy nàng đủ khỏe để ra khỏi giường và đi lại, ta sẽ suy nghĩ thêm về việc cấm túc nàng.”

“Cấm túc em ư? Đó là điều nực cười nhất...”

Ewan dừng lại và trước khi nàng kịp nói hết câu, chàng đã trao nàng một nụ hôn nóng bỏng và tha thiết. Cử chỉ đó không được nhẹ nhàng cho lắm. Nó mới mạnh mẽ làm sao... cả dê mẹ nữa, và lạy Chúa, nàng không muốn chàng dừng lại.

Khi chàng buông ra, nàng vất vả lắm mới lấy lại được bình tĩnh. Họ đang... ở ngoài phòng ư? Nàng chớp mắt trong lúc cố gắng nhớ xem điều gì đã đưa họ lên đây.

“Lúc này nàng đang nói gì ấy nhỉ?”

Lông mày nàng nhíu lại. Nàng há miệng ra rồi lại ngậm lại. “Em không nhớ.”

Chàng cười toe toét và mở cửa, kéo nàng vào trong phòng. Chàng bắt đầu cởi quần áo nàng và nàng gạt tay chàng ra.

“Em sẽ không để chàng xé thêm cái váy nào nữa đâu,” nàng lầm bầm.

Ewan thở dài. “Ta đã bảo Maddie sửa váy cho nàng rồi. Ta không cố tình mà.”

Mắt nàng mở to. “Chàng cho người sửa váy cho em ư?”

Môi chàng mím chặt thành một đường mỏng và chàng nhìn đi chỗ khác, phớt lờ câu hỏi của nàng.

“Lãnh chúa, chàng quan tâm đến việc sửa váy cho em ư?”

“Tất nhiên là không rồi,” chàng cộc cằn nói. “Đó là việc của đàn bà. Đàn ông không quan tâm đến việc ăn mặc của đàn bà.”

Mairin mỉm cười và lao vào ngực chàng. “Cảm ơn chàng,” nàng nói và vòng tay quanh eo chàng.

Ewan thở ra một hơi thật sâu rồi đẩy nàng ra, ánh mắt hiện vẻ trách mắng. “Nào, khi nào nàng mới biết kiềm chế đây? Nàng mà cứ lao vào người khác như thế sẽ làm vết thương nặng hơn đấy.”

Mairin mỉm cười trước khuôn mặt nghiêm nghị của chàng, kiễng chân lên và tay ôm lấy khuôn mặt chàng. Sau đó, nàng kéo chàng xuống, hôn chàng thắm thiết đến mức nàng phải thở hổn hển chỉ sau vài giây.

Nàng không biết ai bị tác động nhiều hơn. Nàng hay chàng. Mắt chàng sáng lên, hai cánh mũi chàng nở rộng khi nàng hạ gót chân xuống.

“Em khá ổn mà, Ewan,” nàng thì thầm. “Mẹ Serenity thường thừa nhận rằng Chúa luôn phù hộ cho em vì dù em có ngã hay bị thương đến mức nào, em cũng luôn hồi phục với tốc độ phi thường. Màng sườn em đau, đúng, nhưng không đau quá đâu. Nó gây khó chịu nhiều hơn là đau. Không có lý do gì bắt em phải nằm trên giường cả ngày cả.”

“Cởi váy ra đi, Mairin. Ta muốn tận mắt xem nàng bình phục đến đâu rồi.”

Thở dài bất mãn, Mairin cởi những sợi dây thắt trên váy và cẩn thận kéo nó ra. Nàng liếc thấy biểu hiện trên mặt Ewan trở nên căng cứng khi chàng nhìn chằm chằm xuống bờ vai trần của nàng.

Thích thú trước sự chăm chú của chàng, Mairin cởi quần áo ra khỏi cơ thể chậm hơn bình thường. Mái tóc nàng rơi xuống lưng và rủ trên bầu ngực. Đôi nhũ hoa ẩn hiện sau những lọn tóc, ánh mắt của Ewan dán chặt vào đó.

“Em có nên nằm xuống không?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Ewan hắng giọng. “Có. Nên thế. Để nàng cảm thấy thoải mái. Chỉ mất khoảng một phút thôi.”

Nàng nằm xuống giường nhưng vẫn nhìn theo Ewan qua hàng mi dài. Trong lúc chàng cẩn thận thay vải băng trên vết thương, ánh mắt nóng bỏng của chàng quét dọc khắp cơ thể nàng, rõ đến mức nàng cảm thấy như bàn tay chàng đang vuốt ve trên da mình vậy.

Mairin xoay người liên tục khi Ewan buộc xong sợi vải quanh bụng nàng. Hành động đó đẩy ngực nàng về phía trước và chạm vào cánh tay chàng. Hai nụ hoa ngay lập tức săn lại, những lọn tóc phủ trên chúng đẩy một dòng cảm giác mê mê chạy khắp cơ thể nàng.

“Đây không phải là lúc để ái ân,” chàng thì thầm. “Nhưng nàng quyến rũ ta. Phải, nàng quyến rũ ta hơn bất kỳ ai.”

Nàng vòng tay quanh cổ chàng và họ nhìn nhau thật lâu, không ai nói câu nào. Mắt chàng thật đẹp, chúng khiến nàng nhớ đến những ngọn đồi cao nguyên mùa xuân. Xanh mượt và đầy sức sống.

Chàng hạ thấp miệng xuống miệng nàng, lúc đầu là nhẹ nhàng, chỉ là hai khuôn miệng áp vào nhau. Một cử chỉ âu yếm, như da thịt chạm vào da thịt. Chàng hôn khoe môi nàng, sau đó chuyển ra giữa, rồi lại đến khoe môi bên kia.

“Nàng có mùi vị như ánh nắng vậy.”

Ngực nàng thất lại, sự thích thú trước lời nói ngọt ngào đó tràn ngập khiến nàng như muốn nổ tung.

Nàng có thể cảm nhận được chàng giữa hai chân mình, cứng và phập phồng. Chàng căng lên dưới lớp quần bó, nóng nảy đẩy chiếc quần lên cao. Nàng muốn chàng. Phải, nàng khao khát chàng.

“Ewan,” nàng thì thầm. “Chàng có chắc là bây giờ không phải là lúc để ái ân không?”

Chàng rên rỉ sâu trong cổ họng. “Có, nhưng nàng mới quyến rũ làm sao.”

Nàng nâng cơ thể lên để chạm vào chàng. Nàng không biết mình đang làm gì, nhưng cảm giác thật đúng. Người nàng nóng và đỏ bừng, và nàng cần thứ gì đó mà nàng chắc chắn rằng chỉ có chàng mới đem lại điều đó cho mình.

“Hôn em đi,” nàng thì thầm.

“Được, ta sẽ hôn nàng. Ta sẽ hôn nàng cho đến khi nàng phải cầu xin ta dừng lại.”

Môi chàng khép lại quanh một nụ hoa đang căng lên và kéo mạnh trong lúc chàng mút sâu hơn vào trong miệng. Tay chàng mơn trớn cơ thể nàng, nàng cong người lên như một con mèo sung sướng đang đòi chủ nó vuốt ve thêm.

“Từ từ thôi,” chàng thì thầm. “Ta không muốn nàng khiến mình bị đau đầu.”

Tự làm mình đau ư? Nếu chàng mà không tiếp tục hôn nàng thì nàng sẽ làm chính *chàng* đau thì có.

Chàng lướt tay vào giữa hai đùi nàng và luồn qua những lọn xoắn che chắn cho phần nhạy cảm của nàng. Chàng nhẹ nhàng xoa vào hạt ngọc đang run rẩy trong lúc ngón tay chàng tìm lối vào ẩm ướt của nàng. Mặc kệ lời chàng cảnh báo, nàng vẫn uốn người lên, không thể kiểm soát nổi phản ứng điên cuồng của mình.

Lửa như bùng lên sâu trong cơ thể nàng và lan nhanh đến trung tâm nữ tính của nàng, mỗi lúc một thít chặt hơn khi những ngón tay chàng mơn trớn bên trong. Chuyện này có vẻ không đúng lắm, phải không nhỉ?

Nàng không quan tâm. Dù chàng có đang làm gì thì cảm giác cũng tuyệt đến mức nàng muốn van xin chàng đừng bao giờ dừng lại. Nàng rên rỉ, và từ ngữ cứ thế tuôn ra giữa những tiếng nức nở ngậy ngất.

Chàng âu yếm từng bên ngực nàng, chuyển từ bên này sang bên kia trong khi những ngón tay chàng khiến nàng như mất trí. Người nàng nóng bừng và nàng bám chặt lấy chàng, chẳng bao lâu, mọi cảm xúc của nàng như bùng nổ.

Nàng suýt hét lên — nàng đã hét lên - nhưng chàng nhanh chóng chiếm lấy miệng nàng và nuốt chửng tiếng hét lạc giọng của nàng.

Quên đi vết thương, quên đi tấm vải băng, quên đi cơn đau và sự khó chịu. Chỉ còn những đợt sóng bất tận của khoái lạc cho đến khi nàng rơi xuống giường, rã rời và yếu ớt đến mức tất cả những gì nàng có thể làm là thở lấy thở để.

Chàng lăn sang bên cạnh và cẩn thận kéo nàng vào vòng tay mình. Môi chàng lướt nhẹ trên tóc nàng và chàng đưa tay lên khẽ vuốt những lọn tóc mềm. Chàng âu yếm từng phân trên cơ thể nàng cho đến khi một lớp sương mù huyền ảo bao quanh nàng và ủ ấp nàng trong thứ ánh sáng ấm áp của nó.

“Ngủ đi, tình yêu của ta,” chàng thì thầm. “Nàng cần được nghỉ ngơi.”

Quá mệt mỏi và thỏa mãn, nàng không còn sức để tranh cãi nữa. Ý nghĩ mạch lạc cuối cùng của nàng là chàng làm giảm đau tốt hơn rượu rất nhiều.

Chương 21

Mairin ngáp dài đầy sáng khoái và đưa tay lên vươn tai. Giấc ngủ sau cuộc ân ái với Ewan giúp toàn thân nàng linh hoạt hơn và cảm giác đau đớn ở vết thương bên hông cũng không còn nữa.

Rồi nàng chợt nhận ra dù đã quyết tâm dậy để đi lại nhưng nàng đã ở trong phòng mất nửa ngày rồi. Nàng cau mày đứng dậy, miệng lầm rầm than phiền về các đức ông chồng với mấy thủ đoạn của họ.

Ewan đã cố tình làm thế, còn nàng thì hoàn toàn bị thuyết phục. Chàng đã viện cớ chăm sóc vết thương để đưa nàng về phòng và ân ái khiến nàng quên đi ý định của mình. Nàng từng nghĩ chàng vốn dĩ chẳng biết gì trong những chuyện như thế này.

Nhưng giờ thì chàng đã quá cao tay rồi.

Lúc rời khỏi phòng, nàng ngạc nhiên khi bắt gặp Gannon ngay ngoài cửa.

“Anh ở ngoài phòng ta cả buổi chiều hay sao?”

“Vâng thưa phu nhân. Nhiệm vụ của tôi là đảm bảo an toàn cho cô. Cô thường xuyên ra khỏi phòng, vậy nên Cormac và tôi đã rút thăm xem ai sẽ gác cửa.”

Nàng nhăn mặt, không thích suy nghĩ rằng nhiệm vụ bảo vệ nàng phiền toái đến nỗi họ buộc phải rút thăm.

Nàng đi về phía cầu thang, quyết gặp được Maddie bất chấp sự ngăn cản của chồng hay nhóm bảo vệ.

Cormac đang ngồi trong đại sảnh uống rượu với vài binh lính đã có tuổi trong gia tộc.

“Anh có thấy Crispen ở đâu không?” Nàng cất giọng hỏi Cormac.

“Không, thưa phu nhân. Lần cuối tôi thấy là khi cậu ấy đang chơi với mấy đứa trẻ khác. Cô có muốn tôi tìm cậu ấy không?”

“Ồ không, cứ để Crispen chơi. Bây giờ ta chưa cần gặp nó.”

Cormac đứng dậy, đi về phía Mairin và Gannon, nhưng nàng giơ tay ra hiệu. “Ta chỉ định gặp Maddie. Gannon có thể đi cùng ta. Được chứ, Gannon?”

“Vâng, phu nhân. Nếu cô chỉ có ý định gặp Maddie thôi.”

“Tất nhiên. Trời đang về chiều rồi. Chẳng mấy chốc lại tối.”

Gannon thở phào. Anh ta gật đầu với Cormac và lùi lại cho Mairin đi trước ra khỏi sảnh.

Mairin bước đi vội vã để ai trông thấy cũng nghĩ rằng nàng đã hoàn toàn khỏe trở lại. Tới lúc đến được nhà của Maddie thì nàng đã mệt phờ và phải tựa mình vào cửa mà thở hổn hển.

Khi đã đỡ hơn, nàng lịch sự gõ cửa và đứng chờ. Mặt nàng nhăn nhó khi không thấy ai ra mở.

“Thưa phu nhân, Maddie không có ở nhà,” tiếng một người phụ nữ vọng sang từ ngôi nhà khác. “Bà ấy đang giúp Gertie trong bếp.”

“Cảm ơn,” Mairin đáp lại.

“Cô có muốn xuống bếp không?” Gannon cung kính hỏi.

Ý nghĩ về việc gặp Gertie cũng đủ thuyết phục Mairin có thể đợi để nói chuyện với Maddie sau. Có vẻ như hôm nay nàng cũng không thể làm được gì nhiều.

Nàng quay về rồi dừng lại chăm chú quan sát một cuộc tranh luận om sòm ngay trên đường mòn nằm giữa những ngôi nhà. Hai người đàn ông trung niên đang khá gay gắt với nhau và họ kết thúc cuộc nói chuyện bằng những nắm đấm và nhiều lời lẽ đe dọa quyết liệt.

“Họ đang tranh cãi về chuyện gì vậy, Gannon?”

“Ồ, cô không cần phải quan tâm đến bọn họ làm gì,” Gannon nói. “Là chuyện riêng của Arthur và Magnus.”

Anh ta cố tìm cách kéo nàng bước đi, nhưng nàng vẫn đứng đó khi hai người kia tranh cãi mỗi lúc một ồn ào hơn.

“Thôi đi hai lão dê già!”

Mairin chớp mắt sững sờ khi thấy người phụ nữ đứng cạnh cửa sổ lúc nãy quát hai người đàn ông bên dưới. Arthur và Magnus chẳng mấy may quan tâm đến bà ta và vẫn tiếp tục cãi lộn. Mairin nhanh chóng hiểu ra rằng cuộc tranh luận đang diễn ra xung quanh con ngựa cái đang đứng giữa họ, con ngựa hoàn toàn đứng dưng trước mọi chuyện.

“Con ngựa đó của ai vậy?” Mairin thì thào. “Sao họ lại phải tranh cãi về nó quyết liệt như thế?”

Gannon thở dài. “Là chuyện từ lâu rồi, thừa phụ nhân. Mà họ thì lại rất thích những cuộc cãi vã ồn ào. Nếu không phải là chuyện con ngựa thì cũng sẽ là chuyện khác thôi.”

Một trong hai người quay đi và bắt đầu lao huỳnh huých xuống đường mòn, miệng la hét trên suốt quãng đường rằng hẳn sẽ đi thẳng đến gặp lãnh chúa.

Suy nghĩ thật nhanh, Mairin bước ra chặn đường khiến ông ta suýt nữa thì va phải nàng.

“Nhìn đường chứ, cô kia! Giờ thì tránh ra. Tôi có chuyện cần gặp lãnh chúa.”

“Hãy lễ phép, và cẩn thận với cái miệng của ông, Arthur,” Gannon lẩm bẩm. “Đây chính là phụ nhân.”

Arthur nheo mắt rồi hếch mặt lên vênh váo. “À phải. Lẽ ra cô phải nằm trên giường sau tai nạn chứ?”

Mairin thốt ra một tiếng thở dài. Tin nàng gặp nạn đã lan ra khắp pháo đài. Nàng không muốn xuất hiện ốm yếu khi đảm nhiệm vai trò của một bà chủ. Nàng đã tính trong đầu tất cả những gì cần làm. Dù có hay không có sự giúp đỡ của Maddie, đã đến lúc nàng phải bắt đầu tham gia quản lý pháo đài này.

“Tránh ra đi,” Magnus quát to. “Đồ ngu, Arthur.”

Ông ta mỉm cười nhìn Mairin rồi cúi chào kính cẩn. “Chúng ta chưa biết rõ về nhau. Tôi là Magnus McCabe.”

Mairin mỉm cười đáp lại và không quên quay sang cả Arthur vì sợ rằng ông ta sẽ lấy đó làm cái cớ để gây ra một cuộc cãi lộn khác.

“Ta không cố ý, nhưng không thể không nghe hai người tranh cãi về chuyện con ngựa,” nàng ngập ngừng mở đầu.

Arthur bật cười hô hô. “Là tại cái mồm to của Magnus.”

Mairin giơ một bàn tay lên. “Thay vì làm phiền lãnh chúa về một vấn đề không đâu như thế này, có lẽ ta có thể giúp.”

Magnus xoa xoa hai tay và liếc ánh nhìn đắc thắng về phía Arthur. “Ông thấy rồi chứ? Phu nhân sẽ quyết định xem ai đúng.”

Arthur trợn mắt, cái nhìn không có vẻ gì là đồng tình với đề nghị của Mairin.

“Không có chuyện đúng sai nào hết,” Arthur nói tỉnh queo. “Con ngựa là của tôi. Vốn dĩ là như vậy. Gannon biết rõ điều đó.”

Gannon nhắm mắt lại và lắc đầu.

“Ta hiểu rồi,” Mairin nói. Rồi nàng nhìn Magnus. “Ông phủ nhận lời tuyên bố của Arthur về con ngựa?”

“Đúng vậy,” Ông ta nói với vẻ dứt khoát. “Hai tháng trước, hắn đã phát điên lên vì bị nó đớp vào...”

“Không cần phải nói nó đớp tôi vào đâu,” Arthur vội vã chen ngang. “Chỉ cần biết nó đớp tôi là đủ rồi. Điều quan trọng chỉ có thế.”

Magnus nghiêng người và thì thầm. “Nó đớp vào mông hắn, thưa phu nhân.”

Nàng mở to mắt. Gannon đưa ánh nhìn đầy khiển trách sang Magnus vì đã nói chuyện với bà chủ theo cái kiểu thô lỗ như vậy, nhưng Magnus chẳng có vẻ gì là hối lỗi. “Khi bị nó đớp, Arthur đã tức điên lên đến nỗi ông ta thả nó ra rồi tét vào mông nó, mắng nó là đồ vô ơn...” Magnus dừng lại hắng giọng. “Ông ta cấm nó quay lại. Trời vừa lạnh vừa mưa. Tôi đưa nó về, lau khô, còn cho nó một ít yến mạch để nó ăn. Nên cô thấy đấy, nó là của tôi. Arthur đã chối bỏ nó.”

“Thưa phu nhân, lãnh chúa đã nghe chuyện này rồi,” Gannon thì thầm.

“Vậy lãnh chúa phán quyết thế nào?” Nàng thì thầm hỏi lại.

“Ngài bảo bọn họ tự dàn xếp với nhau.”

Giọng Mairin bức tức rõ ràng. “Điều đó không giúp được gì cả.”

Đây hẳn sẽ là một khởi điểm thuận lợi hơn hết để nàng có thể khẳng định quyền lực và cho

những người trong gia tộc thấy nàng hoàn toàn xứng đáng với lãnh chúa. Ewan rất bận, những chuyện vụn vặt như thế này cần được giải quyết mà không nên để chàng phải bận tâm.

Mairin quay về phía hai người đàn ông lại đang bắt đầu lớn tiếng với nhau. Nàng giơ hai tay ra hiệu cho họ yên lặng, khi không có tác dụng, nàng đặt ngón tay lên môi và huýt mạnh.

Cả hai tần ngần rồi sững sờ quay sang nhìn nàng.

“Một quý bà không, huýt sáo,” Arthur cất giọng khiển trách.

“Hắn nói đúng đấy phu nhân.”

“Thế sao, vậy thì bây giờ hai người hãy chuẩn bị thống nhất với nhau một chuyện,” Mairin lẩm bẩm. “Đó là cách duy nhất để hai người thôi tranh cãi.”

“Cô muốn gì sao?” Magnus hỏi.

Nàng khoanh chặt hai tay trước ngực, hài lòng với kế hoạch hoàn hảo để giải quyết cuộc cãi vã này.

“Ta sẽ phải nhờ Gannon cắt con ngựa này làm hai và đưa cho mỗi người một nửa. Đây là cách công bằng duy nhất để giải quyết chuyện này.”

Cả Arthur và Magnus nhìn nàng chằm chằm rồi lại quay sang nhìn nhau. Gannon lại nhắm nghiền hai mắt không nói nửa lời.

“Cô ấy mất trí rồi,” Arthur nói.

Magnus gật đầu. “Tội nghiệp lãnh chúa. Hắn là ngài bị lừa rồi. Ngài đã cưới một bà vợ mất trí.”

Mairin chống hai tay lên hông. “Ta không mất trí!”

Arthur lắc đầu, ánh mắt ông ta hiện lên một sự cảm thông. “Có thể mất trí thì hơi quá. Rối trí. Phải rồi, có lẽ là hơi rối trí. Gần đây cô có bị vết thương nào ở đầu không?”

“Không, ta không có!”

“VẬY KHI CÒN NHỎ?” Magnus hỏi.

“Ta hoàn toàn có thể làm chủ được chính mình,” nàng khẳng định.

“VẬY, vì Chúa, tại sao cô lại gợi ý để chúng tôi cắt con ngựa làm hai?” Arthur hỏi. “Đó là điều ngớ ngẩn nhất mà tôi từng được nghe.”

“Nó đã từng rất hiệu quả đối với Vua Solomon,” nàng lẩm bẩm.

“Vua Solomon đã ra lệnh cắt một con ngựa làm đôi ấy hả?” Magnus hỏi với vẻ bối rối.

“Vua Solomon là ai? Ông ta không phải là vua của chúng tôi. Tôi dám cá ông ta là người Anh. Việc làm này mang đậm chất Anh,” Arthur nói.

Magnus gật đầu đồng tình. “Đúng vậy, tất cả những người Anh đều mất trí.” Rồi ông ta quay sang Mairin. “Cô là người Anh phải không?”

“Không! Tại sao ông lại hỏi như vậy?”

“Có thể cô mang chút dòng máu Anh,” Arthur nói. “Điều này lý giải mọi chuyện.”

Nàng ôm chặt đầu và bất chợt muốn bứt từng sợi tóc.

“Vua Solomon đã gợi ý cắt một đứa trẻ làm đôi khi cả hai người phụ nữ đều tuyên bố là mẹ của nó.”

Ngay cả Gannon cũng hoảng hồn ra mặt. Magnus và Arthur cùng há hốc miệng nhìn nàng rồi lắc đầu.

“Vậy thì người Anh sẽ tuyên bố họ là những kẻ man rợ,” Arthur gầm gừ.

“Vua Solomon không phải người Anh,” Nàng nói một cách nhẩn nai. “Vấn đề ở chỗ người mẹ thật sự quá sợ hãi khi nghĩ đến việc đứa con của bà sẽ bị giết hại đến nỗi bà quyết định trao đứa trẻ cho bà mẹ kia để giữ mạng nó.”

Nàng nhìn thẳng vào hai người, hy vọng họ sẽ hiểu được bài học này, nhưng họ vẫn tiếp tục nhìn nàng chòng chọc, như thể nàng vừa nói ra những lời nguỵên rủa.

“Thôi bỏ đi,” Mairin cắt ngang. Nàng đi thẳng qua mặt bọn họ, chộp lấy sợi dây cương từ tay Magnus lúc ấy vẫn còn đang sưng sò rồi kéo con ngựa bất hạnh theo mình.

“Phu nhân, cô đang làm gì vậy?” Gannon rít lên, sải bước để theo kịp nàng.

“Này, cô ấy đang ăn cắp con ngựa của chúng ta!” Magnus kêu lên.

“Ngựa của chúng ta? Đây là ngựa của tôi chứ, đồ đần độn.”

Nàng mặc kệ hai gã đàn ông lại đang bắt đầu cãi lộn.

“Rõ ràng không ai trong số hai người xứng đáng là chủ nhân của con ngựa tội nghiệp này,” Mairin nói. “Ta sẽ đưa nó cho Ewan. Ngài sẽ biết phải làm gì.”

Biểu cảm của Gannon cho thấy anh ta không hề thích ý định của nàng chút nào. “Đừng lo, Gannon. Ta sẽ nói anh đã cố gắng ngăn ta lại.”

“Thật chứ ạ?”

Giọng điệu đầy hy vọng của anh ta khiến nàng thích thú.

Nàng dừng lại ngay giữa sân trong, chợt nhận ra không có binh lính nào đang luyện tập, cũng chẳng thấy Ewan đâu.

“Lãnh chúa đâu rồi?” Nàng hỏi với vẻ bức bối. “Không sao,” nàng nói khi thấy Gannon không trả lời ngay. “Ta sẽ đưa con ngựa này cho người quản ngựa. Ở đây có người quản ngựa chứ?”

“Vâng, phu nhân, tất nhiên là có, nhưng...”

“VẬY hãy chỉ hướng cho ta đến chuồng ngựa,” nàng nói trước khi anh ta kịp tiếp lời. “Lẽ ra đến lúc này ta đã tự làm quen với mọi thứ nơi đây rồi mới phải. Ta đã đi quanh và đến khu nhà của phụ nữ, nhưng ngoài ra ta hoàn toàn không chú ý đến những chỗ khác. Ngày mai chúng ta sẽ phải đi thôi.”

Gannon chớp mắt. “Chúng ta sẽ đi?”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ đi. Còn bây giờ, chuồng ngựa ở đâu?”

Gannon thở dài và chỉ tay qua sân trong đến một con đường nhỏ phía sau bức tường đá. Mairin dắt con ngựa đi qua bức tường đá, men theo con đường mòn cho đến khi sang đến rìa bên kia pháo đài, nơi có một dãy nhà cũ kỹ mà nàng đoán là chuồng ngựa. Khung cửa còn mới, nhưng nhiều chỗ bị đã cháy sém do trận hỏa hoạn trước đây. Mái nhà đã được vá lại và trông có vẻ đủ chắc chắn để chịu đựng được những trận mưa và tuyết.

Mairin khó chịu khi thấy Magnus và Arthur đang đứng trước cổng dẫn vào khu vực chăm sóc ngựa. Họ thận trọng dõi theo khi nàng đi vào trong, và nàng quắc mắt cho họ thấy rõ sự bức bối của mình.

“Các ông sẽ không nhận lại con ngựa này nữa,” nàng quả quyết. “Ta sẽ đưa nó cho người quản ngựa để nó được chăm sóc thích đáng.”

“Tôi *chính* là người quản ngựa đây, quý cô mất trí ạ,” Arthur đáp lại.

“Ông hãy tôn trọng khi nói chuyện với phu nhân,” Gannon gầm lên.

Mairin ngạc nhiên nhìn Arthur rồi quay sang Gannon. “Người quản ngựa? Cái... cái ông già gốc này là người quản ngựa thật sao?”

Gannon thở dài. “Tôi đã cố gắng nói cho cô biết, thưa phu nhân.”

“Thật lỗi bịch,” Mairin lắp bắp. “Ông ta quan tâm đến chuồng ngựa chẳng hơn gì ta.”

“Tôi làm rất tốt nhiệm vụ của mình,” Arthur ngắt lời. “Và tôi còn làm tốt hơn rất nhiều nếu

không phải đuổi theo những kẻ đánh cắp mất con ngựa của mình.”

“Vậy ông bị đuổi.”

“Cô không thể đuổi tôi!” Arthur kêu lên. “Chỉ lãnh chúa mới có quyền làm thế.”

“Ta là bà chủ của pháo đài này và ta nói ông đã bị đuổi,” Mairin nói với thái độ quyết liệt. Nàng quay sang Gannon. “Anh hãy nói với ông ta.”

Gannon hơi lưỡng lự, nhưng anh ta đang đứng ngay sau nàng. Nàng gật đầu tỏ vẻ hài lòng trong khi Gannon tuyên bố với Arthur rằng ông ta thực sự đã bị đuổi.

Arthur hậm hực bỏ đi, miệng lẩm bẩm những lời lẽ báng bổ trong khi Magnus đứng nhìn với nụ cười đắc thắng.

“Không trách con ngựa đớp vào móng ông ta.” Mairin lẩm bẩm khi Arthur đã đi khuất.

Nàng đưa sợi dây cương cho Gannon. “Anh đưa nó vào chuồng và cho nó ăn được chứ?”

Phớt lờ cái nhìn đầy bất bình của Gannon, Mairin quay đầu trở lại tòa tháp. Nàng cảm thấy khá mãn nguyện khi giải quyết được một tình huống gay cấn. Công việc đầu tiên của nàng với vai trò bà chủ. Nàng mỉm cười rồi sải bước vào đại sảnh.

Trên đường vào nàng vẫy tay ra hiệu gọi Cormac. “Ta lên lầu thay đồ cho bữa tối. Gannon sẽ quay lại ngay. Anh ta đang chăm sóc một con ngựa cho ta.”

Cormac đứng lên, mày nhăn lại bối rối. “Một con ngựa ạ?”

Mairin đi nhanh lên lầu. Ngày hôm nay không phải hoàn toàn vô ích. Thực ra nó cũng khá thú vị. Nàng sẽ cố gắng hết sức để ổn định mọi việc, tham gia tích cực vào các hoạt động của nơi này. Sao lại không chứ, nàng đã đưa ra một quyết định mà không phải làm phiền đến Ewan trong một vấn đề vụn vặt như vậy. Đó là điều tối thiểu nàng có thể làm. Chàng còn nhiều việc quan trọng, nàng càng dần xếp mọi thứ ổn thỏa giúp chàng, chàng càng có thể tập trung vào những công việc đó.

Nàng vỗ nước lên mặt và lau những vệt bụi bám trên váy. Đúng vậy, hôm nay là một ngày tuyệt vời, vết thương không còn đau nữa.

“Mairin!”

Nàng rúm người lại khi nghe thấy tiếng gầm của chồng vang dọc cầu thang lên đến tận cửa phòng. Tiếng gầm to đến nỗi làm rung cả xà nhà.

Nàng lắc đầu, cầm lược lên và vội vã buộc lại mái tóc rối. Nếu việc cử động cánh tay trái không ảnh hưởng đến hông, nàng đã có thể giành thời gian tết nó lại. Nhưng có lẽ phải để đến sáng mai.

“Mairin, nàg ra đây ngay!”

Mairin đánh rơi chiếc lược và cau mảy bối rồi. Chúa ơi, chàng đang rất bức bối. Nàng vỗ vỗ váy áo lần nữa rồi đi xuống cầu thang. Đến khúc ngoặt rẽ vào sảnh, nàng nhìn thấy Ewan đang đứng giữa phòng, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt cau có. Đứng cạnh chàng một bên là Arthur và Magnus bên kia là Gannon với Caelen. Một vài binh lính của Ewan cũng nán lại quanh mấy cái bàn, quan tâm ra mặt với sự kiện ồn ào này.

Nàng dừng bước ngay trước mặt Ewan, e dè mỉm cười với chàng. “Chàng gọi em ạ?”

Nét mặt cau có của Ewan càng hằn sâu hơn. Chàng đưa tay vuốt tóc và ngửa cao đầu. “Trong suốt một giờ đồng hồ qua, nàng đã ăn cắp ngựa của người ta rồi đuổi người quản ngựa của ta. Nàng giải thích ra sao về chuyện này?”

“Em đã giải quyết một cuộc tranh chấp,” nàng nói. “Và khi biết ông già đáng ghét này, kẻ hành hạ ngựa của chính mình lại chịu trách nhiệm chăm sóc những con ngựa *của chàng*, em đã cứu vãn mọi chuyện.”

“Nàng không có quyền làm thế,” Ewan kiên quyết. “Nhiệm vụ của nàng chỉ đơn giản thôi. Phục tùng ta, và không can thiệp vào việc điều hành pháo đài này.”

Tim Mairin như thắt lại đau nhói. Nàng cảm thấy bẽ mặt khi lần lượt nhìn từng người. Nàng thấy sự cảm thông trên khuôn mặt Gannon, nhưng Caelen thì lại có vẻ đồng tình với anh trai mình. Không dám chắc sẽ không tự làm mình bẽ mặt thêm, nàng quay đi và bước thật nhanh ra khỏi căn phòng.

“Mairin!” Ewan gầm lên.

Mairin cố tình lơ đi và bước nhanh hơn. Nàng đi qua cầu thang và rẽ vào một ô cửa dẫn ra ngoài.

Ghê tởm, quá quắt, đáng ghét. Tất cả bọn họ. Họ cho rằng nàng mất trí, nhưng đây là cái gia tộc gàn dở nhất mà nàng từng gặp.

Nước mắt chảy xuống nóng bỏng, và nàng giận dữ gạt chúng đi. Bóng tối đã bao trùm khắp nơi, nhuộm lên màu oải hương pha với một thứ màu xám xịt. Cái lạnh buả vầy, nhưng nàng không mấy may quan tâm khi hồi hải bước qua khoảng sân trong vắng vẻ. Một người lính gác đang đứng trên tường hét xuống cảnh cáo, nhưng nàng xua tay và nói với anh ta rằng nàng không có ý định đi xa. Nàng chỉ cần bỏ đi mà thôi. Tránh khỏi tiếng quát tháo của Ewan và sự khiển trách trong ánh mắt chàng.

Nàng đi dọc theo bức tường của pháo đài, chắc chắn vẫn ở khu vực phía trong bức tường đá. Phải có một chỗ nào đó riêng tư mà vẫn an toàn. Nàng quyết định dừng lại ở dãy nhà tắm cũ phía sau tháp chính. Thậm chí ở đây còn có cả một chiếc ghế dài được đặt cạnh những bức tường đá. Nàng cúi đầu qua một ô cửa đã méo mó rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt ngay sát bức tường duy nhất vẫn còn nguyên vẹn.

Cuối cùng nàng cũng tìm được chỗ tránh xa khỏi tất cả mọi người ở đây, nơi nàng có thể ngồi khóc một mình và buồn than về thái độ đáng hổ thẹn của chồng.

Chương 22

Ewan không nên đuổi theo vợ, nhất là trước mặt người ở của mình. Rõ ràng Mairin không hề biết nàng đã tự đẩy mình vào tình huống gì. Chàng sẽ cho nàng thời gian để bình tĩnh lại, sau đó sẽ chỉ cho nàng mọi việc ở đây hoạt động như thế nào.

Chàng quay đầu nhìn những người đứng phía sau. Gertie đang bày bữa tối lên bàn, qua mùi hương tỏa ra từ các món ăn, chàng biết hôm nay là một ngày đi săn may mắn đối với những người được giao nhiệm vụ mang thịt tươi về.

“Tôi có được quay trở lại vị trí cũ không, thưa lãnh chúa?” Arthur hỏi.

Ewan mệt mỏi gật đầu. “Được, Arthur. Ông có khả năng chăm sóc những con ngựa khá tốt. Nhưng ta đã nghe đủ những trò cãi lộn không ngừng của ông với Magnus rồi, và điều này rõ ràng đã khiến bà chủ không hài lòng.”

Arthur tỏ ra không vui, nhưng ông ta vẫn gật đầu và vội vã đi tìm chỗ ngồi. Magnus có vẻ muốn làm hòa với Arthur nhưng nét mặt cau có của Ewan đã ngăn ông ta lại. Ông cũng tìm một chỗ ngồi — một chiếc bàn cách xa chỗ của Arthur.

Ewan ngồi vào bàn rồi những người khác cũng ngồi xuống. Khi Maddie lại gần để thêm thức ăn vào đĩa của chàng, chàng chặn bà lại.

“Phục vụ xong mấy người này, bà mang một khay lên cho phu nhân. Cô ấy đang ở trong phòng, và ta không muốn cô ấy bỏ bữa tối.”

“Vâng, lãnh chúa. Tôi sẽ làm ngay.”

Yên tâm rằng vợ đã không nhịn đói mà bỏ đi và rằng, trong lúc này, mọi xung đột đã qua, chàng thưởng thức hương vị tuyệt vời của món thịt tươi.

Bằng cách để mặc Mairin tự trải qua nỗi bức bối, rất có thể đến khi chàng trở về phòng thì cơn giận ban đầu đã qua. Chàng chúc mừng bản thân vì khả năng phân tích tuyệt vời của mình và thưởng thức thêm một suất thịt hầm.

Tuy nhiên, nửa giờ sau, khi Maddie hối hả đi vào sảnh thông báo vợ chàng không có trong phòng, chàng mới nhận ra mình đã sai khi tin rằng chuyện gì cũng sẽ đơn giản với người vợ bốc đồng của mình.

Nàng khiến chàng cảm thấy kém cỏi, và rằng những cố gắng của chàng để bảo vệ nàng là cực kỳ có vấn đề. Sự thực không như vậy, nhưng nó lại khiến chàng nổi giận, bởi lẽ chàng chưa bao giờ cảm thấy thiếu tự tin chút nào từ khi còn là một cậu bé. Chàng có khả năng huấn luyện và chỉ huy cả một đội quân. Chàng có thể chiến thắng cuộc đấu khi một mình chấp năm tên địch. Nhưng chàng lại không thể kiểm soát được việc một người phụ nữ biến mất. Điều đó trái với lẽ thường và đang biến chàng thành một tên ngốc.

Ewan đẩy ghế đứng dậy khỏi bàn và bước về hướng Mairin đã bỏ đi. Rõ ràng nàng đã không lên cầu thang, vì thế chàng tiếp tục đi qua ô cửa dẫn ra ngoài.

“Người có thấy phu nhân đâu không?” Chàng hỏi Rodrick đang đứng gác trên tường.

“Có, thưa lãnh chúa. Cô ấy đi qua đây nửa giờ trước.”

“Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Dạ, đang ở khu vực phòng tắm. Gregory và Alain đang canh gác ở đó. Cô ấy khóc nức nở, nhưng không sao.”

Ewan nhăn mặt, trút một tiếng thở dài. Chàng muốn nàng kêu lên như một cô nàng đồng đánh giận dữ, hay thậm chí là đau khổ mà chất vấn chàng. Nhưng khóc ư? Chàng không giúp được gì khi một người phụ nữ khóc và thậm chí chẳng có mấy kinh nghiệm đối phó với điều đó.

Chàng đi về khu nhà tắm. Gregory và Alain đang đứng bên ngoài và họ thở phào khi thấy Ewan bước đến.

“Tạ ơn Chúa ngài đã đến, thưa lãnh chúa. Ngài phải ngăn phu nhân lại. Cô ấy sẽ đổ bệnh vì khóc quá nhiều cho mà xem,” Alain nói.

Gregory nhăn nhó. “Thật không nên để một cô gái khóc quá nhiều. Dù là vì chuyện gì lãnh chúa cũng phải hứa với cô ấy, làm ơn hãy làm thế. Cô ấy sẽ chết đuối trong nước mắt mất!”

Ewan giơ tay ra hiệu. “Cảm ơn hai người đã bảo vệ cô ấy. Bây giờ hai người có thể đi. Ta sẽ chăm sóc nàng.”

Họ không giấu nổi nét mặt nhẹ nhõm. Khi hai người đã đi khỏi, Ewan nghe thấy tiếng sụt sịt khe khẽ vọng ra từ bên trong. Chết tiệt, nhưng chàng ghét ý nghĩ nàng đang khóc.

Ewan bước vào khoảng không tối mò bên trong và liếc mắt nhìn quanh, hai mắt chớp chớp cho quen với bóng tối. Chàng đi theo tiếng sụt sịt cho đến khi nhìn thấy nàng đang ngồi bên một chiếc ghế băng đặt song song với bức tường ở tận sâu bên trong. Một phần bóng nàng hiện rõ dưới ánh trăng đã bò vào qua ô cửa sổ nhỏ trên bức tường đá, và chàng có thể thấy đầu nàng đang cúi gằm, hai vai sụp xuống.

[STENT](#)

“Đi đi,” giọng nói ghen ngào của nàng vang lên giữa căn phòng đổ nát.

“Nàng,” chàng vừa nói vừa ngồi xuống ghế ngay cạnh nàng. “Đừng khóc.”

“Em không khóc,” nàng nói mà nghe thấy rõ là đang khóc.

“Nói dối là tội lỗi đấy,” chàng đáp lại, biết chắc câu nói sẽ khiến nàng khó chịu.

“La mắng vợ cũng là tội lỗi,” nàng buồn rầu nói. “Chàng đã hứa sẽ yêu thương em, đúng, chàng đã làm như vậy, những việc này khiến em không cảm thấy được yêu thương nữa.”

Chàng thở dài. “Mairin, nàng đã thách thức nghiêm trọng lòng kiên nhẫn của ta. Ta hình dung đến việc nàng sẽ tiếp tục khiến ta điên lên trong nhiều năm tới. Ta phải nói rằng đây sẽ không phải là lần duy nhất ta la mắng nàng. Chắc chắn là như vậy.”

“Chàng làm em bẽ mặt trước mọi người,” nàng thấp giọng. “Trước mặt ông già quản ngựa ngốc nghếch đó. Ông ta là một gã đáng ghét và lẽ ra không nên để ông ta đến gần một con ngựa nào hết.”

Ewan chạm tay vào má nàng và vuốt một dải tóc dài phía sau tai để có thể nhìn thấy mặt nàng rõ hơn. Chàng cau mày khi cảm nhận được làn da thấm đẫm nước mắt. “Nàng nghe này. Arthur và Magnus đã cãi vã nhau không vì chuyện này thì cũng vì chuyện khác từ khi ta sinh ra. Chỉ có chôn họ xuống mồ thì họ mới thôi tranh cãi. Bọn họ đã tìm đến ta về chuyện con ngựa rồi, nhưng ta từ chối đưa ra phán quyết vì điều đó sẽ giúp bọn họ tập trung vào con ngựa. Nếu ta giao nó cho một trong hai, bọn họ sẽ lại tìm chuyện khác để cãi vã, và ít ra thì con ngựa cũng vô hại.”

“Em đã lấy nó từ cả hai người,” nàng nói. “Con ngựa có thể đã già nhưng nó đáng được đối xử tốt hơn là bị hai lão già mất trí mang ra cãi lộn.”

Ewan cười khùng khục. “Phải. Họ nói nàng đã lấy cắp con ngựa của họ và đuổi Arthur.”

Mairin xoay người và đặt tay lên tay Ewan. “Làm sao một người tồi tệ như vậy lại là người quản ngựa của chàng được? Tại sao, Ewan, ông ta đuổi chính con ngựa của mình đi trong tiết trời lạnh giá mà không có gì cho nó ăn hay chỗ cho nó ở. Chàng tin cây giao ngựa của mình cho một người như vậy ư? Con ngựa mà chàng sẽ cùng nó đi chiến đấu ư?”

Ewan mỉm cười trước sự quyết liệt của nàng. Nàng đúng là một cô nàng nhỏ bé mà dữ dằn. Nàng đã coi pháo đài của chàng như nhà mình và điều hành nó với tinh thần của một chiến binh.

“Ta rất cảm kích khi nàng muốn bảo đảm rằng chúng ta dành sự chăm sóc tốt nhất có thể cho bầy ngựa. Nhưng quả thực Arthur là một pháp sư nuôi ngựa. Đúng, ông ta hay hằn học và thích tranh cãi, ông ta cũng không lễ phép cho lắm, nhưng ông ấy già rồi và lại là người quản ngựa từ khi cha ta là lãnh chúa. Ông ấy không ngược đãi con ngựa của mình. Ta sẽ tự mình quất cho ông ta một roi nếu chuyện đó là thật. Đây chỉ là câu chuyện ông ấy bịa ra để giữ thể diện sau khi con ngựa đã đớp và lấy đi một miếng thịt sau mông ông ấy. Ông ấy hoàn toàn chỉ là một gã yếu đuối trước những con ngựa. Chúng là những đứa con của ông ấy, mặc dù cho đến chết ông ấy cũng không chịu thừa nhận như vậy. Ông ấy chăm chúng hơn bất kỳ sinh vật nào khác trên đời này.”

Hai vai Mairin chùng xuống, nàng đưa mắt nhìn xuống chân. “VẬY là em đã xử sự như một kẻ ngốc?”

“Không đâu.”

Những ngón tay nàng vôn vê vạt áo. “Em chỉ muốn hòa nhập với nơi này. Muốn là thành viên của gia tộc. Muốn cùng gánh trách nhiệm. Em muốn mọi người trong gia tộc tôn trọng mình, tìm đến mình khi họ gặp rắc rối. Em đã từng mơ ước có một mái ấm và một gia đình. Hồi còn ở tu viện, không một ngày nào trôi qua mà em không mơ tưởng đến cuộc sống của mình khi em không còn điều gì phải lo sợ và được đi theo con đường của riêng mình.”

Nàng ngược nhìn, chàng có thể thấy sự yếu đuối hiện rõ trong đôi mắt ấy. “Đó chỉ là mơ thôi, phải không Ewan?”

Trái tim chàng như thắt lại trong lồng ngực. Đúng là chàng đã không nghĩ nhiều về hoàn cảnh của nàng và việc nó có ảnh hưởng thế nào đến nàng. Trong suốt cả thời thiếu nữ, nàng bị cô lập trong một tu viện, chỉ có những bà xơ để làm bạn và chỉ đường dẫn lối. Nàng lớn lên, biết chắc về một cuộc sống tương lai khó khăn và bấp bênh, trong khi tất cả những gì nàng mong muốn là được tự do và có ai đó yêu thương nàng.

Những hành động của nàng, cả việc nàng coi thường quyền lực của chàng giờ đây trở nên dễ hiểu. Không phải nàng công khai lờ đi những mệnh lệnh của chàng. Nàng chỉ đang dò dẫm tìm con đường đi cho mình và say sưa thưởng thức hương vị đầu tiên của mái ấm gia đình mà nàng đang có. Lần đầu tiên nàng được dang rộng đôi cánh.

Chàng ôm trọn nàng trong vòng tay và âu yếm siết chặt. “Không đâu, đây không phải là mơ. Đây chính là những gì nàng trông đợi ở mái nhà và gia tộc mới của mình. Nàng vẫn đang tìm kiếm con đường đi cho mình. Nàng sẽ mắc sai lầm, và ta cũng vậy. Cuộc sống này hoàn toàn mới lạ đối với cả hai ta. Ta muốn thỏa thuận thế này. Nàng hãy nhẫn nại với ta, và ta hứa sẽ cố gắng không la mắng nàng nhiều.”

Mairin im lặng trong giây lát rồi ngẩng đầu lên cho đến khi nhìn thấy chàng. “Thế mới công bằng chứ. Em xin lỗi đã can thiệp vào những việc không liên quan đến mình. Chàng nói đúng. Đây không phải là việc của em.”

Sự tổn thương và nhượng bộ trong giọng nàng làm khuấy động một thứ gì đó từ sâu thẳm trong lòng chàng. “Nàng, hãy nhìn ta,” giọng chàng trệu mển trong khi đưa tay nâng cằm nàng. “Đây là mái ấm và gia tộc của nàng. Nàng là bà chủ ở đây và với tước hiệu ấy, quyền lực của nàng chỉ đứng sau ta. Ta định để từ từ trong vài năm rồi nàng sẽ cảm nhận rõ đây là mái ấm và là nơi nàng có thể sống thoải mái. Không cần phải làm mọi việc chỉ trong một ngày.”

Mairin gật đầu.

“Người nàng lạnh quá. Hãy trở về nhà để ta có thể sưởi ấm nàng.”

Đúng như Ewan hy vọng, những lời nói của chàng khiến nàng ngo ngoáy không ngừng trong vòng tay chàng. Để khích lệ, chàng đặt lên môi nàng một nụ hôn nóng bỏng, hơi ấm của chàng tan chảy trong khuôn miệng lạnh giá của nàng. Băng và lửa. Trong khoảnh khắc, nàng đáp lại

nụ hôn ấy bằng những nụ hôn mãnh liệt, nóng bỏng. Nàng quả là một cô học trò rất nhanh nhạy trong nghệ thuật hôn và dùng lưỡi. Chàng sẽ chấp nhận cả đời làm kẻ khiếm nhã trong mắt nàng nếu nàng cứ tiếp tục hôn chàng như vậy.

“Lại đây,” chàng hỗn hển. “Trước khi ta chiếm đoạt nàng.”

"Chàng đúng là một biểu tượng của tội lỗi," giọng nói của nàng ra vẻ câu nệ và chê bai.

Chàng cười toe toét và day day má nàng với một thái độ trêu mếu. “Phải rồi, có thể là như vậy, nhưng hợp với nàng nhỉ.”

Mairin nhìn chồng chăm chú trong khi thưởng thức phần thức ăn Maddie mang đến sau khi hai người về đến phòng. Chàng giả bộ lười biếng, nằm dài trên giường, hai tay đặt ra sau gáy và hai mắt cá chân bắt chéo nhau.

Chàng chỉ còn mặc trên người độc một chiếc quần bó, nàng cảm thấy thật khó có thể tập trung vào bữa ăn khi chàng đang nằm đấy, quyến rũ vô cùng.

Nàng vừa cho nốt miếng ăn cuối cùng vào miệng thì cuộc nói chuyện với Maddie hiện lên trong đầu. Nàng cúi xuống, chắc chắn Ewan đã kịp nhìn thấy sắc đỏ trên khuôn mặt nàng. Với ý nghĩ đã ám ảnh trong đầu, nàng liếc nhìn chàng, phân vân không biết liệu nàng có đủ can đảm để làm giống như Maddie đã miêu tả không. Nếu chàng có thể khiến nàng ngây ngất bằng miệng, thì nàng cũng có thể làm như vậy lắm chứ.

“Nàng ăn xong chưa?” Ewan dài giọng.

Nàng liếc xuống cái khay trống không rồi từ từ đặt nó sang bên. Phải rồi, đây chính là thời điểm tốt nhất để thử nghiệm mưu mẹo của nàng. Nàng suýt bật cười khúc khích khi nghĩ đến việc mình lại có mưu mẹo. Mẹ Serenity hẳn sẽ không hài lòng chút nào với một ý nghĩ như vậy.

Không muốn thể hiện rõ cảm xúc của mình, nàng lân la dọn dẹp giường. Nàng cởi bỏ quần áo trên người thận trọng hơn bao giờ hết, từng cử chỉ của nàng chậm chạp và đầy tính kêu gọi. Hai lần nàng liếc trộm sang bên và thấy Ewan đang dõi theo nàng với ánh mắt chăm chú.

Khi đã trút bỏ hết quần áo, nàng uốn ngực đi về phía bồn nước và rửa ráy rất lâu. Nàng khẽ nghiêng đầu, tạo nét mặt nhìn nghiêng tuyệt đẹp trước mắt Ewan, và nàng nghe thấy tiếng chàng hít vào khi đôi nhũ hoa của mình hằn rõ sau lớp vải ướt.

Sau khi đã lấy đủ can đảm và thời gian để lên kế hoạch, nàng quăng cái khăn và tiến về phía giường.

“Chàng vẫn đang mặc đồ kìa,” nàng thì thầm khi đứng ngay trước mặt chàng.

Dù chàng vẫn còn mặc chiếc quần bó nhưng nó chẳng thể nào che được chỗ phồng giữa hai chân chàng, và cứ mỗi giây trôi qua chàng lại càng cứng rắn hơn.

“Ừ, để ta cởi.”

Chàng toan nhồm dậy, nhưng nàng vươn người ấn một bàn tay lên ngực chàng.

“Đây là việc của em.”

Chàng nằm trở lại giường cùng lúc những ngón tay của nàng đang lần đến lưng quần. Ngay khi được nói lỏng vừa đủ, phần nam tính của chàng lộ ra. Nàng không chắc sẽ làm quen được với kích cỡ của nó. Nàng thậm chí không thể nghĩ ra được làm thế nào để dùng miệng được, nhưng Maddie có vẻ chắc chắn là nhiều phụ nữ đã làm như thế.

Khi chàng toan ngồi lên lần nữa, nàng lại đẩy chàng nằm xuống rồi sát lại gần cho đến khi môi nàng chỉ còn cách môi chàng một hơi thở.

Nàng hôn chàng, thưởng thức cảm giác miệng chàng bên dưới miệng mình. Tay nàng vuốt ve khắp ngực chàng và tự hỏi sao nó lại cứng và rắn chắc đến thế. Sự thô ráp của những vết sẹo nổi rõ lên giữa đám lông ram rạp dưới lòng bàn tay nàng. Hai núm nhỏ cương lên khi nàng chạm vào, nàng trêu chọc chúng, cảm thấy thích thú khi phản ứng của chàng cũng rất giống nàng.

“Nàng định làm gì vậy?” Chàng thì thầm ngay cạnh miệng nàng.

Nàng mỉm cười, rúc mũi lên hàm của chàng và hôn dần xuống cổ giống như chàng đã làm. Toàn thân chàng đột ngột căng ra, cho thấy chàng cũng thích điều đó nhiều như nàng vậy.

“Em có một giả định,” nàng thì thầm, không ngừng lại động tác.

Ewan rên rỉ. “Giả định của nàng là gì?”

Đặt cả hai tay lên ngực chàng, nàng đưa lưỡi dọc xuống bụng cho đến khi nó lướt qua rốn. Chàng ngập ngừng rồi cong người lên, thúc vào hông nàng.

“Giả định của em là đàn ông có thể thích được hôn... dưới đó... cũng giống như phụ nữ vậy.”

“Chúa ơi,” Ewan nói hỗn hển.

Nàng cuộn bàn tay ôm lấy phần nam tính dày dặn của chàng và đưa phần đầu vào miệng.

Tiếng chàng thốt lên nghe như một người đang hít lấy những hơi thở cuối cùng. Cơ thể chàng căng thẳng và cong lại khiến chàng giống như một cái xà gỗ. Hai bàn tay chàng đập xuống giường và túm chặt lấy tấm ga. Đúng rồi, chàng thích như vậy.

Được khuyến khích bởi hồi đáp thích thú của chàng, nàng đưa vào sâu hơn.

“Mairin,” chàng thở hổn hển. “Ôi chúa ơi. Tuyệt quá.”

Nàng mỉm cười và đưa các ngón tay xuống vuốt ve chàng. Những mạch máu đập mạnh trong tay nàng, nó cứng nhưng lại mềm như nhung, tựa một thanh gươm được bọc trong lụa.

“Ta không chịu được nữa. Nàng phải dừng lại thôi ”

Vẫn nắm chặt chàng trong tay, nàng ngẩng đầu lên để có thể nhìn sâu vào mắt chàng. Tóc nàng rũ xuống và chàng vươn ra để kéo chúng ra khỏi mặt nàng, bàn tay vuốt ve má nàng.

“Chàng có thích không?” Nàng bẽn lễn hỏi.

“Mairin, giống như nàng đang hỏi một người sắp chết liệu anh ta có muốn sống không.”

Nàng đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt của chàng và cúi xuống hôn chàng. Một nụ hôn thật lâu và thật ngọt ngào, nàng liếm môi chàng rồi đưa lưỡi vào bên trong và quấn lấy lưỡi chàng, thưởng thức và trêu đùa.

“Em thích được nếm hương vị của chàng,” nàng thì thầm.

Chàng ôm trọn bầu ngực của nàng trong lòng bàn tay, và khi nàng kéo người, chàng rướn lên để có thể thưởng thức hai nú hồng. Nàng nặng nề dựa vào chàng, hai đầu gối yếu ớt và run lên dưới sự công kích dữ dội. Nếu nàng cho chàng thêm một chút cơ hội thì chàng sẽ quyến rũ nàng còn quyết liệt hơn.

Nhưng nàng bứt người khỏi chàng, nhổm người lần xuống hạ thân chàng, và ở đó thưởng thức, nhắm nháp phần nam tính nhất.

Hơi thở của Ewan bật ra thành một tiếng hít dài, dường như chàng mất đi toàn bộ khả năng kiểm soát đã được tôi luyện cẩn thận. Chàng quần quai trên giường, những cử động trở nên dữ dội và vô định. Nàng nắm chặt lấy chàng và lưỡi nàng khiến chàng điên cuồng. Bàn tay chàng hướng dẫn tay nàng chuyển động lên xuống. Nhận ra điều chàng muốn mình làm, nàng bắt đầu di chuyển tay theo cùng nhịp điệu với miệng.

“A, như thế. Như thế,” chàng rên rỉ.

Chưa bao giờ nàng tưởng tượng đến một thứ gì đó gọi dục đến thế này, và cũng chưa bao giờ nàng có thể nghĩ một thứ trần trụi lại khiến nàng thích thú đến vô tận như vậy, việc ân ái với chồng theo cách này khiến cả hai điên dại.

Nàng cảm thấy mạnh mẽ và ngang hàng, giống như là nàng có thể mang lại khoái cảm nhiều như chàng đã mang lại cho nàng vậy.

Nàng nuốt giọt đam mê cuối cùng và đưa mu bàn tay lên lau miệng. Hơi thở của chàng rời rạc và gay gắt, ánh mắt chàng lướt qua nàng nóng bỏng trong lúc ngực chàng phập phồng.

“Nàng lại đây,” giọng chàng khàn khàn.

Chàng kéo nàng nằm lên người để cơ thể họ có thể hòa quyện vào nhau, ấm nồng và ướt át. Chàng vòng tay ôm nàng thật chặt trong khi đặt một nụ hôn lên tóc nàng.

Nhớ đến lời quả quyết của Maddie rằng đàn ông thường dễ bảo hơn nhiều sau khi yêu, Mairin ngẩng đầu lên, tóc nàng phủ xuống ngực chàng.

"Ewan?"

Đôi tay chàng vuốt ve hai vai rồi từ từ đi xuống hông nàng. Chàng siết chặt rồi lại nhẹ nhàng xoa bóp, mắt không rời mắt nàng.

"Ừ?"

"Em muốn chàng phải hứa một điều," nàng nói.

Chàng nghiêng đầu. "Nàng muốn ta hứa điều gì?"

"Em thấy chúng ta mới cưới và em chưa biết hết mọi thứ ở đây, nhưng em thấy mình là một người phụ nữ rất ích kỷ. Em muốn chàng hứa sẽ chung thủy. Em biết đàn ông thường hay có nhân tình..."

Nàng lập tức bị chặn lại bởi cái cau mày của Ewan. Rồi chàng thở dài. "Tình yêu của ta, nàng vừa khiến ta hoàn toàn gục ngã. Nàng thử nói xem làm thế nào mà ta còn có đủ năng lượng để lên giường với một người đàn bà nào khác nữa?"

Nàng nhăn trán. Đây không phải là điều nàng muốn nghe.

Chàng lại thở dài. "Mairin, ta đã thề. Ta không chỉ nói miệng. Chừng nào nàng còn chứng tỏ là một người vợ ngoan ngoãn chung thủy, chẳng có lý do gì để ta đi tìm một người đàn bà khác. Ta sẽ không bao giờ làm nhục nàng hay làm nhục chính ta theo cách ấy. Lòng chung thủy của ta là dành cho nàng và những đứa con mà nàng sinh ra cho ta. Ta rất nghiêm túc với trách nhiệm của mình."

Hai mắt nàng ướt đầm, nàng cúi xuống cho đến khi trán hai người chạm nhau. "Em cũng nguyện chung thủy với chàng, Ewan."

"Phải thế chứ," chàng gằn giọng. "Ta sẽ giết bất cứ người đàn ông nào chạm vào người nàng."

"Chàng có thích em hôn chàng... dưới đó không?"

Chàng nhe răng cười rồi lướt môi lên âu yếm đôi môi nàng. "Có thể ta sẽ muốn nàng hôn nó mỗi đêm trước khi đi ngủ."

Nàng cau mày khẽ thui vào hông chàng. Chàng bật cười sảng khoái rồi giả bộ đau đớn. Chàng chộp lấy cổ tay nàng và lộn vòng, khéo léo để hông nàng không bị chấn động mạnh. Khi

cả hai quấn chặt vào nhau, mặt họ tiến sát đến nỗi nàng có thể cảm nhận được hơi thở của chàng. “Còn bây giờ, ta cũng sẽ có nụ hôn của riêng mình. Hôn bằng lưỡi.”

Nàng nín thở cho đến khi nhìn thấy những đốm sáng nhảy múa trước mặt. “Bằng lưỡi? Em đã nói với chàng là lưỡi chàng rất sỗ sàng chưa nhỉ?”

“Nó chẳng thể sỗ sàng hơn lưỡi của nàng đâu,” chàng nói.

Rồi chàng cho nàng thấy được rằng thực ra chàng còn sỗ sàng hơn rất rất nhiều so với những gì nàng có thể tưởng tượng.

Chương 23

Ewan bị đánh thức bởi tiếng đập thình thình lên cánh cửa. Trước khi chàng đủ tỉnh táo để trả lời thì cửa đã bật mở. Ewan bật khỏi giường, tay chàng đặt xuống sàn và nắm lấy cán gươm.

“Chúa ơi, Ewan, là em đây,” Caelen nói. “Anh ngủ say như chết vậy.”

Ewan trở lại giường, kéo tấm chăn lông che cho Mairin đang khóa thân rồi đến chỗ em trai. “Ra ngoài ngay,” chàng giận dữ quát.

“Nếu việc em ở đây xúc phạm đến long thể của anh, em sẽ quay lưng để anh mặc đồ,” Caelen nói.

“Ta không lo chú nhìn thấy ta,” Ewan gầm gừ.

“Chúa ơi, Ewan, em không thấy chị ấy, em cũng không cố tình nhìn. Có việc rất quan trọng, nếu không em đã không tự ý xông vào.”

“Ewan?”

Giọng gái ngủ của Mairin cất lên dưới tấm chăn lông, rồi đầu nàng thò ra. Mái tóc rối bù, hai mắt vẫn còn lim dim, nhưng trông nàng vẫn rất đáng yêu. Dù Caelen nói không cố ý nhìn, Ewan vẫn bắt gặp em trai liếc mắt về phía Mairin.

Ewan vươn người kéo những lọn tóc trên mặt nàng rồi đặt một nụ hôn lên trán.

“Nghe này, tình yêu của ta. Ta muốn nàng ngủ tiếp. Nàng cần nghỉ ngơi.”

Nàng lẩm bẩm điều gì đó chàng không thể nghe rõ, rồi rúc vào chăn. Ewan lệnh cho Caelen đợi ở ngoài đến khi chàng mặc xong quần áo, rồi chàng đi giày và cầm lấy thanh gươm. Đưa mắt nhìn Mairin thêm lần nữa, chàng sải bước ra hành lang với Caelen theo sau.

“Tình yêu của ta? Nàng cần nghỉ ngơi?” Caelen nhại lại. “Em nghĩ anh đang mất hết sinh lực rồi, anh trai ạ.”

Ewan giờ nắm đấm lên và tung vào hàm Caelen. Caelen lão đảo và phải dựa vào tường để không bị ngã xuống cầu thang.

“Chết tiệt, Ewan. Phải nói hôn nhân không hợp với anh,” Caelen nói trong lúc đưa tay lên xoa hàm.

“Ta thấy nó hợp đấy chứ.”

Khi họ vào trong đại sảnh, Ewan nhìn thấy Alaric sải bước vào trong với bộ quần áo dính đầy bụi và khuôn mặt hằn rõ sự mệt mỏi.

“Chú lôi ta ra khỏi một cái giường ấm áp chỉ vì Alaric đã về à?” Ewan hỏi.

“Anh ấy nói có việc rất quan trọng. Anh ấy đã phái một người đến để mời anh đi gặp anh ấy,” Caelen giải thích.

“Ewan,” Alaric cất tiếng gọi trong khi vẫn sải bước.

“Chuyện gì gấp đến nỗi em phải phái người đi trước vậy?”

“McDonald đang trên đường đến đây.”

Ewan cau mày. “Đến đây? Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra, Alaric?”

“Anh kết hôn. Đó chính là vấn đề. Lãnh chúa McDonald đã luôn có ý định gả con gái ông ta cho anh. Ông ta không vui khi biết không còn cách nào khác nữa. Ông ta khẳng khẳng muốn gặp anh, mặc kệ là anh mới cưới như lời em đã cố lý giải. Ông ta tuyên bố với em rằng nếu anh muốn liên minh thì anh phải gặp ông ta.”

Ewan nguyên rủa: “Chúng ta không việc gì phải tiếp đón ai hết. Ta gần như không nuôi sống được chính gia tộc của mình mà bây giờ lại phải tiếp đón MacDonald và người của ông ta sao? Chúng ta cần đến vài tuần để chuẩn bị cho sự kiện như thế chứ không chỉ là vài ngày.”

Alaric nhăn nhó và nhắm nghiền hai mắt.

“Có chuyện gì?” Ewan hỏi với giọng gay gắt.

“Không phải là vài ngày. Một ngày.”

Ewan tiếp tục nguyên rủa, “Một ngày? Khi nào ông ta đến?”

Alaric thở dài và mệt mỏi đưa tay lên lau trán. “Anh nghĩ tại sao em lại phải học tốc phi ngựa đến thẳng đây? McDonald sẽ đến vào ngày mai.”

“Ewan?”

Ewan giật mình khi thấy Mairin đang đứng cách đó không xa, ánh mắt nàng đầy hoài nghi.

“Em có được phép nói chuyện không?”

Chàng nhún mày ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng. Nhưng chàng cũng nhận ra vẻ lo lắng khi nàng nhìn thẳng vào hai người em trai.

Chàng đưa tay ra và nàng vội tiến đến nắm lấy nó. “Nàng cần gì sao, Mairin?”

“Em đã nghe thấy, ý em là về việc Lãnh chúa McDonald đang đến. Có rắc rối gì sao?”

Lo lắng hiện rõ trong đôi mắt xanh biếc khi nàng ngược lên nhìn chàng. “Không đâu, không sao hết. Lãnh chúa McDonald và ta chỉ bàn chuyện công việc thôi. Nàng không phải lo lắng.”

“Ông ta sẽ đến đây vào ngày mai ạ?”

“Ừ.”

Nàng cau mày và nhún vai. “Có nhiều việc phải làm mà Ewan. Chàng định quan trọng hóa vết thương của em mà bắt em phải ở trên giường, hay sẽ đồng ý cho em được thực hiện nghĩa vụ của mình để em không phải cảm thấy vô cùng hổ thẹn khi chúng ta có những vị khách quan trọng đây?”

“Hổ thẹn?”

Nàng gay gắt: “Chúng ta không có gì sẵn sàng để đón tiếp khách. Cần phải dọn dẹp, nấu nướng và chỉ dẫn nhiều việc khác. Tại sao ư, nếu ai đó đến đây hôm nay, họ sẽ nghĩ em là người kém cỏi nhất trong số các bà vợ của bất kỳ một lãnh chúa nào. Không những em sẽ hổ thẹn, mà chàng cũng sẽ cảm thấy như vậy.”

Anh mắt chàng dịu lại khi thấy nàng có vẻ hoảng sợ trước ý nghĩ sẽ làm cho chàng hổ thẹn. Chàng siết chặt bàn tay nàng vẫn còn đang nắm trong bàn tay mình từ khi nãy.

“Miễn là nàng hứa sẽ nghỉ ngơi nếu bắt đầu cảm đau ở bất kỳ chỗ nào, ta sẵn lòng để nàng tham gia chuẩn bị. Tuy nhiên, mọi công việc nặng nhọc hơn sẽ do những người phụ nữ khác đảm nhận. Ta không muốn nàng làm bất kỳ điều gì khiến các vết khâu bị tổn thương.”

Mairin mỉm cười làm bừng sáng cả căn phòng. Ánh mắt nàng nhảy múa và nàng siết chặt bàn tay. Trông nàng hồ hởi như muốn nhào đến mà ôm lấy chàng, nhưng nàng trấn tĩnh lại rồi buông tay ra.

“Cảm ơn Lãnh chúa. Em sẽ không để chàng thất vọng đâu.”

Nàng khẽ nhún gối cúi chào rồi hối hả đi ra. “Chào mừng chú đã trở về, Alaric,” nàng nói rồi dừng lại và quay đầu. Nàng cau mày khiến cho nụ cười đang hồ hởi trên môi vội tắt đi. Nàng tiến nhanh về phía Alaric và cầm tay anh. “Xin lỗi chú. Ta thậm chí còn không hỏi xem chú đã được nghỉ ngơi từ lúc về chưa. Chú khỏe chứ? Chúng ta rất vui được chào đón chú trở về.”

Alaric thần thờ nhìn Mairin nắm chặt tay mình rồi vừa nói vừa lắc lên lắc xuống.

“Em khỏe.”

“Chú có muốn ta phái người mang nước ấm đến phòng để chú tắm không?”

Lời gợi ý khiến Alaric ngỡ ngàng, còn Ewan thì cố nhịn cười.

“À, không, em xuống hồ tắm là được rồi.”

Mairin lại nhăn nhó. “Nhưng hồ lạnh lắm. Chú thích nước ấm hơn chứ?”

Caelen cười khúc khích. “Cứ thế đi, Alaric. Chúc anh ngâm mình trong bồn thoải mái nhé.”

Alaric ném sang Caelen một cái nhìn cảnh cáo và mỉm cười dịu dàng với Mairin. Có thể chứ, vì Ewan không muốn phải nhắc em mình tránh làm cho vợ chàng cảm thấy bị tổn thương.

“Chị thật tốt, nhưng không cần phải mang nước lên đâu. Em thích được bơi trong hồ hơn là cố gắng nhét mình vào một cái bồn nước.”

Mairin cười tươi nhìn chàng. “Thế cũng được. Vậy em xin phép nhé Lãnh chúa. Còn nhiều việc phải làm hôm nay.”

Ewan ra hiệu nàng có thể đi, rồi nàng vội vã đi ra, bước chân gần như không chạm sàn.

Alaric quay sang Ewan nhíu mày. “Tất cả mấy chuyện nghỉ ngơi và vết khâu bị tổn thương là thế nào? Anh đã làm chuyện quái quỷ gì với chị ấy vậy?”

“Lại đây,” Ewan nói. “Ăn sáng đã. Ta sẽ kể chú nghe tất cả những gì đã xảy ra từ khi chú đi, còn chú hãy cho ta biết chuyện liên quan đến McDonald.”

Mairin đi khắp pháo đài với chủ tâm để ý những gì cần làm và những gì có thể làm trong hai mươi tư giờ tới. Nửa tiếng sau, nàng cho gọi Maddie cùng Bertha đến và thông báo nàng cần họ giúp để tìm ra kế hoạch hợp lý nhất.

Maddie và Bertha tập hợp tất cả phụ nữ lại và Mairin gặp họ tại đầu bậc thang dẫn ra sân.

“Ngày mai chúng ta có khách quan trọng,” nàng nói với đám phụ nữ vừa được tập hợp lại, “Và không ai trong chúng ta lại muốn làm cho lãnh chúa thất vọng.”

Họ rì rầm những tiếng “không” và lắc đầu.

Mairin chia họ thành các nhóm nhỏ và phân việc cho từng nhóm. Thậm chí nàng còn giao việc cho cả bọn trẻ. Chẳng mấy chốc mà toàn bộ pháo đài đã nhộn nhịp với những người phụ nữ đi tới đi lui.

Tiếp theo, Mairin gặp nhóm đàn ông chịu trách nhiệm tu sửa trong ngày hôm đó. Nàng hướng dẫn họ lau dọn chuồng ngựa và chuẩn bị chỗ cho ngựa của McDonald.

Cuối cùng nàng đi tìm Gertie để bàn về chuyện đồ ăn.

Đầu bếp ra vẻ không vừa ý khi biết bà phải chuẩn bị một bữa tiệc thực sự cho những vị khách không mời mà đến. Bà hậm hực từ chối, nhưng Mairin nhìn chăm chăm và nói rằng than phiền sẽ chẳng có ích gì. Họ không thể để các vị khách chết đói.

“Tôi không phải một đầu bếp biết làm phép lạ đâu phụ nhân,” Gertie lẩm bẩm. “Thực phẩm cho chúng ta còn không đủ, huống hồ lại thêm cả một đoàn người của McDonald.”

“Chúng ta có những lựa chọn nào?” Mairin hỏi với giọng mệt mỏi. “Ta có những gì và làm thế nào để có thể tận dụng tối đa?”

Gertie ra hiệu cho Mairin theo bà vào kho. Các giá đựng đồ trông trơn một cách đáng sợ. Gần như không còn gì, số thịt ít ỏi còn lại là từ chuyến đi săn cuối cùng.

“Chúng ta đang sống nhờ đi săn. Nếu đám đàn ông không mang được đồ ăn về, chúng ta sẽ không có gì hết. Ta không có thực phẩm dự trữ. Nếu kho không được bổ sung trong những tháng tới, ta sẽ gặp rắc rối lớn vào mùa đông này.”

Mairin nhăn nhó. Hy vọng của hồi môn của nàng sẽ được mang đến trước thời điểm đó và pháo đài sẽ không phải chịu đói thêm nữa. Nàng đau lòng khi nghĩ đến cảnh bọn trẻ sẽ phải sống thiếu thốn.

Nàng đưa tay lên bóp trán và thái dương khi cơn đau dữ dội hơn. “Liệu chúng ta có thể phái người đi săn không? Nếu tối nay họ mang được đồ ăn về, bà có kịp chuẩn bị cho bữa tối ngày mai không?”

Gertie xoa cằm và trầm ngâm xem xét kho thực phẩm. “Nếu họ mang được thịt thỏ về, tôi có thể làm món hầm và tận dụng mấy miếng thịt nai còn lại. Nó sẽ vẫn có hương vị ngon dù không có nhiều thịt. Tôi có thể dùng số bột còn lại để làm bánh mì và bánh yến mạch để chấm.”

“Tuyệt vời, Gertie. Ta sẽ đi gặp lãnh chúa ngay để nhờ ngài cử vài người đi săn. Nếu may mắn, họ sẽ mang về số thịt đủ để nấu một nồi lớn cho tất cả người nhà McDonald.”

Gertie gật đầu. “Cô cứ làm thế. Tôi sẽ bắt tay vào làm bánh mì ngay.”

Mairin ra ngoài và đi tìm Ewan. Nàng thấy chàng đang đứng trong sân quan sát một nhóm lính trẻ đang diễn tập. Nhớ lại chuyện xảy ra lần trước, nàng kiên nhẫn đợi ở vòng ngoài cho đến khi Ewan nhìn thấy nàng.

Nàng giơ tay vẫy nhẹ và ra hiệu cho chàng lại gần. Chàng nói với toán lính vài câu rồi đi về phía nàng.

“Ewan, chúng ta cần thịt thỏ. Càng nhiều càng tốt. Chàng có thể phái vài người đi săn được không?”

Ewan nhìn qua sân hướng về phía hai người em trai đang tham gia vào một cuộc diễn tập ra trận khá quyết liệt. Cả Caelen và Alaric đều nguyên rủa trong lúc họ phải dùng hết sức mạnh để đánh bại người kia.

“Ta sẽ đi,” Ewan nói. “Ta sẽ đi cùng Caelen và Alaric. Chúng ta sẽ mang về số thịt thỏ mà nàng cần.”

Nàng mỉm cười. “Cảm ơn chàng. Gertie sẽ yên tâm. Bà ấy đang hoang mang không biết phải thiết đãi người của McDonald như thế nào.”

Ánh mắt chàng tối sầm, và chàng mím môi. “Ta bảo đảm mọi người sẽ có đủ đồ ăn. Luôn là như vậy.”

Mairin đặt một bàn tay lên cánh tay chàng. “Em biết, Ewan. Khi của hồi môn của em đến nơi, chúng ta sẽ không phải lo lắng về thực phẩm nữa.”

Chàng chạm tay lên mặt nàng, để gan bàn tay lên má rất lâu trước khi kéo xuống hàm. “Nàng là điều kỳ diệu của gia tộc này. Chúng ta sẽ lại khỏe mạnh tráng kiện nhờ có nàng.”

Nàng đỏ mặt ngượng ngùng và cảm thấy nóng bừng lên bởi sự dịu dàng của bàn tay chàng.

“Ta sẽ đi ngay. Hy vọng chúng ta sẽ quay về trước khi mặt trời lặn.”

Mairin dõi theo chàng đi qua sân với gọi Alaric và Caelen. Nàng quay đầu vội vã trở vào nhà. Vẫn còn nhiều việc phải làm để chuẩn bị đón tiếp người của McDonald. Nếu may mắn, tối nay nàng có thể chợp mắt được một lát.

Chương 24

Mairin quan sát đại sảnh với ánh mắt mệt mỏi nhưng đầy cảm kích. Trời đã gần sáng và cánh phụ nữ đã làm việc cả đêm. Những người có con nhỏ được Mairin cho về từ đêm qua, còn một nhóm nhỏ ở lại cùng nàng để hoàn tất khâu chuẩn bị cuối cùng.

Kết quả thật đáng kinh ngạc. Mairin sẽ không bao giờ muốn lặp lại một việc tương tự như thế này trong chưa đầy một ngày, nhưng nàng thực sự rất hài lòng với kết quả mà họ đã đạt được.

Toàn bộ khu vực bên trong tòa tháp sáng bừng. Tất cả nền và tường đã được lau sạch. Những cây nến gắn lên giá treo cố định trên trần đã được thay mới, ánh sáng tạo ra những bóng hình sinh động nhảy múa dọc theo trần nhà.

Hương hoa ngọt ngào xua tan đi mùi ẩm mốc của mồ hôi lẫn bụi bẩn, Mairin đã lấy hết chần lộng từ các phòng ngủ trải dọc nền nhà ngay trước lò sưởi chính bằng đá.

Mùi thơm từ món hầm đang đun liu riu trên bếp tra tấn nàng suốt mấy tiếng đồng hồ. Gertie đang chuẩn bị món thịt thỏ mà Ewan cùng hai em trai đã mang về sau chuyến đi săn. Nàng thêm nhỏ dãi khi nghĩ đến một miếng bánh mỳ nóng giòn vừa được lấy ra từ trong lò.

Ewan đã cố tìm cách đưa Mairin về phòng nghỉ, nhưng nàng khẳng khái rằng mọi việc phải được hoàn thành đã, bởi lẽ họ không biết chính xác khi nào Lãnh chúa McDonald sẽ đến.

“Mọi thứ trông thật tuyệt, phu nhân ạ,” Maddie nói với vẻ hãnh diện.

Mairin nhìn về phía Bertha và Maddie đang đứng rồi mỉm cười. “Đúng vậy. Trông không giống lúc trước một chút nào. Ngay cả những chỗ cần sửa chữa và phần hư hại sau đám cháy, không ai có thể tìm ra sai sót nào nữa.”

Bertha vuốt một lọn tóc trên trán. “Lãnh chúa sẽ rất hãnh diện khi đón tiếp các vị khách tại đây. Cô đã làm nên một điều kì diệu.”

“Cảm ơn hai người đã thức cả đêm để giúp ta,” Mairin nói. “Bà và Maddie hãy bảo mọi người đi nghỉ và không cần phải dậy trước buổi trưa nhé. Số còn lại sẽ làm thay trong lúc mọi người nghỉ ngơi.”

Cả hai cùng gật đầu biết ơn rồi nhanh chóng đi ra, để lại Mairin một mình trong sảnh.

Mairin nhìn kỹ toàn bộ công trình của mình một lần nữa trước khi quay đi và lê bước về phía cầu thang. Nàng đã không thực sự giữ lời hứa với Ewan. Hông nàng đau nhói, nàng hy vọng đã không làm rách vết khâu nào. Nhưng vấn đề ở chỗ mọi việc phải được hoàn thành, và thật không công bằng khi để những người phụ nữ khác làm việc nhiều giờ liền trong khi chính nàng lại không chia sẻ.

Mairin cảm thấy vô cùng hài lòng với vai trò mình đảm nhận. Những người phụ nữ đã làm việc bền bỉ và chăm chỉ với một tinh thần vui vẻ. Họ đã làm mọi việc để nàng vừa lòng, điều đó thực sự khiến nàng cảm kích.

Lần đầu tiên nơi đây giống như một mái ấm. Mái ấm của nàng. Và nàng cảm thấy thực sự là một phần của gia tộc McCabe.

Nàng đi thật khẽ vào phòng, nhưng không cần thiết phải làm như vậy. Ewan đã dậy, mặc xong quần áo và đang xỏ giày.

Chàng cau mày khi thấy nàng và lập tức đứng lên, đưa tay ra đỡ khi nàng loạng choạng bước vào.

“Nàng đã làm việc quá lâu,” chàng nhắc nhở. “Nàng có đau ở đâu không? Có bị rách vết khâu nào không?”

Nàng tựa trán lên ngực chàng, thư giãn một lát trong khi trấn tĩnh lại. Chàng đưa tay vuốt ve từ cánh tay lên đến vai nàng và ôm chặt.

“Nàng hãy nghỉ đi. Không tranh cãi gì hết. Hãy nghỉ đến khi người của McDonald đến. Nàng hiểu ý ta chứ?”

“Vâng,” nàng thì thào. Nàng không còn phải giả bộ tuân theo mệnh lệnh này nữa.

“Nào, để ta xem vết thương của nàng.”

Chàng dìu nàng lên giường và nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo trên người nàng.

“Thật là tội lỗi khi chàng ngang nhiên cởi bỏ quần áo một người phụ nữ như thế này,” Mairin lẩm bẩm.

Chàng mỉm cười khi kéo nàng xoay nghiêng. Chàng toan ấn tay lên vùng da bị khâu nhưng cau mày khi thấy nàng chùn người lại.

“Nó đỏ và sưng tấy lên rồi. Nàng đã không giữ gìn, Mairin. Nếu không cẩn thận, nàng sẽ phải nằm yên trên giường vì sốt.”

Nàng há miệng ngáp to và cố gắng giữ cho hai mắt mở. “Còn quá nhiều việc phải làm. Em không thể nằm lì trên giường vì bị sốt được.”

Chàng cúi xuống hôn lên trán nàng hồi lâu. “Người nàng lạnh quá. Hãy nghỉ đi. Ta sẽ phái người mang nước ấm lên cho nàng tắm khi có tin người của McDonald đến biên giới của chúng ta.”

“Vâng,” nàng thì thầm rồi chìm ngay vào giấc ngủ.

Mairin bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Nàng chớp mắt cho tỉnh, nhưng nó nặng trĩu như là ai đó đã đổ cát lên mắt nàng vậy.

“Phu nhân McCabe, tôi mang nước lên cho cô tắm,” tiếng gọi vang lên từ ngoài cửa. “Nhà McDonald sẽ đến trong một giờ nữa.”

Tin này khiến Mairin bừng tỉnh.

Nàng tung chăn rồi lao vội ra cửa. Vài người phụ nữ mang những thùng nước đến, và một lát sau Mairin khoan khoái đắm chìm trong bồn nước ấm. Dù rất muốn ngâm mình cho đến khi

nước lạnh, nàng phải nhanh chóng gội đầu.

Có hai người ở lại giúp nàng lau khô và chải tóc. Mairin bồn chồn không yên. Nàng rất lo. Đây là thử thách thực sự và đầu tiên của nàng với vai trò là bà chủ mới của pháo đài này.

Nàng không muốn Ewan hay người của McDonald tìm thấy bất kỳ thiếu sót nào.

Một giờ sau, nàng khoác lên mình bộ váy cưới lộng lẫy và đi xuống cầu thang. Đại sảnh tấp nập, Ewan đang đứng nói chuyện với hai người em trai ở gần chiếc bàn danh dự.

Khi nàng bước vào, Ewan ngược lên nhìn. Ánh mắt tán thưởng của chàng khiến nàng lâng lâng. Chàng ra hiệu nàng lại gần, nàng vội đến đứng ngay bên cạnh chàng.

“Nàng vừa kịp cùng ta đón khách,” chàng nói. “Họ sẽ đến trong vài phút nữa thôi.”

Ewan dẫn nàng ra khỏi sảnh, hai người em trai theo sau. Khi họ ra đến sân, đoàn người nhà McDonald đang cưỡi ngựa thành hàng đi qua cầu tiến đến cổng vòm dẫn vào sân trong.

Tất nhiên là có phần thiên vị, nhưng phải nói rằng gia tộc McCabe mang một diện mạo oai vệ hơn nhiều.

Ewan đứng trên đầu cầu thang, bên cạnh là Mairin, người đi đầu đoàn xuống ngựa cúi đầu chào Ewan.

“Rất vui được gặp lại cậu, Ewan. Lâu quá rồi. Lần cuối ta đến đây đã được cha cậu đón tiếp. Ta vô cùng thương tiếc vì sự ra đi của ông.”

“Chúng tôi cũng vậy,” Ewan nói. “Tôi xin được giới thiệu phu nhân của mình, Mairin McCabe.”

Ewan hộ tống Mairin bước xuống, nàng khẽ nhún gối cúi chào.

Lãnh chúa McDonald cầm lấy tay nàng và cúi đầu hôn lên các khớp ngón tay. “Rất hân hạnh được gặp cô, phu nhân McCabe.”

“Vinh dự của tôi, Lãnh chúa,” nàng nói. “Xin mời vào sảnh, chúng tôi đã chuẩn bị thức uống. Đồ ăn cũng đã sẵn sàng để phục vụ.”

Lãnh chúa cười lớn rồi ngoảnh lại. “Xin giới thiệu con gái ta, Rionna McDonald.”

Cô gái có vẻ miễn cưỡng cả trong điệu bộ và nét mặt khi bước lên. Vậy ra đây là người mà Lãnh chúa McDonald muốn Ewan kết hôn. Mairin cố gắng không tỏ ra khó chịu. Cô ta khá đẹp. Mái tóc của cô tỏa sáng dưới nắng như ánh vàng và làn da mịn màng không tì vết. Đôi mắt cô ta có màu hổ phách đặc biệt rất phù hợp với điểm sáng trên mái tóc và dường như cũng lấp lánh trong nắng.

Mairin liếc nhìn Ewan xem phản ứng của chàng thế nào. Điều cuối cùng nàng muốn thấy là

cảm giác tiếc nuối của chàng vì đã để mất cơ hội kết hôn với cô gái này.

Đôi mắt Ewan ánh lên sự thích thú. Có vẻ như chàng đi guốc trong bụng nàng và biết rõ nàng đang nghĩ gì.

Mairin quay sang mỉm cười với cô gái “Mời vào, Rionna. Hẳn là cô rất mệt sau chuyến đi. Cô có thể ngồi bên cạnh tôi và chúng ta có thể làm quen.”

Rionna nở một nụ cười ngập ngừng và để Mairin cầm cánh tay kéo nàng vào trong.

Bữa tiệc trở nên rất sôi động. Lãnh chúa McDonald là một người ăn to nói lớn và rất náo nhiệt. Ông ta ăn một cách nhiệt tình khiến Mairin phát hoảng. Tại sao ư? Nếu nàng phải thường xuyên tiếp đãi người đàn ông này, đoàn thợ săn của McCabe sẽ phải đi săn cả ngày lẫn đêm không nghỉ ngơi mất.

Gertie nhăn mày khó chịu khi phải tiếp đồ ăn cho ông ta đến lần thứ ba. Mairin bắt gặp ánh mắt của bà và lắc đầu. Không nên khiến ông ta cảm thấy bị xúc phạm.

Cuộc trò chuyện diễn ra xung quanh những chủ đề nhàm chán. Đi săn. Đột kích. Những lo lắng liên quan đến việc bảo vệ biên giới của họ. Một lúc sau, Mairin phải cố gắng lắm mới ngăn được cái ngáp đang chực thoát ra. Dù đã cố gắng nhưng nàng không thể kéo Rionna vào cuộc trò chuyện được, cô ta chỉ tập trung ăn uống và cúi gằm mặt trong suốt bữa ăn.

Cuối cùng, khi những người đàn ông đã ăn xong, Ewan nhìn Mairin, nàng đứng dậy xin phép rời khỏi bàn. Đã đến lúc cánh đàn ông bàn luận về bất cứ chuyện gì họ thường bàn trong những cuộc gặp gỡ như thế này, đương nhiên họ không muốn phụ nữ có mặt ở đó.

Nàng định mời Rionna ra ngoài đi dạo, nhưng khi Mairin vừa ra khỏi bàn, Rionna cũng vội vã bỏ đi.

Nàng nhún vai đi tìm Crispin.

Khi cánh phụ nữ đã bỏ đi hết, Lãnh chúa McDonald gật gù nhìn Ewan. “Phu nhân của cậu quả là đáng hãnh diện. Bữa tiệc rất tuyệt vời, và sự chào đón cũng rất nồng nhiệt.”

“Cô ấy chính là niềm tự hào của cả gia tộc,” Ewan tán thành.

“Ta đã rất buồn khi nghe tin về đám cưới của cậu,” lãnh chúa nói tiếp. “Ta đã hy vọng vào một đám cưới giữa cậu và Rionna. Nó sẽ đem lại sự liên minh và gắn kết giữa hai gia tộc.”

Ewan nhướn lông mày nhưng không nói gì. Chàng quan sát McDonald để xem ông ta sẽ đi đến đâu.

McDonald nhìn Alaric và Caelen trước khi quay sang Ewan.

“Ta muốn nói chuyện riêng với cậu, Ewan.”

Ewan ra hiệu cho những người còn lại rời khỏi bàn. Alaric và Caelen ở lại cùng với chàng.

“Ta muốn sự liên minh này,” McDonald nói.

Ewan mím môi suy ngẫm. “Hãy cho tôi biết, Geogre, tại sao ông lại muốn sự liên minh này? Thiên chí vốn không phải là điều tôi cho là liên quan khi nghĩ về mối quan hệ của chúng ta kể từ khi cha tôi qua đời. Nhưng tại thời điểm đó hai bên đã rất tin tưởng vào nhau.”

McDonald thở dài và tựa mình vào ghế, hai tay che cái bụng căng tròn. “Có một điều rất hệ trọng. Duncan Cameron đang đe dọa lãnh địa của ta. Ta và hãn đã có một vài xung đột trong mấy tháng qua. Ta nghĩ hãn đang thử sức mạnh của quân ta, thành thực mà nói, ta không mạnh trong những trận đấu đã tham gia.”

“Ồ tời,” Ewan lẩm bẩm. “Đất của ông nằm ngay sát Neamh Álainn. Tên khốn ấy đang lập kế hoạch cho ngày hãn chiếm được đất của Mairin.”

“Đúng vậy, và ta không thể tự mình lật đổ hãn được.”

“Ý của ông là thế nào? Hiển nhiên là tôi không thể lấy con gái ông được.”

“Không,” McDonald kéo dài từng lời. Sau đó ông nhìn sang Alaric. “Nhưng cậu ta thì có.”

Chương 25

Alaric suýt mắc nghẹn vì ngụm rượu trong miệng. Caelen có vẻ thở phào khi McDonald đã không nhắm vào mình, và gửi sang anh trai cái nhìn đầy cảm thông.

Ewan đưa ánh mắt cảnh báo sang Alaric và quay sự chú ý sang McDonald.

“Tại sao chúng ta nhất thiết phải dùng hôn ước để đóng dấu sự liên minh này? Chắc chắn có nhiều thứ quan trọng khác cần làm buộc chúng ta phải liên kết với nhau vì lợi ích chung.”

“Rionna là người thừa kế của ta. Người thừa kế duy nhất. Ta không có con trai kế nghiệp sau khi chết. Người đàn ông mà nó cưới sẽ phải sẵn lòng gánh vác trách nhiệm của một lãnh chúa cũng như đủ mạnh để bảo vệ lãnh thổ khỏi những mối đe dọa như Duncan Cameron. Nếu hai gia tộc của chúng ta liên minh với nhau không chỉ qua thỏa thuận mà còn qua hôn ước, sự trung thành của cậu với em trai mình sẽ không cho phép cậu phá vỡ thỏa thuận ấy.”

Ewan cứng rắn nhìn thẳng vào người đàn ông luống tuổi, giận dữ trước sự xúc phạm của ông ta. “Ý ông là lời của tôi không đáng tin cậy?”

“Không, ý ta là ta sẽ cảm thấy yên tâm hơn khi hợp tác nếu như có nhiều thứ để đảm bảo niềm tin hơn là sự bảo vệ lẫn nhau. Ta không muốn đất của ta rơi vào tay một kẻ như Duncan Cameron. Hắn là một gã con hoang tham lam, khát quyền lực; hắn đã phản bội chính mẹ mình để kế hoạch của hắn được thuận lợi. Có những lời đồn, Ewan, nhiều hơn bao giờ hết, rằng Duncan đang âm mưu chống lại đức vua. Và ta có nghe rằng hắn có thể sẽ câu kết, hỗ trợ Malcolm để thực hiện một cuộc nổi loạn khác hòng lật đổ ngai vàng.”

Ewan gõ tay xuống bàn và nhìn lại sang Alaric. Khuôn mặt anh hiện rõ nét cam chịu trong đau đớn.

“Tôi sẽ phải nói chuyện với em trai mình. Tôi sẽ không đưa ra quyết định nào liên quan đến Alaric mà chưa được biết ý kiến cậu ấy về việc này.”

McDonald gật đầu. “Tất nhiên rồi. Ta cũng nghĩ thế. Chúng ta đều là những gia tộc mạnh. Nếu liên minh với nhau chúng ta sẽ có quyền lực đáng kể. Cậu có nghĩ đến việc sẽ mời gia tộc McLauren tham gia vào liên minh này không?”

Gia tộc McLauren dù nhỏ nhưng có đội quân tinh nhuệ. Cùng với gia tộc McCabe và McDonald, họ sẽ tạo thành một liên minh hùng mạnh và sẽ càng được củng cố khi gia tộc McCabe cai quản Neamh Álainn.

“Có, họ sẽ tham gia,” Ewan trả lời. “Ông ta cai trị vùng đất ở cả hai vùng phía bắc và phía tây Neamh Álainn.”

“Nếu chúng ta thông báo về việc Duncan Cameron đang đánh hơi Neamh Álainn, ông ta sẽ lên tiếng sớm,” McDonald nói. “Một mình ông ta không thể đấu lại lực lượng như của Cameron, nhưng khi liên kết với chúng ta, sức mạnh hợp lực sẽ khiến Cameron không thể chống cự.”

“Duncan Cameron không thể chống lại *tôi*,” Ewan nhấn mạnh.

McDonald nhún lông mày ngạc nhiên. “Như thế là tự cao quá rồi, Ewan. Cậu làm gì có quân số đông như hắn.”

Ewan mỉm cười. “Lính của tôi được huấn luyện tốt hơn. Họ khỏe hơn. Có kỷ luật hơn. Tôi không trông cậy vào sự hợp tác này để đánh bại Cameron. Tôi sẽ đánh bại hắn cho dù là có hay không sự hỗ trợ liên minh này. Tôi chỉ trông đợi vào liên minh để đặt nền móng cho tương lai.”

Trước ánh mắt đầy hoài nghi của McDonald, Ewan tựa lưng vào ghế. “Ông có muốn kiểm chứng không, Gregor? Có lẽ ông sẽ muốn trực tiếp chứng kiến những chiến binh mà ông sẽ hợp tác.”

McDonald nheo mắt. “Kiểm chứng bằng cách nào?”

“Chiến binh giỏi nhất của ông đấu với chiến binh giỏi nhất của tôi.”

Nụ cười nở dần trên khuôn mặt vị lãnh chúa già. “Ta rất thích những cuộc thi đấu đỉnh cao. Ta chấp thuận. Chúng ta sẽ đánh cược gì đây?”

“Thực phẩm,” Ewan nói. “Một kho thịt và gia vị đủ dùng trong ba tháng.”

“Chúa ơi, cậu ra giá cao quá đấy. Ta e mình không có đủ số hiện vật để cược nhiều như thế đâu.”

“Nếu ông sợ thua, tất nhiên chúng ta có thể hủy cuộc đấu.”

Biết rõ điểm yếu của đối thủ là tối quan trọng trong thi đấu, với Gregor McDonald, điểm yếu của ông ta chính là một thách thức. Sẽ quá chủ quan nếu cho rằng ông ta sợ thua một vụ cá cược.

“Ta đồng ý,” McDonald tuyên bố. Ông hào hứng xoa xoa hai lòng bàn tay, đôi mắt ánh lên vẻ đắc thắng.

Ewan đứng dậy. “Còn gì thích hợp hơn là ngay lúc này.”

McDonald nhảy bật ra khỏi ghế và ra hiệu gọi người chỉ huy của mình. Rồi ông đưa ánh mắt đầy hoài nghi sang Ewan.

“Cậu và các em trai của mình không được phép tham gia. Chỉ có người của cậu được tham gia thôi. Lính đấu với lính.”

Ewan mỉm cười uể oải. “Nếu đó là điều ông muốn. Nhưng tôi cũng không có bất cứ người lính nào dưới tiêu chuẩn của mình cả, ai cũng đũng mảnh như tôi khi cầm gươm.”

“Ta sẽ rất thích thú với việc lòng sục nhà kho của cậu khi người của ta chứng tỏ khí phách của mình,” McDonald phấn khích.

Ewan giữ nguyên nụ cười trong lúc ra hiệu mời McDonald đi trước.

Khi McDonald đi gặp các chiến binh, Alaric lưỡng lự. “Ewan, anh sẽ cân nhắc kỹ về vấn đề hôn nhân này chứ?”

Ewan đưa mắt nhìn em trai. “Chú đang nói là ta không suy nghĩ kỹ đấy à?”

Alaric nhăn nhó. “Không. Ý em không phải như vậy. Nhưng chúa ơi, Ewan, em không có ý định chất lên vai gánh nặng của một cô dâu.”

“Đây là một cơ hội tốt cho chú, Alaric ạ. Chú sẽ làm chủ một gia tộc của chính mình. Chú sẽ có đất đai và những cậu con trai để trao tài sản thừa kế.”

“Không,” Alaric thì thầm. “Đây là gia đình của em. Không phải gia tộc McDonald.”

Ewan đặt một tay lên vai Alaric. “Chúng ta luôn là gia đình. Nhưng hãy suy nghĩ kỹ đi. Anh trai của chú sẽ là người lắng nghe thân cận nhất. Chúng ta sẽ là đồng minh. Nếu ở đây, chú sẽ không bao giờ trở thành lãnh chúa. Người thừa kế của chú sẽ không bao giờ là chủ. Chú nên

toàn tâm toàn ý tận dụng cơ hội này.”

Alaric thở dài. “Nhưng kết hôn ư?”

“Đó là một cô gái tốt,” Ewan giải thích.

“Cũng đủ xinh, em cho là vậy,” Alaric lẩm bẩm. “Em không thấy rõ mặt cô ta trong suốt bữa ăn, vì lúc nào cô ta cũng cúi gằm xuống.”

“Sẽ có nhiều thời gian để ngắm nghía cô ấy. Hơn nữa, khuôn mặt không phải là thứ em cần phải quan tâm nhiều. Mà là những phần còn lại.”

Alaric bật cười và đảo mắt nhìn quanh. “Tốt hơn là không nên để phu nhân của anh nghe thấy. Có thể đêm nay anh sẽ phải ngủ chung với đám lính đấy.”

“Cậu sẵn sàng chưa, Ewan?” Tiếng McDonald vang lên từ sân.

Ewan giơ cao tay. “Tôi đã sẵn sàng.”

“Họ đang làm gì thế?” Mairin hỏi khi nàng nghe thấy tiếng hô lớn từ sân.

Crispen túm lấy tay nàng và kéo về phía ngọn đồi. “Chúng ta lên đồi để nhìn cho rõ đi mẹ!”

Những đứa trẻ khác bám theo và chỉ một lát sau họ đã leo lên đến đỉnh đồi. Mairin đưa tay che ánh mặt trời để nàng có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên dưới.

“Họ đang thi đấu!” Crispen kêu lên.

Mắt Mairin mở to khi nhìn thấy rất nhiều binh lính đang tụ tập trong một vòng tròn hẹp. Đứng giữa là hai người lính, một người nhà McCabe và một người nhà McDonald.

“Ồ, là Gannon,” nàng xì xào. “Sao Gannon lại đấu với lính nhà McDonald?”

“Đây là chuyện bình thường mà,” Crispen khoe. “Đàn ông chiến đấu. Đàn bà chăm lo gia đình.”

Gretchen thụi vào cánh tay Crispen và ném cho cậu một cái nhìn dữ dằn. Đối lại, Robbie đẩy mạnh Gretchen.

Mairin cau mày nhìn xuống cậu bé. “Chắc hẳn đó là điều cha đã nói với con.”

“Là chú Caelen ạ.”

Nàng đảo mắt. Tại sao điều đó không khiến nàng ngạc nhiên chút nào?

“Nhưng sao họ lại phải đánh nhau?” Nàng tiếp tục bắn khoăn.

“Đây là một vụ cá cược, thưa phu nhân!”

Mairin quay lại nhìn Maddie đang đi lên đồi, theo sát phía sau là vài người phụ nữ nhà McCabe. Họ mang theo cả một cái giỏ.

“Cá cược gì?” Nàng hỏi khi họ đến gần. Maddie đặt cái giỏ xuống và mùi bánh mỳ tỏa ra thơm phức. Dù vừa mới tham dự một bữa tiệc thịnh soạn, Mairin vẫn đưa tay sờ lên bao tử

đang sôi sùng sục.

Bọn trẻ háo hức lao đến, khuôn mặt lộ rõ sự thích thú khi chúng đứng bao quanh Maddie.

“Lãnh chúa của chúng ta và Lãnh chúa McDonald đã cá xem lính của bên nào có thể đánh bại được bên kia,” Maddie nói trong lúc bà bắt đầu chia bánh cho những người phụ nữ đang ngồi trên mặt đất. Rồi bà đưa cho mỗi đứa trẻ một khúc to. Bà quay sang Mairin. “Lại đây đi phụ nhân. Chúng tôi đã nghĩ sẽ tổ chức một bữa ăn nhẹ ngoài trời để cổ vũ các chiến binh McCabe.”

Mairin ngồi xuống đất, trái thân váy quanh chân. Crispen ngồi phịch xuống cạnh nàng và bắt đầu ăn ngẫu nhiên phần của mình. Mairin lấy một miếng bánh mì và xé ra một mẩu nhỏ. Vừa cho mẩu bánh vào miệng, nàng vừa nhả nhỏ. “Họ cá cược gì vậy?”

Maddie mỉm cười. “Lãnh chúa thật là láu cá! Ngài cược một kho thực phẩm đủ ăn trong ba tháng. Nếu bên McCabe thắng, chúng ta sẽ lấy thịt và gia vị từ kho của McDonald.”

Mairin há hốc miệng. “Nhưng chúng ta làm gì có một kho đồ ăn đủ cho ba tháng!”

Bertha gật gù đầy chín chắn. “Chính xác. Ngài đánh cược thứ mà chúng ta cần nhất. Ngài thật sáng suốt và chín chắn.”

“Nhưng nếu thua thì sao? Chúng ta sẽ không có khả năng đáp ứng phần thưởng cá cược. Thậm chí ta còn không có đủ số lương thực đó để mà mất.”

Một người khác thì thầm, “Lính của chúng ta sẽ không thua. Thật không trung thành khi nghĩ rằng họ sẽ thua.”

Mairin quắc mắt. “Không phải ta không trung thành. Ta chỉ nghĩ việc lãnh chúa đánh cược thứ chúng ta không có là điều kỳ quặc.”

“Vì chúng ta sẽ không thua, đây thực sự không phải là vấn đề đáng tranh cãi,” Maddie vừa nói vừa vỗ nhẹ lên cánh tay Mairin.

“Ồ, coi kìa, Gannon đã thắng và bây giờ đến lượt Cormac!” Christina thốt lên. “Anh ta rất đẹp trai đấy chứ?”

Mọi người xung quanh Christina mỉm cười khoan dung. Maddie vươn người ra và thì thầm một cách đầy bí ẩn. “Christina của chúng ta rất để ý đến Cormac.”

Mairin quan sát hai má Christina ửng hồng khi Cormac bước vào vòng tròn. Anh ta cúi áo, những cơ bắp cánh tay nổi lên cuộn cuộn. Nhìn anh ta thật cường tráng. Không được như Ewan, nhưng cũng không tệ chút nào.

Christina há hốc miệng khi Cormac trúng một cú đánh rất mạnh và ngã dúi. Cô lấy tay che miệng và nhìn trừng trừng khi chàng chiến binh bật dậy và lại lao lên. Tiếng kim loại leng keng chọc thủng bầu không khí khi Cormac dốc sức tấn công.

Chỉ vài giây sau thanh gươm của đối thủ đã bay vèo vào không trung. Cormac vung gươm

qua đầu rồi chém thẳng xuống cho đến khi mũi gươm dừng lại ngay dưới cằm người lính kia.

Người kia giơ hai tay đầu hàng và Cormac đưa một tay ra đỡ anh ta đứng dậy.

“Người của chúng ta đánh bại chiến binh McDonald chỉ trong chốc lát,” Bertha nói đầy tự mãn.

Các binh sĩ McCabe nhanh chóng giải quyết xong hai lượt đấu tiếp theo. Trận đấu kết thúc, với kết quả bốn chiến binh McDonald bị ngã, và bây giờ người thứ năm đang đứng trong vòng tròn với áo giáp và mũ bảo vệ.

“Nhìn cậu ta bé tẹo!” Maddie thốt lên. “Ồ, cậu ta chỉ là một chú bé.”

Rõ ràng Diormid là người được chọn đấu sau cùng, vì anh ta đang đứng bên ngoài với nét mặt bối rối. Khi người chiến binh nhỏ bé nhà McDonald giương gươm lên, Diormid lắc đầu và xông lên.

Dù nhỏ hơn Diormid rất nhiều, cậu ta lại tỏ ra cực kỳ nhanh nhẹn và lanh lợi. Cậu ta khéo léo tránh được những cú đòn lẽ ra có thể khiến cậu ta gục ngã.

Các chiến binh McDonald, được lên tinh thần bởi trận đấu tốt nhất của họ từ đầu đến giờ, lao tới hò reo cổ vũ cho đồng đội. Cậu ta tránh né rất khéo để Diormid lao vào chiến đấu trong khi cậu ta vẫn đứng yên ở vị trí cũ.

Mairin nín thở, ấn tượng với sự dũng cảm của người chiến binh nhỏ bé. Nàng vươn người khi Diormid tránh một đợt tấn công liên tiếp rồi lại nín thở khi chiến binh nhà McDonald nhảy lên tránh cú đá quyết định của Diormid.

“Hay quá!” Gretchen thì thầm bên cạnh nàng.

Mairin mỉm cười với cô gái nhỏ bé đang vô cùng thích thú với cảnh tượng diễn ra trước mắt họ.

“Đúng vậy. Có vẻ như Diormid khá tất bật với anh chàng nhỏ bé.”

Trận đấu tiếp tục và rõ ràng Diormid đang sắp nản vì không thể khiến một gã nhỏ bé hơn mình rất nhiều phải đầu hàng. Động tác của Diormid trở nên dữ dội và man rợ hơn. Có thể thấy rõ anh ta đang muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu trong khi đối thủ lại không.

Rồi một điều hết sức kinh ngạc xảy ra. Diormid xông lên và một chân của đối thủ tung ra ngáng Diormid. Trong giây lát, cậu ta nhảy chồm lên Diormid với tiếng thét của một binh sĩ đầy dạn kinh nghiệm nhất. Với thanh gươm vung lên cao, cậu ta đâm thẳng xuống cho đến khi mũi gươm chạm vào vùng da mỏng manh trên cổ Diormid.

Diormid nhìn chăm chăm lên người thanh niên nhỏ thó rồi cuối cùng cũng nhượng bộ hạ gươm.

“Cậu ta đã đánh bại Diormid của chúng ta,” Maddie thì thầm.

Cậu ta từ từ đứng lên và đưa tay xuống đón lấy Diormid. Anh ta bật dậy, suýt nữa làm cậu ta ngã quỵ xuống trong lúc đang gắng sức đỡ lấy trọng lượng của một chiến binh to hơn mình rất nhiều.

Chiến binh nhà McDonald lao đảo lùi lại và tra gươm vào bao. Cậu ta giật mạnh mũ trên đầu xuống và những lọn tóc vàng xõa xuống từ vành mũ. Rionna McDonald đứng ngay trước đám đông, tóc cô lấp lánh dưới nắng. Những người phụ nữ đứng cạnh Mairin há hốc miệng kinh ngạc.

“Là con gái!” Gretchen thích thú thốt lên. Con bé quay sang Robbie, đôi mắt sáng lên. “Cậu thấy chưa? Tớ đã nói đàn bà cũng có thể làm chiến binh mà!”

Crispen và Robbie cùng nhìn Rionna chòng chọc với một sự sợ hãi xen lẫn ngưỡng mộ dù khá miễn cưỡng.

Cha của Rionna tức điên lên. Ông xô đẩy đám đông, khuôn mặt hằn lên vẻ giận dữ. Ông vẫy tay thét gọi Rionna, Mairin cố gắng lắng tai nghe lời ông nói.

Rionna cúi đầu, nhưng vẫn kịp để Mairin nhìn thấy nét tức giận trên khuôn mặt cô. Một tay Rionna cuộn thành nắm đấm bên hông và cô lùi lại để trốn tránh người cha huênh hoang.

Mairin đứng dậy, trái tim nàng dành thiện cảm rất to lớn cho cô gái, cho dù cô ta đang mặc quần áo đàn ông và đã làm bẽ mặt một chiến binh McCabe. Diormid vô cùng phần nộ, mặt anh ta sa sầm lại như một đám mây đen trong cơn bão tố.

Mairin vội đi về phía sân với ý định giải cứu cô gái thoát khỏi đám đàn ông đang nổi giận. Vừa lầm bầm xin lỗi, nàng vừa huých tay rẽ qua đám đông, lờ đi những tiếng chửi thề phần nộ khi nàng đẩy họ sang hai bên.

Bằng qua hàng cuối cùng mới thật sự khó khăn vì các chiến binh đang đứng kè vai với nhau. Nàng đẩy, rồi thụi nhưng vô ích và cuối cùng nàng đá vào khuỷu chân một người khiến hắn khuỵu xuống.

Hắn gầm gừ quay lại cho đến khi nhận ra ai đang đứng sau mình. Tỏ ra bất ngờ hắn vội bước sang bên nhường đường cho Mairin đi qua.

Thở phào khi đã tiến sát vào vòng tròn thi đấu, nàng chợt nhận ra mình chẳng biết sẽ làm gì khi đến đó. Ewan không bằng lòng khi thấy nàng xuất hiện, chàng nhìn nàng chòng chọc từ bên kia vòng đấu.

Mairin nắm chặt tay Rionna, phớt lờ vẻ mặt ngạc nhiên của cô ấy.

“Cúi xuống,” Mairin thì thầm.

“Sao cơ?”

“Cúi đầu xuống và đi với ta. Và cười lên. Cười thật tươi.”

“Xin các ngài thứ lỗi. Chúng tôi phải đi ngay. Bọn trẻ cần được trông nom, và chúng tôi phải chuẩn bị bữa tối nữa,” Mairin nói, nở nụ cười tươi tắn và cúi chào.

Rionna mỉm cười, và Mairin ngơ ngàng trước vẻ đẹp lộ lầy đó. Cô nở nụ cười tươi rói, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp cùng với má lúm đồng tiền trên làn da mịn màng. Rionna cũng cúi đầu chào rồi để mặc cho Mairin kéo nàng đi ra phía vòng ngoài.

Toán lính vấp vào nhau, xô dịch sang hai bên khi Mairin tặng họ thêm một nụ cười ngọt ngào nữa. Nàng kéo Rionna đi, sẵn sàng chờ đón lời trách mắng của Ewan bất cứ lúc nào.

Khi đã thoát khỏi khu vực sân, nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Rionna hỏi.

“Có một cô gái nhỏ bé rất muốn gặp cô,” Mairin hồ hởi nói. “Cô bé vô cùng ấn tượng với màn chiến đấu của cô.”

Rionna bối rối nhìn Mairin nhưng vẫn để cho nàng dẫn lên đồi nơi những người khác đang ngồi theo dõi với một sự thèm thuồng.

Gretchen không thể kiềm chế được nữa. Ngay khi Mairin và Rionna lại gần, Gretchen nhảy cẫng lên và gần như là múa may xung quanh Rionna, tấn công Rionna bằng một tá những câu hỏi liên tiếp.

Chứng kiến sự kinh ngạc đến sững sờ của Rionna, Mairin cảm thấy rất thông cảm và đặt một tay lên vai Gretchen để ngăn cái miệng huyền thuyên của con bé lại.

“Gretchen muốn trở thành một chiến binh,” Mairin giải thích. “Mọi người nói với con bé là phụ nữ không thể làm chiến binh, và bây giờ thì con bé thấy điều này rõ ràng không đúng vì cô đã đánh bại Diormid trong cuộc đấu vừa rồi.”

Rionna mỉm cười, lần này là một nụ cười chân thật, rồi cô ngồi thụp xuống ngay trước mặt Gretchen. “Ta cần chia sẻ một bí mật với em, Gretchen. Đây không phải là quan điểm phổ biến, nhưng ta tin chắc rằng một người phụ nữ có thể là bất kỳ ai mà cô ta muốn nếu như cô ta quyết tâm thực hiện nó.”

Mặt Gretchen hân hoan rạng ngời. Nhưng sau đó nét mặt con bé lại buồn rười rượi khi nhìn xuống sân. “Cha chị không vui khi chị đấu với Diormid.”

Mắt Rionna từ ánh vàng tươi sáng chuyển sang màu hổ phách ảm đạm. “Cha ta thất vọng với tất cả những gì thuộc về bản chất của ta. Ông không ấn tượng với những kỹ năng của một chiến binh trong con người ta.”

“Em rất ấn tượng,” Gretchen ngượng ngùng nói.

Rionna lại mỉm cười và cầm tay Gretchen. “Em có muốn cầm chuỗi gươm của ta không?”

Gretchen mở to mắt và há hốc miệng. “Được không ạ?”

Rionna kéo tay con bé xuống cho đến khi nó chạm vào phần chuôi được chạm trổ tinh tế của thanh gươm. “Nó nhỏ hơn một thanh gươm thông thường. Nhẹ hơn nữa. Để ta dễ sử dụng.”

“Tuyệt quá!” Gretchen thốt lên.

“Em cũng muốn xem!” Robbie hăng hái nói.

Cả cậu ta và Crispen cùng bước lên, ánh mắt sáng lên vì tò mò.

“Em chạm được không?” Crispen thì thào.

Ít nói trong bữa ăn là thế nhưng Rionna lại rất cởi mở và thân thiện với bọn trẻ. Mairin đoán chắc là cô chỉ quá ngượng ngùng.

Trong lúc bọn trẻ xúm lại quanh Rionna mà lú lo và la hét ầm ĩ trước thanh gươm của cô ấy, Mairin liếc nhìn trở lại sân và thấy Ewan đứng từ xa, hai tay chống vào hông, nhìn nàng chăm chăm.

Mairin khẽ giơ tay vẫy và quay đi trước khi chàng nảy sinh ý định yêu cầu nàng lại gần.

Khi bọn trẻ đã tản ra khỏi Rionna, Mairin nhìn cô gái, “Cô có muốn tắm trước khi ăn tối không?”

Rionna nhún vai, “Tôi thường tắm trong hồ, nhưng tôi e rằng điều đó sẽ khiến cha tôi khiếp sợ nếu tôi làm thế ở đây.”

Mairin tròn tròn mắt, “Cô có mất trí không thế? Nước ở hồ lạnh cóng!”

Rionna mỉm cười. “Thế mới tốt cho việc rèn luyện trí tuệ.”

Mairin lắc đầu, “Ta không thể hiểu tại sao người ta có thể từ chối một cái bồn tắm thoải mái đầy nước ấm mà đi bơi trong một cái hồ lạnh lẽo.”

“Vì không thể bơi trong hồ, tôi sẽ vui lòng chấp nhận lời đề nghị tắm bồn của phu nhân,” Rionna vừa nói vừa khúc khích cười. Cô ngoảnh đầu nhìn Mairin với một biểu cảm kỳ quặc trên khuôn mặt. “Tôi rất thích chị, phu nhân McCabe. Chị không bị tôi làm khiếp sợ như những người khác. Và hành động rẽ qua đám đông để cứu tôi thật ấn tượng!”

Mairin đỏ mặt ngượng ngùng. “Ồ, hãy gọi ta là Mairin. Nếu chúng ta coi nhau là bạn, cô nên gọi ta như vậy mới hợp lý.”

Maddie hăng giọng sau lưng Mairin và nàng quay lại, hoảng hốt vì mình đã quên mất những phép cư xử đúng đắn.

“Rionna, ta muốn cô gặp những người phụ nữ trong gia tộc.”

Từng người phụ nữ lần lượt bước lên rồi Mairin đi xuống phía cuối hàng, giới thiệu những người nàng nhớ tên. Maddie giúp giới thiệu những người mà nàng chưa biết.

Xong màn giới thiệu, Maddie cho mọi người trở lại tòa tháp để đun nước tắm cho Rionna.

Sau khi dẫn Rionna lên phòng nghỉ, Mairin đi xuống dưới để kiểm tra việc chuẩn bị cho bữa tối.

Nàng đi gần đến bếp thì Ewan bước vào sảnh cùng lãnh chúa McDonald theo sau, Mairin vội vã tăng tốc.

“Con gái ta đâu?” Lãnh chúa McDonald hỏi. Mairin dừng lại, quay sang vị lãnh chúa gắt gỏng. “Cô ấy đang ở trên lầu tắm rửa và mặc đồ cho bữa tối.”

Được xoa dịu hẳn bởi ý nghĩ con gái ông không định ra ngoài đấu với các chiến binh khác, vị lãnh chúa gật đầu trước khi quay sang Ewan. Mairin đợi giây lát, định sẵn trong đầu sẽ nghe những lời quở mắng của Ewan vì sự can thiệp của mình, nhưng chàng chỉ liếc nhìn nàng xuyên qua lãnh chúa McDonald và nháy mắt.

Cái nháy mắt của chàng nhanh đến nỗi nàng dám chắc mình đã nhìn lầm. Việc một lãnh chúa có một hành động nào đó giống như nháy mắt là điều gần như không thể xảy ra. Đoán chắc đó chỉ là tượng tượng, nàng đi về phía nhà bếp.

Chương 26

Tối hôm đó, Mairin đã ngủ rất lâu thì Ewan mới lên phòng. Chàng đứng bên giường ngắm nhìn vợ vui mình dưới đồng chăn lông và chỉ còn nhìn thấy mũi.

Cuộc thảo luận với McDonald đã nhanh chóng bị phá hỏng vì họ uống quá nhiều. Thay vì bàn về đám cưới và sự liên minh, họ ngồi quanh bàn trong đại sảnh mà uống và tham gia vào những câu chuyện tục tĩu xoay quanh gái nhà thổ và các vết sẹo chiến đấu trước đây.

Ewan đã cáo lỗi về sớm. Chàng thích được thả mình trên chiếc giường ấm áp bên cạnh vợ hơn là tham gia vào các trò khoe khoang tục tĩu. Chàng cởi quần áo và thận trọng kéo chăn. Mairin lập tức cựa quậy, cau mày rồi kéo mạnh tấm chăn lông lên. Chàng tủm tỉm cười rồi chui vào trong chăn.

Cơ thể ấm áp của nàng áp vào chàng, khiến chàng lập tức bừng tỉnh. Nàng lại cựa quậy, miệng lẩm bẩm điều gì đó trong giấc ngủ rồi lại rúc vào người chàng.

Chiếc váy ngủ của nàng trĩ xuống một bên cánh tay, để lộ đường cong thanh tú vùng cổ và làn da mịn màng nơi bờ vai. Không thể kiềm chế được, chàng đặt một nụ hôn lên đó và kéo dọc xuống cổ.

Chàng thích hương vị của nàng, cách mùi hương của nàng dâng lên đầy mũi khi chàng đưa lưỡi lướt qua da mềm mại. Nàng khẽ thở dài khiến tai chàng như được mơn trớn.

“Ewan?” Nàng hỏi trong tiếng ngái ngủ.

“Nàng nghĩ còn có thể là ai?”

“Ôi, em không biết. Dường như lúc nào em tỉnh dậy cũng có người trong phòng mình.”

Chàng khẽ cười và cù lên tai nàng.

“Chàng không giận em chứ?”

Chàng lùi lại và cúi xuống nhìn nàng. “Nàng đã làm gì?”

Nàng thở mạnh, đôi môi cong lên vẻ bức bối. “Em không làm gì cả. Em đang nói đến sáng nay. Khi em đưa Rionna đi. Em biết lẽ ra mình không nên can thiệp nhưng...”

Chàng đặt một ngón tay lên miệng nàng. “Không, đúng là nàng không nên làm thế. Nhưng ta nhanh chóng nhận ra nàng luôn làm nhiều điều mà lẽ ra nàng không nên. Việc nàng đưa Rionna là tốt. Cha của cô ấy rất tức giận, và nàng đã xoa dịu tình hình đó. Lời phản nài duy nhất của ta là nàng đã đẩy mình vào một tình huống rất dễ bùng nổ thành chuyện lớn, chưa kể đến việc nàng liều lĩnh một mình đi qua đám lính đang quá khích như vậy.”

Nàng luồn tay xuống thắt lưng chàng, xuống thấp nữa, cho đến khi chạm vào phần nam tính của chàng. Các ngón tay nàng trên đùi xung quanh khiến chàng rên khe khẽ và bắt đầu căng cứng.

“Nhưng chàng không giận,” nàng thì thầm – giọng nói ủy mị. Chàng lim dim mắt khi đẩy mình sâu hơn trong tay nàng. “Đừng nghĩ ta không biết nàng đang định làm gì nhé.”

Đôi mắt nàng mở to một cách ngây thơ trong khi tiếp tục vuốt ve chàng. Chàng cúi xuống hôn nàng, thu lấy hương vị của cơ thể nàng. Chàng hít một hơi dài, nín thở và thưởng thức luồng không khí thuộc về nàng, rồi nhả ra khiến nó nhảy múa quanh miệng và lưỡi họ.

[S'TENT](#)

“Việc này không phải lúc nào cũng giúp nàng thoát khỏi rắc rối đâu,” chàng cảnh báo.

Nàng mỉm cười, “Em sẽ làm lắng dịu trong hầu hết mọi trường hợp,”

Chàng sắp mất hết tự chủ trong tay nàng. Cuộc khám phá nhẹ nhàng này khiến chàng phát điên lên. Chàng phải có được nàng. Ngay lúc này.

Chàng luôn xuống và tóm lấy đường viền chiếc váy ngủ trên người nàng.

“Đừng xé...”

Tiếng vải bị xé toạc chặn đứng lời cảnh báo của nàng.

Ngày hôm sau, Mairin tất bật cùng những người phụ nữ chuẩn bị cho bữa ăn trưa trong khi Ewan đi cùng McDonald. Hai người đã đi sẵn buổi sáng hôm đó, và cho dù không bằng lòng, Rionna vẫn bị loại khỏi đoàn đi sẵn.

Cô ngồi trong sảnh với bộ quần áo đàn ông trên người, chiếc áo chiến phục rộng thùng thình nuốt trọn nửa trên cơ thể, cả bộ quần quanh người cô trông chán ngắt và hết một thảm họa.

Rionna là một bí ẩn đối với Mairin. Nàng muốn hỏi về sự thích thú thấy rõ của Rionna với những công việc của đàn ông, nhưng lại sợ xúc phạm đến cô gái. Mairin nghe Maddie kể rằng Lãnh chúa McDonald muốn gả con gái ông ta cho Alaric để củng cố liên minh giữa hai gia tộc, và thực ra là hai bên đang bàn bạc về việc sắp đặt này.

Mairin cảm thấy thương cho Rionna vì nàng cảm giác rất rõ là Rionna không hề muốn kết hôn, và nàng cũng hình dung được Alaric phản ứng như thế nào.

Cô ấy muốn gì khi tham gia vào việc động trời hôm qua khi mà biết rõ điều đó sẽ khiến cho cha cô nổi điên?

Còn Alaric, chắc chắn sẽ không chấp nhận một vị hôn thê muốn được tham gia vào những cuộc đấu gươm. Ewan sẽ lo lắng, còn Alaric sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình. Tất cả anh em nhà McCabe luôn có những quan niệm bất biến về vai trò của phụ nữ, và hiển nhiên nó không giống với con đường mà Rionna đã chọn.

Rionna cần ai đó thấu hiểu mình hơn, dù Mairin không thể hình dung lại có một chiến binh có thể cho phép vợ mình quyền tự do theo đuổi đam mê như Rionna muốn.

Mairin lắc đầu và để mặc Rionna tiếp tục ngồi ườn ra ghế quan sát mọi thứ đang diễn ra xung quanh.

“Mọi thứ đã sẵn sàng rồi chứ?” Mairin hỏi Gertie khi nàng đi vào khu vực nấu ăn chật chội và nóng bức đến ngột ngạt.

“Vâng, tôi vừa lấy bánh mỳ ra khỏi lò, còn thịt hầm vẫn đang đun liu riu. Ngay khi mọi người về, tôi sẽ bày thức ăn.”

Mairin cảm ơn Gertie rồi quay lại đại sảnh. Tiếng ồn ào ở lối vào cho nàng biết chồng mình đã về và nàng đi ra để chào chàng. “Chàng đã về. Mời mọi người vào bàn, bữa trưa sẽ đến ngay.”

Ewan gật đầu và nàng đi yêu cầu Gertie bắt đầu phục vụ.

Người của Ewan kéo vào cùng lính của Lãnh chúa McDonald. Ba chiếc bàn nhanh chóng chật cứng, những người không có chỗ ngồi đợi ở lối đi xuống bếp để nhận lấy khẩu phần của mình.

Không chắc chắn liệu có một sự sắp đặt hôn nhân hay không vì Ewan chưa chia sẻ gì với nàng về lời đề nghị của McDonald, Mairin chọn cho Rionna chỗ ngồi ngay cạnh nàng.

Bữa ăn thật náo nhiệt và ồn ào với những câu chuyện về cuộc đi săn sáng nay. Đồ ăn thức uống bày la liệt khắp nơi và Mairin bối rối không biết đâu là ly rượu của mình. Nàng với tay lấy một ly nằm giữa Ewan và mình rồi nhấp một ngụm cho xuôi thức ăn.

Nàng nhăn mũi trước vị đắng của rượu và hi vọng không phải là cả mẻ rượu đã bị hỏng. Nàng đặt chiếc ly sang bên để Ewan không uống nó rồi ra hiệu cho Gertie mang cho McDonald một ly khác phòng khi đó là ly của ông ta.

Lãnh chúa McDonald kéo Ewan vào những cuộc thảo luận về bảo vệ ranh giới, các cuộc tuần tra tăng cường và kế hoạch củng cố liên minh thông qua việc bàn bạc với Douglas. Mairin chỉ băng quơ chú ý đến cuộc trò chuyện của họ trong lúc quan sát Rionna giải quyết khẩu phần ăn của mình một cách hững hờ. Nàng đang do dự không biết chủ đề gì có thể thú vị với Rionna thì đột nhiên bụng nàng co thắt dữ dội.

Nàng nhăn nhó đặt một tay lên bụng. Có phải vì thức ăn hỏng? Nhưng chắc chắn lúc này chưa thể cảm nhận được tác động của nó; vả lại thịt vẫn còn tươi, mới mang về hai ngày trước. Nàng quan sát mọi người xung quanh nhưng không thấy ai có dấu hiệu khó chịu nào. Thực tế là tất cả đều đang vui đùa vào đồ ăn của mình với một vẻ mặt rất mãn nguyện.

Nàng với ly rượu đã thay thế cho ly rượu đắng lúc nãy thì một cơn co nữa lại khiến bao tử của nàng quặn đau. Nàng há miệng ra để thở nhưng cơn đau quá dữ dội khiến nàng phải gập người lại.

Một cơn đau nữa ập đến, ghì lấy bụng nàng như một nút thắt đang siết chặt. Mắt nàng mờ đi và đột nhiên nàng muốn nôn.

Nàng bật đứng dậy và trong lúc vội vã, làm đổ chiếc ly của Ewan. Rượu tràn ra bàn và rơi vào vạt áo Ewan.

Ewan giật mình quay đầu lại khi đang trò chuyện với McDonald, chàng cắn môi nhăn nhó. Mairin lão đảo rồi gập người xuống, thét lên khi cơn đau như một ngọn lửa thiêu đốt ruột gan nàng.

Rionna bật đứng dậy, vội vã cúi xuống đỡ lấy Mairin, nét mặt đầy lo lắng. Xung quanh nàng, tiếng rì rầm vang lên khi mọi người nhìn sang bà chủ đang rất đau đớn.

“Mairin!”

Ewan nhồm dậy, vươn hai tay đỡ lấy nàng. Nếu chàng không kéo nàng dựa vào người chàng, chắc hẳn nàng đã ngã sụp xuống. Nàng lê từng bước, đôi chân không còn đứng vững được nữa.

“Mairin, chuyện gì vậy?” Ewan hỏi.

“Buồn nôn,” Nàng hôn hển. “Chúa ơi, Ewan. Em chết mất. Đau”

Nàng lại chùng người xuống và Ewan cũng cúi theo, đặt nàng xuống sàn. Alaric chạy đến, nét mặt hiện rõ sự lo lắng.

“Có chuyện gì thế, Ewan?” Alaric hỏi. Anh đẩy Rionna lùi lại và đứng thành vành đai bảo vệ quanh Mairin.

Mairin quay đầu và nôn ra sàn. Tiếng nôn ọe kinh khủng ngay cả với tai nàng, nhưng sự thực còn tồi tệ hơn gấp mười lần. Nó giống như nàng đã nuốt phải cả triệu mảnh thủy tinh và bây giờ chúng đang cào xé bụng nàng.

Nàng cuộn tròn trên sàn, đau đớn đến nỗi trong một khoảnh khắc mềm yếu, nàng đã cầu nguyện đến cái chết.

“Không,” Ewan thét lên. “Nàng không được chết. Ta không cho phép. Nàng nghe thấy ta nói chứ, Mairin? Ta không cho phép. Nàng phải tuân lệnh ta! Hãy tuân lệnh ta dù chỉ một lần thôi!”

Mairin rên rỉ trong khi Ewan kéo nàng đứng dậy. Nàng nhăn nhó trước tiếng thét của chàng bên tai. Chàng la hét ra lệnh và toàn bộ đại sảnh rung lên với tiếng chân kéo lê và tiếng gầm dội lại.

Toàn thân nàng mềm oặt trong vòng tay Ewan khi chàng bước lên cầu thang. Chàng lao vào phòng, liên tục gào thét ra lệnh cho mọi người trong gia tộc.

Chàng đặt nàng lên giường. Ruột gan nàng lại sôi lên khi mùi nôn mửa của chính mình nồng nặc quanh mũi. Chiếc váy. Nó đã bị hủy hoại. Giờ thì thậm chí nàng còn không thể được chôn cùng nó.

Ewan đưa hai tay ôm chặt khuôn mặt nàng và cúi xuống cho đến khi hai mũi gần chạm nhau.

“Không ai sẽ chôn nàng cả. Nàng nghe thấy ta không? Nàng sẽ sống hoặc là, hãy giúp ta, ta sẽ theo nàng xuống địa ngục rồi sẽ chiến đấu và gào thét để kéo nàng trở lại.”

“Em đau quá!” Nàng rên rỉ.

Chàng nhẹ nhàng kéo mấy lọn tóc ra khỏi mặt nàng. “Ta biết. Ta biết nàng rất đau. Ước gì ta có thể chịu đựng nó thay nàng. Hãy hứa là nàng sẽ chiến đấu. Hãy hứa với ta!”

Nàng không biết chắc mình phải chiến đấu với điều gì. Nỗi đau đớn cào xé bên trong nàng khiến nàng chỉ muốn cuộn tròn như một quả bóng và nhắm mắt lại, nhưng khi nàng cố gắng làm thế, Ewan lại lay cho đến khi hai hàm răng nàng chạm vào nhau lạch cạch.

“Ewan, chuyện gì xảy ra với em vậy?” Nàng thì thào trước một cơn đau khác dữ dội ập đến.

Khuôn mặt chàng dữ tợn và trong phút chốc trở nên mờ ảo. “Nàng đã bị trúng độc.”

Chương 27

Ewan đã không cầu nguyện từ nhiều năm nay. Từ khi con trai chàng ra đời, khi chàng cầu nguyện bên giường vợ trong lúc cô ấy chiến đấu với sự sống.

Nhưng ngay lúc này đây chàng thấy mình đang tha thiết khẩn cầu khi đứng bên giường Mairin. Maddie bước vào đứng ngay sau chàng, theo sát phía sau là Bertha.

“Ngài cần phải làm cho phu nhân nôn hết ra, thưa lãnh chúa.” Bertha nói. “Không còn thời gian nữa. Chúng ta không biết cô ấy đã nhiễm độc nhiều bao nhiêu, cô ấy phải cho ra tất cả mọi thứ trong dạ dày.”

Ewan gập người, ôm chặt vai Mairin, kéo nàng ra thành giường, hai tay khẽ ôm lấy mặt nàng rồi dùng ngón cái móc sâu vào trong họng Mairin. Nàng quần quai và tìm cách kháng cự, nhưng chàng ôm chặt không buông.

“Nghe ta, Mairin,” chàng khẩn nài. “Chúng ta phải cho mọi thứ trong dạ dày của nàng ra. Ta xin lỗi, nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác.”

Khi môi nàng vừa mở, chàng thọc tay vào tận cuống họng khiến nàng nôn khan và co giât. Thật khó để giữ chặt nàng chỉ với một cánh tay.

“Giúp ta ôm nàng,” chàng quát Maddie. “Nếu không được, gọi em trai của ta.”

Bertha và Maddie cùng lao lên, đè toàn bộ trọng lượng của mình lên cơ thể Mairin. Nàng lại nôn khan rồi bắt đầu phun ra sền.

“Nữa đi, ngài lãnh chúa,” Bertha thúc giục. “Tôi biết thật khó khăn khi nhìn cô ấy đau đớn như vậy, nhưng muốn cô ấy sống thì phải làm.”

Chàng sẽ làm bất cứ điều gì để nàng không chết, ngay cả khi điều đó khiến nàng đau đớn. Chàng ôm đầu nàng và ép nàng phải cho ra hết những thứ có trong bụng. Cứ thế, nàng nôn và nôn cho đến khi không còn gì nữa. Toàn bộ cơ thể nàng cứng ngắc, thật kỳ diệu khi nàng không bị gãy chiếc xương nào. Chàng vẫn tiếp tục ghì chặt, kiên quyết cứu sống nàng. Cuối cùng Bertha chạm tay chàng. “Đủ rồi ạ. Bây giờ ngài có thể thả phu nhân ra.”

Maddie đứng lên và ra bồn rửa thấm ướt một chiếc khăn rồi đưa cho Ewan. Chàng lau miệng trước, sau đó lau vầng trán đang đỏ ửng và đầm đìa mồ hôi của nàng.

Chàng thận trọng đặt nàng lên giường và cởi quần áo. Gạt bộ quần áo sang bên, chàng ra lệnh cho hai người lau dọn căn phòng cho hết mùi.

Chàng ngồi bên cạnh trong lúc kéo chăn che cho nàng. Lo lắng quan sát, chàng cảm thấy mình vô tích sự đến nỗi trong lòng dấy lên một nỗi uất hận bùng bùng.

Chàng có thể nghe thấy âm thanh hỗn loạn bên ngoài cửa phòng. Biết các em trai đã đến cùng với những người khác nhưng chàng vẫn không rời mắt khỏi Mairin. Hai người phụ nữ nhanh chóng lau dọn căn phòng và mang đi bộ quần áo bẩn. Một lúc sau, Maddie trở lại và đóng chặt cửa.

“Thưa ngài, xin để tôi chăm sóc phu nhân,” bà nói khẽ. “Cô ấy đã nôn ra hết. Bây giờ không còn gì khác ngoài việc chờ đợi.”

Ewan lắc đầu. “Ta sẽ không bỏ nàng lại đây.”

Chàng vuốt một ngón tay qua mái tóc rũ rượi rồi chạm vào má nàng, hốt hoảng khi thấy da nàng quá lạnh. Hơi thở của nàng nồng, nhẹ đến mức nhiều lúc chàng phải cúi đầu xuống vì sợ nàng đã ngừng thở.

Nàng vẫn bất tỉnh. Nàng không nhúc nhích, cựa mình hay thét lên vì đau đớn. Chàng không biết điều gì tồi tệ hơn. Nghe tiếng thét bất lực của nàng, hay là nhìn nàng lặng thinh như đã chết.

Cả hai điều đó đều khiến chàng vô cùng kinh hoàng và đau đớn.

Maddie đứng cạnh giường một lúc lâu rồi thở dài quay đi và rời khỏi phòng. Trước khi Ewan kịp tựa đầu lên giường bên cạnh Mairin, hai người em trai chàng lao vào phòng.

“Chị ấy thế nào rồi?” Alaric hỏi.

Caelen không nói gì, nhưng lo lắng hiện rõ trong đôi mắt khi anh cúi xuống nhìn Mairin.

Ewan lại sờ má Mairin rồi đưa tay xuống mũi cho đến khi cảm nhận được sự trao đổi khí rất nhẹ trên da nàng. Tâm trạng hỗn loạn khuấy động ruột gan chàng. Thù hận. Sợ hãi. Bất lực.

“Ta không biết,” cuối cùng chàng nói. Lời thừa nhận như con dao xoáy trong lòng cho đến khi nàng muốn nôn ra như Mairin.

“Ai đã gây ra chuyện này?” Caelen rít lên. “Ai có thể hạ độc chị ấy kia chứ?”

Ewan đưa mắt xuống nhìn Mairin khi cơn giận dữ khiến ngực chàng thắt lại. Mũi chàng phập phồng và chàng cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm. “McDonald.” Chàng nghiến chặt răng. “McDonald khốn kiếp.”

Alaric sững sờ ngẩng lên. “McDonald?”

Ewan nhìn chăm chăm hai em của mình. “Ta muốn hai người ở lại đây với cô ấy. Cả hai. Hãy gọi ta ngay khi có bất cứ chuyển biến nào. Lúc này ta không thể tin ai khác ngoài hai chú cho

đến khi tìm ra kẻ nào đang tìm cách giết cô ấy.”

“Ewan, anh định đi đâu?” Caelen hỏi khi Ewan lăm lì bước ra khỏi phòng.

Ewan quay lại khi ra đến cửa. “Nói chuyện với McDonald.”

Chàng lao xuống cầu thang, tuốt gươm ra khi vừa vào đến sảnh, đa số binh lính của chàng cũng đang tụ tập ở đó. Họ đứng nghiêm khi thấy thanh gươm trần của Ewan.

McDonald đứng bên sườn căn phòng, xung quanh là binh lính của ông ta. Rionna đứng ngay bên cạnh và hai người đang nói chuyện với giọng điệu rất khẩn cấp. Sự căng thẳng bao trùm lên bầu không khí trong sảnh khiến đa chàng như có kim châm.

Rionna hoảng hốt khi nhìn thấy Ewan đang lao đến. Cô tuốt gươm và bước lên trước cha mình nhưng bị Ewan đẩy sang bên khiến cô loạng choạng.

Cả căn phòng bắt đầu náo loạn.

Quân lính McDonald lao đến tấn công Ewan, còn quân của Ewan thì phản công dữ dội nhằm bảo vệ chủ nhân của mình.

“Bảo vệ cô ta,” Ewan thét lên với Gannon.

Ewan đã nhảy chồm lên McDonald trước khi ông ta kịp tuốt gươm. Chàng túm lấy áo và xô ông ta vào tường.

McDonald giận tím mặt và phùng má khi bị Ewan siết chặt cổ áo. “Ewan, thế này là sao?”

“Ông muốn tôi cưới con gái ông đến mức nào?” Ewan gằn giọng.

McDonald chớp mắt bối rối trước khi hiểu ra mọi chuyện. Nước bọt bắn lên môi chàng khi ông ta gào lên giận dữ. “Người đang buộc tội ta hạ độc phu nhân McCabe?”

“Là ông đúng không?”

Mắt McDonald nheo lại trong cơn thịnh nộ. Ông ta cố gắng đẩy tay Ewan để thoát khỏi cái siết của chàng, nhưng chàng lại đẩy ông bật trở lại tường.

“Người đã khiêu chiến,” McDonald thốt lên. “Ta sẽ không để sự xúc phạm này trôi qua một cách dễ dàng đâu.”

“Nếu ông muốn chiến tranh, tôi rất sẵn lòng,” Ewan rít lên. “Và khi tôi đã dùng máu của ông mà dội sạch đất đai và tất cả những gì ông có sẽ là của tôi. Ông muốn nói đến sự xúc phạm ư? Ông vào lãnh thổ của tôi, được tôi đón tiếp, và rồi lại tìm cách giết vợ tôi sao?”

McDonald tái mét và nhìn trừng trừng vào mắt Ewan. “Ta không làm chuyện này, Ewan. Cậu

phải tin ta. Đúng, ta muốn Rionna kết hôn với cậu, nhưng hôn ước với em trai cậu cũng chẳng kém gì. Ta *không* hạ độc cô ấy.”

Hàm Ewan giật giật, hai cánh mũi phập phồng. Mồ hôi túa ra trên trán McDonald, ông ta hoảng hốt khi nhìn sang hai bên, nhưng toán lính của ông dễ dàng bị quân của Ewan chặn đứng.

Rionna đứng cách đó vài bước, cánh tay cô bị Gannon cầm chặt. Cô trở nên điên cuồng khiến Gannon phải gắng hết sức mới giữ đứng.

Không có tội lỗi nào lên trong mắt McDonald. Lẽ nào ông ta nói thật? Thời điểm McDonald đến và thời điểm Mairin bị hạ độc quá trùng khớp với nhau. Hay là mọi chuyện chỉ được dựng lên để có vẻ như vậy?

Ewan nói lỏng tay và thả McDonald ra. “Thứ lỗi cho sự thô lỗ của tôi, nhưng tôi muốn ông và người của ông phải rời khỏi lãnh địa của tôi ngay lập tức. Vợ tôi đang rất yếu và tôi không biết liệu cô ấy có sống được hay không. Tôi cho ông hay, McDonald. Nếu cô ấy chết và nếu tôi phát hiện ông đã gây ra điều này, sẽ không có nơi nào trên toàn Scotland này mà ông có thể lẩn trốn, không một góc ngách nào ông có thể ẩn nấp.”

“Còn... còn chuyện liên minh của chúng ta?” McDonald lắp bắp.

“Tất cả những gì tôi quan tâm lúc này là vợ tôi. Hãy trở về, McDonald. Về và cầu nguyện cho cô ấy sống. Chúng ta sẽ nói về chuyện liên minh trong một ngày khác.”

Chàng đẩy McDonald về phía cánh cửa dẫn ra khỏi đại sảnh.

“Ewan! Chị ấy lại buồn nôn. Chị ấy đang nôn dữ dội lắm. Caelen và em làm gì cũng không có tác dụng.”

Ewan quay đầu lại và thấy Alaric đang đứng ngay giữa lối vào sảnh với bộ dạng phờ phạc.

“Hãy tiến họ,” Ewan nói với Gannon. “Hộ tống họ đến biên giới và đảm bảo họ không nấn ná.”

Rồi Ewan tức tốc chạy, xô cả vào Alaric khi chàng lao lên cầu thang.

Chàng ập vào phòng và thấy Caelen ôm Mairin bên cạnh giường trong lúc nàng đang nôn khan và thở hổn hển. Nét mặt Caelen đầy tuyệt vọng, nhưng anh vẫn giữ chặt lấy Mairin khi cả cơ thể nàng rung lên theo mỗi lần nôn.

Caelen ngược nhìn khi Ewan chạy về phía giường.

“Ewan, ơn chúa anh đây rồi. Em không thể ngăn chị ấy lại được, nó sẽ giết chị ấy mất!”

Ewan đón lấy cơ thể mềm oặt của Mairin. “Nào, vợ của ta. Hãy thở cùng ta. Bằng mũi nhé. Nàng không được nôn nữa.”

Trái tim chàng quặn thắt, chàng ôm chặt nàng vào lòng.

“Hãy thở đi,” chàng thì thầm. “Thở vì ta, Mairin. Sẽ không đau nữa. Ta xin thề.”

Nàng siết chặt áo chàng đến nỗi lớp vải lằn trên cánh tay. Toàn bộ cơ thể nàng căng ra, nhưng lần này nàng tìm cách ngăn cơn buồn nôn lại.

“Đúng rồi. Hãy ôm lấy ta. Ta sẽ không bỏ nàng ra đâu. Ta ở bên cạnh nàng đây.”

Nàng giúi mặt vào cổ chàng và toàn thân mềm nhũn. Chàng đặt nàng lên giường rồi ngược nhìn Caelen đang đứng gần đó với nét mặt giận dữ nhưng bất lực.

“Thấm ướt một cái khăn để ta lau mặt cho cô ấy.”

Caelen đi vội đến bồn rửa, vắt khăn và đưa nó cho Ewan. Ewan lau trán rồi đến miệng nàng. Nàng thở dài nhưng vẫn không mở mắt trong lúc chàng lau những chỗ còn lại trên khuôn mặt.

Có vẻ như Mairin đã thoát khỏi những cơn co thắt dữ dội trong dạ dày. Nàng cuộn mình bên chàng và vòng một cánh tay ôm lấy hông chàng. Rồi sau một tiếng thở dài, nàng lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Ewan khum tay đỡ lấy gáy và đặt lên trán nàng một nụ hôn. Việc nàng đã tỉnh dậy là một dấu hiệu tốt, nhưng chàng không muốn thấy nàng đau đớn như vậy. Cơ thể nàng đang gắng gượng đẩy chất độc ra, và nàng đang dũng cảm chiến đấu với tác động của nó.

“Hãy sống,” chàng thì thầm. “Ta sẽ không để nàng chết đâu.”

Alaric, sau khi theo Ewan trở lại phòng, và Caelen bối rối ra mặt với cách thể hiện cảm xúc hiếm hoi của anh trai. Ewan không quan tâm xem ai đang chứng kiến vẻ yếu đuối nhất của chàng lúc ấy.

“Anh rất quan tâm đến chị ấy,” Alaric dài giọng.

Ewan cảm thấy một thứ gì đó trong con người chàng đang hé mở và mỗi lúc thêm rộng ra. Đúng vậy, chàng yêu nàng, chàng không thể chịu được ý nghĩ sẽ mất nàng. Nhờ ơn Chúa, nàng sẽ tỉnh dậy, sẽ lại xấp xước với chàng, và rồi chàng sẽ dục dỗ khiến nàng nói ra những điều mà chàng muốn nghe nhất.

Đúng, nàng sẽ sống, người phụ nữ nhỏ bé khó tính này sẽ yêu chàng say đắm cũng giống như chàng yêu nàng vậy.

Chàng nhìn hai người em đang quan sát mình với một vẻ kỳ quặc. “Ta cần hai chú giúp. Có kẻ nào đó đã cố gắng giết cô ấy. Dù điều này khiến ta đau đớn, nhưng đây hẳn là một người trong gia tộc của chúng ta. Có một kẻ phản bội đang sống ở đây và hẳn cần bị tiêu diệt, nếu không Mairin sẽ không bao giờ được an toàn. Ta không thể để mất cô ấy. Gia tộc của chúng ta không thể mất cô ấy. Mairin là hiện thân cho sự cứu rỗi của chúng ta - và của chính ta. Nếu hai chú không làm điều này vì cô ấy, chị dâu của mình, hãy làm vì ta.”

Alaric quỳ gối cạnh giường, vươn người ra đặt tay lên bàn tay mềm nhũn của Mairin. Caelen thẳng người và cũng quỳ gối bên cạnh Alaric. Anh chạm vào vai Mairin và ánh mắt dịu lại đi khi nhìn xuống nàng.

“Bọn em nguyện trung thành với anh, Ewan,” Alaric cất giọng trang nghiêm. “Lòng trung thành của chúng em thuộc về anh. Bây giờ, chúng em cũng nguyện trung thành với Mairin. Chúng em sẽ bảo vệ chị ấy. Em sẽ đặt sự an toàn của chị ấy lên trên cả sự an toàn của chính mình.”

Lời tuyên thệ trang trọng của Alaric khiến Ewan dấy lên một niềm hân diện.

“Chị ấy là một người phụ nữ tốt,” Caelen nói. “Một người mẹ tốt của Crispin và một người vợ chung thủy. Chị ấy là một tài sản quý giá của anh, Ewan. Em sẽ bảo vệ chị ấy suốt cuộc đời mình và đem lại công lý cho những sai trái nhằm chống lại chị. Chị ấy sẽ luôn là người đáng kính trong mắt em.”

Ewan mỉm cười khi biết Caelen chắc hẳn đã cảm thấy rất khó khăn để nói ra những lời thề như vậy. “Cảm ơn hai chú. Điều này có ý nghĩa rất lớn với ta. Chúng ta phải chắc chắn cô ấy sẽ được an toàn từ giờ trở đi. Cô ấy sẽ không để gì chịu ngồi yên một khi có thể đi lại được.”

“Có vẻ như anh chắc chắn chị ấy sẽ hồi phục,” Caelen nói.

Ewan nhìn xuống khi niềm tin cháy bùng lên trong lòng. “Ừm, ta tin chắc. Cô ấy quá bướng bỉnh nên sẽ không chịu thua cái chết đâu.”

Ewan gặp lại hai em trai khi trời đã gần về khuya. Họ ngồi trong đại sảnh dưới ánh sáng của một cây nến.

“Bọn em đã tra khảo tất cả người hầu, người làm bếp, người giao thực phẩm và những người có mặt trong sảnh,” Caelen thuật lại.

“Gertie đã bị sốc,” Alaric nói một cách dứt khoát. “Bà ấy đã rất đau đớn khi biết Mairin bị hạ độc. Em không nghĩ Gertie đứng sau vụ này dù bà ấy là người dễ dàng có cơ hội nhất. Bà ấy đã làm ở đây từ trước khi chúng ta ra đời. Bà ấy hết mực trung thành với cha và vẫn trước sau như một từ khi cha qua đời.”

Ewan cũng nghĩ như vậy, nhưng chàng sẽ không ngốc nghếch mà loại bỏ khả năng. Chàng không thể tưởng tượng rằng ai đó trong gia tộc lại tìm cách giết Mairin. Tại sao? Nàng tượng trưng cho hy vọng. Nàng cứu rỗi linh hồn họ và không ai lại không biết điều đó.

Nhưng có kẻ đã làm vậy.

Gannon và Cormac bước vào với nét mặt cay nghiệt. Sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt họ và cả hai cùng tiến về phía Ewan.

“Thưa lãnh chúa, đã có tin.”

Ewan ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Cormac ngồi xuống nhưng Gannon quyết định đứng. Tâm trạng lo lắng hiện rõ qua cách anh ta hết nắm rồi lại mở lòng bàn tay.

“Tôi đã xác định được nguồn chất độc,” Gannon nói.

“Nói ta nghe,” Ewan nói.

“Nó không có trong thức ăn. Tôi đã kiểm tra tất cả các đĩa còn lại, của cả phu nhân McCabe. Chất độc nằm trong ly rượu. Nó vẫn còn khá đầy, tức là phu nhân đã không uống nhiều.”

“Ơn chúa?” Ewan thở phào. “Vây là có hy vọng rồi.”

“Thưa lãnh chúa,” Cormac bối rối. “Tôi không cho rằng cái ly đó là của phu nhân.”

Ewan đập mạnh nắm đấm xuống bàn và vươn người ra. “Vây nó là của ai?”

Gannon thở mạnh. “Tôi cho rằng nó là của ngài, thưa lãnh chúa.”

Caelen và Alaric suýt té ngã khi nghe đến đây.

“Ý anh là gì?” Caelen hỏi.

“Tôi đã tra khảo rất kỹ tất cả nhóm phục vụ. Có ba ly rượu. Một ly phu nhân đã úp xuống khi rời khỏi bàn. Đó là ly của cô ấy, nhưng nó không ở đúng vị trí và tôi không nghĩ rằng cô ấy đã uống nó. Cô ấy đã lấy ly của ngài và uống một ít. Chắc hẳn phu nhân thấy vị của nó rất khó chịu vì sau đó cô ấy đã đẩy nó sang bên và gọi một người phục vụ mang ly khác đến cho ngài. Không lâu sau đó, cô ấy bắt đầu lên cơn đau.”

“Nhưng tại sao...!” Ewan ngắt lại, rồi chàng nhìn lên những người đáng tin cậy nhất của mình và hai em trai. “Mục tiêu. Mục tiêu không hề nhắm vào Mairin. Mà là ta.”

“Chúa ơi,” Alaric bối rối. “Có kẻ đang cố tình giết *anh*, Ewan. Không phải là Mairin.”

“Điều đó nghe có vẻ hợp lý hơn,” Caelen dứt khoát, “Chẳng ai có lợi gì nếu Mairin chết. Nhưng mọi chuyện sẽ khác nếu Ewan chết đi để Mairin góa bụa và không còn cái.”

“Chính Cameron đứng sau chuyện này và bằng cách nào đó hắn đã cài người vào gia tộc của ta. Có kẻ ở đây đang làm theo mệnh lệnh của hắn. Hắn đã cố giết ta hai lần và cả hai lần Mairin đều suýt chết,” Ewan gầm gừ đập mạnh tay khiến bàn kêu răng rắc.

“Đúng vậy, nhưng kẻ đó là ai?” Alaric hỏi.

“Đó là điều mà chúng ta phải tìm ra,” Ewan nói. “Và cho đến khi ấy, Mairin phải được bảo vệ an toàn suốt ngày đêm. Ta sẽ không để cô ấy bị thương tổn bởi một âm mưu nào khác nhắm vào ta.”

Chương 28

Tiếng thét chói tai cắt ngang giấc mơ mờ ảo và đẹp đẽ của Mairin. Nàng không chắc đó là một giấc mơ, nhưng nó rất đẹp và bông bênh. Trong mơ, nàng không cảm thấy đau đớn chút nào. Nàng thích cảm giác bông bênh tĩnh lặng và dễ chịu này hơn bất cứ điều gì khác.

Rồi nàng cảm thấy ai đó đang lay mình cho đến khi não nàng như rung lên trong đầu. Con đau trở lại và nàng nghe thấy tiếng Ewan.

Chàng lúc nào cũng thích gầm lên. Có vẻ như chàng thích la mắng, nhất là khi nó nhắm vào nàng.

“Nàng là người phụ nữ bướng bỉnh nhất mà ta đã bất hạnh gặp phải,” Ewan gầm gừ. “Ta ra lệnh cho nàng không được chết, và nàng nhất định phải tuân theo. Hình như nàng không phải cô sư tử cái đã dũng mãnh bảo vệ con trai ta thì phải. Cô sư tử đó không bao giờ biết đến việc bỏ cuộc trong khi nàng thì lại đang đầu hàng.

Mairin nhăn nhó trước sự xúc phạm ấy. Một hành động đáng hổ thẹn của chàng trong khi nàng đang đau ốm và sắp chết. Chàng làm như thể nàng đã cố tình gây ra chuyện này vậy.

Nàng nghe thấy tiếng chàng cười khùng khục.

“Không, nàng có thể ốm, nhưng nàng sẽ không chết. Nàng phải nghe lời ta lần này, nếu không, trước sự chứng giám của Chúa, ta sẽ dùng đầu gối mà đá tung nàng lên.”

Nàng nhìn trừng trừng, hoặc ít nhất là nàng nghĩ mình đã làm vậy. Căn phòng dường như vẫn tối đen và hai mi mắt nàng giống như có ai đó đã lấy đá mà đè lên vậy. Cảm giác hoảng loạn đột ngột ập đến. Có lẽ họ đang chuẩn bị chôn nàng. Liệu có phải họ đã lấy đá đặt lên mắt người chết để giữ cho chúng nhắm lại không? Hay đó là những đồng xu? Dù đó là gì đi nữa thì nàng cũng không muốn chết.

“Nào, tình yêu của ta,” Ewan dỗ dành. “Mở mắt ra đi. Hãy làm vì ta. Không có ai chôn nàng cả. Ta xin thề. Mở mắt ra và nhìn ta. Hãy cho ta được thấy đôi mắt xanh biếc tuyệt đẹp của nàng.”

Mairin lấy hết sức bình sinh và cuối cùng hai mi mắt cũng từ từ hé mở. Nàng cau mày khi thấy ánh nắng xuyên qua rồi lại nhanh chóng khép mi lại.

“Che cửa sổ lại,” Ewan quát lớn.

Mairin nhăn nhó. Chàng đang nói với ai vậy? Việc họ có khách đến phòng riêng đã trở nên

quá thường xuyên rồi.

Nàng nghe thấy ai đó cười rồi mở mắt ra và nhìn thấy một dáng người lơ mờ rất giống Ewan. Nàng chớp mắt liên hồi rồi nhìn lên và thấy Alaric cùng với Caelen đứng trước khung cửa sổ đã được đóng kín.

“Thật may là chú đã trở về, Alaric. Ewan sẽ cần chú giúp trong đám tang.”

Alaric nhăn nhó. “Đám tang của ai ạ?”

“Của ta,” Mairin nói.

Nàng gắng sức ngẩng đầu lên nhưng nhanh chóng nhận ra nàng yếu như một chú mèo con.

Caelen cười lớn còn Mairin ném cho chàng một cái nhìn cau có.

Nàng khụt khịt mũi, “Đây không phải là chuyện đáng cười. Ewan sẽ rất bực mình nếu ta chết.”

“Đây mới là lý do chính xác để nàng không định làm những chuyện tương tự như vậy?” Ewan dài giọng.

Nàng quay đầu nhìn Ewan và giật mình vì thấy chàng trông thật... hốc hác. Mái tóc rối bù, hai mắt đỏ ngầu, và râu ria mọc như vài ngày rồi chưa cạo.

“Em lúc nào cũng biết vâng lời mà. Nếu chàng lệnh cho em không được chết, đương nhiên em sẽ không từ chối ước nguyện của chàng.”

Ewan cười nhăn nhó, và khi chàng cúi xuống nhìn nàng, nàng thấy rõ trong đôi mắt ấy một sự nhẹ nhõm khiến nàng ghen thối. “Tình yêu của ta, nói dối là có tội, nhưng sự thật thì ta không nghĩ Chúa hay ta sẽ phiền lòng với lời nói dối này.”

Nàng hừm hừm tỏ ý không đồng tình. “Em sẽ cố gắng vâng lời.”

“Đúng vậy, ta đã ra lệnh cho nàng không được chết, lần này nàng thật ngoan ngoãn khi chịu nghe lời ta. Ta rất hài lòng và có thể cân nhắc sẽ không la mắng nếu lần tới nàng không chịu nghe lời.”

“Hai người mất trí rồi,” Caelen gầm gừ.

Alaric lại gần giường và siết chặt tay nàng. “Chào mừng chị trở lại với thế giới của sự sống. Chị đã khiến tất cả mọi người thực sự sợ hãi đấy.”

Nàng đặt tay kia lên bụng. “Ta không đau nữa. Điều này hơi kỳ lạ, thật đấy, nhưng ta đói.”

Ewan cười lớn và cúi xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn thật dài. Môi chàng run run trên da nàng, và tay chàng âu yếm má nàng trong khi từ từ buông ra.

“Nàng sắp chết rồi. Nàng đã nằm trên giường ba ngày và nôn hết sạch mọi thứ trong dạ dày từ ngày thứ nhất.”

“Ba ngày?” Nàng hoảng sợ. Vô cùng hoảng sợ.

“Đúng vậy, ba ngày.” Giọng chàng trở nên nghiêm trọng và những nếp nhăn lại chen chúc nhau trên mặt chàng. Nhìn chàng thật... mệt mỏi. Nàng với tay sờ lên những nếp nhăn trên lông mày chàng rồi vuốt xuống má. “Nhìn chàng mệt mỏi quá. Em nghĩ chàng cần tắm rồi cạo râu và ngủ một giấc dài.”

Chàng úp bàn tay mình lên tay nàng, giữ chặt nó bên má, rồi đưa lên miệng hoon vào lòng bàn tay. “Bây giờ nàng đã tỉnh lại, ta sẽ đi ngủ. Nhưng đừng nghĩ rằng nàng đã tỉnh lại mà chạy nhảy lung tung khắp nơi. Nàng phải ở yên trên giường cho đến khi ta nói nàng có thể dậy và không được dậy trước đó một giây phút nào.”

Nàng nhìn chàng tức tối nhưng không dám nói gì. Tranh cãi với chàng khi nàng vừa mới tỉnh sẽ chẳng có tác dụng. Dù sao thì thỉnh thoảng nàng cũng có thể dễ tính một chút.

Ewan cười vang. “Có vẻ như đôi lúc nàng rất dễ bảo đấy chứ?”

“Em thực sự phải học cách kiểm soát miệng lưỡi tốt hơn,” nàng lầm bầm. “Không thể lúc nào cũng nói tuốt ra mọi suy nghĩ của mình được. Mẹ Serenity nói em sẽ phải hối tiếc vì cái ngày em đã bắt đầu thói quen khủng khiếp đó. Em đang nghĩ là bà đã đúng khi nói thế.”

Ewan cúi xuống hôn nàng lần nữa. “Ta lại nghĩ lưỡi của nàng rất tuyệt.”

Cả Caelen và Alaric đều bật cười còn Mairin xấu hổ.

“Ewan!”

Hai má nàng ửng hồng ngượng ngùng, nàng giật mạnh chăn kéo qua đầu. Ewan cùng cười với mọi người trong khi nàng rúc đầu trong đó, ước gì nền nhà có thể mở ra và mang tất cả bọn họ đi. Cuối cùng Ewan đuổi các em ra khỏi phòng rồi kêu người mang đồ ăn lên cho cả hai. Chàng ném thử từng món trước khi đưa cho Mairin.

Điều đó thực sự khiến nàng vô cùng sợ hãi. Nàng không muốn chàng vì nàng mà chết, và nàng đã nói với chàng như vậy.

Chàng không có vẻ gì là cảm kích trước lo lắng của nàng. “Chăm sóc nàng là nhiệm vụ của ta, phu nhân.”

“Và chàng sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ấy nếu chết trong khi thực hiện nó,” nàng nhăn nhó.

Sau bữa ăn, Mairin nằm xuống và nhắm mắt lại. Nàng thực sự còn rất yếu, và lại thức ăn cũng chưa ổn định khi vào trong dạ dày của nàng. Sau ba ngày không ăn uống gì, nàng cho rằng cảm giác này là điều đương nhiên. Nàng giật mình khi nghe tiếng mở cửa, một nhóm người

phục vụ bước vào phòng, mang theo những thùng nước nóng.

“Ta nghĩ có thể nàng muốn tắm,” Ewan nói.

Ngay lúc này nàng chỉ muốn lao đến mà ôm chầm lấy chàng cho đến khi chàng ngộp thở. Và nàng sẽ làm thế nếu không nhận ra rằng ngay cả việc nhắc cánh tay lên cũng vô cùng khó nhọc. Nàng buộc phải nằm đó như một đồng thịt vo dẹt và thích thú nhìn hơi nước bốc lên từ cái bồn đã gần đầy. Khi số nước cuối cùng đã được đổ ra từ các thùng, Ewan gập người trên giường và bắt đầu cởi dây buộc trên váy ngủ của nàng. Nàng không có đủ năng lượng để phản kháng, cũng không đủ để tỏ ra có ích được một chút. Một lát sau chàng đã cởi xong chiếc váy và nhẹ nhàng bế nàng vào bồn.

Mairin kêu lên thích thú khi hơi nóng phủ lên người. Thay vì để nàng tự tắm như nàng nghĩ, chàng quỳ xuống bên cạnh bồn. Chàng lấy chiếc bình trên sàn, múc đầy nước rồi dội từ phía sau để làm ướt tóc nàng.

Khi chàng luồn tay qua từng lọn tóc để gội sạch, nàng nhắm mắt thích thú. Chưa bao giờ nàng tưởng tượng mình yếu như bây giờ, và nàng vô cùng cảm kích trước sự quan tâm của chàng.

Nàng rên khe khẽ khi chàng tắm cho nàng. Chàng từ tốn kỳ cọ vai và cánh tay. Tay chàng nhúng xuống nước rồi úp lên ngực nàng, xoa bóp đôi nhũ hoa đang cứng lại.

Chàng không nán lại mà tiếp tục tắm sạch từng chút một trên cơ thể nàng. Nàng thích thú đến rùng mình lúc tay chàng chạm đến chân mình. Chàng nhắc một chân và xối nước lên. Rồi chàng bắt đầu mát-xa kỹ từng phần của bàn chân nàng, từ gót đến đầu các ngón. Khi chàng chạm vào từng ngón chân, nàng cố gắng để không giật chúng lại và hét lên vì nhột.

Chàng bật cười nhưng ôm lấy mắt cá chân để nàng không trượt xuống.

“Ta không biết là nàng lại có máu buồn.”

Rồi đôi tay chàng lại như hung lướt trên da thịt nàng. Sự hòa quyện giữ làn nước êm dịu và sự âu yếm nồng nàn làm tan dần đi những cảm giác đau đớn trong nàng.

Khi chàng hoàn thành xong phần việc của mình, toàn thân nàng mềm nhũn, ánh mắt đờ đẫn, nàng mơ màng đến nỗi không thể đứng dậy ra khỏi bồn được, Ewan bế nàng lên và giữ một lát cho nước chảy hết. Chàng đặt nàng cạnh lò sưởi, khéo léo quấn một cái khăn lớn quanh người và cuộn hai đầu chần ở giữa ngực nàng.

“Ngay khi tóc nàng khô, ta sẽ đưa nàng lên giường,” chàng nói. “Ta không muốn nàng bị lạnh.”

Khi nàng vẫn còn đang ngơ ngàng trước sự chăm sóc dịu dàng của chàng, chàng bắt đầu lau tóc cho nàng bằng một chiếc khăn khô. Tay chàng luồn qua từng lọn tóc và khi đã thấm bớt nước, chàng bắt đầu đưa lược lên chải.

Họ ngồi trước lò sưởi, nàng rúc người vào giữa hai bắp đùi chàng, mặt quay về phía ngọn

lửa. Chàng rất kiên nhẫn và chỉ ngừng lại khi gặp phải một lọn tóc rối không thể gỡ được. Hơi ẩm từ lò sưởi bao quanh lấy họ cho đến khi da nàng ửng hồng. Hơi nóng thấm vào da thịt nàng và nàng thấy mình gật đầu liên tục khi chàng chải tóc. Xong việc, chàng để lược sang bên và vòng cánh tay ôm nàng thật chặt.

Chàng áp má lên một bên thái dương nàng và lắng nghe khe khẽ trong khi nàng nhìn chăm chú vào những cục than hồng đang bập bùng.

“Nàng đã làm ta sợ.”

Nàng thở dài rồi rúc sâu vào vòng tay chàng.

“Em cũng sợ. Thực sự em không muốn nghĩ đến việc phải xa chàng và Crispen.”

“Từ khi nàng đổ bệnh, đêm nào Crispen cũng ngủ cùng nàng. Nó một bên, ta một bên. Giống như ta, nó cũng tin rằng nàng sẽ không chết.”

Nàng mỉm cười. “Có gia đình thật tuyệt!”

“Đúng vậy. Ta nghĩ nàng, Crispen và ta là một gia đình tuyệt vời.”

“Chàng đừng quên Caelen và Alaric,” nàng cau mày. “Tất nhiên là cả Gannon, Cormac và Diormid. Họ làm phiền em, nhưng họ có ý tốt và cực kỳ kiên nhẫn. Ôi! Cả Maddie, Bertha và Christina nữa.”

Ewan cười thầm bên tai nàng. “Cả gia tộc. Gia tộc của chúng ta chính là gia đình.”

Ôi nàng thích suy nghĩ ấy. Gia đình. Nàng thở dài đầy sáng khoái rồi lại tựa đầu lên vai chàng.

“Ewan?”

“Gì vậy?”

“Cảm ơn chàng đã không để em chết. Thực sự em đã suýt bỏ cuộc, nhưng tiếng la hét của chàng khiến em không thể làm thế. Chàng đúng là thích la hét. Điều này có lẽ khiến chàng hài lòng vì có lý do để mà tiếp tục la hét như vậy.”

Chàng siết chặt vòng tay nàng khiến nàng cảm nhận rõ cơ thể chàng đang rung lên vì cười.

“Khi nàng khỏe lại, chúng ta sẽ trò chuyện thật lâu.”

Nàng gắng ngồi dậy nhưng bị chàng ghì chặt lấy.

“Trò chuyện về chuyện gì cơ?”

“Những lời nói. Những lời ta muốn nàng nói với ta.”

Chương 29

Ewan giành toàn bộ hai tuần sau đó để ép nàng nghỉ ngơi, tận tình tắm cho nàng – tất nhiên là riêng tư – và làm tình... Nàng hồi phục rất nhanh và đêm nào Ewan cũng khiến cả hai vô cùng thỏa mãn. Nhưng nàng không bao giờ nói yêu chàng. Nàng hào phóng khen ngợi chàng, và chàng cũng vậy. Nàng nói với chàng bằng giọng nói ngọt ngào nhất, rằng chàng đẹp trai, dũng cảm, kiêu ngạo... cho dù chàng không chắc tất cả những lời ca tụng đó là thật lòng. Đương nhiên nàng vô cùng thích thú với những kỹ thuật chăn gối của chàng, và cũng tự nghĩ ra kỹ năng của riêng mình khiến chàng điên đảo.

Nàng phải yêu chàng. Chàng không thể cho phép nàng chỉ cảm thấy những xúc cảm hời hợt. Nàng chắc chắn không dễ bảo, nàng cũng không thực sự ngoan ngoãn. Nhưng chàng thấy rõ cái cách nàng nhìn mình khi nàng nghĩ chàng đang lơ là. Chàng thấy rõ ràng tan chảy ra như thế nào trong vòng tay chàng mỗi đêm trong căn phòng tối.

Đúng vậy, nàng đã yêu chàng. Không còn lời giải thích nào khác. Chàng chỉ phải cho nàng thấy rõ điều đó.

Vụ trúng độc đã làm cho Mairin thận trọng hơn, và một điều khiến Ewan thích thú là nàng tôn trọng các yêu cầu của chàng hơn, chàng nhớ những cuộc đấu khẩu nảy lửa – từng xảy ra rất thường xuyên khi nàng bất chấp một mệnh lệnh. Chàng không thích sự quyến rũ tự nhiên của Mairin lại bị cướp đi bởi một lần suýt chết.

Chỉ có Ewan, hai người em trai, cùng với Gannon, Cormac và Diormid biết rõ sự thật. Rằng Mairin không phải là nạn nhân được nhắm tới. Có nhiều lý do khiến Ewan phải giữ kín thông tin này.

Thứ nhất, gia tộc của chàng trở nên rất thận trọng trong việc bảo vệ Mairin từ sau vụ việc. Họ quyết liệt đeo bám nàng và nàng không bao giờ đi đâu hay làm gì một mình. Điều đó hoàn toàn thỏa mãn mục đích của Ewan, vì dù có hay không có kẻ nào đó đang muốn giết Mairin, nàng vẫn phải đối diện với mối đe dọa từ Duncan Cameron.

Thứ hai, chàng không muốn Mairin lo lắng, nếu nàng biết Ewan là nạn nhân thực sự, không phải chỉ một mà là hai lần, không thể nói trước nàng có thể sẽ làm gì. Trong một thời gian ngắn, Ewan đã phát hiện ra nàng cực kỳ quyết liệt bảo vệ những gì nàng coi là của mình.

Và nàng coi Ewan là của nàng, điều khiến chàng vô cùng mãn nguyện. Có thể nàng không nói những lời chàng muốn nghe, nhưng không thể phủ nhận hành động muốn chiếm hữu của nàng đối với chàng. Chàng nhớ rất rõ ánh mắt nàng khi Rionna McDonald được giới thiệu.

Chàng mong chờ biết bao cái ngày họ không còn mối đe dọa nào nữa. Sự tăm tối bao trùm không khí chỉ ảnh hưởng đến Mairin mà tất cả mọi người. Mairin... Ewan đã không hề nghe về một sự náo loạn nào do nàng gây ra kể từ khi nàng khỏe trở lại.

Chàng biết rằng điều đó sẽ không kéo dài...

“Lãnh chúa, xin ngài đến đây ngay!” Owain vừa nói vừa chạy đến chỗ Ewan.

Cậu thở hổn hển khi dừng lại. Có vẻ như cậu ta đã chạy suốt quãng đường. Ewan quay đầu khi đang nghe người chăn cừu báo cáo chi tiết tình hình kho dự trữ của gia tộc và cau mày.

“Chuyện gì vậy, Owain?”

“Là phu nhân. Cả đại sảnh đang náo loạn. Cô ấy đã lệnh cho một nhóm đàn ông làm các công việc của đàn bà!”

“Cái gì?” Ewan hỏi. Chàng đưa tay lên sống mũi và hít một hơi thật sâu. “Nói rõ xem nào, Owain.”

“Heath đã khiến cô ấy tức giận nhưng tôi không biết đã xảy ra chuyện gì thưa ngài. Cô ấy đã lệnh cho anh ta và nhóm đàn ông đi cùng làm công việc giặt giũ! Và nấu nướng nữa! Chúa cứu vớt chúng tôi! Cả việc lau bếp và sàn nhà...”

Owain dừng lại, thở gấp rồi tiếp tục. “Họ đang sắp nổi loạn vì hai em trai của ngài không kiếm chế được cô ấy.”

Ewan nhăn nhó và thầm nguyên rủa. Heath là một tên lính trẻ rất nóng nảy chỉ mới gia nhập nhà McCabe cách đây không lâu. Hắn là đứa con hoang của Lãnh chúa McKinley - một trong nhiều đứa - mà cha hắn không hay biết trước khi ông ta qua đời. Kết quả là hắn trở thành kẻ không nhà. Ewan đã thu nạp những thanh niên như thế nhiều năm qua để tăng quân số khi mà có quá nhiều người trong gia tộc của chàng đã bị tiêu diệt trong cuộc tấn công của Duncan Cameron. Ewan đã từng gặp rắc rối với Heath và một nhóm binh lính ít tuổi vênh váo đã chủ động liên kết với Heath không lâu sau khi hắn đến đây. Bọn họ đã từng rất có kỷ luật và Ewan đã quyết định đó sẽ là lần cuối cùng chàng cố gắng biến họ thành các chiến binh McCabe.

Nếu Heath có liên quan thì không ổn rồi. Đem so hắn với người vợ nóng nảy không kém gì của Ewan thì việc bùng nổ cơn giận là đương nhiên rồi.

“Hai em trai ta đâu?” Ewan hỏi.

“Họ đang ở đại sảnh cùng với phu nhân. Tình hình rất căng thẳng, thưa ngài. Có lúc tôi đã lo sợ cho sự an toàn của phu nhân.”

Đó là tất cả những gì Ewan cần nghe. Chàng lao về phía đại sảnh, và qua khúc cua rẽ vào sân, chàng thấy tất cả binh lính đang tập luyện bên ngoài đứng yên nghếch cao đầu khi họ nghe thấy tiếng hỗn loạn vọng lại từ phía trong tòa tháp.

Ewan xô đẩy toán lính, nhảy qua bậc thềm và xông vào trong.

Khung cảnh trước mắt chàng là một cuộc hỗn loạn. Một nhóm lính trẻ đang đứng giữa phòng, xung quanh bọn họ là hai người em trai của Ewan cùng với Mairin và Gertie.

Cormac và Diormid đang bị Gertie quát mắng gay gắt. Gertie tức giận đến nỗi bà giáng một cái thìa về phía hai người và cứ đến cú giáng thứ ba thì tìm cách đánh họ. Alaric và Caelen lộ vẻ phần nộ khi tìm cách đẩy Mairin ra sau lưng nhưng chẳng có tác dụng gì. Tuy nhiên, Ewan chỉ chú ý đến Mairin. Nàng đang đứng giữa cuộc ẩu đả, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận đến nỗi trông nàng như sắp nổ tung. Nàng nhón cả chân lên để lảng mặ Heath khi bị Gannon ngăn cản và chặn lại.

Heath giận tím mặt. Nàng không hề hay biết đang tự đẩy mình vào mối nguy hiểm như thế nào. Nhưng Ewan thì biết. Chàng đã từng hơn một lần chứng kiến thái độ hỗn xược của gã lính trẻ. Ewan vừa bắt đầu chạy ra giữa căn phòng thì thấy Heath giơ một tay lên. Ewan thét vang, rút gươm ra và lao vào. Mairin cúi đầu né tránh, nhưng nắm đấm của Heath vẫn sượt qua hàm khi nàng quay đi. Nàng bật lùi lại đúng lúc Ewan bổ nhào vào Heath.

Nếu Caelen và Alaric không kìm chặt cả hai tay Ewan, chắc hẳn chàng đã giết chết hắn ngay tại đó rồi.

“Đúng như vậy, Heath ngã sòng xoài trên sàn, máu rỉ ra từ miệng hắn.

Ewan vẫy vùng trong sự kìm kẹp của hai người em nhưng họ kiên quyết không buông tay.

“Buông ta ra!” Chàng gầm lên.

Họ ghìم chàng lùi lại được vài bước nhưng cuối cùng chàng vẫn thoát ra được. Chàng giật mạnh cánh tay và lao đến chỗ Mairin đang tự mình bò dậy.

Chàng ôm khuỷu tay đỡ nàng đứng dậy. Rồi chàng ôm lấy cằm nàng mà nâng lên để có thể nhìn thấy quai hàm.

“Hắn suýt chạm vào em thôi,” Mairin thì thào. “Em không đau chút nào, Ewan.”

Chàng phần nộ, “Hắn không có quyền chạm vào nàng! Hắn sẽ phải chết vì đã tấn công nàng.”

Chàng buông tay và quay đi để dẹp cuộc náo loạn bằng ánh mắt dữ dội.

“Ai đó hãy nói ta biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây?”

Lập tức mọi người bắt đầu xì xào. Ewan nhắm mắt và thét lên yêu cầu tất cả trật tự. Chàng quay sang Mairin. “*Nàng* hãy nói ta nghe chuyện gì đã xảy ra ở đây.”

Mairin cúi nhìn tay nhưng chàng vẫn kịp thấy đôi môi nàng đang run lên.

“Tôi xin kể, thưa lãnh chúa,” Diormid lớn tiếng khi anh ta bước lên. “Phu nhân đã ra lệnh cho

Heath, Robert, Corbin, Ian và Matthew làm các công việc của đàn bà.”

Có thể nhận thấy rõ sự hoài nghi và phần nộ của Diormid, đại diện cho các binh lính của chàng.

“Cô ấy yêu cầu tất cả bọn họ nấu nướng, dọn dẹp và lau sàn nhà!”

Ewan chăm chú quan sát khi Mairin chán nản ra mặt.

Nàng mím chặt môi, định quay đi và có lẽ đã bước ra khỏi sảnh nếu như Ewan không lập tức chụp cánh tay nàng ngăn lại.

“Nàng?” Chàng sẵn giọng.

Cầm nàng run run, và nàng chớp mắt cáu kỉnh.

“Chàng sẽ lại quát mắng, em không mong bị sỉ nhục lần nữa trước mặt gia tộc của mình.”

“Hãy nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra,” giọng chàng nghiêm lại. Chàng quyết không bộc lộ sự yếu đuối của mình trước mặt mọi người. Dù chàng muốn ôm lấy nàng và hôn lên đôi môi đang run lên kia, nhưng lúc này, chàng phải tỏ ra công bằng và đúng nguyên tắc. Chàng có trách nhiệm phải công bằng với những ai có liên quan, điều đó có nghĩa nếu vợ chàng đã lại ngầm thực hiện một trong những kế hoạch liều lĩnh của mình, chàng buộc phải để nàng khóc. Nàng hất cằm khiến chàng cảm thấy nhẹ nhõm. Chàng thích sự đương đầu của nàng hơn là nước mắt.

Nàng chỉ tay vào Heath, “Tên... tên gốc đó đánh Christina.”

Ewan đánh mặt rồi thành linh quay sang và thấy Heath đang được Diormid đỡ dậy.

“Thật vậy không?” Ewan hạ giọng hỏi.

“Ả rất láo xược,” Heath gầm gừ. “Ả đáng bị tôi quát.”

Mairin thở hỗn hển vì giận dữ. Lẽ ra nàng đã lại xông vào Heath nhưng Ewan chụp lấy hông nàng và kéo mạnh người nàng áp sát lên ngực chàng. Nàng đá mắt cá chân chàng nhưng vẫn không thể thoát được. Chàng quay sang Alaric và đẩy Mairin sang tay anh.

“Không được buông cô ấy ra,” Ewan hạ lệnh.

Alaric ôm và giữ chặt Mairin, nàng vùng vẫy khiến chân nhấc hẳn lên khỏi mặt đất. Mairin phần nộ, nhưng Ewan quan tâm đến lời giải thích của Heath hơn.

Ewan quay sang Heath một lần nữa và nhìn hắn trừng trừng. “Người kể lại mọi chuyện cho ta.”

Mairin vẫy vùng trong tay Alaric nhưng vẫn bị giữ thật chặt.

“Xin chàng, Ewan,” nàng khẩn nài. “Em sẽ kể mọi chuyện.”

Nàng vô cùng phần uất. Nàng đã quá bất bình với cái cách mà bọn đàn ông đối xử với các cô hầu gái đến mức sẵn sàng cầm lấy thanh gươm của Ewan và moi ruột tất cả bọn họ. Nếu có thể nâng được nó lên, chắc chắn nàng sẽ làm như vậy.

Nàng quay sang Alaric khi Ewan vẫn tiếp tục ra vẻ dửng dưng. “Alaric, ta mượn thanh gươm của chú được không?”

Alaric nhướn lông mày hoảng hốt, “Chị không thể nâng được thanh gươm của em đâu.”

“Chú có thể giúp ta. Làm ơn, Alaric, ta cần lấy máu của hắn.”

Anh lập tức bật cười trước sự ngỡ ngàng của nàng. Tiếng cười vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Mắt nàng ứa lên những giọt nước mắt phần uất. “Ta xin chú Alaric, những gì hắn làm là không đúng. Và bây giờ hắn sẽ bào chữa với Ewan về thái độ đang hổ hèn của hắn, về thái độ của tất cả bọn họ.”

Ánh mắt Alaric dịu lại, “Ewan sẽ giải quyết chuyện này. Anh ấy là một người đàn ông công bằng.”

“Nhưng anh ấy là đàn ông,” nàng kiên quyết.

Alaric bối rối nhìn nàng. “Vâng, em vừa nói vậy mà.”

Trước khi Ewan có thể đưa ra một lời đề nghị giải thích nữa từ phía Heath, căn phòng lại náo loạn. Những người phụ nữ lan vào trong, tiếng gào thét của họ có thể áp đảo tiếng la hét của bất kỳ một chiến binh nào. Trước sự sững sốt của Mairin, họ cầm một loạt các loại vũ khí tạm thời, từ cây xỉa, gậy cho đến đá và dao găm.

Ewan há hốc miệng đúng lúc Alaric thả Mairin ra. Nàng chạy huỳnh huỵch và bắt gặp cái nhìn bất bình của Alaric. Nhưng giống như những người lính khác, chàng sững sờ nhìn đám đàn bà đang lao về phía họ.

“Phu nhân, cô không sao chứ?” Bertha hỏi từ hàng đầu của đám đông.

Christina vội vã chạy về phía Mairin, chộp lấy tay nàng rồi ra hiệu cho Maddie trước khi kéo Mairin về phía họ.

Mairin siết chặt tay Christina khi nhìn vào vết tím đang thẫm lại trên má cô.

“Em không sao chứ?” Mairin thì thào.

Christina mỉm cười, “Vâng, nhờ phu nhân, em không sao.”

“Thưa lãnh chúa, chúng tôi cần ngài lên tiếng,” Bertha thét lên.

Cô giơ cây xĩa bày tỏ sự cương quyết trong khi Ewan tiếp tục sững sờ nhìn họ.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?” Ewan hỏi. “Cả thế giới này điên hết rồi hay sao?”

“Lính của chàng cư xử quá quái lắm,” Mairin nói.

Cánh phụ nữ bày tỏ sự đồng tình bằng cách giương cao vũ khí và giậm chân thành thành. Toán lính nhìn như thể họ không biết nên sợ hãi hay giận dữ.

Ewan khoanh tay trước ngực và nghiêm mặt nhìn nàng. “Họ đã làm gì?”

Mairin nhìn những người phụ nữ, thu lấy dũng khí từ sự ủng hộ của họ. Rồi nàng hất cằm và cố gắng hết sức để bắt chước cái quắc mắt của chàng. Đó hẳn là một hành động đáng nể bởi chàng nhướng một bên lông mày khi nhìn nàng.

“Những người phụ nữ đang làm việc của họ, cũng như điều chàng mong đợi ở mấy người đàn ông. Kẻ ngốc đó đã thử quyến rũ Christina nhưng cô ấy từ chối. Hẳn đã quá điên tiết và bắt đầu chỉ trích công việc của cô ấy. Chàng biết đấy, cô ấy còn đang chuẩn bị bữa chiều cho binh lính. Rồi hẳn xem thường và hạ thấp công việc của phụ nữ nơi này. Họ giấu cọt và mỗi lúc một quá đáng. Họ la mắng Maddie khi bà ấy chưa mang đồ ăn đến kịp. Họ phàn nàn về sự chuẩn bị của Gertie khi cảm thấy thức ăn không đủ thơm ngon hay quá nguội.”

Nàng hít một hơi dài trước khi tiếp tục trút nốt cơn giận.

“Và khi Christina định báo cáo sự việc thì Heath đã ngáng đường khiến cô ấy làm đổ rượu lên váy, và hẳn dám cả gan trừng phạt cô ấy vì đã làm bẩn quần áo hẳn. Khi cô ấy chống đối, hẳn đã ra tay đánh cô ấy.”

Mairin giận dữ nắm chặt tay khi bước lên, toàn thân run lên vì phẫn nộ. Nàng chỉ vào nhóm lính gồm có Heath, Robert, Corbin, Ian và Matthew. “Và không ai, không *một ai* trong số bọn họ can thiệp để giúp cô ấy. Không một kẻ nào! Không *ai* chịu giơ một ngón tay ra để dừng hành động bất lương của hẳn đối với Christina. Bọn họ còn thoải mái cười nhạo và chỉ trích công việc của những người phụ nữ.”

Nàng dừng lại ngay trước mặt chàng và giơ một ngón tay ấn mạnh vào ngực chàng. “Em nói nếu những công việc này quá dễ dàng và đám đàn ông chỉ trích quá đáng, vậy thì hôm nay họ thể đảm nhận việc của đàn bà và chúng ta sẽ thấy *họ* làm như thế nào.”

Nàng nín thở đợi những lời phản bác của Ewan.

“Thưa lãnh chúa, tôi xin nói!” Bertha lớn tiếng. Giọng của bà lớn đến nỗi khiến cho nhiều phụ nữ nhăn mặt.

“Bà nói đi,” Ewan nói.

“Tôi sẽ không giải thích nhiều, nhưng xin hãy nghe điều này. Bây giờ phụ nữ ở đây sẽ không động một ngón tay vào công việc nào nữa. Và chúng tôi sẽ giữ phu nhân McCabe!”

Ewan lại nhướn mày. “Các người giữ bà chủ ư?”

Bertha gật đầu, “Vâng, cô ấy sẽ đi cùng với chúng tôi. Chúng tôi sẽ không để cô ấy bị trừng phạt vì đã bảo vệ chúng tôi.”

Ewan mỉm cười trước sự ngạc nhiên của Mairin.

“Có một vấn đề với điều đó, Bertha ạ.”

“Đó là gì ạ?” Bertha hỏi.

“Ta cũng sẽ giữ nàng.”

Lời tuyên bố khiến cho căn phòng rộn lên tiếng rì rầm. Cả đàn ông và đàn bà đều vươn người về phía trước, bối rối không biết lãnh chúa sẽ quyết định thế nào. Rõ ràng là chàng không hài lòng.

“Ta sẽ không bị ảnh hưởng bởi sự hăm dọa và mệnh lệnh nào hết,” chàng nói.

Khi Bertha thở phào phò và chuẩn bị tuôn ra một tràng những lời lẽ giận dữ khác, chàng giơ một tay lên khiến bà phải im lặng.

“Ta sẽ nghe cả hai bên trình bày những điều phải nói trước khi đưa ra phán quyết. Một khi phán quyết được đưa ra, chuyện này sẽ kết thúc. Tất cả rõ chưa?”

“Chỉ khi chàng đưa ra quyết định đúng.” Mairin lẩm bẩm. Ewan ném cho nàng cái nhìn chế ngự.

Chàng quay đi. Chàng không có vẻ gì là hài lòng khi nhìn Heath và bốn gã đang đứng ngang ngược bên cạnh hắn. Rồi chàng nhìn Gannon, người lớn tuổi nhất trong số tất cả bảy tôi.

“Người có lời giải thích nào cho chuyện này không?”

Gannon thở dài, “Tôi xin lỗi, thưa lãnh chúa. Tôi đã không có mặt ở đó. Tôi đang ở trong sân với một số binh lính khác. Tôi đã thông báo rằng họ sẽ không được ăn cho đến khi họ hoàn thành tốt cuộc diễn tập.”

“Ta hiểu rồi,” chàng quay sang Cormac đang đứng ngay cạnh Diormid và Heath. “Cormac? Người có muốn nói gì không?”

Cormac rất giận dữ. Anh ta đưa mắt về phía toán lính đang nhìn anh ta đầy trông chờ, rồi Ewan, người cũng đang đợi câu trả lời của anh ta.

“Sự việc đúng như những gì phu nhân đã kể lại thưa lãnh chúa,” anh ta nói có phần lí nhí.

“Tôi vào sảnh đúng lúc Heath đang ngáng chân Christina.”

Cơn giận hiện rõ trên mặt Cormac khi anh ta nhìn sang Heath.

“Đây không phải là lỗi của Christina. Toán lính đã to tiếng lăng mạ cô ấy và khi Christina tỏ ra khó chịu, Heath đã tấn công cô ấy. Tôi muốn tự tay giết hắn, nhưng phu nhân đã cản lại trước khi tôi kịp hành động, sau đó mối quan tâm lớn nhất của tôi là bảo vệ sự an toàn của cô ấy.”

Ewan gật đầu đồng tình trước sự phán xét của Cormac, rồi quay sang chỗ Diormid đang đứng cạnh Heath. “Người có ủng hộ hành động của hắn không?”

Vẻ mặt Diormid đầy hối hận vì đã tin những binh sĩ trẻ do anh ta trực tiếp chỉ huy. “Không, thưa lãnh chúa. Sự thật không giống như những gì hắn đã kể với tôi.”

“Vậy là người không có mặt để chứng kiến mọi chuyện xảy ra?” Ewan hỏi.

Diormid lắc đầu. “Tôi bước vào sảnh khi phu nhân đang ra lệnh cho các binh lính làm công việc của đàn bà trong cả ngày hôm nay.”

“Và người ủng hộ hành vi của hắn? Người đứng về phía bọn họ?” Ewan hỏi.

Diormid lưỡng lự trước khi trả lời. “Không thưa ngài. Tôi cảm thấy hổ thẹn vì bọn họ.”

Rồi Ewan quay sang Bertha.

“Bà có thể dẫn mọi người về nhà nghỉ. Dù sao thì họ cũng muốn có một ngày nghỉ ngơi. Robert, Corbin, Ian và Matthew sẽ làm phần việc của mọi người.”

Mairin cau mày khi Heath được bỏ qua, những tiếng reo hò của những người phụ nữ đã ngăn nàng thể hiện sự bức xúc của mình.

Bùng nổ không kém là tiếng la hét bất bình của bốn tên mà Ewan đã phạt cho đi làm phần việc của đàn bà. Họ tỏ ra uất ức đến nỗi tất cả những gì Mairin có thể làm là cố gắng để không mỉm cười mãn nguyện.

Bertha rạng rỡ nhìn Mairin, “Xin hãy lại đây, cô phải ăn mừng cùng chúng tôi.”

Mairin toan rời khỏi đại sảnh cùng mấy người phụ nữ thì Ewan hắng giọng. Nàng từ từ quay đầu lại rồi lên nhìn chàng. Chắc chắn chàng đã không giận. Không hề sau khi được nghe toàn bộ câu chuyện. Chàng vẫn nghiêm nghị khi cong ngón tay chỉ về phía nàng. Nàng thở dài rồi rời Bertha tiến lại gần chồng. Những người phụ nữ nấn ná trong sảnh, hoặc vì tò mò không biết lãnh chúa muốn gì, hoặc để bảo vệ Mairin khỏi bị khiển trách, Mairin không biết chắc, nhưng nàng cảm thấy biết ơn vì sự ủng hộ của họ.

Khi còn cách một khoảng khá xa, nàng dừng lại và khoanh hai tay trước ngực. “Chàng gọi em?”

Chàng lại cong ngón tay, và nàng giận dữ tiến lại gần hơn. Chàng đưa ngón tay ra chạm vào cằm nàng, nâng lên cho đến khi nàng nhìn thẳng vào mắt chàng.

“Ngài có điều gì muốn chỉ bảo, thưa lãnh chúa?”

“Đúng vậy.”

Nàng hếch đầu lùi lại và đợi chàng ra lệnh.

Các ngón tay chàng rê qua cằm lên hàm, chỗ nắm đấm của Heath trượt qua. Rồi chàng rúc cằm vào những lọn tóc che lấp tai nàng, bàn tay ôm lấy gáy nàng và siết chặt với thái độ đầy sở hữu.

“Hãy hôn ta.”

Chương 30

Mairin thở phào lao vào vòng tay Ewan và đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi chàng.

“Nàng đã không tin ta,” giọng chàng đầy trách móc khi hôn nàng lần nữa.

“Em xin lỗi,” nàng thì thào. “Nhưng nhìn chàng giống như là muốn la mắng em lần nữa vậy.”

“Thưa lãnh chúa, ngài không thể bắt đàn ông làm công việc của đàn bà được!”

Ewan quay ngoắt lại trước lời phản kháng của Robert.

“Thực tế là có. Nếu kẻ nào không phục tùng mệnh lệnh ta, hắn có thể rời khỏi đây.”

Heath cong môi cần nhằn và Mairin rúc sâu hơn vào vòng tay Ewan. Hắn làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, sự thù hận trong mắt hắn khiến nàng sợ.

“Heath thì sao?” Nàng thì thầm. “Tại sao hắn lại được miễn làm phần việc của phụ nữ?”

Sự giận dữ làm Ewan tím mặt khiến nàng hoảng sợ.

“Nàng ở đây với Alaric.”

Chàng để nàng đứng giữa Alaric và Caelen trước khi hăm hăm đến chỗ Heath đang đứng. Hai người kẻ sát nhau ngay trước mặt nàng, khiến nàng phải nhón gót, nhảy hết sang trái lại sang phải, cố gắng nhìn lên trên hoặc xuyên qua hai người.

Ewan không nói gì khi đến gần Heath. Chàng lùi lại và tung nắm đấm vào mặt hắn. Hắn cảm thấy như vừa bị một tảng đá đập vào. Hắn rên rỉ thảm hại khi Ewan tóm lấy áo kéo hắn đứng lên.

“Cái đó dành cho Christina,” Ewan gầm gừ.

Rồi chàng nện đầu gối đúng giữa háng. Alaric và Caelen nhăn mặt. Mặt Gannon trắng bệch còn Cormac chùn bước quay đi.

“Còn cái này dành cho vợ ta.”

Chàng thả Heath trên sàn. Hắn cuộn tròn lại như quả bóng. Mairin có thể chắc chắn hắn đang khóc.

“Là em, em cũng sẽ khóc,” Alaric lẩm bẩm,

Ewan quay sang Gannon và cất giọng lạnh lùng. “Giết hắn. Mang hắn ra.”

Heath tái nhợt trước cái án tử hình và bắt đầu cất giọng khàn khàn cầu xin. Đám lính nhăn nhó và có vẻ chán ghét trước hành động thảm hại của Heath.

“Vâng, thưa lãnh chúa. Xin làm ngay.”

Gannon cúi xuống, kéo Heath đứng dậy rồi cùng Cormac lôi hắn ra khỏi căn phòng. Heath vẫn còn gập người lại vì đau.

Ewan quay sang đám đông phụ nữ đang hò reo hoan hỉ.

“Ta xin lỗi Christina, vì đã để người phải chịu bất công như vậy. Ta không thể bỏ qua, cũng không thể chấp nhận hành vi nào như thế từ binh lính của mình. Hãy tận hưởng ngày nghỉ này. Ta không nghĩ bọn họ sẽ làm tốt công việc của cô, nhưng nó sẽ được hoàn tất.”

Trái tim Mairin cảm thấy đầy hân hoan. Nàng quá đỗi xúc động trước sự chân thật trong lời nói với chất giọng đều đều ấy đến nỗi mắt nàng cay cay và bắt đầu ngấn nước. Nàng siết chặt cánh tay Caelen và Alaric cho đến khi các khớp ngón tay của nàng trắng nhợt.

Caelen thận trọng gỡ các ngón tay nàng ra khỏi khuỷu tay mình và tròn tròn mắt khi thấy những giọt nước mắt của nàng. “Chị đang khóc vì điều gì vậy?”

Nàng sụt sịt rồi lau mặt vào tay áo Alaric. “Anh ấy đã làm một điều thật tuyệt vời.”

Alaric đẩy nhẹ đầu nàng và cau mày cho đến khi nàng thôi lau nước mắt vào anh.

“Anh ấy là một người đàn ông tốt,” nàng nói.

“Tất nhiên là như vậy rồi,” Caelen đáp lại một cách đầy trung thành.

Giải quyết xong sự việc, Ewan đi về phía Mairin. Không bận tâm cảnh ấy sẽ trông như thế nào, và cũng không quan tâm đến sự thật là lần này chàng không yêu cầu mình, nàng chen qua giữa Alaric và Caelen rồi lao vào vòng tay Ewan. Nàng hôn tới tấp lên mặt chàng và dừng lại thật lâu trên cổ rồi ghì chặt hết sức có thể.

“Để ta thở nào,” Ewan vừa nói vừa bật cười.

“Em yêu chàng,” nàng thì thầm vào tai chàng. “Em yêu chàng rất nhiều.”

Bất chợt chàng cũng ôm chặt lấy nàng. Trước sự ngỡ ngàng của nàng, chàng quay đầu và kéo nàng ra khỏi sảnh. Chàng bước hai bậc một lên cầu thang và trong phút chốc đã vào đến phòng của hai người.

Sau khi dùng chân đá cánh cửa đóng sầm, chàng nhìn nàng với ánh mắt hung hăng và ghì chặt khiến nàng không thể thở được.

“Nàng đã nói gì?” Chàng hỏi bằng giọng khàn khàn.

Hai mắt nàng mở to vì ngạc nhiên trước sự dữ dội ấy.

“Mới vừa rồi. Trong sảnh. Nàng vừa nói gì vào tai ta?”

Nàng hồi hộp nuốt nước bọt và cựa quậy trong vòng tay chàng. Rồi nàng lấy hết can đảm. “Em yêu chàng.”

“Vậy là cũng đã đến lúc,” chàng lẩm bẩm.

Nàng chớp mắt bối rối. “Đến lúc gì cơ?”

“Những lời nói đó. Cuối cùng nàng cũng nói ra.”

“Nhưng em chỉ mới nhận ra thôi,” nàng lúng túng.

“Ta đã biết như thế,” chàng ra chiều tự mãn.

“Không phải thế. Em còn không biết, sao chàng biết được?”

Chàng cười toe toét, “Nói ta hay, nàng định làm gì cho buổi chiều rảnh rỗi này?”

“Em không biết,” nàng thừa nhận. “Có lẽ em sẽ đi tìm Crispin rồi chơi với con và bọn trẻ.”

Ewan lắc đầu.

“Không được sao?” Nàng hỏi.

“Không được.”

“Tại sao?”

“Vì ta vừa quyết định rằng một buổi chiều thư giãn nghe có vẻ hấp dẫn hơn rất nhiều.”

Nàng mở to mắt ngạc nhiên. “Thật thế ư?”

“Ừm. Ta tự hỏi không biết nàng có sẵn lòng thư giãn cùng ta không?”

“Thật là tội lỗi nếu làm biếng,” nàng thì thầm.

“Đúng vậy, nhưng điều ta dự tính trong đầu chẳng liên quan gì đến việc là một kẻ lười biếng cả.”

Nàng đỏ mặt, tỏ vẻ hờn dỗi trước lời gợi ý hiện rõ trong giọng nói của chàng, “Chàng chưa bao giờ nghỉ ngơi vào buổi chiều cả.”

“Nhiệm vụ quan trọng nhất của ta là đáp ứng nhu cầu của vợ ta,” chàng úp tay lên chỗ Heath đã giáng cú đấm lên má nàng, ánh mắt tối sầm lại.

“Chàng có định giết hắn thật không, Ewan?” Nàng thì thào.

Ewan quắc mắt. “Hắn đã tấn công nàng. Nàng là vợ của lãnh chúa, là bà chủ của nơi này. Ta không bao giờ dung thứ cho sự bất kính và chắc chắn sẽ giết bất cứ kẻ nào chạm vào nàng.”

Mairin xoa hai bàn tay, cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng. “Em đã khiêu khích hắn, em gọi hắn bằng những cái tên kinh tởm. Em dùng những từ ngữ mà không một quý bà nào nên dùng. Mẹ Serenity sẽ phải dùng xà bông lau sạch miệng của em.”

Ewan thở dài, “Nàng muốn ta làm gì, Mairin? Hắn đã gây chuyện từ trước đó rồi. Hắn đã hết cơ hội được tha thứ. Cho dù hắn không đánh nàng, ta cũng sẽ không dung thứ cho hành động nặng tay với một người phụ nữ khác trong gia tộc này.”

“Chàng có thể trục xuất hắn được không? Em nghĩ một người không nhà và không của cải còn đau khổ nhiều hơn so với việc chàng cho hắn một cái chết nhanh chóng và dễ dàng. Có thể hắn sẽ chết đói hoặc bị một bầy sói săn đuổi.”

Ewan ngạc nhiên nhìn nàng rồi bật cười, âm thanh khàn khàn gợi sự thích thú xuống sống lưng Mairin.

“Nàng đúng là một quý bà khát máu.”

Nàng gật đầu. “Đúng vậy, Alaric cũng nói thế.”

“Tại sao ta lại không nên giết hắn, Mairin? Đây là quyền của ta với địa vị là lãnh chúa và là chồng của nàng.”

“Vì em cảm thấy có lỗi khi đã khiêu khích hắn như thế. Nếu hắn không đánh em, chàng sẽ không lệnh cho hắn phải chết vì đã đánh Christina. Chàng sẽ không trừng phạt hắn,” nàng vội vã nói.

“Vây nàng thích hắn bị giết chết bởi một bầy sói.”

Nàng gật đầu.

Chàng cười tủm tỉm. “Vây cứ thế đi. Ta sẽ lệnh cho Gannon trục xuất hắn khỏi lãnh địa của chúng ta và không bao giờ được quay trở lại.”

Nàng vòng hai tay ôm lấy chàng rồi siết thật chặt, “Em yêu chàng.”

Chàng kéo nàng ra và rồi cúi xuống hôn lên chóp mũi.

“Hãy nói lại ta nghe.”

Nàng chu môi và quắc mắt nhìn chàng. “Chàng đúng là một người hay đòi hỏi.”

Chàng lần tìm đôi môi nàng, nhấn sâu rồi cọ lưỡi quanh miệng nàng cho đến khi nàng chịu mở ra để chàng đưa vào trong.

“Nói đi,” chàng thì thào.

“Em yêu chàng.”

Với một tiếng rên khe khẽ, chàng ôm nàng trong vòng tay và ép nàng lùi lại cho đến khi chân nàng chạm vào thành giường. Chàng đẩy nàng xuống rồi lăn tròn để nàng duỗi người nằm trên người chàng. Chàng vội vã lột quần áo nàng, lột trần đôi vai rồi đến cánh tay. Chàng nắm chặt phần trên cánh tay nàng và kéo nàng xuống để rúc vào cổ nàng. Đôi môi chàng mới ma lực làm sao.

Quyết không để chàng là người duy nhất thực hiện cuộc tra tấn này, nàng cúi xuống và đưa lưỡi chạy qua các dây thanh nhô lên trong cổ chàng. Mỉm cười khi chàng tỏ ra nao núng và cứng ngắc, nàng đưa răng khê cắn lên da thịt chàng, hít lấy mùi hương đàn ông trên cơ thể chàng. Nàng thưởng thức hương vị của chàng, uốn lưỡi qua từng vị trí.

“Mairin?”

Nàng ngẩng lên để có thể nhìn sâu vào mắt Ewan. “Vâng?”

“Nàng rất thích chiếc váy này đúng không?”

Nàng cau mày. “Không, dù sau nó cũng chỉ mặc để làm việc.”

“Tốt.”

Trước khi nàng kịp nghĩ xem ý chàng là gì, Ewan đã xé toạc vạt trên của váy dọc xuống eo. Nó rơi xuống, để lộ bầu ngực cho chàng háo hức mơn trớn.

“Thế là không công bằng,” nàng lầu bầu. “Em không thể xé quần áo của chàng.”

Chàng cười nhả nhỏ. “Nàng có muốn không?”

“Em có.”

Chàng cười tủm tỉm rồi lăn cho đến khi nằm trên người nàng, rồi bắt đầu nhún vai để bộ quần áo trên người tụt xuống. Khi vừa trút bỏ hết quần áo, chàng kéo nốt miếng vải trên người nàng rồi lăn nàng trở lại vị trí bên trên.

“Tư thế này kì dị quá. Chắc là chàng sẽ thấy khó đấy.”

Chàng lần từ thái dương qua má đến môi nàng. “Không, ta thấy rất ổn. Hôm nay đàn bà chỉ đạo và đàn ông làm việc. Nàng ở trên mới đúng. Ta là bầy tôi hèn mọn của nàng.”

Nàng mở to mắt. Nàng suy ngẫm những điều chàng vừa nói, cong môi lên và cuối cùng lắc đầu.

“Em không nghĩ có thể làm thế này.”

“Có thể chứ. Không chỉ là có thể mà còn rất tuyệt vời là khác.”

Chương 31

Mairin từ từ lết ra khỏi giường, đi thẳng đến bồn rửa và nôn ra chút gì đó còn sót lại trong dạ dày từ đêm hôm trước.

Nó khiến nàng khó chịu và xảy ra đều đặn mỗi sáng trong suốt nửa tháng qua. Không phải chỉ có thế. Nàng nôn sau bữa sáng, sau bữa trưa và thường thì ít nhất là một lần trước khi đi ngủ.

Nàng đã cố giấu Ewan, nhưng với tình trạng nôn ọe cùng với cái cách nàng nhìn đồ ăn giống như bị hạ độc, hiển nhiên là chàng đã biết.

Hôm nay, nàng sẽ nói với chàng nghi ngờ của mình. Đó không thực sự là nghi ngờ vì nàng dường như chắc chắn rằng nàng mang trong mình đứa con của chàng, và có Chúa chứng giám, Ewan đã nỗ lực biết bao để có được kết quả đó.

Cả gia tộc sẽ hân hoan chúc mừng trước thông tin này. Với của hồi môn sẽ được mang đến bất cứ lúc nào, cuối cùng gia tộc của họ cũng sẽ thịnh vượng. Mang thai và sinh một đứa trẻ khỏe mạnh sẽ chứng thực quyền làm chủ của McCabe đối với vương quốc Neamh Álainn.

Nàng suýt nhảy lên vì sung sướng khi nghĩ đến việc sẽ báo tin này cho Ewan.

Sau khi đánh răng rửa mặt và mặc quần áo, Mairin đi xuống cầu thang và gặp Gannon ở đó. Nàng nhướn mày ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta, vì sau vụ hạ độc, Ewan đã quyết định lúc nào cũng có người bảo vệ nàng, hoặc là chính chàng, hoặc là một trong hai người em trai. Đó là điều nàng đã quen chịu đựng và vui vẻ chấp nhận.

“Chúc cô buổi sáng tốt lành,” Gannon vui vẻ nói.

“Chúc buổi sáng tốt lành, Gannon. Nói ta nghe, anh đã làm gì khiến cho lãnh chúa nổi giận vậy?”

Gannon chớp mắt nhìn nàng bối rối. Rồi anh ta cười lớn khi nhận ra nàng đang nói đùa về nhiệm vụ mà anh ta đang làm.

“Không có gì, thưa phu nhân. Là tôi tình nguyện làm nhiệm vụ chăm sóc cô hôm nay. Ngài lãnh chúa và các em trai đã đi đón phái đoàn nhà McDonald rồi.”

Nàng lại nhướn mày? Chưa có bất cứ cuộc trò chuyện nào nói về nhà McDonald từ sau khi nàng bị trúng độc. Ô, thậm chí nàng còn quên cả vấn đề liên minh giữa hai gia tộc. Sự quay về của McDonald không vui vẻ gì, vì vậy việc bọn họ trở lại khiến nàng rất tò mò.

“Họ đang ở đâu?” Nàng hỏi.

“Họ đang tháo thực phẩm từ xe ngựa,” Gannon mỉm cười đáp lại.

Mairin siết chặt tay thích thú. “Vậy là họ đã giữ lời hứa trong vụ cá cược lỗ bịch ấy?”

Gannon đảo mắt. “Tất nhiên rồi. Đây cũng là lời đề nghị hòa bình. Cả hai gia tộc phải xoa dịu những bất bình nếu định liên minh với nhau.”

“Ồ, thế thì tuyệt. Chắc chắn vụ này sẽ giúp chúng ta đủ trang trải đến hết mùa đông.”

Gannon gật đầu. “Nếu việc săn bắn tiếp tục thuận lợi nữa.”

Và nếu của hồi môn của nàng được mang đến, họ sẽ có quần áo ấm cho mùa đông. Bọn trẻ

sẽ có giấy. Họ sẽ ăn mà không phải lo lắng đến bữa sau.

Đây quả là một tin tốt.

“Ta có thể tìm Ewan ở đâu?” Nàng hỏi Gannon.

“Tôi được lệnh đưa cô đến gặp lãnh chúa khi cô dậy.”

Nàng cau mày. “Ta dậy rồi đây, vậy thì đi thôi.”

Gannon cười tủm tỉm và đưa nàng ra chỗ đoàn xe ngựa của nhà McDonald ở dưới sân. Quân lính đang tháo các bao thực phẩm và đưa chúng vào kho.

Ewan đang say sưa nói chuyện với McDonald, và Mairin cau mày khi nhìn bọn họ bày bữa ra sân. Rồi nàng nhìn thấy Rionna và rạn vỡ hẳn.

Nàng vừa gọi và vẫy thì Ewan nhìn thấy và ra hiệu cho nàng lại gần.

Khi đến nơi, chàng kéo nàng đứng sát ngay bên cạnh. “Lãnh chúa McDonald muốn hỏi thăm nàng. Họ sẽ không ở lại và chỉ đến gửi thực phẩm. Ta cùng lãnh chúa McDonald đã thống nhất về đám cưới của Alaric và Rionna, chúng ta sẽ gặp nhau vào mùa hè để sắp xếp việc tổ chức và tuyên bố hứa hôn.”

Mairin mỉm cười nhìn lãnh chúa McDonald, còn ông ta cầm tay nàng và cúi đầu.

“Ta vui mừng vì cô đã hoàn toàn khỏe lại, phu nhân. Ta mong đợi đến khi hai gia tộc hợp lại thành một không chỉ qua việc liên minh mà còn qua hôn ước.”

“Tôi cũng vậy,” nàng nói. “Chúc ông chuyển đi an toàn và mong sớm được gặp lại.”

Mairin lại thấy nôn nao khi một binh lính đi qua vác theo một con hươu đực bị moi ruột. Nàng phồng má hít đầy không khí để tránh nôn ra trước mặt Ewan và McDonald. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra lần trước khi ông ta đến đây, nàng không muốn gây ra một cuộc ẩu đả bằng việc nôn mửa hết những gì có trong dạ dày lên giày của ông nữa.

Nàng vội vã cáo lui với lý do cần gặp Gertie để giám sát việc xếp thực phẩm vào kho rồi chạy vụt đi trước khi Ewan có thể chú ý. Khi đã vào nhà, nàng thở thật sâu rồi đi về phía bếp. Lý do ấy không hoàn toàn là bịa đặt. Nàng thực sự muốn gặp để biết kế hoạch của Gertie đối với số thức phẩm dự trữ này, và nàng cũng nghĩ sẽ là một ngạc nhiên thú vị nếu chuẩn bị một bữa ăn đặc biệt nhân dịp này.

Có thể dễ dàng dự đoán, Gertie đang cầu nhàu về một nồi thịt hầm khổng lồ khi Mairin bước vào bếp. Chốc chốc bà ta lại đứng lại để nếm, lăm bầm điều gì đó và cho một loại rau khác vào nồi.

Gertie nhìn lên và nhăn nhó khi thấy Mairin.

“Trông cô tiều tụy quá, phu nhân. Tôi đã để dành cho cô một bát từ bữa sáng. Cô vẫn cảm thấy khó chịu mỗi khi ăn đấy à?”

Cảm động trước sự chu đáo của bà, Mairin đặt một tay lên dạ dày. “Ta e là vậy. Thời gian qua thực sự ta không cảm thấy ngon miệng.”

Gertie lắc đầu. “Khi nào bà mới định nói cho lãnh chúa biết là bà đang mang thai?”

“Không lâu nữa đâu. Ta muốn chắc chắn.”

Gertie trợn mắt. “Phu nhân ơi, không ai lại nôn ọe nhiều như cô và trong thời gian lâu như cô cả ngoại trừ họ bị ốm. Đến lúc này hoặc là họ đã chết, hoặc đã khỏe hơn rồi.”

Mairin mỉm cười và đặt tay lên bụng. “Đúng vậy, nhưng ta không dám liều lĩnh nói với lãnh chúa một điều không có thật. Quá nhiều gánh nặng đè lên vai chàng rồi.”

Nét mặt Gertie dịu lại. “Cô có một trái tim thật nhân hậu. Gia tộc của chúng ta phải cảm ơn cô rất nhiều từ khi cô về đây. Mọi thứ trở nên quá tốt đẹp khiến nó dường như không phải là sự thật.”

Bối rối trước lời ca ngợi của bà, Mairin lái sang vấn đề trước mắt.

“Ta đã nghĩ đến việc chuẩn bị một bữa ăn đặc biệt vì ngài McDonald đã giữ lời trong vụ cá cược. Hình như gần đây chúng ta chỉ ăn toàn thịt thỏ hầm. Chắc là binh lính sẽ muốn được ăn thịt nai tươi cùng với rau. Tất nhiên chúng ta có thể dành một ít cho việc chúc mừng mà không sử dụng kho dự trữ đến mức báo động thêm một lần nữa.”

Gertie cười tươi và vươn người vỗ vào cánh tay nàng. “Tôi cũng đang nghĩ như vậy. Tôi cũng đã định làm món bánh hấp thịt nai, tất nhiên nếu được cô cho phép. Với số muối Lãnh chúa McDonald mang đến, chúng ta không còn phải dành dụm từng hạt nữa. Nó sẽ làm cho bữa ăn ngon hơn.”

“Tuyệt! Ta sẽ giao việc lên kế hoạch này cho bà. Ta đã hứa với Crispen sẽ chơi trò ném đá qua hồ với con chiều nay rồi.”

“Xin đợi một lát, tôi sẽ đưa cô một ít bánh để dùng. Nó sẽ giúp cô ấm bụng và cũng để cô và cậu Crispen ăn chiều nay.”

Gertie gói vài ổ bánh mì vào một cái túi vải và đưa nó cho Mairin. “Chúc cô có khoảng thời gian vui vẻ bên cậu Crispen.”

“Cảm ơn bà,” Nàng nói khi quay đi.

Mairin đi tìm Crispen, trong lòng cảm thấy thư thái và lâng lâng khi nghĩ đến việc thông báo với Ewan rằng nàng đang mang thai. Mặt trời chiếu những tia nắng chói chang và nàng ngẩng mặt lên tìm kiếm chút hơi ấm.

Nàng dừng lại để quan sát phái đoàn McDonald đang đi thành hàng qua cầu sang bên kia hồ

rồi đưa mắt tìm Ewan, nhưng chàng đã đi lo công việc khác rồi.

Nàng đi về phía góc pháo đài, qua bờ hồ tìm Crispin. Cậu bé đang đứng trên một mỏm đá nhô lên cách đó một đoạn, thân hình nhỏ bé của cậu ta rủ bóng dưới nắng. Cậu đang đứng một mình và ném những viên đá qua mặt nước rồi dõi theo đường đi của từng viên, ra chiều thích thú với cách nó đi ngang qua mặt hồ. Tiếng cười của cậu vang lên trong sáng dội vào tim Mairin. Còn gì đẹp hơn niềm vui sướng của một đứa trẻ?

Nàng mong đợi cái ngày Crispin đưa em trai hoặc em gái ra hồ ném đá. Hai đứa sẽ chơi với nhau. Như một gia đình.

Mairin mỉm cười khi bước lại gần, tìm trên mặt đất những viên đá đẹp. Nàng nhặt lấy sáu viên trước khi đi đến chỗ Crispin đang đứng.

“Mẹ!”

Không gì có thể miêu tả được niềm hạnh phúc vô bờ nàng cảm thấy mỗi khi cậu bé gọi nàng là mẹ.

Cậu bé lao vào vòng tay nàng, và nàng ôm cậu thật chặt làm mấy viên đá rơi ra.

Cậu bé cười tươi rói rồi cúi xuống giúp nàng nhặt chúng, thốt lên trước sự lý tưởng của một hai viên đá.

“Con muốn ném viên này,” cậu bé nói trong khi nhặt một viên đá rất phẳng lên.

“Con ném đi. Mẹ cá là con không thể khiến nó nhảy quá tám lần đâu.”

Đôi mắt cậu bé sáng lên đúng như nàng dự đoán trước thách thức mà nàng đưa ra. “Con có thể làm được chín lần đấy,” cậu bé khoe.

“Ồ! Con phóng đại quá đấy. Nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Cho mẹ xem tài nghệ của con đến đâu nào.”

Cậu xoay cầm, sự tập trung thể hiện rõ trên đôi lông mày. Cậu soi tầm ngắm rồi bắt đầu ném. Viên đá chạm xuống nước và nhảy liên tiếp sang bờ bên kia.

“Một! Hai! Ba!” Cậu bé dừng lại để thở nhưng ánh mắt vẫn dõi theo đường đi của viên đá. “Sáu! Bảy... tám... chín!” Cậu quay đầu. “Mẹ ơi, con làm được rồi! Chín lần”

“Chắc chắn là kỷ lục rồi,” nàng thừa nhận tài năng của con trai.

“Đến lượt mẹ,” cậu bé giục.

“Ồi, mẹ không hy vọng đánh bại được một người tài năng như con đâu.”

Cậu bé ưỡn ngực lên và nở nụ cười tự mãn. Cậu rạng rỡ cầm tay nàng. “Con cá là mẹ sẽ làm

tốt... so với một người phụ nữ.”

Nàng khẽ xoa tóc cậu. “Con phải dừng việc nghe theo những suy nghĩ của chú Caelen, Crispen ạ. Nó sẽ không giúp con sau này được phụ nữ quý mến đâu.”

Cậu nhăn mũi và thè lưỡi như muốn ọe. “Con gái thật là khủng khiếp. Trừ mẹ ra.”

Nàng cười tươi rói rồi lại ôm cậu vào lòng. “Thật vui là mẹ không bị coi là một cô gái khủng khiếp.”

Cậu bé dúi vào tay mẹ một viên đá rất phẳng và mịn. “Mẹ ném đi.”

“Được. Dù sao thì danh dự của tất cả phụ nữ cũng đang nằm trong tay mẹ.”

Crispen cười khúc khích trước ví von của mẹ trong khi nàng tỉ mỉ nhắm đường đi. Sau vài lần tung thử cánh tay, nàng ném và theo dõi viên đá bay ra xa, chạm xuống mặt nước và bật lên.

Đứng cạnh nàng, Crispen hồi hộp đếm.

“Tám! Mẹ ơi, mẹ ném được tám! Tuyệt quá!”

“Ồ, mẹ làm được rồi!”

Họ ôm chầm lấy nhau và nàng xoay tròn cùng con trai đến khi cả hai cùng chóng mặt. Họ ngồi sụp xuống mặt đất trong lúc khúc khích cười, Mairin cù Crispen cho đến khi cậu bé xin nàng dừng lại.

Trên sườn đồi nhìn ra hồ, Ewan leo lên đứng ngay sau Gannon và Cormac, đang quan sát Mairin và Crispen. Chàng dõi theo hai người vật lộn trên mặt đất, nghe thấy tiếng cười sảng khoái văng lại. Chàng mỉm cười và cảm thấy mình thật may mắn làm sao. Chàng đã có được quá nhiều thứ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy cho dù cũng có nhiều không kém mỗi nguy hiểm đe dọa tính mạng họ. Chàng trân trọng những khoảnh khắc như thế này và luôn giữ gìn nó thật cẩn thận.

Tình yêu thực sự vô cùng quý giá.

Ewan lê bước lên cầu thang và lặng lẽ đi vào phòng. Một mồi nhanh chóng bốc đi và căng thẳng tan biến khi chàng ngắm vợ ngủ.

Nàng nằm úp mặt xuống giường, hai cánh tay giang rộng. Cách nàng ngủ cũng như cách nàng làm tất cả những việc khác. Trọn vẹn. Không chút e dè.

Chàng cởi quần áo và leo lên giường. Nàng rúc vào cánh tay chàng mà không mở mắt. Những ngày gần đây nàng thường hay mệt mỏi, một điều không phải chàng không nhận ra. Cả những lần nôn ọe mà người vợ tội nghiệp phải chịu trong suốt vài tuần qua. Nàng vẫn chưa nói về việc có thai. Chàng không biết liệu đó có phải vì nàng không muốn khiến chàng lo lắng hay

vì nàng thực sự chưa biết.

Chàng đặt một bàn tay lên sườn nàng rồi xoa xuống hông trước khi đưa nó vào giữa cơ thể hai người và dừng lại trên cái bụng vẫn còn phẳng lì của nàng, nơi có đứa con của họ. Một đứa con tượng trưng cho bao hy vọng và tương lai của gia tộc này.

Chàng hôn lông mày Mairin, mỉm cười khi nhớ đến hình ảnh nàng và Crispen ném đá trên hồ. Nàng cựa quậy và mở mắt trong lúc còn ngái ngủ.

“Em đã không dám chắc tối nay chàng có ý định đi ngủ đấy.”

Chàng mỉm cười, “Thực ra vẫn còn sớm. Chỉ là nàng đi ngủ sớm hơn bình thường thôi.”

Nàng ngáp dài và áp sát vào người chàng, kẹp hai chân vào chân chàng. “Hai bên đã thống nhất về đám cưới của Alaric chưa ạ?”

Ewan luồn tay qua tóc nàng. “Rồi. Alaric đã đồng ý kết hôn.”

“Chàng sẽ nhớ cậu ấy.”

“Ừ, ta sẽ không còn cậu ấy làm cánh tay phải của mình nữa. Nhưng đây là cơ hội lớn để cậu ấy được cai trị lãnh thổ và gia tộc của riêng mình.”

“Còn Rionna? Cô ấy có cảm thấy vừa ý không?”

Ewan cau mày. “Ta không quan tâm xem con gái của McDonald thỏa mãn với điều gì. Đám cưới đã ấn định. Cô ấy sẽ phải thực hiện nghĩa vụ của mình.”

Mairin mở to mắt, nhưng Ewan, vì không muốn xung đột với nàng trong một đêm mà chàng chỉ muốn ôm nàng trong vòng tay, hôn nàng thật lâu và thật sâu. “Ta muốn bàn chuyện khác hơn”.

Nàng lùi lại một chút và nhìn chàng hoài nghi. “Chuyện gì vậy, chàng?”

“Chẳng hạn như khi nào nàng định nói với ta rằng nàng đang mang thai.”

Ánh mắt nàng dịu lại và long lanh dưới ánh lửa của lò sưởi. “Sao chàng biết?”

Ewan cười tủm tỉm. “Nàng ngủ rất nhiều so với ngày thường. Nàng thường ngủ rất say khi ta lên giường buổi tối. Và nàng luôn cảm thấy buồn nôn.”

Nàng nhăn mũi vẻ khó chịu. “Em không định để chàng biết em bị nôn ọe.”

“Cho đến lúc này nàng nên biết rằng nàng không thể giấu đc ta chuyện gì. Ta quan tâm đến tất cả mọi thứ nàng làm và muốn được nghe nàng nói khi nàng cảm thấy không khỏe.”

“Bây giờ em cảm thấy rất khỏe.” nàng thì thầm.

Chàng nhượng mảy trước khi trao cho nàng một nụ hôn dài. “Khỏe như thế nào?” Chàng lầm bầm.

“Em không biết. Có thể em cần được yêu thì mới cảm thấy là chính mình được.”

Chàng úp bàn tay lên má nàng và nhẹ nhàng đặt ngón tay lên miệng nàng. “Chúng ta không bao giờ để nàng có cảm giác nào khác ngoài là chính mình. Nơi này sẽ không biết phải làm gì nếu đôi khi nàng không khiến họ nổi điên.”

Nàng cuộn nắm đấm thụi vào ngực chàng. Chàng ôm nàng thật chặt và tiếng cười của họ vang qua cánh cửa đã đóng chặt.

Phía dưới sảnh, Alaric lặng lẽ đóng cửa để tiếng cười đó không lọt vào phòng mình. Anh ngồi ở mép giường và qua khung cửa ngắm nhìn những vì sao đang lơ lửng trên bầu trời.

Anh cảm thấy ghen tị với anh trai. Ewan say mê vợ và cuộc hôn nhân của mình. Mairin là một người phụ nữ đặc biệt.

Sự thật là Alaric vẫn chưa sẵn sàng kết hôn. Có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ sẵn sàng cả. Vì anh đã quyết định, ngay sau khi chứng kiến anh trai mê mẩn người vợ mới, rằng sẽ không bao giờ chấp nhận thua thiệt trong mối quan hệ của mình so với mối quan hệ giữa Ewan và Mairin. Chỉ là lúc này anh không được lựa chọn. Gia tộc cần anh. Anh trai cần anh. Và anh không bao giờ từ chối Ewan điều gì.

Chương 32

Những tuần sau đó, thời tiết ấm dần lên và Mairin giành thời gian nhiều nhất có thể để ở bên ngoài. Dù không nói với Ewan, nhưng nàng thường nhìn về phía chân trời, mong đợi của hồi môn được đoàn hộ tống của đức vua mang đến.

Thư Ewan gửi cho đức vua vẫn chưa được hồi âm, nhưng Mairin vẫn hy vọng một ngày nào đó họ sẽ nghe được tin của hồi môn được mang đến lãnh địa McCabe.

Bụng nàng không to lên nhiều. Rất khó phát hiện dưới những tầng váy dày, vào ban đêm, khi nàng cởi hết đồ ra và nằm dưới Ewan, chàng thích thú với vùng bụng đang mang đứa con của chàng.

Chàng không thể rời tay hay miệng khỏi đấy. Chàng sẽ sờ và âu yếm rồi hôn lên từng vị trí trên da thịt nàng. Niềm vui sướng thấy rõ của chàng khi nàng mang thai khiến Mairin vô cùng

mãn nguyện. Sự hân hoan của mọi người trong gia tộc khi nghe lời tuyên bố khiến lòng nàng lâng lâng.

Lúc Ewan đứng lên trong bữa tối và tuyên bố Mairin có thai, đại sảnh bùng nổ tiếng reo hò. Tin tức lan truyền khắp nơi và sau đó họ đã tổ chức ăn mừng đến tận khuya.

Cuộc sống thật tuyệt. Không có gì có thể phá hỏng những tháng ngày của Mairin. Nàng vỗ nhẹ lên bụng, hít thở không khí thoang thoảng hương thơm và đi về phía sân luyện tập, háo hức muốn được thấy chồng đang huấn luyện.

Trên đường xuống đồi, nàng nhìn lên và ngừng thở. Tim nàng đập thình thịch khi dõi mắt theo đàn ngựa từ phía xa đang phi về phía pháo đài. Người đi đầu giương cao lá cờ mang dấu ấn hoàng gia của đức vua.

Sự hồi hải của nàng thật khó coi, nhưng nàng không quan tâm. Nàng nâng gấu váy chạy tới sân tập. Ewan đã nhận được tin về việc sứ giả của đức vua đang trên đường đến.

Tin tức lan nhanh và mọi người đã đổ ra từ mọi hướng, tập trung ở sân tập, trên các bậc thang và sườn đồi chỗ có thể nhìn xuống sân.

Tiếng rì rầm háo hức lan truyền từ người này sang người khác khiến cho không khí càng trở nên náo nhiệt.

Mairin đứng lì lại, môi dưới của nàng tưởng như sắp bật máu do bị mím chặt. Hai em trai Ewan đứng ngay cạnh trong lúc chàng đợi đoàn người ngựa dần đến gần.

Người dẫn đầu chạy nước kiệu qua cầu và cho ngựa dừng trước mặt Ewan. Ông ta ghì cương và cất tiếng chào:

“Ta mang ý chỉ của Đức vua.”

Ông ta đưa một cuộn thư cho Ewan. Mairin quan sát những người còn lại. Chỉ có mười hai người lính vũ trang, không thấy hòm hay bất cứ thứ gì cho thấy họ mang của hồi môn đến cả.

Ewan không mở cuộn thư ra ngay. Thay vào đó, chàng tỏ lòng mến khách với đoàn tùy tùng của đức vua. Những người lính còn lại xuống ngựa và ngựa của họ được đưa đến chuồng. Các phụ nữ nhà McCabe mang đồ ăn thức uống đến khi họ tập trung trong đại sảnh để nghỉ ngơi sau chuyến đi dài.

Ewan mời họ ở lại qua đêm, nhưng bị từ chối. Họ cần quay trở lại lâu đài Carlisle ngay. Mairin cứ bồn khoăn hồi hộp mãi trong lúc đợi Ewan mở cuộn thư.

Chỉ khi vị sứ giả ngồi vào bàn, Ewan mới bắt đầu ngồi xuống và mở bức thư ra đọc.

Năng khẽ nhắc Maddie mang bút và mực ra vì biết chắc Ewan sẽ cần viết thư trả lời trước khi sứ giả rời khỏi đây.

Quai hàm chàng siết chặt và vẻ mặt trở nên đầy sát khí trong khi đọc thư. Ngực Mairin thắt

lại vì sợ hãi khi thấy phần nộ dâng lên như bão tố trong đôi mắt chàng.

Không thể kiềm chế được nữa, nàng chạy vội lại và chạm vào vai Ewan: “Ewan! Có chuyện gì sao?”

“Để mặc ta.” Chàng quát.

Nàng lập tức chùn lại trước cơn thịnh nộ trong giọng chàng.

Nàng buông tay và vội lùi bước. Ewan đưa mắt nhìn đám người đang ngồi trọng đại sảnh và ra lệnh cho tất cả ra ngoài.

Mairin rời khỏi căn phòng, tránh ánh mắt đầy cảm thông của Maddie khi đi ngang qua bà.

Ewan đọc lại bức thư, không thể tin những gì hiện ra trước mắt mình. Chàng nhìn kỹ phần chữ ký phía cuối thư, nhận ra nó được ký bởi cận thần thân cận nhất mà không phải của đức vua. Chàng không chắc chắn điều này có ý nghĩa gì.

Không cần biết là đức vua hay cận thần của Người ký, lá thư có dấu ấn hoàng gia và được mang đến bởi một đội binh sĩ hoàng gia. Ewan buộc phải tuân theo, dù những lời buộc tội thật nực cười và sự lăng mạ lớn với danh dự của chàng.

“Ewan, có chuyện gì vậy?” Alarie hỏi.

Vị sứ giả của đức vua thận trọng nhìn Ewan khi chàng đẩy mạnh ly rượu sang bên. “Xin hãy viết thư trả lời.”

Ewan mím môi và cố gắng kiềm chế để không tóm lấy cổ họng ông ta. Chỉ khi nghĩ rằng sẽ không công bằng khi giết một sứ giả vì những lời của kẻ khác mới ngăn chàng trút cơn thịnh nộ.

“Xin hãy nhận câu trả lời của ta. Hãy nói với đức vua rằng ta sẽ đến.”

Vị sứ giả đứng dậy cúi chào, ra hiệu cho toán lính rồi vội vã cáo lui.

Căn phòng chỉ còn lại Ewan và hai người em trai. Ewan nhắm nghiền hai mắt và giáng một nắm đấm khiến chiếc bàn kêu răng rắc.

“Ewan!” Caelen lo lắng, cả anh và Alarie đều nhੌm người.

“Ta bị triệu đến cung điện.” Ewan bắt đầu. Chàng vẫn không thể tin nổi nội dung của bức thư.

“Cung điện! Tại sao?” Alarie hỏi.

“Vì tội bắt cóc và cưỡng hiếp. Duncan Cameron đã đưa vụ kiện lên đức vua và tuyên bố rằng hắn đã cưới Mairin, trải qua đêm tân hôn với cô ấy, còn ta đã bắt cóc và hành hạ cô ấy một cách

ng nghiêm trọng. Hẳn đòi quyền sở hữu của hồi môn của Mairin trước khi ta gửi thư đến đức vua. Bây giờ hẳn yêu cầu trả lại vợ cho hẳn cùng với của hồi môn của cô ấy.”

“Gì cơ?”

Cả Caelen và Alarie đều gầm lên giận dữ.

“Ta được yêu cầu phải đưa Mairin đến đó, nơi đức vua sẽ quyết định chuyện này.”

“Anh sẽ làm gì?” Caelen hỏi.

“Ta chắc chắn sẽ không mang vợ mình đi bất cứ đâu có mặt Duncan Cameron. Cô ấy sẽ ở lại đây dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt trong khi ta đi tới cung điện.”

“Anh muốn bọn em làm gì?” Alarie hỏi.

“Ta cần hai chú bảo vệ Mairin. Ta giao phó tính mạng cô ấy cho hai người, Ta sẽ mang theo nhóm lính nhưng phần lớn sẽ ở lại đây. Sự an toàn của Mairin là trên hết. Cô ấy dễ bị nguy hiểm hơn bao giờ hết vì đang mang thai đứa con của ta.”

“Nhưng Ewan, những lời buộc tội này rất nghiêm trọng. Nếu đức vua không đứng về phía anh, anh sẽ phải đối diện với những hình phạt khắc nghiệt, thậm chí cở thể là cái chết, vì Mairin là cháu gái của đức vua.” Caelen nói. “Anh cần thêm trợ thủ. Để phần lớn lực lượng ở đây sẽ là bất lợi cho anh.”

“Có lẽ tốt nhất là anh nên đưa Mairin đi cùng.” Alarie gợi ý.

“Và để cô ấy đối diện với Cameron.” Ewan gầm gừ.

Caelen mím môi. “Chúng ta có thể phần lớn quân số ở lại. Có thể lực lượng của ta không nhiều bằng của Cameron, nhưng hẳn đã từng thua thảm hại khi đánh với ta, và hẳn phải biết, qua cách hẳn bám chặt vào đám binh lính và bỏ chạy như một kẻ hèn nhát đáng khinh, rằng hẳn sẽ tự đưa mình vào chỗ chết nếu thách chúng ta một trận công bằng.”

“Việc anh bị triệu đi là quá thuận lợi cho hẳn, Ewan.” Alarie nói thêm vào. “Việc này sẽ bị chia đôi lực lượng của ta. Nếu anh mang đi quá ít quân số, anh có thể sẽ bị phục kích và sát hại trên đường đến cung điện. Nếu mang đi quá nhiều, pháo đài và cả Mairin sẽ rất dễ gặp nguy hiểm.”

Ewan cân nhắc những lời nói của Alarie. Mặc dù rất đau khổ, nhưng sau khi phản ứng quyết liệt ban đầu đối với việc đưa Mairin đi bất cứ đâu có mặt Duncan Cameron lắng xuống, chàng biết rằng cách tốt nhất là không để Mairin rời xa chàng. Nếu chàng đi, nàng cũng sẽ đi, và chàng sẽ mang theo toàn bộ lực lượng nhà McCabe.

“Chú nói đúng. Ta đã quá tức giận nên không thể suy nghĩ sáng suốt.” Ewan mệt mỏi nói. “Ta sẽ nhớ đến McDonald và McLauren cung cấp lính bảo vệ pháo đài trong lúc chúng ta vắng mặt. Mairin cần được ở bên để ta có thể luôn bảo vệ cô ấy. Ta không muốn nghĩ đến việc Mairin sẽ phải đi vì cô ấy đang mang thai.”

“Ta có thể đi chậm hơn và mang theo kiệu để chị ấy thoải mái.” Caelen gợi ý.

Ewan gật đầu và rồi chàng chợt nhớ đến lúc này đã quát Mairin đi ra chỗ khác khi nàng hỏi có chuyện gì. Chàng đã đi qua phần nộ và cần một lúc để xử lý những lời buộc tội bịa đặt lỗi bịch chống lại mình.

“Chúa ơi.” Chàng lẩm bẩm. “Ta phải đi tìm Mairin và giải thích. Ta đã quát cô ấy thậm tệ trước khi rời khỏi đây, và bây giờ ta phải đi nói cho cô ấy hay chúng ta phải đi đến cung điện theo lệnh. Tương lai của chúng ta phụ thuộc vào phán quyết của đức vua. Của hội môn của cô ấy. Neamh Álainn. Con ta. Vợ ta. Tất cả mọi thứ có thể bị tước đoạt trong phút chốc.”

Alarie nhướn lông mày và đáp lại cái nhìn của Caelen: “Hai người có thể ngồi yên để những điều đó xảy ra không?”

Ewan nói với một cảm xúc mãnh liệt đang dồn nén trong lồng ngực. “Không. Ta sẽ gửi thư cho McLauren, McDonald và cả lãnh chúa Douglas ở phương Bắc. Ta muốn họ sẵn sàng tham chiến.”

Mairin đi đi lại lại trong phòng cho đến khi muốn hét lên và bực bội. Lá thư của đức vua viết gì? Ewan đã vô cùng phần nộ. Nàng chưa bao giờ thấy chàng tức giận như vậy, không như vậy kể cả khi Heath đánh nàng.

Nàng quá lo lắng đến nỗi lần đầu tiên trong suốt nửa tháng qua dạ dày nàng sôi lên và cảm giác buồn nôn lại dâng lên trong cổ họng. Nàng ngồi sụp xuống ghế trước lò sưởi và cầm chặt ly nước Maddie mang lên trước đó. Nàng nhấp vài ngụm, cố gắng cho dạ dày lắng xuống, nhưng sự căng thẳng trong nàng quá lớn.

Khi nước vừa trôi xuống bụng, dạ dày của nàng tròng trành và nàng loạng choạng đi về phía bồn rồi nôn hết chỗ nước vừa uống. Nàng thấy cánh cửa mở rồi đóng nhưng lại quá mệt để chú ý xem đó là ai.

“Tình yêu cầu ta, cho ta xin lỗi.”

Tay Ewan vỗ nhẹ lưng nàng và dạ dày nàng quặn lên đau đớn. Chàng vội túm gọn phần tóc sau gáy nàng lại, đặt bàn tay lên bụng nàng với nỗ lực làm cơn đau của nàng dịu xuống.

Mồ hôi đổ ra trên trán Mairin, nàng ngã vào vòng tay Ewan khi trận nôn khủng khiếp cuối cùng cũng chấm dứt. Chàng vuốt mái tóc và ôm chặt nàng thật chặt. Chàng đặt một nụ hôn lên thái dương nàng và Mairin cảm nhận được sự căng thẳng đang chế ngự cơ thể chàng.

Nàng quay lại, quá lo lắng đến nỗi trong giây lát phải cố nén để không nôn thêm lần nữa.

“Ewan, có chuyện gì vậy chàng?” Nàng thì thầm. “Em sợ lắm.”

Ewan đưa tay ôm lấy khuôn mặt nàng và nhìn xuống, đôi mắt xanh của chàng sáng lên. “Ta xin lỗi đã quát nàng trong sảnh. Ta đã vô cùng bồn chồn vì nội dung bức thư và đã trút cơn giận dữ - cùng sự sợ hãi lên đầu nàng. Như thế thật không công bằng.”

Nàng lắc đầu, tỏ ra không quan tâm đến cơn giận dữ của chàng khi này. Rõ ràng chàng đã rất sững sờ trước tin tức nhận được cho dù nó như thế nào đi chăng nữa.

“Bức thư viết gì vậy chàng?” Nàng lại hỏi.

Ewan thở dài và chạm vào trán nàng. “Trước hết ta muốn nàng biết rằng tất cả mọi chuyện rồi sẽ ổn.”

Câu nói đó chỉ khiến Mairin càng thêm lo lắng.

“Có lệnh triệu chúng ta lên cung điện.”

Nàng nhăn nhó. “Nhưng tại sao?”

“Duncan Cameron đòi của hồi môn của nàng trước khi đức vua nhận được lời thỉnh cầu của ta.”

Nàng há miệng. “Hắn dựa trên cơ sở gì?”

“Còn chuyện khác nữa, Mairin.” Chàng dịu giọng. “Hắn tuyên bố rằng nàng đã kết hôn với hắn, rằng hắn đã ngủ với nàng, và rằng ta đã bắt cóc và hành hạ nàng thậm tệ.”

Mairin mở to mắt phần nộ, Miệng nàng hết mở ra rồi lại khép lại trong lúc nàng cố gắng tìm câu trả lời phù hợp.

“Khi hắn biết nàng đang có thai, hắn sẽ quả quyết hắn là cha đứa bé.”

Nàng ôm bụng, bất chợt sợ hãi trước những chuyện liên quan đến mình. Ewan bị triệu lên cung điện để giải đáp những lời buộc tội này. Đức vua sẽ quyết định mọi việc. Nhưng sẽ thế nào nếu phán quyết của Người chống lại Ewan?

Ý nghĩ về việc sẽ bị rơi vào tay Duncan Cameron lần nữa khiến nàng quay thẳng trở lại bồn rửa. Ewan ôm lấy nàng, thì thầm những lời yêu thương và trấn an nàng khi nàng liên tục nôn ọe.

Khi cơn buồn nôn qua đi, chàng ôm nàng và dìu về giường. Chàng siết chặt vòng tay và áp nàng vào ngực khi họ nằm cạnh nhau.

Nàng thực sự kinh hoàng. Vô cùng kinh hoàng.

Chàng nâng cằm nàng lên cho đến khi ánh mắt họ nhìn thẳng vào nhau. “Ta muốn nàng nghe ta, Mairin. Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, ta sẽ không bao giờ trao nàng cho Duncan Cameron. Nàng hiểu chứ?”

“Chàng không thể chống lại đức vua, Ewan.” Nàng thì thầm.

“Không có gì ngăn cản được ta. Không ai được phép lấy đi vợ và con ta. Ta sẽ chống lại cả Chúa trời, và hãy vững tin, Mairin, ta sẽ không thua cuộc.”

Nàng vòng tay qua thắt lưng Ewan và tựa đầu lên ngực chàng.”Yêu em đi, Ewan. Ôm em thật chặt và yêu em.”

Chàng trwor mình nằm lên người nàng rồi nhìn xuống đôi mắt nàng. “Ta sẽ luôn yêu nàng, Mairin. Quỷ tha ma bắt Đức vua và Duncan Cameron. Ta sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta.”

Rồi chàng thể hiện tình yêu của mình đầy ngọt ngào và mãnh liệt. Chàng yêu nàng cho đến khi cả hai chìm trong khoái lạc và Mairin trở nên ngây ngất, không còn biết đến gì khác ngoài tình yêu của chàng. Đến khi nàng tin tưởng hoàn toàn vào những lời chàng đã nói.

“Ta sẽ không để nàng rời xa ta.” Chàng hứa hẹn trong lúc nàng đang mê mên trong vòng tay chàng. Sau giây phút thăng hoa, chàng ôm nàng vào lòng, thì thầm vào tai nàng tình yêu chàng dành cho hai mẹ con.

Chương 33

“Có chuyện không hay rồi, thưa ngài lãnh chúa.” Gannon nói với giọng đáng lo ngại.

Không thích cái giọng điệu ấy của người chỉ huy, Ewan cau mày nhìn lên khi Gannon sải bước về phía chàng, người vẫn dính đầy bụi sau chuyến đi.

“Người có đưa được Cha McElroy đến không?” Ewan hỏi. Điều cốt lõi là thời gian Ewan đã phái Gannon đi tìm vị linh mục để làm chứng cho lễ cưới của chàng và Mairin. Họ chỉ còn đợi linh mục đến trước khi lên đường tới cung điện.

“Ông ấy chết rồi.” Gannon nghẹn lời.

“Chết?”

“Ông ấy bị sát hại.”

Ewan thốt lên. “Khi nào?”

“Hai ngày trước. Ông ấy đang đi về hướng nam đến khu vực nằm giữa lãnh thổ của McLauren và McGregor thì bị bọn trộm tấn công. Bọn chúng để xác ông ấy cho thối rữa và ngày hôm sau ông được binh lính nhà McGregor phát hiện.”

Ewan nhắm nghiền hai mắt. Trộm ư? Không thể nào. Linh mục thì có gì để mà lấy. Một tên trộm sẽ chẳng rời hơi. Rất có khả năng Cameron đã dàn xếp việc sát hại linh mục để ông ta không thể làm chứng trước đức vua được nữa.

Quân bài mà Ewan nắm giữ đó là Mairin, cháu gái của đức vua, chắc chắn Người sẽ lắng nghe nàng kể lại toàn bộ sự việc. Phụ nữ thường không được lên tiếng trong những trường hợp như thế này, nhưng Ewan không nghĩ đến đức vua sẽ bỏ qua lời nói của người có chung huyết thống với mình.

“Hãy chuẩn bị ngựa và binh sĩ.” Ewan ra lệnh cho các em trai. “Ta sẽ báo với Mairin, chúng ta phải cấp tốc lên đường.”

Hai giờ sau, khi binh lính cả McDonald và McLauren đến nơi để hỗ trợ việc phòng thủ pháo đài McCabe, Ewan cùng người của mình khởi hành. Mairin cưỡi ngựa đi trước Ewan. Một chiếc kiệu được xếp ở cuối đoàn phòng khi Mairin quá mệt vì cưỡi ngựa, nhưng cho đến lúc đó, Ewan muốn nàng càng ở gần chàng càng tốt.

Những người ở lại tụ họp để tiễn họ, trên mỗi khuôn mặt đều hiện rõ sự lo lắng. Cuộc chia tay buồn bã và căng thẳng mọi người đều cầu nguyện cho lãnh chúa và phu nhân an toàn trở về.

Đoàn người không hối hả như trong những tình huống khác. Họ dừng lại nghỉ qua đêm trước khi trời tối, và dựng lều đốt lửa xung quanh.

Ewan cắt cử quân lính thay phiên nhau canh gác vùng ngoài, cả bên ngoài trại của chàng và Mairin. Mairin ăn ngủ không được tốt. Nàng lo lắng và bức bối, và càng đến gần Lâu đài Carlisle, sự u tối càng đượm trong đôi mắt sâu thẳm của nàng.

Quân của Ewan cũng căng thẳng và trật tự như thể họ đang chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến. Ewan không thể phủ nhận sự thật rằng họ rất có thể sẽ phải chiến đấu. Không chỉ chống lại Cameron, mà còn là chống lại đức vua.

Hành động như vậy sẽ khiến họ mang danh những kẻ phạm tội suốt quãng đời còn lại. Suốt tám năm qua, cuộc sống của gia tộc McCabe cũng đã không mấy suôn sẻ, sẽ chỉ tồi tệ hơn một khi người ta treo giải thưởng để lấy đầu họ.

Đến ngày thứ năm, Ewan lệnh cho Diormid đi trước báo tin họ sắp đến nơi, cũng là để xem Cameron đã đến chưa và tình hình trong cung điện thế nào.

Họ tạm nghỉ và Ewan dỗ dành Mairin ăn thêm chút ít trong lúc đợi Diormid quay lại.

“Ta không muốn thấy nàng lo lắng.” Ewan thì thầm.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chàng, đôi mắt xanh biếc, tàn ngập tình yêu thương. “Em tin tưởng vào chàng, Ewan.”

Ewan quay đầu khi nghe thấy tiếng ngựa lại gần. Chàng ra ngoài đón Diormid vừa trở về từ lâu đài.

Khuôn mặt anh ta tỏ ra khắc nghiệt. “Tôi nhận được chỉ dẫn từ người của đức vua. Lãnh chúa phải để binh lính của mình bên ngoài tường thành lâu đài, ngài và phu nhân Mairin sẽ được hộ tống vào trong, tại đó phu nhân sẽ được đức vua bảo vệ cho đến khi mọi việc được giải quyết xong. Ngài sẽ ở một khu vực riêng cho tới lúc được triệu kiến để lấy lời khai.”

“Còn Cameron?” Ewan hỏi.

“Hắn cũng ở một khu vực riêng. Đức vua sẽ cho người bảo vệ phu nhân Mairin một cách nghiêm ngặt.”

Ewan không buồn quan tâm đến mệnh lệnh đó. “Nàng sẽ không đi đâu hết. Nàng sẽ ở cùng ta.”

Chàng quay sang hai người em trai và ba người chỉ huy tin cậy của mình. “Mọi người cũng cùng ta vào trong thành. Sẽ có những lúc ta phải rời Mairin để gặp đức vua, và ta không muốn cô ấy không có ai bảo vệ trong bất cứ giây phút nào.”

“Vâng, thưa lãnh chúa. Chúng tôi sẽ bảo vệ phu nhân bằng cả mạng sống của mình.” Gannon thề.

“Ta biết các ngươi sẽ làm như vậy.”

Họ đi thêm một giờ đồng hồ và khi gần đến nơi, họ gặp một nhóm binh lính hoàng gia và được hộ tống vào trong thành.

Ở phía đông tường thành, người của Cameron đã có mặt, trại của họ mang theo phù hiệu Cameron và cờ bay phấp phới trên mái.

Ewan ra lệnh cho người của chúng ta cắm trại ở khu vực phía tây và yêu cầu họ phải luôn cảnh giác.

Khi các binh lính đã đi khỏi, chỉ còn lại Ewan cùng với Mairin, Caelen, Alarie và ba người chỉ huy mà chàng giao trách nhiệm giữ an toàn cho Mairin.

Họ cưỡi ngựa qua cây cầu dài bắc ngang cái hào băng qua cổng đã đến lối đi có mái vòm dẫn vào sân trong. Cung điện đang rất tấp nập, nhiều người đứng lại để quan sát khi Ewan cùng người của mình dừng lại.

Khi cận thần của đức vua quan sát những người đi cùng Ewan, hắn đón chàng với một cái cau mày. Ewan đỡ Mairin xuống, đẩy nàng về phía Alarie, rồi quăng mình xuống ngựa và kéo Mairin đứng cạnh mình.

“Tôi được lệnh hộ tống phu nhân Mairin đến chỗ ở riêng.” Tên cận thần nói khi tiến lại gần.

Ewan tuốt gươm và chĩa thẳng vào hắn khiến hắn dừng lại. “Vợ ta sẽ ở cùng với ta.”

“Đức vua vẫn chưa tuyên bố phán quyết của Người.”

“Không sao. Vợ ta sẽ không đi đâu hết. Người hiểu chứ?”

Hắn nhăn mặt. “Ta sẽ báo lên đức vua chuyện này.”

“Ta mong là như vậy. Người hãy nói thêm với đức vua rằng vợ ta đang mang thai, và cô ấy đã đi một chặng đường dài đến đây để nghe cái trò hề này. Ta chẳng vui vẻ gì khi phải đưa cô ấy ra khỏi pháo đài trong lúc cô ấy cần được chăm sóc.”

“Tất nhiên tôi sẽ gửi lời nhắn của ông lên đức vua.” Hắn đáp lại với vẻ hần học.

Hắn quay đầu ra lệnh cho hai thị nữ đang chờ bên ngoài đợi lệnh. “Chỉ cho lãnh chúa McCabe và người của ông ta nơi để họ nghỉ ngơi.”

Ewan đỡ Mairin đi lên những bậc thang uốn khúc đến khu vực phòng khách. Alarie, Caelen cùn ba vị chỉ huy của Ewan được dẫn đến phòng sinh hoạt đã mở cửa, bên trong có một dãy giường ngủ còn Ewan và Mairin được dẫn vào phòng lớn hơn phía cuối hành lang.

Ewan ôm lấy Mairin và đỡ nàng nằm lên giường. “Hãy nghỉ ngơi đi, tình yêu của ta. Chúng ta phải giữ sức trong thời gian ở đây.”

“Chúng ta sẽ làm gì, Ewan?” Nàng hỏi trong lúc rúc đầu vào cổ chàng. “Em không muốn vào cung. Em không có quần áo đẹp để dự bữa tối. Em không thể giả vờ đứng đưng khi mà ý nghĩ về việc phải ngồi ăn tối cùng bàn với Duncan Cameron khiến em buồn nôn.”

“Chúng ta phải hành động như là lẽ phải thuộc về mình. Nếu ta trốn tránh, mọi người sẽ cho rằng ta phải che giấu điều gì đó. Nếu ta tránh mặt Duncan Cameron, mọi người sẽ nói ta sợ hắn.”

Chàng vuốt má Mairin và nhìn vào mắt nàng. “Ta phải luôn cảnh giác và không để cho ai nghĩ, dù một giây phút thôi, rằng những lời tuyên bố của Cameron là thật. Nếu gặp được đức vua sớm, ta tin rằng tất cả sẽ được làm sáng tỏ và chúng ta có thể trở về.”

“Em hiểu.” Nàng thì thầm, nhích lại gần hơn trong vòng tay chàng rồi ngáp lớn. Chàng hôn lên đôi lông mày và giục nàng ngủ. Chuyến đi đã khiến nàng rất căng thẳng và khó chịu mà nàng thì cần có đủ sức khỏe cho những chuyện sắp xảy ra.

Tiếng gõ cửa vang lên khiến Ewan bừng tỉnh. Mairin vẫn đang ngủ say, mặt rúc vào cổ chàng. Chàng từ từ xoay người dậy, mặc quần phục.

Khi chàng mở cửa, một tên đầy tớ cúi chào và trình đưa một chiếc đĩa nam ngọc trên đó có một cuộn thư. Ewan cầm lấy cuộn thư rồi gật đầu với người đầy tớ.

Ewan mang thư vào trong và ngồi xuống chiếc bàn nhỏ có đặt một cây nến đang cháy đỏ, chàng mở thư ra và đọc lệnh triệu tập. Ewan được lệnh phải đi ăn bữa tối tại bàn tiệc của đức vua trong chính điện.

Chàng đưa mắt nhìn Mairin vẫn đang ngủ say vì kiệt sức. Chàng không muốn nàng phải chịu đựng sự căng thẳng của một bữa ăn nơi mà Cameron có mặt, nhưng cũng rất cần phải tỏ rõ cho

mọi người thấy họ không làm điều gì sai trái. Mairin là vợ chàng. Người vợ yêu dấu đang mang thai đứa con của chàng. Đức vua và cận thần của Người cần phải trực tiếp thấy rõ sự vô lý trong những lời buộc tội Ewan.

Chàng thở dài khi đánh thức Mairin dậy. Chàng không mang theo trang sức để cho nàng đeo, nhưng vẻ đẹp vô cùng rạng rỡ và không cần đến sự phù trợ của bất cứ loại trang sức nào. Chiếc váy của nàng là một sản phẩm đơn giản mà những người phụ nữ trong gia tộc đã may vội khi biết tin nàng phải khởi hành đến cung điện. Một thị nữ trông cung mang đến làm tóc cho Mairin, tết chúng lại rồi cuộn chúng lại thành dải nặng trĩu đến đỉnh đầu. Thị nữ đó toan bỏ đi, nhưng Mairin giữ tay cô ta lại. “ Một người phụ nữ đã có chồng mà để lộ mái tóc của mình trong cung điện là điều không thích hợp, mà tôi lại là vợ của Lãnh chúa McCabe. Làm ơn quấn một chiếc khăn quanh tóc cho tôi.”

Ewan lằng lằng kêu hãnh trước sự nhanh trí và điềm tĩnh của vợ, cho dù chàng biết nàng đang lo sợ đến thế nào. Khi người thị nữ đã làm xong. Mairin đứng lên và quay sang chồng. “Chàng đã sẵn sàng đưa em đến bữa tối chưa?”

“Ta đã sẵn sàng.”

Chàng cầm tay nàng, lồng dưới cánh tay mình rồi lại đặt bàn tay kia lên khi đưa nàng ra khỏi căn phòng. Hai người em trai đang đợi ngoài hành lang cùng với Gannon, Corman và Diormid đứng ngay cạnh. Họ tạo thành một đội hình rất ấn tượng khi đi qua các sảnh của lâu đài trên đường đến chính điện. Thực ra, khi họ bước vào căn phòng mọi cuộc trò chuyện đều dừng lại và mọi người quay ra nhìn Ewan.

Khi Ewan đưa vợ tiến về phía chiếc bàn danh dự trên bục, tiếng rì rầm vang lên và loàn ra từ bàn này sang bàn khác. Mairin cứng rắn bên cạnh chàng ngẩng cao đầu. Nàng nhú mắt lại và toàn cơ thể toát lên một vẻ điềm tĩnh. Ewan hộ tống nàng đến ghế ngồi, như trong ngày cưới, nàng bước đi kiêu ngạo bên cạnh chàng với dáng điệu của một công chúa, tiến vào chính điện.

Tiếng rì rầm lại vang lên, lần này to hơn, Ewan quay lại thấy Duncan Cameron đang bước về phía họ với một vẻ mặt vô cùng thư thái. Ewan giữ chặt Mairin đằng sau trong khi hai người em trai của chàng bước về phía trước, nhưng Cameron đứng lại và quỳ dưới chân Mairin.

“Cuối cùng thì vợ ta đây rồi. Sau quá nhiều ngày tháng, ta đã tưởng như không bao giờ được gặp lại nàng nữa.”

Mairin lùi lại, tránh xa khỏi Cameron và ôm chặt tay Ewan. Ewan nhìn thấy vẻ suy đoán và cảm thông mà sự cự tuyệt của Mairin tạo ra trong chính điện đông đúc. Cameron đang đóng vai nạn nhân, rõ ràng hẳn nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người bằng cách hạ mình dưới chân Mairin.

Cameron đứng dậy, nét mặt khắc sâu sự đau khổ. Hẳn quả là một diễn viên tài ba, thậm chí hẳn còn cố tạo cho mình vẻ xanh xao, tái nhợt khi lui như một kẻ bại trận đến chỗ ngồi phía đối diện.

Mairin và Ewan vừa ngồi xuống thì tiếng kèn trumper vang lên báo hiệu đức vua đang đến. Tất cả mọi người đứng lên và hướng mắt ra cửa, nhưng không phải là Vua David mà là một nhóm những cận thần của Người, trong đó có em họ của Người là Archibald, kẻ đã phát lệnh triệu tập Ewan.

Archibald vênh váo gật đầu và ngồi xuống ghế vốn dành cho đức vua. Đầu tiên nhìn Duncan Cameron, rồi quay sang Ewan trước khi liếc sang Mairin đang ngồi bên phải chàng.

“Ta tin chuyển đi của cô không quá mệt mỏi, phu nhân Mairin. Ta chỉ vừa mới nghe về việc cô đang mang thai.”

Nàng cúi đầu e lệ.

“Cám ơn ngài đã quan tâm. Chồng tôi đã chăm sóc rất chu đáo.”

“Đức vua đâu?”

Archibald không thích câu hỏi này. Mắt hắn nheo lại khi nhìn Ewan chăm chăm. “Đức vua có một số việc khác phải giải quyết tối nay.”

Hắn quay sang quan sát đám đông đang ngồi ở các bàn trong điện. “Chúng ta ăn thôi.” Hắn tuyên bố.

Người hầu đang xếp hàng sát các bức tường bắt đầu ồ ạt làm việc, rót rượu vào ly và bày đồ ăn lên mâm. Mùi hương bốc lên thơm nức và bàn nào cũng đầy ắp.

“Nàng ăn đi,” Ewan thì thầm với Mairin. “Nàng phải lấy lại sức.”

Sự hiện diện của Ewan và Duncan trên cùng một bàn khiến bầu không khí căng thẳng đến nỗi những quý tộc còn lại đang ngồi xung quanh họ không ai dám nói gì. Tuy nhiên, Archibald chẳng hề cảm thấy khó chịu và vẫn ăn một cách say sưa, hắn gọi hai rồi ba lần món gà quay. Ewan đã sẵn sàng kết thúc bữa ăn để chàng và Mairin có thể về phòng nghỉ ngơi, nhưng Archibald vẫn cứ tiếp tục ăn uống đồng thời huyền thuyên những câu chuyện buồn chán khiến Ewan đau đầu. Chàng không có đủ kiên nhẫn cho những trò chơi của bọn cận thần. Mọi người đều biết tại sao chàng và người của mình đến đây, bầu không khí xung quanh như nập đầy dự báo về một nguy cơ đối đầu tiềm tàng. Có vẻ như sự kiện kiểu như vậy đang rất được đám đông này tò mò.

“Đức vua đang xem xét vấn đề của hai người.” Cuối cùng Archibald nói, tựa lưng vào ghế. “Người dành gọi cả hai lên để giải trình vào ngày mai. Người hiểu rằng đây là khoảng thời gian khó khăn đối với phu nhân Mairin, và nó không có lợi cho một người phụ nữ đang trong tình trạng nhạy cảm như thế này.”

“Tên cô ấy là phu nhân McCabe.” Ewan nói.

Archibald nhướng lông mày. “À phải, đây có vẻ như là một vấn đề cấp bách. Đức vua sẽ giải quyết vào ngày mai.”

“Nếu vậy, xin ngài thứ lỗi, tôi xin phép đưa vợ về phòng để cô ấy có thể nghỉ ngơi.”

Archibald vẫy tay. “Tất nhiên là được. Ta biết đây hẳn là một thử thách lớn đối với cô ấy.”

Ewan đứng lên và đỡ Mairin dậy. Nàng lại khoác lên một vẻ lạnh lùng, vương giả. Nàng đi qua từng bàn, ngẩng cao đầu cho đến khi nhiều người đang nhìn nàng phải quay đi với thái độ khó chịu.

“Nàng làm tốt lắm.” Ewan trầm trầm. “Chuyện này sẽ được giải quyết vào ngày mai và sau đó ta có thể trở về nhà.”

“Em hy vọng chàng nói đúng, Ewan.” Nàng lo lắng trả lời khi chàng đóng cửa phòng. “Duncan Cameron khiến em thấy khó chịu. Hắn không phải là kẻ dễ dàng chấp nhận như vậy và cũng chẳng chơi trò tự làm nhục bản thân. Em không thích gã cận thần của đức vua.” Nàng nói thẳng thừng. “Em sẽ thấy thoải mái hơn khi trình bày vấn đề trước chú của mình, đức vua. Người rất công bằng và sùng đạo, giống như cha em. Chắc chắn Người sẽ đưa ra một phán quyết công bằng như ý nguyện của Chúa.”

Ewan không tin chắc vào lòng mộ đạo của đàn ông và việc họ sẵn sàng hành động theo ý Chúa, nhưng chàng không nói điều đó cho Mairin. Chàng muốn nàng tin rằng mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc và lợi thế sẽ nghiêng về họ. Vậy nhưng trong lòng Ewan vẫn chuẩn bị tinh thần cho điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Sáng hôm sau, Ewan thức dậy trước bình minh. Chàng đi đi lại lại trong phòng đợi chờ trong lo lắng. Đêm hôm trước, chàng đã nói chuyện với hai em trai sau khi Mairin ngủ và họ đã lên kế hoạch cho mọi tình huống bất ngờ.

Có tiếng gõ cửa và Ewan vội vã ra mở để Mairin không bị đánh thức.

Một tên lính hoàng gia đang đứng bên ngoài.

“Đức vua yêu cầu phu nhân Mairin diện kiến. Người sẽ cử lính đến để hộ tống trong một giờ nữa, còn ngài phải đợi cho đến khi có lệnh mới.”

Ewan cau mày.

“Phu nhân sẽ được chăm sóc cẩn thận, thưa Lãnh chúa.”

“Người phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cô ấy.”

Ewan nói với giọng đe dọa.

Tên lính gật đầu rồi đi dọc hành lang.

“Ewan?”

Ewan ngoảnh lại và thấy Mairin đang chống khuỷu tay ngồi dậy, tức thì tóc nàng xõa xuống vai.

“Chuyện gì vậy chẳng?”

Ewan băng qua phòng và ngồi xuống mép giường. Không thể cưỡng lại, chàng đưa tay vuốt ve phần bụng phình ra của nàng.

“Nàng thấy con của chúng ta cử động chưa?”

Nàng mỉm cười áp tay mình lên tay chàng. “Chỉ chút ít thôi, gần giống như khế cù lên da.” Nhưng có, em có thể cảm nhận được.

Ewan kéo chiếc váy ngủ của Mairin lên cho đến khi nhìn thấy làn da mịn màng nơi vùng bụng nàng. Nó đã khá to, dấu hiệu rất rõ ràng của một em bé mà nàng đang mang trong người. Ewan chắc chắn chàng chưa bao giờ nhìn thấy một hình ảnh đẹp hơn thế. Chàng cảm thấy một thích thú và vô cùng cảm động. Chàng có thể dành hàng giờ để âu yếm làn da nhợt nhạt, mịn màng như nhung và vẻ đẹp của người phụ nữ đang mang thai đứa con của chàng. Mairin luồn ngón tay vào mái tóc dài của Ewan.

“Tên lính đó nói gì vậy chàng?” Nàng thì thầm.

Ewan ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt nàng. “Hắn truyền lệnh của đức vua gọi nàng vào điện kiến trong một canh giờ nữa. Đức vua sẽ phái lính đến hộ tống nàng, sau đó sẽ cho gọi ta đến chính điện.”

Đôi mắt ánh lên vẻ lo lắng, môi nàng mím chặt. Nàng bồn chồn dưới bàn tay của chàng ôm trên bụng, chàng bắt đầu vuốt ve để làm vơi đi sự căng thẳng ấy.”

“Ta không nghĩ đức vua để nàng gặp bất cứ nguy cơ nào. Nàng là cháu của Người, là dòng dõi của Người. Đối với Người, việc không đảm bảo an toàn cho nàng sẽ không có lợi. Quyền cai trị của Người quá yếu đuối trước mối đe dọa của Malcolm và người của hắn. Người sẽ không làm bất cứ điều gì làm mất đi điểm tựa ấy.”

Nàng nghiêng người ôm lấy khuôn mặt chàng, hai ngón tay cái lướt trên gò má. “Chàng luôn biết phải nói gì. Em yêu chàng vì điều đó, chiến binh vĩ đại của em.”

Chàng quay đầu để miệng lướt qua lòng bàn tay nàng và đặt một nụ hôn lên làn da mềm mại. “Ta cũng yêu nàng. Hãy luôn nhớ điều đó.”

“Chàng hãy gọi thị nữ. Em sẽ cần người giúp nếu phải gặp đức vua trong một giờ nữa.” Nàng nhả nhó.

Ewan đứng lên và đỡ Mairin dậy. “Ta sẽ cho gọi ngay.”

Nàng đứng bên cạnh và ngược mắt lên để nhìn sâu vào đôi mắt chàng. “Chàng hãy hứa rằng chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay khi vấn đề này được giải quyết. Em muốn về nhà với gia đình của mình.”

“Ta hứa.”

Chương 34

Mairin đi theo hành lang, xung quanh là bốn người lính. Trong giây lát nàng cảm thấy hồi hộp hơn khi nghĩ đến việc trực tiếp gặp chú của mình. Nàng đã chuẩn bị biện hộ cho trường hợp của Ewan và kể với Người những gì Duncan đã làm. Sau khi nghe những gì nàng nói, đức vua hẳn sẽ không thể đưa ra phán quyết có lợi cho Duncan. Một tên lính gõ cửa và Archibald mở cửa ra hiệu cho họ vào trong. Hắn mỉm cười cầm tay Mairin và dẫn nàng đến một chiếc ghế sang trọng trong phòng khách được trang trí một cách hoang phí.

“Ta e rằng đức vua hôm nay không thể tham dự,” hắn nói rất trôi chảy. “Người buộc phải nghỉ ngơi và có gửi lời tiếc nuối sâu sắc vì không thể tiếp chuyện riêng với phu nhân như đã hứa. Ta sẽ thay mặt đức vua và đưa ra phán quyết về việc này thay cho Người.”

Sự lo lắng khiến tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực khi nàng ngồi trên ghế. Tay nàng run run và nàng giấu chúng dưới các lớp váy để không lộ ra sự hoảng sợ của mình.

“Ta thành thật mong bệnh tình của Bệ hạ không quá nghiêm trọng.” Nàng nói với thái độ lịch thiệp. “Ta đã rất mong chờ được gặp người họ hàng ruột thịt duy nhất của mình.”

“Điều này không hoàn toàn đúng.” Archibald nói. “Ta là em họ của đức vua, vậy chúng ta cũng có quan hệ ruột thịt đấy chứ.”

“Vâng, tất nhiên rồi.” nàng lẩm bẩm.

“Cô hãy đợi ở đây, cháu gái ạ, cho đến khi được gọi vào chính điện. Tất nhiên sẽ có đồ ăn thức uống. Cô sẽ không cần đòi hỏi thêm gì khi bị giam cầm ở đây.”

Cái cách hắn nói hai tiếng *cháu gái*, rồi vẻ hững hờ của hắn khi nhắc đến việc giam cầm, khiến những sợi tóc sau gáy Mairin dựng lên như kim châm. Nhưng hắn vẫn nhìn nàng với ánh mắt thân thiện và ra chiều thực lòng quan tâm đến sức khỏe của nàng khiến cho nàng phải mỉm cười và cảm ơn vì lòng tốt ấy.

“Ta xin được trình bày, nếu được phép, về vấn đề này trực tiếp với ngài.”

Hắn vỗ nhẹ cánh tay nàng: “Không cần đâu. Ta tin mình có đủ kinh nghiệm. Trách nhiệm của ta là nghe cả hai người kia trình bày và tìm hiểu căn cứ vấn đề. Ta đảm bảo sẽ công bằng.”

Nàng phải cố gắng để không tranh luận. Điều cuối cùng nàng muốn làm là khiến cho kẻ nắm giữ sự sống của mình trong tay điên tiết.

“Bây giờ, ta xin lỗi phải đến chính điện và cho gọi hai vị lãnh chúa để lấy lời khai. Tất nhiên ta sẽ gọi cô khi họ sẵn sàng.”

Nàng gật đầu và siết chặt vạt váy. Khi hắc đã rời khỏi căn phòng. Mairin thành khẩn cầu nguyện cho ngày hôm nay công lý sẽ chiến thắng, và Duncan Cameron sẽ bị đầy xuống địa ngục, nơi hắc vốn dĩ thuộc về.

Ewan đứng ngoài chính điện cùng hai em trai và các chỉ huy của mình để đợi được triệu kiến. Phía dưới cầu thang là Duncan Cameron cùng người của hắc, và chàng phải kìm nén hết sức để không ra giết hắc ngay lập tức.

Cameron được triệu vào trước, hắc đi qua Ewan với vẻ đầy tự mãn. Điều khiến Ewan bận tâm là sự tự tin đến mức tuyệt đối trong cả ánh mắt lẫn thái độ của hắc. Cameron vẫn chưa biết kết quả phiên tòa hôm nay sẽ như thế nào mà. Caelen đặt tay lên vai Ewan. “Dù có chuyện gì xảy ra, em luôn ở bên anh, Ewan.”

Ewan gật đầu cảm kích, rồi chàng nói chỉ đủ để hai em nghe được. “Nếu mọi chuyện trở nên tồi tệ, ta muốn hai người rời khỏi phiên tòa, tìm Mairin và đưa cô ấy rời khỏi đây. An toàn của cô ấy là điều quan trọng nhất. Hãy làm bất cứ điều gì cần phải làm để bảo vệ cô ấy.”

Alarie gật đầu.

Tiếp đến, Ewan được gọi vào diện kiến. Chàng đi vào sảnh với hai người em trai kề vai theo sau. Chàng biết các chiến binh của mình tạo nên một hình ảnh rất ấn tượng. Họ to hơn, cơ bắp hơn, trông dữ dằn hơn bất kỳ một chiến binh nào khác đang có mặt.

Họ oai vệ bước qua lối đi chính giữa sảnh để đến bục nơi Archibald đang ngồi trên ngai vàng của vua David. Căn phòng chật kín người, tất cả đều hết sức tò mò không biết đức vua sẽ quyết định như thế nào. Tiếng rì rầm háo hức vang lên khi chàng bước vào, còn hai em trai cùng ba người chỉ huy của chàng thì nhận được rất nhiều ánh mắt chăm chú của các chiến binh khác đang có mặt.

Trước mặt đám đông, Ewan đứng sang bên trái hội trường và Cameron đứng sang bên phải khi họ đợi đức vua David đến.

Tuy nhiên, thay vì sự xuất hiện của đức vua, quân lính ủa vào căn phòng, xếp thành hàng dọc theo lối đi dẫn lên bục để mọi người dạt ra sau. Có thêm lính đứng trước lối vào, xung quanh bục tạo thành một hàng rào vững chắc trước mặt Archibald. Ewan cau mày. Trông bọn họ giống như đang chuẩn bị tham chiến vậy. Rồi vợ chàng bước vào, đi giữa hai binh lính của đức vua. Nàng từ từ băng qua lối đi lên bục nơi Archibald đang ngồi đó quan sát. Hắc ra hiệu cho nàng đi sang bên phải hắc, và nàng ngồi xuống ghế với dáng vẻ vô cùng duyên dáng. Nàng lập tức tìm được ánh mắt của Ewan, không ai trong sảnh nhận thấy những cảm xúc lóe lên như một tia chớp giữa hai người.

Archibald giơ tay lên và nói với đám đông: “Bệ hạ, Vua David, hôm nay cảm thấy khó ở, Người bị ốm và chúng ta hãy cầu nguyện để Người sớm khỏe lại. Người yêu cầu ta chủ trì phiên tòa hôm nay và lời ta nói ra có giá trị như lời của Người.”

Ewan quay ngoắt sang hai người em trai và nhìn thấy cùng một sự hoài nghi trên khuôn mặt họ. Không thể được. Hoàn toàn không thể được. Ewan siết chặt tay thành nắm đấm và liếc nhìn Duncan trong khi hắc chỉ tập trung nhìn Mairin.

“Lãnh chúa Cameron, người đã đưa ra những lời buộc tội rất nghiêm trọng đối với lãnh chúa McCabe. Hãy bước lên. Ta muốn nghe tất cả mọi chuyện từ đầu.”

“Mairin Stuard từ Tu viện Kilkirken đến pháo đài Cameron. Tại đây chúng tôi đã nên vợ chồng dưới sự tác thành của vị linh mục đã gắn bó với linh hồn của gia tộc chúng tôi suốt hai năm. Tôi có lá thư do ông ấy viết cho đức vua làm chứng cho việc này.”

Ewan nheo mắt giận dữ khi một người của Chúa lại sẵn sàng làm cái trò giả dối này. Duncan đưa cuộn thư cho Archibald, hẩn mở nó ra và đọc trước khi để sang một bên.

“Chúng tôi đã trải qua đêm tân hôn.” Duncan lôi từ trong chiếc túi treo bên mình tấm khăn có vết máu của Mairin. “Đây là bằng chứng.”

Ewan siết chặt nắm đấm vì phẫn nộ. Đúng vậy, là máu của Mairin. Tấm khăn đó do Ewan lệnh cho người của Cameron mang về đưa lại cho hẩn, là chứng cứ Ewan và Mairin đã qua đêm tân hôn. Nhưng lúc này, Duncan lại đưa nó ra làm bằng chứng cho việc hẩn đã ngủ với Mairin.

Archibald quay sang nhìn Mairin đang tái đi, ánh mắt dính chặt vào tấm vải. Nàng bối rối ngược nhìn Ewan và chàng nhắm mắt lại.

“Cô có thể chứng nhận máu trên tấm vải này là của cô không, Mairin? Cô có nhận ra nó không?”

Má nàng ửng đỏ và nàng nhìn Archibald, không biết phải nói gì.

“Hãy trả lời ta.” Archibald thúc giục.

“Vâng.” Nàng ngập ngừng. “Đây là máu của ta, nhưng đó không phải là tấm khăn của Duncan Cameron. Nó được lấy từ giường của...”

“Ta chỉ cần biết vậy.” Archibald nói, khua tay ra lệnh cho Mairin im lặng. “Ta chỉ cần câu trả lời, không khác nữa. Hãy im lặng cho đến khi ta cho phép nói tiếp.”

Cơn thịnh nộ sôi lên trong ngực Ewan trước thái độ mà Archibald nói với Mairin. Hẩn tỏ ra bất kính rõ rệt đối với nàng, vợ của một lãnh chúa và đồng thời là cháu ruột của đức vua.

Trông nàng như sắp muốn tranh luận, nhưng Ewan liếc nhìn nàng và nhanh chóng lắc đầu. Chàng không muốn nàng bị trừng phạt vì to tiếng trong tòa án của đức vua. Hình phạt cho hành động như vậy là rất nặng, và sẽ còn gay gắt hơn với một người phụ nữ. Nàng cắn môi quay đi, nhưng Ewan vẫn kịp nhìn thấy sự phẫn uất trong đôi mắt nàng.

“Chuyện gì xảy ra sau đó.” Archibald hỏi Cameron.

“Chỉ một thời gian ngắn sau đám cưới của tôi với phu nhân Mairin, cô ấy đã bị bắt cóc khỏi pháo đài của tôi bởi những kẻ hành động theo lệnh của Lãnh chúa McCabe. Bọn chúng đưa cô ấy đến nơi ở hiện tại trên lãnh địa McCabe. Đứa trẻ cô ấy đang mang trong bụng là của tôi. Lãnh chúa McCabe không có quyền gì hết. Hôn nhân của chúng tôi đã có hiệu lực. Hẩn giữ cô ấy làm tù nhân và bắt cô ấy làm theo ý mình. Tôi cầu xin sự can thiệp của đức vua để hẩn trả lại vợ

và con tôi, đồng thời trao của hồi môn của nàng cho tôi theo đúng yêu cầu trong lá thư tôi đã gửi cho đức vua để thông báo với Người về đám cưới của chúng tôi vài tháng trước.

Mairin há miệng kinh ngạc trước những lời buộc tội tuôn ra từ miệng Duncan. Ewan lao lên, nhưng Caelen ôm chặt tay chàng kéo lại.

“Chú, làm ơn.” Mairin cầu xin. “Xin hãy nghe cháu.”

“Im lặng.” Archibald gầm lên. “Nếu cô không im đi, ta sẽ lệnh cho cô phải ra khỏi đây.”

Hắn quay lại nhìn Duncan. “Người có nhân chứng cho những lời khai của mình không?”

“Ngài có bức thư trình bày của vị linh mục đã tổ chức đám cưới cho chúng tôi. Lá thư ấy đã được gửi trước khi Lãnh chúa McCabe đòi quyền sở hữu Mairin, của hồi môn hoặc đất đai của cô ấy.”

Archibald gật đầu rồi hướng ánh mắt điềm tĩnh sang Ewan. “Người nói sao về những điều này, Lãnh chúa McCabe?”

“Hoàn toàn nhầm nhứ.” Ewan bình tĩnh nói.

Archibald nhướng mày và má hắn ửng đỏ. “Hãy ăn nói lễ độ, lãnh chúa McCabe. Người không được phép nói những thế với đức vua và cũng như vậy với ta.”

“Tôi chỉ nói sự thật, thưa ngài. Lãnh chúa Cameron đang nói dối. Hắn bắt cóc Mairin Stuard khỏi tu viện, nơi mà cô ấy sống suốt mười năm qua. Khi cô ấy không chấp nhận cưới hắn, hắn đánh đập cô ấy tàn nhẫn khiến nhiều ngày sau đó cô ấy gần như không thể đi lại được và phải mang những vết thương trên người trong suốt nửa tháng.”

Chính điện rộn lên tiếng xì xào. Tiếng ồn mỗi lúc một lớn hơn cho đến khi Archibald thét lên yêu cầu trật tự.

“Người có bằng chứng gì?” Archibald hỏi.

“Tôi đã thấy những vết bầm tím. Tôi thấy nỗi sợ hãi trong đôi mắt cô ấy khi cô ấy đến lãnh địa của tôi, lo rằng tôi sẽ đối xử với cô ấy giống như Cameron. Em trai Alarie của tôi đã chăm sóc cô ấy suốt ba ngày từ nơi cậu ta tìm thấy cô ấy sau khi cô ấy thoát khỏi nanh vuốt của Cameron, cho đến khi họ về đến đất McCabe. Cậu ấy cũng thấy những vết bầm và chứng kiến nỗi đau đớn mà cô ấy phải chịu đựng.”

“Chúng tôi lấy nhau vài ngày sau khi cô ấy đến. Cô ấy lên giường cùng tôi khi hoàn toàn trinh bạch, và máu trình của cô ấy đã đổ ra tấm khăn của tôi, chính là chiếc khăn Cameron cho ngài xem hôm nay. Đứa con trong bụng cô ấy là của tôi. Cô ấy chưa từng biết đến người đàn ông nào khác.”

Archibald tựa lưng vào ghế, các ngón tay tạo thành hình chữ V khi hắn quan sát hai người đàn ông trước mặt. “Người đưa ra lời khai rất khác biệt so với lãnh chúa Cameron. Nhân chứng nào có thể xác nhận tính trung thực trong lời nói của người không?”

Ewan siết chặt hai hàm răng hàm hè. “Tôi đã nói sự thật. Tôi không cần nhân chứng nào để xác nhận. Nếu ngài muốn hỏi hãy hỏi chính vợ tôi. Nàng sẽ nói chính xác những gì tôi vừa mới nói.”

“Thần xin được nói, thưa ngài.”

Ewan quay đầu ngạc nhiên khi thấy Diormid bước lên, ánh mắt anh ta nhìn thẳng Archibald.

“Ngươi là ai?” Archibald hỏi.

“Thần là Diormid. Thần là chỉ huy dưới trướng của Lãnh chúa McCabe. Thân là một trong những người được lãnh chúa tin cậy nhất, và bản thân nhiều lần có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho phu nhân Mairin sau khi cô ấy đến lãnh địa McCabe.”

“Tốt lắm, hãy bước lên và cho ta thấy lời khai của ngươi.”

Gannon đang nhẹ lắc đầu trước câu hỏi ngầm bằng ánh mắt của Ewan. Việc Diormid bước lên không hề có sự yêu cầu của Gannon. Ewan đã chỉ thị cho họ hoặc là nói, hoặc là không làm gì trong suốt phiên tòa.

“Thần không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra trước khi phu nhân Mairin đến lãnh địa McCabe. Thần chỉ có thể nói về những việc xảy ra sau đó. Sự thực là phu nhân đã bị ngược đãi một cách nghiêm trọng dưới bàn tay Lãnh chúa McCabe. Ông ta giữ cô ấy khư khư cho riêng mình, và thời gian cô ấy ở pháo đài McCabe là khoảng thời gian bất hạnh nhất của cô ấy. Thần đã chứng kiến cô ấy khóc rất nhiều lần.”

Đám đông há miệng ồ lên. Ewan cảm thấy một luồng khói đỏ đang lan ra trong tai và làm mờ mắt chàng. Khát khao được chém giết trời dậy. Chàng chưa bao giờ muốn giết một người nào khác như chàng muốn giết Diormid lúc này.

Hai người em của Ewan cũng vô cùng phẫn nộ. Gannon và Cormac kinh tởm trước thái độ thần nhiên của hắn khi kể ra những lời bịa đặt rành rành như vậy.

“Trong thời gian cô ấy sống ở trên đất McCabe, cô ấy đã bị một cung thủ bắn trúng và còn bị hạ độc. Cô ấy suýt chết. Một điều đáng chú ý là vị linh mục được mời đến tổ chức lễ cưới cho lãnh chúa và phu nhân Mairin đã chết một cách đầy bí ẩn cách đây chưa đầy một tháng.”

Ewan không thể chịu đựng được nữa. Tiếng hét của chàng làm rung chuyển cả sảnh khi chàng lao vào Diormid. Mairin hét gọi tên chàng. Hai người em lao theo sau. Hội trường trở nên hỗn loạn khi lính hoàng gia xông vào tách hai người ra. Phải mất bảy tên lính mới đẩy được Ewan ra khỏi Diormid.

“Sao ngươi có thể phản bội chúng ta thế này?” Ewan gào lên khi chàng bị lôi khỏi Diormid. “Sao ngươi có thể đứng trước Chúa và đức vua mà đưa ra những chứng cứ giả mạo cho những việc ngươi thừa biết là không có thật? Chúa sẽ đẩy ngươi xuống đực ngục vì tội lỗi này. Ngươi đã phản bội ta. Ngươi đã phản bội Phu nhân McCabe. Ngươi đã phản bội cả gia tộc. Vì cái gì chứ! Vì vài đồng lẻ từ Duncan Cameron.”

Diormid tránh ánh mắt của Ewan. Hắn lau vệt máu trên miệng chỗ Ewan đã đâm và quay sang Archibald. “Sự thật đúng như những gì thần vừa nói, và Chúa chứng giám tất cả.”

“Người nói láo!” Ewan thét lên.

Duncan Cameron di chuyển và đứng ngay cạnh Mairin. Ánh mắt nàng kinh hoàng và khóa chặt Diormid. Nàng đưa tay che lấy miệng đang há hốc vì sửng sò.

“Thật hỗn loạn.” Archibald xướng lên. “Cút khỏi đây, McCabe, hoặc ta sẽ tống cổ nhà người vào ngục.”

Khi Duncan đặt một bàn tay lên vai Mairin, Ewan lại gầm lên. “Không được động vào cô ấy.”

“Thần sẽ bảo vệ vợ mình khỏi sự bột phát của Lãnh chúa McCabe.” Duncan nói với Archibald “Xin ngài cho phép thần đưa nàng khỏi đây.”

Archibald giơ tay lên. “Ta tin đã được nghe đủ để đưa ra phán quyết cho vấn đề này. Ta tuyên bố Lãnh chúa Cameron thắng. Ông ta được quyền đón và đưa vợ về lãnh địa của mình. Cửa hồi môn thuộc về hoàng gia cho đến khi Mairin Stuard thành hôn sẽ được giao cho Lãnh chúa Cameron và chuyển đến lãnh địa của ông dưới sự hộ tống của hoàng gia.”

Một tiếng thét vang lên khiến căn phòng như rung chuyển khi Mairin đứng phắt dậy: “Không”

Ewan sững sờ. Một kẻ chàng đã giao phó chính tính mạng mình, tính mạng Mairin, đã phản bội họ theo cái cách tàn nhẫn nhất có thể. Rõ ràng ngay từ đầu Ewan không có chút lợi thế nào. Archibald cầu kết với Duncan Cameron. Điều chưa chắc chắn ở đây là không biết đức vua có thông đồng với Cameron không, hay Archibald đang liều lĩnh âm mưu chống lại anh họ mình.

“Xin ngài, hãy nghe tôi.” Mairin cầu xin. “Điều đó không đúng. Không chi tiết nào đúng cả! Chồng tôi là Lãnh chúa McCabe!”

“Nàng im đi!” Duncan gầm lên. Hắn kéo mạnh khiến nàng ngồi phịch xuống ghế. “Cô ấy đã quần trí và rõ ràng là không duy nghĩ thấu đáo, thưa ngài. Xin hãy tha cho sự hỗn loạn này. Thần sẽ nói chuyện với cô ấy sau.”

Ewan không thể kiềm chế được. Khi Cameron vừa kéo Mairin, chàng giận điên lên lao đến đâm vào ngực Duncan. Hai người cũng ngã ra, một lần nữa, cảnh hỗn loạn lại bao trùm căn phòng. Lần này hai người em trai không làm gì để ngăn chàng lại. Họ còn phải chiến đấu chống lại quân lính hoàng gia.

Một trận đấu họ không thể hy vọng sẽ thắng. Họ đã bị áp đảo, một đấu với hơn mười hai tên. Thậm chí họ còn bị bất lợi hơn khi không được mang theo gươm.

Ewan bị lôi ra khỏi Duncan và vất xuống sàn dưới trọng lượng của bốn tên lính. Chúng bẻ tay chàng ra sau và ghì chặt mặt chàng xuống nền. Mairin lao đến và quỳ xuống, tay nàng vươn ra. Nước mắt chảy đầm đìa hai gò má.

“Tổng Lãnh chúa McCabe vào ngục.” Archibald ra lệnh. “Cả người của hắn nữa. Lãnh chúa Cameron, hãy đưa vợ của người rời khỏi đây.”

Duncan cúi xuống tóm lấy tóc Mairin kéo nàng đứng dậy. Nàng liều lĩnh chống cự và Ewan thét lên phần nộ khi chàng giằng ra và cố gắng tiếp tục tấn công Duncan.

Bọn lính gác túm lấy chàng và ôm chặt khi chàng giằng co chống cự.

Mairin bị kéo đi, đôi mắt nàng ngấn lệ, hai tay vươn về phía Ewan.

“Mairin!”. Giọng Ewan khan khan. “Nàng nghe ta. Hãy tiếp tục sống. Nàng phải sống! Hãy

nhấn nhin. Bằng mọi giá. Cố gắng chịu đựng và tiếp tục sống vì ta. Vì con của chúng ta. Ta sẽ đến cứu nàng. Ta thề bằng cả mạng sống. Ta sẽ đến cứu nàng!”

“Em yêu chàng.” Giọng nàng đứt quãng. “Em sẽ luôn yêu chàng.”

Một chuỗi gương giáng lên đầu chàng. Đau đớn khiến mắt chàng mờ đi và choáng váng. Khi chàng lao đảo ngã xuống sàn, bóng tối bao trùm xung quanh, hình ảnh cuối cùng chàng có thể nhìn thấy là Mairin đang gào thét và bị Duncan Cameron lôi ra khỏi chính điện.

“Ta cũng yêu nàng.”, chàng thì thào.

Chương 35

Mairin thấy mình bị xô vào phòng của Duncan Cameron trước hăn. Hăn quát nạt bọn người xung quanh khi nàng loạng choạng lùi về phía chiếc giường. Khi hăn tiến đến, nàng vội vã lùi lại, sẵn sàng né tránh bằng tất cả cách nào cần thiết.

Hăn ngồi lên mép giường, thản nhiên nhìn nàng. Một trong những người hầu trao cho hăn một chiếc ly, sau đó Duncan ra hiệu cho bọn chúng ra ngoài hết. Họ lần lượt rời khỏi cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hăn và Mairin.

Nàng dùng khuỷu tay gượng dậy và dịch lùi lại để cách xa hăn hơn.

Hăn thở dài thườn thượt ra chiều cam chịu. “Ta rất tiếc vì những chuyện đã xảy ra giữa hai ta trong lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Ta nhận ra rằng hành động của mình thật đáng trách và ta còn nhiều thiếu sót trong kỹ năng tán tỉnh đàn bà.”

Kỹ năng tán tỉnh? Đáng trách? Những lời của hăn lớn vồn trong tâm trí đang rối tung lên của nàng. Hăn có bị mất trí không?

“Hành động của người *bây giờ* mới là đáng trách.”, giọng nàng khàn khàn. “Người đã dối trá. Diormid đã nói láo và phản bội gia tộc. Ta chỉ có thể cho rằng chính người đã xúi bẩy hăn.”

“Điều đó mang lại lợi ích cho nàng đấy.” Duncan nói, giọng hăn ẩn chứa một lời cảnh báo nam hiểm.

“Làm ơn,” nàng nói đứt quãng. Nàng căm ghét khi buộc phải cầu xin trước mặt hăn. Nhưng vì Ewan, nàng không cần lòng tự trọng. Không có gì nàng không thể làm. “Xin hãy trả ta về với Ewan. Ta thực sự đã kết hôn với chàng.”

Duncan nhún vai. “Vấn đề không phải là nàng đã cưới hắn hay cưới ta. Điều đó không quan trọng, miễn là ta nhận được của hồi môn của nàng và có được Neamh Álainn.

Hắn chuyển cái ly sang phía bàn tay gần với Mairin và đưa nó về phía nàng. “Bây giờ thì uống đi. Nó sẽ giải quyết vấn đề hiện tại của chúng ta. Ta rất tiếc nó sẽ khiến nàng đau đớn, nhưng hy vọng sẽ không quá lâu.”

Nàng nhìn chiếc ly đang lớn vỗn ngay gần miệng. Nàng hít hít rồi lùi lại trước mùi đắng ngắt.

“Đó là gì vậy? Tại sao nó lại khiến ta đau đớn?”

Hắn nghĩ nàng bị mất trí hay sao?

Hắn mỉm cười trêu mếu khiến nàng lạnh cả sống lưng. “Nàng phải bỏ đứa bé nàng đang mang trong bụng. Đừng lo. Ta sẽ cho nàng đủ thời gian để phục hồi trước khi đưa ra những đòi hỏi. Mặc dù ta cũng không muốn chờ đợi quá lâu. Quan trọng là nàng phải mang thai đứa con của ta càng sớm càng tốt.”

Nỗi kinh hoàng cồn lên trong dạ dày nàng. Nàng muốn nôn, cơn buồn nôn cuồn cuộn trong lồng ngực cho đến khi nàng bít miệng và phải quay đi. Nàng vùi mặt vào gối.

“Ta xin lỗi,” nàng nói. “Ta không nên thế này nhưng ta luôn cảm thấy buồn nôn vào những thời điểm nhạy cảm nhất từ khi biết mình đang mang thai.”

“Nói chung,” Duncan đưa ra đề nghị hào phóng. “Khi nàng mang thai con của ta, nàng sẽ không phải động chạm tới bất cứ thứ gì. Nàng sẽ được phục vụ tận tình.”

Cho đến khi nàng sinh con. Những lời này không được nói ra nhưng chúng cứ lớn vỗn xung quanh nàng. Đúng vậy, nàng biết chắc sẽ được đối xử như nữ hoàng cho đến cái ngày nàng sinh cho hắn người thừa kế Neamh Álainn.

Hắn định giết con của nàng. Con của Ewan.

Và thay thế bằng con của hắn. Chỉ riêng ý nghĩ ấy đã khiến nàng lại thấy buồn nôn, nàng hít thật sâu qua mũi để không nôn ra khắp giường.

“Đây, tốt hơn là nàng nên uống cái này. Uống hết đi. Ta sẽ cho gọi thầy thuốc hoàng gia đến giúp nàng vượt qua giai đoạn tồi tệ nhất. Nghe nói nó có thể gây đau đớn.”

Hắn thật trơ tráo. Làm sao hắn có thể nói về việc giết người với nụ cười bình thản đến vậy? Hắn đúng là con quái vật. Một ác quỷ từ địa ngục chui lên.

“Sao ngươi lại phải lãng phí thời gian quý báu như vậy?” Nàng nói. Nàng thực sự rất cố gắng mới nghĩ ra được một kế hoạch, một điều gì đó, *bất cứ điều gì*, để cho hắn không sát hại – con nàng.

Hắn nhăn mặt. “Ý nàng là gì?”

“Người tìm cách phá bỏ đưa con trong bụng ta khi ta đã mang thai được gần nửa thời gian rồi. Việc mất một đứa trẻ giai đoạn này có thể khiến người phụ nữ không thể sinh đẻ được nữa. Không chắc ta có thể mang thai ngay hay sẽ là không bao giờ. Người đã tuyên bố với tất cả mọi người rằng đứa bé ta đang mang là của người. Nếu chuyện ta cưới ai không quan trọng, tại sao phải để tâm ta đang mang thai con của ai? Miễn là ta sinh con, quyền cai trị Neamh Alainn là của người. Sao người phải đợi chờ và mạo hiểm với nguy cơ ta không thể mang thai lại?”

Hắn càng nhăn nhó thêm, có vẻ như hắn đã không nghĩ đến khả năng này.

“Ta muốn con của ta sống.” Nàng nhẹ nhàng nói. “Không cần biết nó sẽ gọi ai là cha. Ta sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ nó. Đối lại, người sẽ có lợi.”

Duncan đứng đó và đi đi lại lại trước gương. Chốc chốc hắn dừng lại nhìn nàng như đang cố gắng kiểm tra tính thành thật trong lời nói của nàng.

“Người ta thường nói tình yêu của một người mẹ không ranh giới. Thôi được, Mairin Stuart, ta đồng ý với điều kiện của nàng. Ta sẽ tha cho đứa trẻ, nhưng từ hôm nay trở đi năng sẽ là của ta. Nàng sẽ không được chống cự khi ta muốn sử dụng cơ thể nàng. Nàng sẽ không bao giờ được nói một lời nào để phủ nhận những lời khai ta đưa cho Ngài Archibald. Nàng hiểu chứ?”

Cầu Chúa tha lỗi cho con.

“Ta đồng ý.” Nàng ghen ngào.

“Vây hãy chuẩn bị rời khỏi cung điện. Chúng ta sẽ khởi hành trong một giờ nữa để trở về đất Cameron.”

“Ewan! Ewan! Vì Chúa hãy tỉnh lại.”

Ewan thấy mình bị ai đó lay dử dội khi nhận biết được mọi thứ xung quanh. Chàng mở mắt nhìn quanh và thấy mình đang chìm trong bóng tối.

“Caelen?” Chàng lên tiếng.

“Ơn Chúa.” Giọng của Caelen thổi phào trong sự ngập ngừng.

“Mairin.”

Cái tên khiến cho nỗi đau vỡ ra từng mảnh xuyên qua đầu và ngực chàng. Họng chàng đắng ngắt khi nhận ra rằng ngay lúc này vợ chàng đang ở bên cạnh kẻ đã hành hạ nàng.

“Mairin,” chàng lại thốt lên. “Cô ấy đâu?”

Không gian im ắng đến ngột ngạt. Chàng nghe tiếng thở của hai người trong bóng tối và biết rằng họ sợ phải nói ra điều không thể trốn tránh.

“Em xin lỗi, Ewan. Duncan rời khỏi đây từ vài giờ trước mang theo Mairin.” Alarie buồn bã

nói.

Ewan đứng dậy, nỗi đau đón giằng xé trong đầu chàng. Hai người em túm vai đỡ chàng ngồi xuống khi chàng suýt ngã.

“Chúng ta đang ở đâu?” Chàng hỏi.

“Trong ngục hoàng gia,” Caelen nói, sự phẫn nộ hiện rõ trong từng tiếng. “Gã con hoang tiểu nhân Archibald đã ném tất cả chúng ta vào đây sau khi lính của hắn đánh vào đầu anh.”

“Cormac và Gannon đâu?”

“Đây, thưa lãnh chúa.” Gannon quay lại.

Huyết quản của chàng như muốn ngừng lại khi mọi thứ ồ ạt hiện lên trong đầu chàng. “Diormid. Hắn đang ở đâu?”

“Tôi không biết, thưa lãnh chúa, nhưng chắc hắn đã rời khỏi đây. Hắn biết bất kỳ ai trong chúng ta cũng sẽ ra tay khi thấy hắn. Rất có thể hắn đi theo Cameron, vì có vẻ như hắn cấu kết với Cameron ngay từ đầu.”

“Ý định giết ta. Mũi tên. Chất độc. Chính là hắn. Cameron lệnh cho hắn giết ta. Khi việc không thành, hắn đệ đơn lên đức vua.”

“Em nghĩ hắn đã thỉnh cầu lên đức vua trước cả khi Diormid tìm cách giết anh,” Alarie nói. “Hắn đã chuẩn bị mọi tình huống ngay từ đầu.”

“Vấn đề ở đây là, liệu vua David có tham gia vào chuyện này cùng với Archibald không, hay Archibald hành động một mình, thông đồng với Cameron,” Caelen trầm ngâm.

Ewan chống tay xuống sàn nhà ngục gỗ ghè và ngồi thẳng dậy. “Archibald nói vua David đang bị ốm và theo lời đồn trong cung điện thì đức vua rất yếu. Ta không ngạc nhiên nếu Archibald cũng đứng sau chuyện này.”

“Anh không sao chứ, Ewan?” Alarie hỏi. “Đầu anh còn đau lắm không?”

Ewan sờ lên đầu và cảm thấy hơi ấm của máu, nhưng nó đã đông lại và không còn chảy nữa. “Ta sẽ ổn thôi. Điều quan trọng là không được để Mairin ở trong tay Cameron quá lâu.”

“Em đã gửi thông báo cho người của chúng ta,” Caelen nói. “Hy vọng ta sẽ sớm nhận được tin của họ.”

Ewan nhìn quanh khu ngục tối. “Làm thế nào mà em gửi được thông báo cho họ?”

“Có lẽ em đã dọa được một tên lính gác ném chúng ta vào đây.” Caelen thừa nhận. “Em nói với hắn rằng nếu hắn không thông báo cho người của ta về tình hình trong này, em sẽ xiên hắn lên thanh gươm của mình, thiến hắn và để hắn làm mồi cho chim ó,” Alarie cười tủm tỉm. “Hắn

không thể bỏ chúng ta ở lại ngay để chuyển lời nhắn của Caelen cho người của ta.”

“Chúng ta ở đây bao lâu rồi?” Ewan hỏi trong lúc lau máu trên đầu.

Caelen thở dài. “Vài giờ rồi. Một tên lính gác rõ ràng đã cảm thấy tốt nhất và nên đứng về phái chúng ta và hấn báo cho em biết Cameron đã rời khỏi đây vài giờ trước.”

“Tên khốn.” Ewan chửi thề. “Ta không thể tin gã con hoang đó lại để Mairin rơi vào tay Cameron. Tất cả chuyện này là một sự sắp đặt ngay từ đầu. Archibald đã không bao giờ có ý định tâu chuyện này lên vua David, và hấn chắc chắn đã không có ý định lắng nghe Mairin hay nghe ta. Lời khai của Diormid giúp hấn kiểm soát được dư luận, để khi hấn đưa ra phán quyết thì sẽ không có phản ứng từ các lãnh chúa khác có thể cho rằng hấn giải quyết không công bằng.”

“Tôi xin lỗi, lãnh chúa.” Cormac nói với vẻ thất vọng. “Lẽ ra tôi nên nhận ra điều đó. Ngày nào tôi cũng ở cạnh Diormid. Tôi chiến đấu cùng hấn. Ăn cùng hấn. Chúng tôi rèn luyện cùng nhau. Chúng tôi coi nhau như anh em. Tôi đã không bao giờ nghĩ tới hấn sẽ phản bội chúng ta.”

“Ta cũng có lỗi như tất cả mọi người.” Giọng Ewan chán chường. “Nhiều lần ta đã giao phó sự an toàn của Mairin cho hấn.” Ewan mệt mỏi vuốt tay lên mặt và cố gắng tổng ra khỏi tâm trí hình ảnh bàn tay Cameron chạm vào Mairin vì nó sẽ khiến chàng phát điên lên mất. Cách tốt nhất để trải qua chuyện này là dập tắt nó đi. Dập tắt mọi cảm xúc. Xua tan mọi hình ảnh đang chạy qua đầu chàng.

“Cameron sẽ trù tính trước một cuộc tấn công toàn diện lên lãnh địa của hấn.” Caelen lập luận. “Hấn biết Archibald không thể giam chúng ta trong ngục mãi được, và hấn biết anh sẽ đến cứu Mairin. Hấn biết rõ và sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Ta không thể đe dọa đến sự an toàn của Mairin bằng việc tấn công pháo đài của hấn với sức mạnh toàn quân. Nếu cô ấy không có ở đó, ta sẽ đánh theo đúng dự đoán của hấn và chẳng có gì bất ngờ. Ta sẽ đột nhập vào đất của hấn như một thứ bệnh dịch và xử lý bất cứ thứ gì cản đường. Nhưng ta sẽ không mạo hiểm để Mairin bị bắt trong trận chiến. Và nếu Duncan biết hấn bị mất tất cả, hấn sẽ lập tức giết cô ấy.”

“Đúng vậy.” Alarie tán thành. “Vậy chúng ta sẽ làm gì?”

“Ta sẽ đột nhập vào pháo đài của hấn và đưa Mairin về.”

Caelen hít một hơi thật sâu, hơi thở của anh vang lên rất rõ trong sự tĩnh lặng của ngục tối. “Anh làm như đó là một nhiệm vụ đột kích đơn giản vậy, Ewan. Cameron sẽ đoán được cả trò đó nữa.”

“Chúng ta phải thành công. Ta không còn lựa chọn nào khác.”

Cả Caelen, Alarie, Gannon và Cormac đều đồng thanh tán thành. Trong lúc họ chờ đợi, sự tĩnh lặng lại bao trùm không gian. Một giờ sau, tiếng động bên ngoài xà lim làm họ thức tỉnh. Caelen bật dậy và lao về phía song sắt khi một tên cai ngục lặng lẽ bước xuống hành lang với một cây đuốc trong tay.

“Ngài phải nhanh lên.” Tên lính thì thầm một cách khẩn cấp. “Người của ngài vừa đánh lạc hướng. Xin theo tôi. Tôi sẽ dẫn các ngài đến cửa bắc.”

Alarie giúp Ewan đứng dậy, họ vội vã rời khỏi xà lim và cầu thang đá dẫn lên tầng một của lâu đài. Tên lính lao qua hành lang rất dài, băng qua chính điện xuống khu bếp.

Họ ra khỏi lâu đài qua cánh cửa nhỏ để thải rác và đến chỗ chiếc cổng nhỏ bằng gỗ nằm trên bức tường đá bệ vệ. Tên lính lấy chìa khóa ra và vội vã mở.

“Đi đi,” hấn thúc giục.

Người của Ewan lần lượt qua ô cửa, Ewan dừng lại ở cuối hàng. “Cảm ơn người.” Chàng nói với tên cai ngục. “Hãy bảo vệ đức vua. Archibald đang âm mưu chống lại Người. Ta nghe nói đức vua không khỏe. Hãy kiểm tra thức ăn và đồ uống của Người.”

Tên cai ngục gật đầu. “Chúa phù hộ cho ngài, lãnh chúa McCabe. Tôi sẽ cầu nguyện cho vợ ngài trở về bình an.”

Ewan cúi đầu qua ô cửa, hòa theo mọi người vào trong bóng đêm. Họ chạy ngang qua vùng đất trống, hướng về khu rừng phía xa.

Chương 36

Ewan khẽ huýt sáo, âm thanh dội lại trong đêm tối tĩnh mịch. Nghe thấy tín hiệu từ xa vọng lại, Ewan rón rén bò tới trước, hai người em trai theo phía sau.

Họ đã đợi trắng lên suốt bốn ngày sau khi mất ba ngày đến lãnh địa Cameron và nghiên cứu cẩn thận sơ đồ của pháo đài này. Ewan không thể đợi thêm giây phút nào nữa. Họ đã quan sát và chờ đợi mấy ngày dài đằng đẳng trôi qua nhưng không thấy bóng dáng Mairin đâu. Duncan đang canh nòng rất cẩn mật.

Sau khi chọn căn phòng mà Mairin có khả năng ở nhất, Ewan cùng mọi người đi vòng quanh pháo đài. Cùng với em trai mình, Ewan leo lên tường đá, đi qua đám lính gác đang ngủ, hướng đến ngọn tháp hiện ra lơ mờ trước mặt.

Trong bóng tối, Ewan quăng lên tường sợi dây thừng đã gài sẵn móc sắt. Phải mất năm lần chàng mới móc được vào ngưỡng cửa. Kéo mạnh sợi dây để chắc chắn nó có thể giữ vững, chàng nhanh chóng bò lên đến cửa sổ.

Mairin đứng cạnh cửa sổ và cúi thấp đầu, nổi tửu thẹn cho hoàn cảnh của mình đổ xuống vai nàng nặng trĩu.

Một thỏa thuận của ác quỷ. Mạng sống của con đổi lấy mạng sống của chính nàng. Cuộc sống của con đổi lấy cuộc sống của nàng bên Ewan. Nàng không hối hận quyết định của mình, nhưng nàng tiếc cho tất cả những gì đã mất.

Những gì nàng sẽ không bao giờ có.

Quá nhiều sóng gió trong suốt một tuần vừa qua. Nàng đã vô phương kế. Nàng không dám ăn vì sợ Duncan thay đổi quyết định và không giữ lời hứa. Nàng sợ hấn bỏ thuốc độc vào đồ uống hay thức ăn khiến nàng mất đi đứa con của mình.

Nàng sống trong nỗi sợ hãi thường trực phải dâng hiến mình cho người đàn ông mà bây giờ gọi nàng là vợ. Nàng cự mình một cách mệt mỏi và quay về giường. Nàng không thể tiếp tục như thế này. Nó không tốt cho con, nhưng nàng lại không có lựa chọn nào khác.

Nước mắt lấp lánh trên gò má khi nàng không thể nén được nỗi sầu khổ đang khắc sâu tận đáy tâm hồn mình. Làm sao nàng có thể sống khi nàng đã được biết về một tình yêu quá sâu sắc khiến nàng đau nhói mỗi khi nhớ đến như vậy? Làm sao nàng có thể đổi lòng để sống với một người đàn ông khác sau khi đã gần gũi với Ewan?

Cuối cùng, khi đã kiệt sức, nàng bò vào trong chăn và vùi đầu xuống gối để không ai nghe thấy tiếng thổn thức của mình.

Nàng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Khi cảm thấy có bàn tay lướt từ cánh tay đến vai mình, nàng lùi lại và quay đầu, sẵn sàng tự vệ trước sự tấn công của Duncan.

“Suýt, là ta, Ewan đây,” chàng thì thầm.

Nàng ngược mắt nhìn chồng trong bóng tối, không thể tin rằng chàng đang ở đây, trong căn phòng này.

Chàng chạm vào gò má ướt đầm của nàng và lau đi dòng nước mắt. Giọng chàng lạc đi và lời nói như được xé ra từ trong chính tâm can chàng. “Mairin, hấn đã làm gì nàng?”

“Ewan?”

“Đúng, là ta đây.”

Mairin nhồm dậy và vòng tay quanh cổ Ewan ôm thật chặt. Nếu đang mơ thì nàng không bao giờ muốn tỉnh dậy. nàng muốn sống trong thế giới của giấc mơ này, nơi mà vòng tay của Ewan ôm chặt lấy nàng và nàng có thể mùi hương đàn ông trắng kiện của chàng.

Chàng ép chặt nàng vào lòng, bàn tay ôm lấy đầu nàng đang run lên khiến cho mái tóc rối của nàng lại càng rối hơn.

“Ewan.” Nàng ghen ngào. “Chúa ơi, Ewan, Ewan,”

Chàng tìm đến môi nàng và đặt một nụ hôn cháy bỏng như thể đây là nụ hôn cuối cùng của hai người. Hai đôi môi quấn vào nhau và nước mắt của nàng quyện vào lưỡi họ. Nàng hít lấy hơi thở của chàng. Trong giây phút này nàng như sống lại, với lấy tất cả những gì tưởng như đã mất, những gì nàng mong có nhất.

“Suyt, đừng khóc. Nàng làm tim ta đau nhói. Chúng ta không có nhiều thời gian. Ta phải đưa nàng ra khỏi đây.”

Lời của chàng thấm vào nỗi buồn sâu sắc đang bủa vây lấy nàng. Nàng ngược mắt nhìn chàng, không dám tin chàng là thật, rằng chàng đang ở đây mà không phải là hình ảnh tưởng tượng thân thương nhất của nàng. Chàng bế nàng ra khỏi giường, nàng ôm chặt vai chàng khi nhìn xuống khoảng không cao ngất giữa ngưỡng cửa và mặt đất.

“Nàng nghe đây,” giọng chàng đầy trù ối. Chàng hôn lên thái dương của nàng và ép chặt nàng vào ngực. “Chúng ta sẽ đi xuống bằng một sợi dây thừng từ cửa sổ phòng nàng.”

Nàng ngược đầu lên lo sợ. “Ewan, em không thể! Còn con nữa. Em quá to và vụng về.”

Chàng ôm lấy cằm nàng và đưa những ngón tay vuốt ve lên má nàng khi cúi xuống nhìn. “Ta sẽ ở bên nàng từng bước đi. Ta sẽ đưa nàng xuống trước. Alarie và Caelen đang đợi ở dưới. Nếu nàng ngã đã có hai người đỡ. Ta muốn nàng hãy tin vào ta.”

Nàng nhồm người để chạm mặt chàng, trong lòng tràn ngập tình yêu thương và niềm tin. “Em sẽ bay nếu chàng muốn.”

Chàng trao nàng nụ hôn cháy bỏng rồi đỡ nàng xuống sàn.

Ewan nhanh chóng buộc sợi dây thừng quanh chân Mairin để nó vừa vặn như một bàn đạp ngựa. Rồi chàng buộc sợi dây từ chân đến cổ tay nàng, thắt quanh cổ và lòng bàn tay để nàng có thể giữ chặt.

Chàng buộc đầu kia vào hông mình rồi đứng ngay phía trong cửa sổ.

“Nàng hãy bước lên ngưỡng cửa. Đặt chân thật cẩn thận lên tường và giữ chúng như thể để không bị va quệt vào đá khi ta hạ nàng xuống. Hãy cố giữ ở tư thế đứng thẳng.”

Những gì chàng đang yêu cầu nàng làm thật là điên rồ, nhưng nàng vẫn leo lên cửa sổ, ôm chặt vai chàng.

Chàng túm lấy sợi dây tại vị trí chỉ cách tay nàng vài xen-ti-mét và dốc hết sức khi nàng bắt đầu treo qua. Nàng hạ chân xuống từng ít từng ít một cho đến khi nó chạm vào bức tường đã.

“Đúng rồi. Chậm và thật cẩn thận. Ta giữ được nàng rồi. Ta sẽ không buông ra đâu.”

Trườn qua ngưỡng cửa là việc khó khăn nhất mà nàng đã từng làm. Nhưng nàng bắt đầu dẫn bước. Nàng từ từ đi xuống, hai chân đạp vào tường trong khi cố gắng giữ thăng bằng. Nàng ngẩng đầu lên và thấy Ewan đang dùng hết sức để hạ nàng xuống. Sợi dây chắc hẳn đã làm bỏng đôi tay chàng, nhưng chàng vẫn giữ chặt.

Nàng ép chặt hai chân vào tường và dùng hết sức mạnh bám lấy dây. Đến giữa đường, cuối cùng nàng cũng điều khiển được bằng cách dùng hai bàn chân bước xuống. Khi nàng gần xuống đến nơi, Alarie và Caelen vươn lên ôm lấy hông nàng. Họ hạ nàng xuống đất và nhanh chóng cởi dây để Ewan có thể kéo trở lại.

“Anh ấy sẽ xuống bằng cách nào?” Nàng vội hỏi nhỏ.

Họ lờ đi và ngược nhìn lên đợi Ewan. Vài phút sau, nàng thấy bóng chàng đang di xuống sợi dây, hai tay bám chặt, hai chân đạp lên tường giống như nàng lúc trước. Khi đến một khoảng cách an toàn, chàng bỏ phần còn lại và chạm đất với một cú nhảy nhẹ nhàng bên cạnh nàng. Nàng lần tìm đôi tay chàng, và đúng như nàng nghĩ, chúng trầy xước và chảy máu. Nàng ghen ngào hôn lên hai lòng bàn tay, nâng niu chúng trong tay mình.

“Đi thôi.” Alarie nói khẽ. “Gannon và ngựa đang đợi.”

Họ cúi đầu xuống và chạy về phía bức tường đá đằng xa. Alarie tung một sợi dây khác và cái móc va vào gờ đá phía trên tạo nên một tiếng *keng*. Không để mất thời gian, Alarie bò lên tường và nằm soài trên đỉnh với tay xuống cho Mairin nằm.

Ewan nhắc bổng nàng qua đầu và giục nàng với lấy tay Alarie. Những ngón tay họ suýt qua nhau trước khi cuối cùng Alarie giữ được tay nàng và trượt những ngón tay xuống ôm lấy hông nàng.

Ewan đẩy nàng cao hơn rồi Alarie kéo nàng lên với một sức mạnh lạ thường.

“Túm lấy gờ tường rồi bật lên,” Alarie rít lên.

Khi Alarie kéo lên, Mairin quăng mình lên tường và xoay người để bò ngay cạnh anh.

“Chị nghe này,” Alarie nói. “Ngồi dậy và dăng chân trên tường. Lùi lại càng yên lặng càng tốt, cho đến khi Caelen có đủ chỗ để trườn lên. Cậu ấy sẽ nhảy xuống rồi đến lượt chị. Em sẽ ở lại giúp Ewan trèo qua. Tay anh ấy bị thương nặng qua không thể leo bằng dây thừng được.”

Lưỡng lự giây lát, nàng quăng một chân để có thể dăng chân lên tường và nhanh chóng lùi lại đến khi có đủ không gian cho Caelen trèo lên.

Một lát sau, Caelen lên được gờ tường rồi thả mình xuống phía bên kia.

“Nắm lấy tay em, em sẽ đỡ chị xuống. Nghe theo Caelen, và khi cậu ấy ra hiệu thì thả người xuống. Cậu ấy sẽ đỡ chị.” Alarie hướng dẫn.

Nén nỗi sợ hãi, nàng túm chặt tay Alarie và trượt sang bờ bên kia. Nàng thả người xuống, hai bàn chân đạp lên tường để giảm đà. Alarie giật mạnh cổ tay nàng.

“Xuống đi,” Caelen gọi với lên. “Em sẽ đỡ chị, Mairin.”

Nàng nhắm mắt, đẩy chân khỏi bờ tường và thả tay Alarie.

Nàng không cần phải lo lắng. Caelen thậm chí không bị lão đảo dưới trọng lượng của nàng khi đỡ nàng xuống. Mặc dù vậy nàng vẫn quàng tay quanh cổ anh, ôm lấy anh với một sự biết ơn sâu sắc đã không để nàng bị ngã.

Anh nhẹ nhàng gỡ cánh tay khỏi cổ và đặt nàng đứng dậy. Đầu gối nàng chùng xuống và nàng giữ chặt tay anh để không bị ngã.

“Giờ thì chị ổn rồi,” Caelen thì thầm quả quyết. Anh đỡ nàng bên cạnh mình để nàng có thể đứng vững trong lúc họ đợi Ewan và Alarie. Ewan xuống trước, Mairin lập tức lao vào vòng tay chàng. Nàng ôm chặt khiến chàng gần như nghẹt thở, nhưng nàng không quan tâm. Nàng đang ở bên chàng. Chàng đang đưa nàng thoát khỏi Duncan Cameron.

“Đi thôi,” Alarie thúc giục khi vừa chạm chân xuống đất. “Gannon và ngựa đang đợi.”

Họ chạy về phía những lùm cây. Gannon đang đứng trong rừng với bầy ngựa và Ewan giục Mairin lên ngựa của chàng.

Alarie và Caelen nhảy lên yên. Cormac và Gannon cũng đã leo lên ngựa của mình. Nhanh như chớp, Ewan nhảy lên ngựa rồi vươn người xuống kéo Mairin lên rồi đặt nàng ngồi trước mình. Nàng tựa đầu lên ngực Ewan và vòng tay qua eo chàng. Lúc này nước mắt nàng tuôn rơi, nhưng nàng cố không làm gì khiến chàng phân tâm. Nếu Cameron phát hiện ra nàng đã trốn thoát, hắn sẽ huy động toàn bộ lực lượng để đuổi theo, và Ewan sẽ bị chậm lại khi mang theo nàng.

Chỉ khi họ đã đi được vài dặm, nàng mới ngẩng mặt lên. “Ewan?”

Chàng hôn lên đỉnh đầu nàng. “Không phải lúc này, tình yêu của ta. Chúng ta sẽ nói chuyện khi về đến địa phận McCabe. Ta sẽ không dừng lại đến khi tới biên giới. Nàng hãy ngủ đi.”

Suýt nữa thì nàng hỏi làm thế nào chàng lại nghĩ nàng có thể ngủ lúc này, nhưng trước khi họ đi thêm được một dặm nữa thì nàng đã kiệt sức. Sau qua nhiều đêm không ngủ vì lo sợ những chuyện Duncan có thể làm, bây giờ nàng đã được an toàn trong vòng tay của chồng. Nàng lại tựa đầu lên vòm ngực rộng lớn và để sự chuyển động đều đều của ngựa đưa nàng vào giấc ngủ.

Ewan điều khiển ngựa với một tay cầm dây cương, một tay ôm chặt lấy vợ. Chàng lệnh cho mọi người đi với tốc độ nhanh đến nỗi họ phải tập trung hết sức mới theo kịp. Họ sẽ không dừng lại để ăn hay ngủ cho đến khi đến được biên giới.

Chương 37

Đúng như lời Ewan, chàng không dừng lại quá vài phút cho tới khi đến gần biên giới lãnh địa McCabe. Họ chạy qua đêm với tốc độ mà Ewan lập ra một cách khắc nghiệt.

Mairin đi cùng Ewan, và khi nàng không ngủ, Ewan lấy cho nàng đồ ăn từ chiếc túi vải buộc vào yên. Mọi người nhìn mệt mỏi nhưng không ai kêu ca một lời nào. Chuyến đi tĩnh lặng một cách kỳ lạ, cả Caelen lẫn Alarie đều không trò chuyện gì. Họ đang quá tập trung để chắc chắn không bị đuổi theo.

“Ewan, em cần dừng lại,” nàng thì thầm.

“Nàng có thể đợi thêm vài dặm nữa được không?” Chàng hỏi. “Chúng ta sẽ sớm đến lãnh địa McCabe”

Nàng nhăn nhó. “Em e là không. Em bé trong bụng khiến em không nhịn được.”

Ewan khẽ cười khi ra lệnh dừng lại. Chàng đỡ nàng xuống khỏi yên, suýt nữa thì nàng ngã phịch xuống nếu không có Gannon ở đó đỡ. Nàng suýt khóc vì biết ơn khi anh ta nở nụ cười trấn an. Trước sự ngạc nhiên tốt độ của Gannon, nàng quàng tay ôm chặt lấy anh ta. Gannon giờ hai tay lên và lấp bấp khi cố hỏi nàng định làm gì.

“Cảm ơn anh.” Nàng thì thầm, buông tay ra rồi mỉm cười với anh ta.

“Vì chuyện gì, thưa phu nhân?” Anh ta bối rối hỏi.

“Vì đã đến cứu ta.”

Rồi nàng quay đi và tìm một chỗ kín đáo để giải quyết nhu cầu cá nhân.

Ewan mỉm cười và dõi theo khi nàng cúi xuống dưới một cái cây đằng xa. Lời cảm ơn của nàng khiến Gannon sững sờ. Chàng đoán tất cả mọi người đều sẽ nhận được tình yêu mến của nàng trước khi kết thúc chuyến đi.

Một lát sau, Mairin quay lại, Ewan thấy nàng đặt một tay lên để che phần bụng tròn trĩnh nhỏ nhắn của mình. Chàng không thể, hay hầu như không thể diễn tả cảm giác nhẹ nhõm thế nào khi đưa được nàng trở về nhà. Chàng lại thúc giục mọi người, sợ rằng Duncan sẽ đuổi theo và Mairin chắc chắn sẽ bị bắt trên đường đi vì họ còn phải chiến đấu. Chàng muốn nàng an toàn. Chàng muốn nàng tránh thật xa khỏi cuộc đổ máu kinh hoàng giữa chàng và Cameron. Gã con hoang ấy sắp chết đến nơi rồi, và Ewan sẵn sàng thách thức cả đức vua để trả thù cho vợ.

Nàng quay lại và ngược nhìn chàng với ánh mắt buồn bã và cầu xin. “Khi đi vào lãnh địa McCabe, chàng có thể để mọi người đi trước được không? Em phải nói chuyện với chàng, Ewan. Em cần phải nói trước khi mình đến pháo đài. Một khi vào đến sân sẽ bận rộn với rất nhiều việc. Em cần phải giải quyết chuyện này. Rất cần.”

Chàng chạm vào mặt nàng và cố gắng xua tan sự lo lắng trên đôi lông mày đang nhíu lại. Chuyện gì đã khiến nàng lo lắng đến thế?

Một nỗi lo sợ siết chặt trái tim chàng khi chàng nhìn thấy nỗi buồn sâu thẳm tởm mắt nàng. Chàng cầu nguyện cho mình có đủ sức mạnh để chịu đựng những gì nàng sắp nói. “Thôi được, vậy ta sẽ nói chuyện.”

Một giờ sau, chàng ghì cương và ra hiệu cho những người còn lại đi trước.

Caelen và Alarie cho ngựa chạy lại và dừng bên cạnh Ewan và Mairin.

“Bây giờ chúng ta đã tiến khá sâu vào đất của mình. Ta cần có chút thời gian một mình bên cạnh vợ. Lát nữa ta sẽ đuổi kịp. Mọi người đi trước và thông báo ta đang đưa cô ấy trở về an toàn.”

Alarie và Caelen miễn cưỡng vượt lên. Họ tăng tốc khi xuống núi tiến về đoạn đường cuối cùng dẫn về nhà. Chẳng mấy chốc hai người kia theo sát phía sau, thúc ngựa phi nước đại rồi sau đó lại tăng tốc.

Những tiếng la hét vang lên trong không gian. *Tiếng hò reo* và hô vang chiến thắng văng vẳng bên tai Ewan khiến chàng mỉm cười. Nhưng khi chàng cúi nhìn Mairin, đôi mắt nàng đầy lo lắng và đau buồn.

Chàng vô cùng bối rối và nhắm hai mắt lại khi chuẩn bị lắng nghe tất cả những gì Duncan đã làm với nàng. Một phần trong con người chàng không muốn biết. Chàng muốn quên nó đi - muốn nàng quên đi - chôn vùi tất cả vào quá khứ. Nhưng chàng cũng biết rằng nàng sẽ cần phải nói về nó để có thể giải thoát mình khỏi những ám ảnh tồi tệ Cameron đã gây ra.

Ewan xuống ngựa rồi vươn người nhẹ nhàng bế Mairin ra khỏi yên, đỡ nàng xuống một đám cỏ dày được mặt trời sưởi ấm. Chàng ngồi xuống và ôm chặt nàng trong vòng tay.

Chàng gần như không dám tin rằng họ đang ở trên đất của mình và nàng đã quay trở lại trong vòng tay chàng. Một tuần vừa qua là sự thử thách cho sức chịu đựng của chàng. Vào lúc tuyệt vọng nhất, chàng tự hỏi liệu còn cơ hội nào để gặp lại nàng không?

Chàng không bao giờ muốn niềm tin của mình bị thử thách như vậy lần nữa.

“Em đã làm một việc rất khủng khiếp.” Nàng ghen ngào.

Ewan ngạc nhiên khựng lại, cau mày bối rối. “Nàng đang nói đến chuyện gì?”

“Em đã đồng ý. Chúa ơi, em đã đồng ý với lời thỏa thuận ma quỷ để đảm bảo an toàn cho con. Em đã phản bội chàng Ewan, vì đã thề chung sống và chấp nhận những lời tuyên bố dối trá của Duncan để con mình được sống.”

Ewan nén nỗi đau trong lòng trước sự tuyệt vọng trong giọng nói của nàng. “Suýt.” Chàng thì thầm. “Ta sẽ không bao giờ tin dù một giây phút rằng nàng đã phản bội ta.”

Nỗi đau trào dâng trong mắt Mairin. “Hắn muốn bỏ con của chúng ta. Hắn định bắt em uống một loại thuốc độc. Em sẽ nói và làm bất cứ điều gì để bảo vệ con của chúng ta. Em thuyết phục hắn rằng nếu em sảy thai, trong thời điểm thai đã lớn như vậy có khả năng em sẽ không

thể mang thai được nữa. Em thuyết phục hẳn rằng điều nên làm là cứ tiếp tục công nhận đó là con của hẳn, vì miễn là em sinh con, Neamh Álainn là của hẳn dù đứa bé là con ai. Hẳn đồng ý nhưng ngay cả đến lúc đó em vẫn sợ đến nỗi không dám ăn hay ngủ vì lo hẳn sẽ nuốt lời và tìm cách giết con của chúng ta.”

Ewan ôm nàng vào lòng và khẽ đung đưa, chàng nhắm nghiền hai mắt khi nghe đến nỗi khiếp đảm mà nàng phải sống cùng. Không ngạc nhiên khi nàng quá gầy, Nàng đã không ăn vì sợ mất đi đứa con của mình. Con của chàng.

“Sự thông minh của nàng khiến ta ngạc nhiên. Nàng đã rất nhanh trí khi nghĩ ra một giải pháp như vậy. Ta thực sự hồ thẹn trước lòng can đảm và sự liều lĩnh của nàng. Không đứa trẻ nào có thể có một người mẹ mạnh mẽ đến thế. Con trai hay con gái của chúng ta sẽ vô cùng may mắn.”

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng, tia sáng hy vọng đầu tiên lấp lánh trong mắt nàng, “Chàng không giận sao?”

“Sao ta có thể giận một người phụ nữ sẵn sàng hi sinh tất cả để giữ an toàn cho đứa con của ta chứ?”

“Ôi, Ewan,” nàng thì thầm. Nhưng rồi ánh mắt nàng lại trở nên u ám và nàng nhìn xuống.

Chàng nâng cằm nàng lên bằng một cử chỉ dịu dàng “Chuyện gì vậy?”

“Em đã đồng ý làm vợ hẳn. Em đồng ý sẽ không bao giờ từ chối hẳn.”

Nàng nhắm mắt lại khi nước mắt chảy thành dòng lấp lánh xuống hai gò má.

Trong giây lát Ewan không thể thở. Chàng không thể tưởng tượng đến một sự hi sinh như vậy. Ngực chàng đau nhói khi hít một luồng khí vào trong phổi. Nhưng nếu nàng có thể lấy độ can đảm nói cho chàng mọi chuyện, chàng cũng sẽ lấy đủ can đảm để nghe nó. “Nàng hay nói ta nghe... Hẳn có làm nàng bị đau không?”

Từng lời được thốt lên đầy đau đơn từ miệng chàng. Chàng nghen lại khi nghĩ đến những gì nàng có thể đã phải chịu đựng.

“Em...em đã nôn mửa lên người hẳn ngay trong lần đầu tiên hẳn chạm vào người em. Em nói do mang thai, nhưng thực sự ý nghĩ về việc lên giường với hẳn khiến em buồn nôn. Sau đó, cở vể như hẳn sợ em lại làm nhục hẳn lần nữa nên đã tránh xa em ra.”

Ewan cảm thấy nhẹ nhõm đến nỗi đầu chàng lâng lâng. Chàng ôm nàng vào lòng và giữ chặt để tận hưởng cảm giác có nàng trong vòng tay sau bao nhiêu tuần lễ. Và rồi, chàng lặng lẽ cười một mình, hình ảnh nàng nôn lên khắp người Cameron khiến chàng vô cùng thích thú.

Nàng ngược nhìn lên, đôi mắt sáng lấp lánh khiến chàng như chìm trong bể sâu. Trời ngả bóng râm một lúc và nàng cau mày. “Ewan, còn chuyện hồi môn? Chúng ta mất chúng vĩnh viễn rồi sao?”

Ewan thở dài. “Nó được trao cho Cameron. Ta chắc chắn hẳn sẽ nhận dù nàng có ở đó hay không. Archibald, và có thể là cả đức vua nữa, đã thông đồng với Cameron.”

Nước mắt Mairin lại tuôn rơi, nàng gục đầu xuống. “Tất cả mọi thứ để chàng cưới em đều đã không diễn ra như dự định. Gia tộc ta cần thức ăn và quần áo. Binh lính cần được tiếp tế. Chúng ta rất cần hồi phục lại. Chúng ta sẽ sống sót thế nào đây, Ewan?”

Ewan đưa bàn tay ôm chặt Mairin và nhìn sâu vào mắt nàng. “*Nàng* là tất cả đối với ta, Mairin. Ta có thể sống mà không cần ăn. Pháo đài của ta có thể sụp đổ. Nhưng ta giờ đây không thể sống thiếu nàng. Chúng ta sẽ vượt qua được. Chúng ta đã luôn làm được. Chúng ta sẽ vượt qua bằng cách này hay cách khác. Ta không thể sống cuộc sống mà không có nàng ở bên. Dù không có của hồi môn. Dù chúng ta không bao giờ đòi được Neamh Álainn. Miễn là có nàng. Miễn là ta có nàng thôi.”

Mairin ôm chậm lấy Ewan và siết chặt đến nghẹt thở. Toàn thân nàng run lên khi nước mắt chảy dài xuống cổ. Nhưng chàng không trách mắng bởi sự thật là chàng cũng đang muốn khóc.

“Em yêu chàng, Ewan. Cảm ơn Chúa đã đưa chàng đến bên em.”

Chàng chạm trán mình lên trán nàng trong khi hai đôi môi tiến lại gần nhau hơn. “Ta sẽ chiến đấu với cả lửa địa ngục để đưa nàng trở về. Giờ thì tiếp tục lên đường thôi. Con trai nàng đang rất nhớ mẹ, và gia tộc đang rất nhớ bà chủ của họ.”

Cả gia tộc tập trung ở sân khi Ewan chạy qua cầu, Mairin ngồi vững vàng trên yên ngay trước chàng.

Đầu nàng tựa lên ngực chàng, mái tóc nàng xõa xuống lưng và đuôi tóc bay lên trong làn gió nhẹ.

Tất cả đàn ông trong gia tộc đều vươn người ra, trên từng khuôn mặt hiện rõ mong muốn được thấy bà chủ vẫn bình an.

Ewan dừng lại, kéo tấm chắn bảo vệ Mairin xuống. Tiếng đồng thanh hoan hô vang lên khắp sân.

Mairin ngồi thẳng lên trong vòng tay Ewan và mỉm cười với mọi người. Những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt nàng và nàng giờ tay vẫy để trấn an.

“Mẹ! Mẹ ơi!”

Crispen lao qua đám đông và chạy thẳng về phía ngựa của Ewan. Chàng mỉm cười nhìn con trai.

“Ở đó, con trai. Ta sẽ đưa mẹ con xuống.”

Nụ cười của Crispen và Mairin làm cho khung cảnh của toàn sân sáng bừng. Có điều gì đó bên trong Ewan chuyển động và siết chặt cho đến khi ngực chàng đau nhói. Tình yêu.

Alarie và Caelen lại gần và Ewan đưa Mairin xuống cho hai em đỡ trong khi chàng xuống ngựa. Đúng như chàng dự đoán, nàng vươn hai cánh tay ra, trước tiên là ôm lấy Alarie rồi siết chặt cho đến khi cậu ta tươi cười cầu xin. Sau đó, nàng thả cậu ta ra và quay sang Caelen đã giơ sẵn tay lên né tránh. Không chút ngại ngần, nàng lao vào khiến cậu ta không còn lựa chọn nào khác và buộc phải đón lấy nàng để nàng không bị ngã. Nàng ôm cậu thật chặt và liên tục lúi lo cảm ơn.

“Chị đúng là mất trí.” Caelen lẩm bẩm. “Có phải thực sự chị nghĩ bọn em sẽ để lại chị cho con lợn đấy à?” Cậu ta véo cằm nàng và nàng cười rạng rỡ trước khi lại ôm chặt.

Caelen rên rỉ và xoay nàng về phía chồng, Ewan quá đỗi hạnh phúc, chàng ôm chầm lấy nàng và xoay tròn.

“Đặt mẹ xuống đi, cha! Con muốn ôm mẹ.”

Ewan cười tủm tỉm rồi đặt nàng xuống. Crispin vòng tay qua hông nàng. Mắt nhắm lệ. Mairin ôm lấy cậu bé rồi hôn rồi rít lên mái tóc cậu.

Alarie và Caelen nhìn đầy bao dung, nhưng Ewan có thể thấy rõ trong mắt họ một tình yêu miễn cưỡng cho vợ chàng. Nàng đã chinh phục được tất cả mọi người. Ewan. Hai người em trai của chàng. Binh lính của chàng cùng toàn bộ gia tộc.

Chàng giơ tay lên ra hiệu cho đám đông náo động xung quanh yên lặng. “Hôm nay là một ngày rất trọng đại,” chàng nói với toàn thể gia tộc. “Bà chủ của chúng ta cuối cùng cũng đã trở lại. Nàng đã hy sinh một cách phi thường để giữ an toàn cho con ta và bảo toàn gia tài nhà McCabe. Nàng đã lo ngại rằng việc mất của hồi môn sẽ làm giảm sự nồng nhiệt của chúng ta trước sự trở về của nàng, trong khi thực tế nàng chính là kho báu quý giá nhất của chúng ta.”

Rồi chàng quay sang Mairin và từ từ quỳ một đầu gối xuống trước mặt nàng. “Nàng là kho báu quý giá nhất của ta.” Chàng thì thầm.

Xung quanh nàng, các binh lính đều đã quỳ xuống, họ tuốt gươm hướng về phía nàng. Alarie và Caelen cũng bước lên. Ewan thấy sự bắn khoăn trong mắt nàng. Rồi họ quỳ gối trước mặt nàng.

Thế là quá nhiều cho người vợ nhạy cảm và dịu hiền của chàng. Nàng bật khóc nức nở như một đứa trẻ. Dường như không ai quan tâm. Nụ cười rạng rỡ trên từng khuôn mặt những người đàn ông đã kiệt sức sau chuyến đi.

“Ôi, Ewan,” nàng thốt lên khi lao về phía chàng.

Chàng buộc phải bắt lấy nàng, và họ đứng đó ôm chầm lấy nhau. Nàng áp sát người và hôn tới tấp lên mặt và cổ chàng.

Nàng khóc nhiều đến nỗi hai lần môi nàng trơn trượt khỏi mặt và tai chàng.

“Em yêu chàng.” Nàng nức nở. “Em đã không bao giờ mơ được một người đàn ông như

chàng.”

Ewan dang rộng tay và trùu mển nhìn vào mắt nàng.

“Bây giờ thì ai cũng biết nàng là món quà của Chúa giành cho gia tộc này. Cho ta. Đặc biệt là cho ta,” chàng thì thầm.

Tiếng hoan hô vang rền chói tai. Mairin giơ cao tay lên vỗ, nhưng chỉ cần nụ cười của nàng đã thấp sáng đêm đông đen tối nhất.

Không cần biết ai dõi theo, hay kết luận gì được họ đưa ra, chàng nhún chân, nhắc bổng nàng trong vòng tay và bắt đầu đi về phía bậc thềm của lâu đài.

“Ewan, chàng đang làm gì vậy?” Nàng hỏi.

Chàng khiến nàng im lặng bằng một nụ hôn trong lúc đi vào sảnh.

“Im lặng nào. Đừng hỏi. Ta cần được trải nghiệm sự thiếu đoan trang của vợ mình ngay bây giờ.”

Chương 38

Mairin khao khát nhìn ra những sườn đồi trùng điệp, mặt đất đang bùng lên màu xanh cây cỏ. Nàng hít vào bầu không khí thơm mát ngọt ngào của mùa hè. Mairin rất muốn ra ngoài cửa tháp, dù là đi quanh sân, nhưng Ewan đã cấm nàng rời khỏi sự an toàn của những bức tường, và chàng đã có quá nhiều điều phải lo lắng rồi. Gia tộc McCabe đã sẵn sàng cho chiến tranh. Không phải là từ lời kêu gọi công khai mà là một sự chuẩn bị lặng lẽ về quân lính và vũ khí. Họ đã chấp nhận số mệnh của mình là kẻ thù của hoàng gia và Duncan Cameron.

Mairin rời cửa sổ và đi xuống cầu thang dẫn đến sảnh. Thấy Gannon và Cormac đang ăn trưa với các binh lính, nàng vẫy tay ra hiệu họ cứ tiếp tục.

“Ta xuống bếp gặp Gertie,” nàng nói khi đi ngang qua. “Ta sẽ không đi xa hơn đâu.”

Gannon gật đầu nhưng vẫn dõi theo, “Xin hãy để tôi vẫn thấy được cô.”

Nàng mỉm cười bước qua ngưỡng cửa nhưng vẫn để Gannon có thể nhìn thấy mình từ chỗ ngồi.

Gertie không ngồi trên bếp lò như mọi khi. Mairin hít bầu không khí trong bếp. Không có

mùi bánh mì nướng, một điều khác thường vì Gertie luôn nướng một mẻ bánh, cả ban ngày lẫn ban đêm. Mairin vẫn thường băn khoăn không biết bà ấy nghỉ ngơi lúc nào.

Có lẽ bà ấy đã vào kho. Đúng rồi, rất có thể, và nếu vậy, lát nữa bà ấy sẽ quay lại. Gertie sẽ không rời bếp mà không có ai trông coi quá vài giây.

Mairin cau mày khi không thấy Gertie quay lại. Một âm thanh nghe như tiếng rên phát ra từ kho khiến nàng hành động. Nàng lao qua bếp và bước vào một căn phòng nhỏ, ánh mắt đảo quanh tìm Gertie.

Và kia, Gertie đang nằm trên sàn, máu chảy thành dòng xuống thái dương. Mairin chạy vội tới, quỳ gối xuống bên cạnh bà. Khi nàng ngoảnh lại toan gọi Gannon thì bất ngờ bị một bàn tay bịt chặt miệng nàng và một cánh tay thành linh giật mạnh, ép nàng vào một cơ thể rắn chắc.

“Im lặng.”

Nàng cố gắng gỡ bàn tay ra. “Diormid”

“Im lặng,” hấn gầm gừ.

Sự sững sờ tan biến, thay vào đó là một nỗi căm hận bùng cháy. “Người còn dám xuất hiện trên đất McCabe? Người sẽ không sống sót đến ngày mai! Chồng ta sẽ giết người.”

“Cô chính là con đường dẫn ta đến với tự do,” tiếng hấn xì xào bên tai.

Cảm nhận rõ rệt một lưỡi dao cắt qua lớp váy trên bụng khiến Mairin rợn sống lưng. Hấn giữ con dao gần đến nỗi nàng hầu như không dám di chuyển vì sợ bị cắt vào người.

Diormid kẹp chặt cánh tay nàng và đặt lưỡi dao lên phần bụng hở ra của nàng. “Nghe đây. Nếu cô làm bất cứ điều gì dại dột, tôi sẽ cắt phanh bụng và lôi đứa bé ra. Nếu không giao cô lại cho Cameron, tôi chết. Nếu bị bắt trên đất McCabe, tôi chết. Tôi không còn gì để mất nữa, phụ nhân McCabe, và tôi đảm bảo với cô, nếu cô thu hút sự chú ý, tôi sẽ giết cô và đứa bé trước khi chết.”

Vì lẽ gì đó nhưng lời của hấn khiến nàng phần nộ hơn là sợ hãi. Nàng đã phát ngán nỗi sợ hãi vô tận mà mọi người ở đây phải chịu đựng. Nàng chán ghét sự lo lắng trong mắt Ewan. Chàng ăn không ngon, ngủ không yên. Tất cả vì chàng sợ hậu quả của những lựa chọn mà chàng đưa ra với tư cách lãnh chúa ở đây.

Nàng lần tìm con dao giấu trong thắt lưng. Caelen đã tặng nó cho nàng khi họ trở về pháo đài McCabe. Cậu ấy nghĩ rằng không có gì mà một người phụ nữ lại không thể tự vệ nếu gặp rắc rối. Ngay lúc này, nàng thấy hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ ấy.

Thận trọng không để Diormid khó chịu, nàng gật đầu đồng ý. “Tất nhiên ta sẽ làm bất cứ điều gì người muốn. Ta không muốn con ta gặp nguy hiểm.”

“Ra phía sau, chỗ bức tường đổ. Ngựa của tôi đang đợi trong lùm cây. Nếu có ai thấy, hãy nói Gertie cần gặp thầy thuốc.”

Mairin gật đầu. Một tay Diormid túm gáy nàng trong khi tay kia vẫn kề dao lên bụng. Ngay sau khi cảm thấy lưỡi dao không chạm vào da thịt, nàng xoay người vùng ra xa, trong tay lăm lăm con dao găm.

Diormid sững sờ, hấn vung dao qua bắp tay nàng. Nhưng hầu như không thấy đau, nàng chỉ tập trung vào con dao trên tay mình.

Nàng thui đầu gối vào chính giữa hai chân hấn và cùng lúc đâm con dao vào sâu bụng hấn. Diormid lão đảo lui lại rồi quy xuống, hai tay ôm bụng. Hấn gào thét còn thảm thương hơn nhiều tiếng thét của Heath khi Ewan đã làm điều tương tự với hấn.

Để chắc chắn hấn không còn khả năng chống cự, nàng chộp lấy một cái chảo rất nặng trên sàn rồi giáng xuống đầu hấn. Hấn lập tức nín thính, nằm lả ra sàn, tay và chân sưng phù. Chỉ còn thấy con dao trên bụng hấn. Không còn nhìn thấy phần lưỡi dao nữa. Nó bị cắm quá sâu vào da thịt.

Yên tâm rằng lúc này hấn không thể đi đâu, nàng quay đầu cười khẩy rồi vừa đi ra vừa lớn tiếng gọi Gannon.

Ra đến bếp, nàng đâm sầm vào Gannon và bất ngử. Nàng đã ngã nếu anh ta không túm lấy hai cánh tay nàng giữ thăng bằng. Rồi anh ta thấy vấy nàng ị tách và nét mặt bang hoàng.

“Cô sao vậy, phu nhân? Có chuyện gì?”

Trước khi nàng kịp đáp, anh ta đẩy nàng ra sau và tuốt gươm.

“Có một thứ ta muốn anh thấy,” nàng khẩn nài. “Ta cần anh đứng canh trong khi ta đi tìm Ewan.”

Không đợi Gannon trả lời, nàng túm lấy tay anh ta kéo vào kho. Nàng đưa tay chỉ Diormid đang nằm sững sờ trên sàn. “Ta phải đi tìm Ewan. Anh có thể chắc chắn không để hấn rời khỏi đây cho đến khi ta quay lại chứ?”

Khuôn mặt Gannon tối sầm lại vì phẫn nộ khi nhìn kẻ mà anh đã từng tin tưởng gọi là chiến hữu. Rồi anh ngạc nhiên nhìn lên Mairin. “Phu nhân, cô đã làm gì hấn vậy?”

Trước câu hỏi của anh ta, những sự việc xảy ra lúc nãy bỗng ồ ạt hiện lên. Nàng nhận ra cả nàng và con đã suýt nữa gặp nguy. Hai bàn tay bắt đầu run lên và dạ dày nàng cồn cào. Nàng quay đi và nôn dữ dội. Nàng gập người và ôm bụng trong khi nôn ra sàn. Nước mắt tuôn nóng bỏng khi nàng hít những hơi thở vội vã, cố gắng cho dạ dày lắng xuống.

“Phu nhân, cô đau không? Chuyện gì đã xảy ra?” Gannon lo lắng hỏi.

Nàng đứng thẳng dậy và đặt tay lên cánh tay Gannon để giữ thăng bằng. “Anh hứa với ta được chứ, Gannon? Anh đảm bảo hấn không thể đi đâu cho tới khi ta quay lại cùng Lãnh chúa được chứ?”

“Ta đây. Cả pháo đài đều nghe thấy tiếng thét của nàng.” Giọng Ewan vang lên sau lưng nàng.

Mairin quay lưng về hướng giọng nói và thấy Ewan cùn hai người em trai đang đứng ở ngưỡng cửa, chột hổi tiếc vì hành động của mình. Cảm giác buồn nôn dâng lên trong bụng và nàng lại gập người xuống.

Caelen vong một cánh tay ôm lấy nàng khi những cơn co thắt trở nên quá dữ dội. Ewan còn mãi xem xét toàn cảnh trước mặt.

“Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy?” Ewan gầm lên. “Sao hắn vào được kho của ta?” Chàng quay sang Gannon. “Anh có lời giải thích nào cho chuyện này không?”

“Không, thưa lãnh chúa.”

“Gertie,” Mairin nghẹn ngào. “Ewan, bà ấy bị thương rồi.”

Ewan ra hiệu cho Gannon chăm sóc Gertie, bà vẫn đang nằm trên sàn cách đó không xa. Gannon đỡ Gertie dậy và đưa bà ra khỏi kho. Bà đã tỉnh lại và phản kháng quyết liệt rằng bà có thể tự đi được. Ewan quay sang Mairin đang lắc lư như một chiếc lá bên cạnh Caelen.

“Nàng hãy nói ta nghe chuyện gì đã xảy ra.”

“Hắn cắt váy của em,” nàng vừa nói vừa giơ phần vải bị rách trên váy. “Hắn dọa sẽ cắt bụng và lôi con ra nếu em không chịu hợp tác.”

Alarie ngạc nhiên nhìn nàng trừng trừng. “Nếu hắn kề dao lên bụng chị, làm sao hắn lại nằm bất tỉnh trên sàn với con dao của chị cắm sâu vào bụng như vậy?”

“Chị làm theo một trang trong sách của Ewan.” Nàng ra chiều nghiêm nghị nói.

Ewan nhướng mày và trao đổi ánh mắt với Caelen.

“Em phải nghe chuyện này mới được.” Caelen lẩm bẩm.

“Chị dùng đầu gối đá hắn...dưới đó. Rồi cùng lúc chị đâm con dao vào bụng hắn. Khi hắn ngã, chị muốn chắc chắn hắn không thể chạy thoát nên lấy một cái chảo nện vào đầu hắn.”

Alarie nhăn mặt. “Em không nghĩ hắn có thể đi đâu được nữa.”

Nàng nhún vai. “Thực sự chị đã muốn giết hắn. Hắn đã đe dọa con chị.”

Caelen tủm tỉm. “Em không nghĩ Crispin hay những đứa trẻ khác của anh sẽ phải lo sợ gặp nguy hiểm đâu, Ewan. Vợ anh sẽ một mình chống lại bất cứ mối đe dọa nào đến bọn trẻ.”

Ewan kéo Mairin và hôn lên đỉnh đầu nàng. “Nàng không sao chứ?”

“Em không sao.”

Chàng buông tay ra và cau mày khi nhìn thấy máu trên cánh tay nàng. “VẬY ĐÂY LÀ GÌ?” Chàng hỏi.

Nàng nhún vai và nhớ lại Diormid đã cắt phải nàng trong cuộc ẩu đả. “Chỉ là vết xước thôi. Em sẽ rửa nó sau.”

“Ta làm gì với Diormid đây lãnh chúa?” Cormac hỏi từ phía ô cửa.

Nét mặt Ewan tối sầm, nhưng rồi chàng liếc nhìn Mairin, có lẽ chàng nhớ lại vẻ không hài lòng của nàng khi nhìn Heath bị xử tội chết vì phạm luật.

“Ta nghĩ hắn nên làm mồi cho một bầy sói hoang.” Mairin lẩm bẩm. “Có lẽ bị trói giữa hai cái cây cho chảy máu để thu hút bọn dã thú.”

Ewan và hai em trai há hốc miệng kinh ngạc.

“Hoặc chỉ đơn giản kéo lê hắn vài dặm đằng sau một con ngựa?” Nàng hỏi đầy hy vọng.

Caelen cười ngặt nghẽo. “Đúng là quý bà khát máu. Em thích thế! Chị ấy hung tợn quá, Ewan. Em rất yêu mến chị ấy.”

“Chắc chắn là vậy rồi.” Ewan lẩm bẩm.

Ewan cau có nhìn vợ, “Ta định gợi ý giết hắn, và đã phải bác bỏ ý định đó vì hắn sẽ không thể sống sót với con dao của nàng cắm vào bụng như vậy.”

“Cái chết như thế thì nhanh quá,” nàng khụt khịt. “Em nghĩ ta nên để hắn chịu đau đớn.”

Ewan cau mày, còn nàng thì thở dài. “Thôi được. Ban cho hắn cái chết nhanh chóng. Nhưng hắn không được chôn trên đất McCabe. Chàng có thể để xác hắn làm mồi cho chim ó được không?”

Ewan lắc đầu và cười lớn trước giọng điệu đầy hy vọng của nàng. Chàng ôm lấy nàng và siết chặt cho đến khi nàng nghẹt thở.

“Ừ, chúng ta có thể để xác hắn làm mồi cho dã thú. Nàng có thấy vui hơn không khi tưởng tượng cảnh nhãn cầu của hắn bị lôi khỏi hai hốc mắt?”

Bụng nàng cuộn lên trước hình ảnh ấy và nàng đặt tay lên miệng để ngăn một cơn buồn nôn khác. Rồi nàng ngược nhìn chồng, “Chàng cố tình!”

Chàng cười toe toét và quay sang hai em trai. “Hãy lo liệu thi thể hắn. Anh sẽ đưa vợ mình trở lại sảnh.”

Mairin để Ewan dẫn đi, nhưng rồi nàng dừng lại và gọi với vào trong. “Chị muốn lấy lại con

dao nhé, Caelen.”

Chương 39

“Lãnh chúa! Lãnh chúa! Đức vua đang đến!”

Ewan buông tay Mairin và vội vã đi vào trong sảnh, nơi Owain đang hét gọi chàng. Rõ ràng cậu ta đã chạy trên suốt quãng đường, vì hơi thở cậu hỗn hển trong khi điên cuồng chạy quanh đại sảnh tìm Ewan.

Khi vừa nhìn thấy Ewan, cậu vội lao đến và nhắc lại thông báo của mình.

“Bình tĩnh!” Ewan ra lệnh. “Nói cho ta nghe tất cả. Đức vua đang ở cách bao xa? Người có đi cùng binh lính không?”

Trước khi Owain kịp trả lời, một binh lính khá của Ewan chạy vào. “Lãnh chúa! McDonald đang phi ngựa qua cổng!”

Ewan đi về phía sân bãi, Mairin theo sau chàng. Chàng tiến về phía những bậc thềm khi Lãnh chúa McDonald xuống ngựa. Bên ngoài cổng pháo đài là cảnh tượng toàn bộ binh lính của McDonald tụ tập đầy một khoảng đất.

“Ewan!” McDonald lớn tiếng. “Người của ta thông báo rằng quân của đức vua đang đến.”

Ngay sau lời tuyên bố của Lãnh chúa McDonald, đội quân của McDonald rẽ ra để Lãnh chúa McLauren cưỡi ngựa qua cầu đi vào sân. Cách đó một khoảng, quân của McLauren tập hợp ngay sau quân của McDonald.

“Ewan,” McLauren cất tiếng chào khi ông tiến lại gần hai vị lãnh chúa. “Ta đến ngay sau khi nghe tin.”

Ewan ngạc nhiên nhìn hai người. Hình ảnh rất nhiều binh lính đang ngồi trên lưng ngựa thật là ấn tượng và trải rộng đến ngút tầm mắt.

“Hai người có nhận ra rằng, với những hành động này, hai người đã chủ động chống lại đức vua? Hai người sẽ bị ô danh là những kẻ sống ngoài vòng pháp luật.” Ewan nói.

Lãnh chúa McLauren cau có. “Những gì đức vua làm là sai. Nếu bề hạ tước đoạt vợ của một người đàn ông, chuyện tiếp theo sẽ là gì? Đất đai của anh ta? Ta ủng hộ cậu, và người của ta cũng vậy.”

Lãnh chúa McLauren gật đầu đồng tình.

Ewan nắm lấy cẳng tay Lãnh chúa McLauren và McDonald. Rồi chàng tung nắm đấm lên trời và thét lên lời tuyên bố chiến tranh, sau đó người của chàng nhắc lại, rồi lan rộng sang người của McDonald và McLauren. Trong phút chốc những ngọn đồi xung quanh ập văng văng âm thanh của một cuộc chiến sắp xảy ra.

Chàng quay sang Mairin và cầm tay nàng. “Ta muốn nàng trông nom Crispin và ở trong pháo đài. Không được ra ngoài cho đến khi ta gọi. Hãy hứa với ta.”

Mairin gật đầu tỏ ra đã hiểu, đôi mắt mở to sợ hãi.

Ewan cúi xuống hôn nàng. “Đừng sợ, Mairin. Hôm nay chúng ta sẽ chiếm ưu thế. Giờ thì hãy chăm sóc vết cắt trên cánh tay nàng.”

Nàng chạm tay lên mặt chàng. “Em biết chúng ta sẽ chiến thắng.”

Nàng quay đi và gọi Crispin. Sau đó, nàng ra lệnh cho tất cả phụ nữ ẩn nấu sau pháo đài.

“Chúng ta sẽ đón đức vua ở biên giới trên đất của ta.” Ewan tuyên bố. Chàng lệnh cho các binh lính lên ngựa và họ bắt đầu tiến lên, theo sau là quân của McDonald và McLauren.

Dù tận sâu trong lòng chàng rất đau khổ. Ewan vẫn kiên quyết chống lại đức vua. Cuộc sống mà chàng đang đấu tranh vì bản thân, Mairin và những đứa con của họ thật không dễ dàng. Tên tuổi của họ sẽ vĩnh viễn bị ô danh. Với một số ít người, họ là anh hùng nhưng với đa số những người khác, họ là kẻ tạo phản.

Nếu việc giữ một người phụ nữ chàng yêu bên mình là nguyên nhân của sự ô danh, chàng sẵn sàng mang nỗi ô nhục ấy trong suốt quãng đời còn lại.

Khi họ đến biên giới, Ewan ngạc nhiên thấy đức vua đang ngồi trên lưng ngựa cùng với sáu binh lính đi theo hộ tống. Người đang đợi phía ngoài biên giới và không có ý định cố gắng vượt qua nó để tiến vào đất của Ewan.

“Liệu có phải là mưu kế gì không?” McLauren lẩm bẩm bên cạnh Ewan. “Số binh lính còn lại đâu? Đức vua đi mà không mang theo quân thì đúng là tự sát rồi.”

“Hãy dừng ở đây.” Ewan nói dứt khoát. Chàng ra hiệu cho hai em trai, Gannon và Cormac rồi cho ngựa tiến về trước cho đến khi dừng ngay trước mặt đức vua nhưng vẫn trên đất McCabe.

Đức vua trông rất mệt mỏi và có vẻ như người vẫn chưa khỏe hẳn sau trận ốm. Nét mặt người u sầu và tái nhợt, hai vai trũng xuống trông rất chêngh vênh.

“Bệ hạ.” Ewan cất tiếng chào. “Tại sao Người lại đến vùng ranh giới của thần?”

“Ta đến để sửa chữa một sai lầm. Và để cảm ơn người.”

Đây không phải là những lời Ewan nghĩ đức vua có thể nói ra. Chàng nghiêng đầu nhưng không nói gì mà đợi đức vua giải thích.

“Người đến đây với không chỉ toàn bộ lực lượng của mình mà cả của McDonald và McLauren,” Đức vua nói. “Hãy cho ta biết, Lãnh chúa McCabe, người sẽ chiến đấu chống lại ta nếu như ta đến đây để tuyên chiến phải không?”

“Vâng.” Ewan đáp lại không chút lưỡng lự.

Sự thích thú ánh lên trong đôi mắt đức vua. “Khi làm như vậy, người định tự gán cho mình tội danh một kẻ phản tặc trong suốt quãng đời còn lại hay sao?”

“Chỉ là như vậy nếu thần thua,” Ewan nói. “Vả thần không có ý định thua trận ở đây.”

Đức vua cựa quậy trên yên ngựa. “Ta muốn gặp cháu gái ta, Lãnh chúa McCabe.”

Ewan bắt cái nhìn vào vua David, không hề bối rối trước sự thay đổi chủ đề đột ngột. “Thần sẽ không để Mairin ra ngoài khu vực tường thành.”

Đức vua gật đầu đồng ý. “Vì thế ta hy vọng người sẽ mời ta vào trong. Chúng ta có nhiều chuyện phải bàn, và như ta đã nói, ta có rất nhiều điều phải cảm ơn người.”

“Có thể đó là một cái bẫy.” Alarie thì thầm.

“Bệ hạ sẽ vào thành một mình.” Ewan nói. “Người của bệ hạ phải ở bên ngoài tường thành.”

Đức vua nhướn mày. “Người đang yêu cầu ta phải tin tưởng tuyệt đối vào một kẻ vừa mới thừa nhận có thể sẵn sàng giết ta?”

“Nếu tất cả những gì thần muốn là giết bệ hạ thì bây giờ người đã bị hạ sát rồi.” Ewan nói với vẻ điềm tĩnh.

Vua David quan sát chàng một lúc lâu rồi từ từ gật đầu.

“Được thôi. Ta sẽ đi với người vào pháo đài. Người của ta sẽ hộ tống đến cổng.”

Ewan quay đầu, lệnh cho người của chàng dừng lại rồi mời vua David theo sau. Hai em trai của Ewan đi hai bên đức vua khi họ quay lại.

Đúng như lời hứa, vua David ra hiệu cho binh lính dừng lại khi họ đến cây cầu bắc qua hào. Lính của McDoanld và McLauren ở lại phía sau trong khi người của Ewan cuốc bộ qua cầu ngay sau lãnh chúa.

Họ xuống ngựa, vua David cũng xuống cùng nhưng loạng choạng khi đặt chân xuống đất. Ewan cau mày, tuy nhiên chàng không muốn đức vua phải xấu hổ bằng cách đề xuất giúp đỡ ngay trước mặt binh lính của Người.

“Thưa lãnh chúa, tôi đi gọi phu nhân được chưa?” Cormac thì thầm.

Ewan lắc đầu. “Không, thực ra ta muốn anh đi gặp phu nhân và chắc chắn cô ấy ở trong phòng cho đến khi ta gọi. Hãy bảo vệ phu nhân cẩn thận. Cormac, đến khi ta biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây.”

Cormac gật đầu và vội vã bỏ đi.

Mọi người vào sảnh, Ewan gọi rượu và đồ ăn nhẹ. Họ ngồi ở chiếc bàn lớn và vua David không nói gì trong khi nhấm nháp ly rượu của mình.

Một lúc sau Người nhìn Ewan qua miệng ly rượu và bặm môi trầm ngâm.

“Ta rất cần những người như ngươi, Ewan. Ngươi có mọi lý do để khinh thường ta, nhưng ngươi đã cảnh báo với cai ngục của ta về nghi ngờ của ngươi, rằng ta đang bị một số cân thần phản bội. Chính nhờ lời cảnh báo đó mà ta sống sót ở trước mặt ngươi hôm nay. Archibald đã cấu kết với Cameron để chống lại ta. Hắn đã từ từ hạ độc ta trong một thời gian dài để mọi việc giống như là ta bị ốm và chết theo lẽ tự nhiên.”

Đức vua thở dài và đặt ly rượu xuống. “Ta xin lỗi về những sai lầm đã gây ra cho ngươi và nhất là vợ ngươi. Ta muốn gặp cháu gái ta.”

Ewan quan sát đức vua một lúc lâu nhưng chỉ thấy sự chân thành trong ánh mắt của Người. Chàng quay sang Caelen. “Đưa Mairin đến sảnh để nàng có thể gặp chú của mình.”

Mairin khoác chặt cánh tay Caelen khi họ đi xuống cầu thang.

Nàng đã nhắc Crispen ở lại trong phòng cùng với Maddie, nhưng ngay lúc này nàng chỉ muốn có ai đó để vịn vào. Caelen dừng lại ở đầu cầu thang, lấy ra con dao găm của Mairin ra rồi cho vào một cái bao da nhỏ do cậu ta tự thiết kế để nàng có thể đặt nó vào thắt lưng.

“Em nghĩ chị có thể thích lấy lại nó.” Cậu ta vui vẻ nói.

Nàng cầm lấy con dao và dặt vào thắt lưng. “Cảm ơn Caelen. Chú thật chu đáo.”

Cậu ta mỉm cười và siết chặt cánh tay nàng để trấn an. “Ngẩng đầu lên nào. Một người phụ nữ mạnh mẽ như chị không khuất phục ai bao giờ.”

Họ đi xuống cầu thang và rẽ vào sảnh. Ở giữa căn phòng Ewan cùng đức vua đứng dậy khỏi ghế khi nàng xuất hiện.

Hai đầu gối của Mairin ríu vào nhau vì lo sợ. Không phải nàng sợ đức vua sẽ hại mình. Không, Ewan đang đứng ngay cạnh Người, và chàng sẽ không bao giờ cho phép một điều như thế xảy ra.

Dù sao thì đây cũng là gia đình nàng. Máu thịt của nàng. Chú của nàng. Vua của Scotland.

Caelen dừng lại trước mặt đức vua, nói lỏng tay Mairin rồi lùi lại để nàng trò chuyện với chú mình.

Nhớ ra mình nên thể hiện sự tôn kính với đức vua, cho dù Caelen cho rằng nàng không cần phải cúi đầu trước ai cả, nàng vội nhún đầu gối xuống và cầu nguyện cho mình không bị ngã quỵ dưới chân chú.

Nàng đợi chú cho phép đứng lên, nhưng trước sự ngạc nhiên của nàng, đức vua nghiêng người và cầm lấy tay nàng. Người đỡ nàng đứng dậy, nàng còn sững sờ hơn khi thấy nước mắt rịn ra trong đôi mắt Người. Đôi mắt khiến nàng nghĩ đến chính mình.

Đức vua trông thật hốc hác. Xanh xao và kiệt sức như thể Người đã chiến đấu rất lâu với bệnh tật và chỉ vừa mới bắt đầu hồi phục. Những nếp nhăn hằn sâu trên trán và khóe mắt.

Đức vua vẫn nắm chặt tay nàng. “Nếu ta từng có bất cứ nghi ngờ gì thì bây giờ không còn nữa.” Đức vua nói. “Cháu rất giống mẹ ta, cầu Chúa cứu rỗi linh hồn bà.”

“Vậy sao ạ?” Mairin thì thầm.

“Đúng vậy, bà là một người phụ nữ xinh đẹp, tốt bụng và nhiệt tình với những ai gặp khó khăn.”

Mairin nuốt nước miếng, không biết nói gì trong khoảnh khắc lạ lẫm này. Sau bao năm lần trốn và sống trong sợ hãi, mình đã được máu mủ của cha mình công khai chấp nhận.

Ewan bước đến bên và vòng cánh tay qua eo nàng. Đức vua miễn cưỡng thả tay nàng và nhìn Ewan.

“Người đã làm rất tốt, Ewan. Nghĩ đến việc con bé lọt vào tay Duncan Cameron...” Đức vua hắng giọng. “Ta sẽ bắt tay ngay vào việc sửa chữa sai lầm đã gây cho người và vợ người. Ta sẽ gửi lời chúc phúc công khai hôn nhân của hai người và sẽ phái người lập tức tháo tung của hồi môn từ Neamh Álainn đến đây dưới sự canh gác nghiêm ngặt.”

Mairin há miệng kinh ngạc. “Vậy mà cháu đã nghĩ số hồi môn đó đã rơi vào tay Duncan Cameron.”

Đức vua lắc đầu: “Archibald trao nó cho Duncan nhưng hắn không biết nó được cất giữ ở đâu. Chỉ có ta biết vì chỉ mình ta được giao phó quản lý tài sản thừa kế mà vua Alexander để lại cho công chúa đầu lòng. Số tài sản đó đã được cất giấu kỹ tại Neamh Álainn từ khi vua Alexander để lại chúc thư từ nhiều năm trước.”

“Ôi, thật tuyệt vời, Ewan!” Nàng thốt lên, và suýt nhảy cẫng trong vòng tay Ewan.

Nàng quay lại nhìn chú mình, lo lắng bởi vẻ xanh xao và yếu ớt thấy rõ của Người. “Sẽ là một vinh dự lớn nếu Người ở lại đây cho đến khi sức khỏe hồi phục.”

Đức vua mở to mắt ngạc nhiên rồi quay sang Ewan xem ý chàng thế nào. Ewan nhún vai.

“Bao lâu nay thần đã liều lĩnh một cách dai dột để từ chối vợ một điều gì đó. Hơn nữa, cô ấy có quyền quyết định. Cho đến khi khỏe hẳn, Người vẫn rất dễ gặp nguy hiểm. Người cần thời gian để tìm ra những kẻ cấu kết với Archibald. Thần rất vinh dự được đón tiếp Người trong thời gian này.”

Đức vua tươi cười. “Vậy ta rất vui được đón nhận lòng hiếu khách của ngươi.”

Cuối cùng, vua David ở lại pháo đài nửa tháng cho đến khi của hồi môn của Mairin được mang đến. Chồng nàng và đức vua, sau sự khởi đầu đầy cảnh giác, đã có mối quan hệ rất tốt đẹp. Họ đi săn với nhau trong nhiều tối, có cả hai người em của Ewan đi cùng, rồi trở về nhà uống rượu trong sảnh và tranh luận ai đã mang về con thú lớn nhất.

Sức khỏe của đức vua nhanh chóng hồi phục với đồ ăn Gertie nấu và những lời căn nhắc của Mairin buộc Người phải nghỉ ngơi. Khi đức vua ra về cùng với đội quân đã tháp tùng của hồi môn đến pháo đài, Mairin thực sự đã rất buồn.

Đêm hôm ấy, trong không khí riêng tư của căn phòng, Ewan và nàng đã có cuộc ái ân ngọt ngào, sau đó nàng đã cười khúc khích khi nhớ mình đã từng nói rằng chàng chẳng có kỹ năng chăn gối gì cả.

“Điều gì khiến nàng thích thú vậy? Thật là tội lỗi nếu cười toe toét ngay sau một người đàn ông vừa mới đắm chìm trong yêu đương.”

Nàng mỉm cười và rúc vào vòng tay chàng. Giống như mọi khi, chàng ôm chặt lấy nàng, vòng tay qua cái bụng đang ngày càng một lớn dần.

“Em đang nhớ đến những đánh giá sai lệch của mình về kỹ năng của chàng.”

“Đúng là nàng đã sai.” Chàng lau bầu.

Nàng lại cười lớn rồi thở dài mãn nguyện. “Thật tuyệt vời, Ewan. Gia tộc của chúng ta đã được cứu. Chúng ta có đủ thực phẩm cho tất cả mọi người, có quần áo cho bọn trẻ, có vũ khí và áo giáp mà các binh lính đang rất cần.”

“Đúng vậy, tình yêu của ta, đây là một thời kỳ tuyệt vời.” Rồi chàng quay sang và hôn nàng cho đến khi nàng nghẹt thở. Ánh mắt chàng nhìn xuống dịu dàng đến nỗi trái tim nàng xốn xang trong lồng ngực. “Tuyệt vời gần bằng cái ngày đầu tiên nàng đặt chân đến lãnh địa McCabe.”

MỜI ĐỘC GIẢ XEM TRƯỚC

MỘT PHẦN CUỐN TIỂU THUYẾT TIẾP THEO

CỦA MAYA BANKS

THIÊN SỬ CỦA CHIẾN BINH

(dự kiến xuất bản Tháng 5/2014)

Alarie McCabe phóng tầm mắt bao quát vùng đất rộng mở của gia tộc McCabe và vật lộn với nỗi bồn khoăn đang dày vò tâm trí. Chàng hít một luồng hơi lạnh và nhìn lên trời. Hôm nay tuyết chưa rơi nhưng chỉ mấy hôm nữa sẽ có ngay thôi. Giờ đã là cuối thu, không khí lạnh hơn và ngày cũng ngắn hơn nhiều.

Sau nhiều năm dang dở vật lộn để duy trì sự sống và tái thiết gia tộc, anh trai Ewan của chàng đã đưa gia tộc McCabe trở về rất gần với thời hoàng kim ngày trước. Mùa đông này, gia tộc của họ sẽ không phải chịu đói nữa. Lũ trẻ con sẽ có đủ quần áo ấm.

Giờ đến phiên Alarie góp sức cho gia tộc.

Không bao lâu nữa, chàng sẽ đặt chân đến lãnh thổ của gia tộc McDonald, chính thức hỏi cưới Rionna McDonald.

Thật ra đó chỉ là nghi thức. Việc này đã được an bài từ nhiều tuần trước. Chẳng qua vị lãnh chúa già nua McDonald muốn Alarie dành thời gian hòa hợp với những người trong gia tộc mình. Gia tộc mà một ngày không xa sẽ do Alarie cầm quyền khi chàng cưới Rionna, con gái lãnh chúa McDonald, cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc này.

Trong sân lúc này đã chọn rộ khi đội ngũ binh lính nhà McCabe chuẩn bị sẵn sàng để lên đường cùng Alarie.

Ewan, người anh đáng kính của Alarie, lãnh chúa của gia tộc McCabe, muốn cử những người thuộc hạ thân tín nhất đi cùng Alarie nhưng chàng từ chối. Hiện hiểm nguy vẫn còn rình rập Mairin, lãnh chúa phu nhân đang bụng mang dạ chửa.

Duncan Cameron còn sống ngày nào, thì hắn vẫn là mối đe dọa cho gia tộc McCabe ngày đó. Hắn thèm khát những gì thuộc về Ewan, vợ của anh và quyền cai trị Neamh Álainn, vùng đất mà Ewan thừa hưởng khi cưới Mairin, người con gái cựu vương Scotland.

Và giờ đây vì nền hòa bình mong manh trên cùng cao nguyên và vì Duncan không chỉ gây ra mối đe dọa với các gia tộc láng giềng mà còn cho cả ngai vàng của vua David, Alarie chấp nhận cuộc hôn nhân với mục đích liên minh giữa hai gia tộc McCabe và MacDonald, gia tộc duy nhất có lãnh địa nằm giữa Neamh Álainn và lãnh địa McCabe.

Đó là một đám tốt. Rionna McDonald trông cũng ưa nhìn, cho dù nàng chỉ thích chung diện trang phục và đảm nhận những công việc của đàn ông. Và Alarie sẽ có những gì chàng sẽ không bao giờ có nếu cứ mãi ở dưới trướng của Ewan: gia tộc của riêng mình. Lãnh địa của riêng mình. Con cái của chàng sẽ được thừa hưởng quyền cai quản.

Vậy há gì chàng lại không háo hức trèo ngay lên lưng ngựa phi thẳng đến với định mệnh của đời mình?

Chàng quay người sang trái khi nghe thấy tiếng động. Mairin McCabe đang vội vã leo lên sườn đồi, hoặc chí ít cô cũng cố gắng đi thật nhanh. Và Cormac, người lính trực phiên hôm nay, không vui ra mặt khi phải lẻo đẻo theo sau cô. Khăn choàng quấn chặt quanh người, mỗi Mairin run lên vì lạnh.

Alarie chìa tay ra và cô bám lấy, vừa chui người về phía chàng vừa thở hổn hển.

“Chị không nên đến đây,” Alarie buông lời phiến trách. “Chị chết cóng mất.”

“Đúng thế, không nên chút nào.” Cormac đồng tình. “Nếu lãnh chúa biết chuyện thế nào cũng sẽ nổi cơn tam bành.”

Mairin đảo mắt ra chiều chán ngấy mấy lời của Cormac rồi ngược ánh nhìn lo lắng tới Alarie. “Chú đã có đủ mọi thứ cần thiết cho cuộc hành trình chưa?”

Alarie mỉm cười, “Vâng, đủ cả rồi. Gertie đã đóng gói thực phẩm đủ cho một cuộc hành trình kéo dài gấp đôi đấy.”

Mairin hết siết lại vỗ nhẹ lên tay Alarie. Cô đưa tay kia lên xoa cái bụng đang ngày một lớn thêm, phiến muộn dâng đầy trong mắt. Chàng kéo Mairin lại gần hơn để truyền hơi ấm sang cho cô.

“Hay chú đợi hôm khác hãy đi? Gần giữa trưa mất rồi. Chắc nán lại rồi mai khởi hành sớm.”

Nụ cười vụt tắt trên môi Alarie. Mairin không vui khi chàng ra đi. Cô đã quen với việc người trong gia tộc có mặt khi cô muốn. Đó là trên đất McCabe. Và giờ đây khi Alarie chuẩn bị lên đường, nỗi lo lắng và bất mãn của cô càng bộc lộ rõ qua lời nói.

“Em không đi quá lâu đâu, chị Mairin,” chàng nhẹ nhàng an ủi. “Quá lắm cũng chỉ vài tuần, Rồi em sẽ về lại đây ở một thời gian trước khi hôn lễ diễn ra và em bị trói chân vĩnh viễn ở lãnh địa McDonald.”

Môi Mairin trề xuống, mặt buồn mày cau có trước câu nói gợi nhắc chuyện Alarie sẽ rời gia tộc và thực sự trở thành người của gia tộc McDonald.

“Đừng nhận nhó nữa, chị yêu quý. Không tốt cho đứa bé đâu. Cả việc ra ngoài chốn lạnh lẽo này cũng chẳng tốt chút nào.”

Mairin thở dài, vòng tay ôm Alarie. Chàng lùi lại một bước, buồn cười ngó sang Cormac. Từ lúc mang thai, chị dâu đa cảm hơn trước, và mọi người trong gia tộc ngày càng quen dần với những cơn bùng nổ cảm xúc của cô.

“Chị sẽ nhớ chú lắm, Alarie. Chị biết Ewan cũng thế. Anh ấy không nói gì, nhưng dạo này anh ấy lặng lẽ hơn hẳn.”

“Em cũng sẽ nhớ mọi người,” giọng Alarie từ tốn. “Chị yên tâm, em sẽ có mặt ở đây khi thành viên mới của gia tộc McCabe chào đời.”

Nghe thế, khuôn mặt Mairin sáng lên và cô lùi lại đưa tay vỗ nhẹ má chàng.

“Đối xử tốt với Rionna nhé, Alarie. Chị biết em và Ewan cảm thấy cô ấy cần một bàn tay rắn rỏi hơn, nhưng thực ra, chị nghĩ cô ấy cần nhất là chú yêu và chấp nhận con người cô ấy.”

Alarie phát hoảng, lo sợ Mairin sẽ chuyển sang chủ đề tình yêu. Vì Chúa.

Cô cười. “Được rồi. Chị có thể thấy chị đã làm em không thoải mái. Nhưng nhớ lời chị đấy nhé.”

“Thưa phu nhân, lãnh chúa đã phát hiện cô ra đây và trông ngài ấy có vẻ không hài lòng cho lắm.” Cormac lên tiếng.

Alarie quay lại thấy Ewan đứng trong sân, khoanh tay trước ngực, nét mặt hằn sâu cơn giận.

“Đi nào, Mairin,” Alarie vừa nói vừa kẹp bàn tay cô dưới cánh tay mình. “Tốt hơn là em nên trả chị trước khi anh ấy ra đây bắt chị vào quả trách.”

Mairin lăm bắm nhưng để Alarie hộ tống xuống sườn đồi. Khi họ đến sân, Ewan trừng mắt nhìn nhưng sự chú ý của anh hướng sang Alarie. “Chú có đủ mọi thứ cần thiết chưa?”

Alarie gật đầu.

Caelen, người em út của nhà McCabe, đến đứng cạnh Ewan. “Anh chắc chắn không muốn em đi cùng chứ?”

“Nơi này cần em,” Alarie đáp: “Nhất là khi ngày sinh nở của chị Mairin gần kề. Không lâu nữa tuyết sẽ rơi. Biết đâu Duncan tổ chức tấn công khi hấn nghĩ chúng ta không đề phòng.”

Mairin lại rùng mình, và chàng quay sang cô. “Ôm em một cái nào, chị thân yêu, rồi quay vào trong trước khi chết cồng. Binh lính đã sẵn sàng, và em không để nước mắt của chị gây ngập lụt khi bọn em rời đi đâu.”

Đúng như dự đoán, Mairin quắc mắt nhưng một lần nữa vòng tay ôm siết Alarie.

“Chúa phù hộ chú.” Cô thì thầm.

Alarie trêu mếu vuốt tóc Mairin rồi đẩy cô về hướng tháp chính. Ewan ủng hộ yêu cầu của Alarie bằng ánh nhìn dữ dằn.

Mairin thè lưỡi rồi quay đi, Cormac hộ tống cô đến bậc tam cấp của tháp chính.

“Nếu cần ta, cứ gửi thư,” Ewan lên tiếng. “Ta sẽ đến ngay lập tức.”

Alarie siết lấy cánh tay Ewan và hai anh em nhìn nhau một lúc lâu trước khi Alarie buông tay ra. Khi Alarie trèo lên yên ngựa, Caelen thụi vào lưng chàng.

“Đây là chuyện tốt đẹp cho anh.” Caelen chân thành nói khi Alarie đã yên vị trên lưng ngựa.

Alarie ngó chăm chăm xuống em trai mình và lần đầu tiên cảm giác hài lòng dâng trào trong lòng chàng. “Ừ, đúng vậy.”

Chàng hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt dây cương. Lãnh địa của chàng. Gia tộc của chàng. Chàng sẽ là lãnh chúa. Đúng, đây là điều tốt đẹp.

Alarie và một tá binh lính McCabe phi ngựa đều đều suốt một ngày. Vì khởi hành muộn, nên lẽ ra chỉ mất một ngày đường thì phải đến sáng hôm sau họ mới tới lãnh địa McDonald.

Biết thế nên Alarie không khẩn trương. Chàng cho binh lính nghỉ chân dựng trại khi hoàng hôn buông xuống. Họ chỉ nhóm một đồng lửa và giữ tia lửa không bùng cao để không làm bùng sáng một khu vực rộng.

Sau khi ăn những món Gertie chuẩn bị cho cuộc hành trình, Alarie chia binh lính thành hai nhóm và bảo sáu người của nhóm đầu tiên canh gác phiên đầu.

Họ chia ra quanh trại, canh chừng cho sáu người kia ngả lưng nghỉ ngơi vài giờ.

Nhận phiên gác thứ hai nhưng Alarie không tài nào ngủ được. Nằm trần trọc trên nền đất cứng chàng dán mắt lên bầu trời đầy sao. Đêm nay trời trong nhưng lạnh giá. Nhưng cơn gió nổi lên từ phía bắc, báo hiệu thời tiết sắp chuyển mùa.

Kết hôn. Với Rionna McDonald. Cố gắng lắm mà chàng cũng chỉ mơ hồ hình dung ra bóng dáng của người thiếu nữ ấy. Tất cả những gì chàng nhớ là mái tóc vàng rực rỡ của cô. Tính cô trầm lặng, chàng cho rằng đó là đức tính tốt phụ nữ cần có, mặc dù khó có thể nói Mairin là người lặng lẽ hay nhất nhất đều phục tùng chồng. Ấy vậy mà chàng thấy chị dâu thật đáng mến, và chàng biết Ewan sẽ không thay đổi điều gì ở vợ mình.

Và Mairin là mẫu hình phụ nữ lý tưởng. Mềm mỏng và ngọt ngào, còn Rionna thiếu nữ tính trong cả cách ăn mặc lẫn tính tình. Đâu phải cô nàng không hấp dẫn, nên thật chẳng hiểu sao cô nàng cứ mãi mê đeo đuổi những việc chàng hề phù hợp với phụ nữ.

Tâm trí chàng lập tức bị đưa về thực tại. Chỉ có một xao động nhẹ trong không khí cảnh báo chàng về nhát gươm tấn công bên mạn sườn. Đường gươm trúng đích, xé toạc áo và da thịt chàng.

Cơn đau bùng cháy khắp cơ thể, nhưng Alarie gạt nó đi, chộp lấy thanh gươm của mình và gượng dậy. Binh lính của chàng đã xung trận và không gian ban đêm ngập tràn những thanh âm giao tranh ác liệt.

Alarie một mình chiến đấu với hai tên, tiếng gươm chạm vào nhau sắc nhọn khiến tai chàng

lùng bùng. Mũi gươm trong tay chàng thoăn thoắt nhấn tới tấn công rồi lùi về phòng vệ.

Lùi dần ra phía vòng vây bảo vệ, chàng suýt vấp phải xác một thuộc hạ của mình. Một mũi tên nhô ra từ ngực cái xác chứng tỏ cuộc mai phục được tiến hành một cách lén lút.

Địch đông vô kể. Mặc dù Alarie dám đưa đoàn quân McCabe đi đo sức với bất cứ ai, vào bất cứ lúc nào, và nắm chắc phần thắng nhưng lựa chọn duy nhất của chàng bây giờ là ra lệnh rút lui để tránh cảnh thương vong toàn bộ. Một chọi sáu không cách nào thắng nổi.

Chàng hò hét binh lính lên ngựa. Đoạn, nhanh chóng hạ gục đối phương, chàng khó nhọc tìm tới chiến mã của mình. Máu bên sườn tuôn chảy. Mùi tanh bốc lên trong cái lạnh và xộc vào mũi chàng. Cảnh vật nhòe đi, và chàng biết nếu không leo được lên lưng ngựa, tính mạng chàng sẽ vô cùng hiểm nguy.

Alarie huýt sáo, ngựa của chàng lao tới hết như một chiến binh đang đợi mệnh lệnh. Là người đi nhanh chóng do mất máu, chàng chiến đấu bất tuân quy tắc Ewan truyền dạy đã thấm nhuần trong chàng. Liều lĩnh. Khinh suất. Chàng đang đấu tranh tìm đường sống.

Gầm lên một tiếng, kẻ thù lao thẳng mũi gươm về trước. Nắm chặt chuôi gươm bằng cả hai tay. Alarie vung một nhát.

Lưỡi gươm của chàng khiến hấn đầu lia khỏi cổ.

Alarie không lãng phí thời gian để tận hưởng chiến thắng. Thêm một địch thủ quy dưới tay chàng. Dốc hết chút sức lực còn lại, chàng ném mình lên lưng ngựa và thúc ngựa phi nhanh.

Vó ngựa ầm ầm phóng đi, chàng có thể thấy những thi thể nằm la liệt khắp nơi và lòng chàng chùng hấn xuống vì biết đó không chỉ là xác kẻ thù. Chàng đã mất hầu hết người của mình, nếu không nói là tất cả, trong cuộc giao tranh này.

Alarie ôm chặt mạn sườn, kiên quyết giữ cho mình tỉnh táo nhưng mỗi lần ngựa nảy lên khi phóng qua địa hình mấp mô, mắt chàng lại mờ đi.

Ý nghĩ cuối cùng trong đầu chàng là phải về nhà để cảnh bảo Ewan. Chàng chỉ hy vọng chưa có cuộc tấn công nào đến với lãnh địa của gia tộc McCabe.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>